

Giới thiệu Bản Sonata Đào Hôn

Truyện Bản Sonata Đào Hôn của tác giả Bản Lật Từ là một truyện ngôn tình hiện đại, Ngọt, Sủng, HE. Đại tiểu thư Mễ Tinh vì phản đối cuộc hôn nhân thương mại nên rơi vào thảm cảnh:

Thẻ tín dụng bị đóng, tiền bị trộm, còn thừa đúng ba trăm lẻ tám đồng năm xu. Ở nơi thành phố xa lạ này, tia hy vọng duy nhất thấp sáng cuộc đời cô, đó chính là tờ quảng cáo nhỏ dán trên cột điện. Một trăm mét vuông hai tầng tách riêng biệt, phí thuê chỉ có 299 tệ! Ai quan tâm liên hệ Tiểu tiên sinh tại địa chỉ: 138xxxxxxx! Mễ Tinh ngay lập tức lao đến địa chỉ kia.

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

EDIT BY CHERYL CHEN

BETA BY VŨ

Bến xe ồn ào, náo động đầy tiếng người, tiếng còi xe kêu không dứt bên tai, bóng dáng một cô gái đang kéo chiếc vali màu hồng phấn nhanh nhẹn len qua đám người đông đúc.

Vòng qua một tài xế đang bắt khách, Mễ Tinh dùng tốc độ như chạy nước rút 100m lao về phía phòng bán vé ở đại sảnh.

Nhảy lên bậc tam cấp, chiếc vali nghiêng ngả đổ xuống dưới đất, cô nhanh chóng nhặt lại đặt vào trong tay, cố hết sức chạy tới hướng tới cửa bán vé ít người nhất.

“Cho tôi một vé xuất phát sớm nhất, cảm ơn.” Tuy hơi thờ tuỵ gấp gáp nhưng giọng nói lại trong trẻo dễ nghe, hết như ánh mặt trời tỏa nắng giữa mùa đông. Nhân viên bán vé qua cửa sổ ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua.

Mễ Tinh lấy ví tiền từ balô đang đeo trên vai, lặp lại một lần, “Cho tôi một vé xuất phát sớm nhất, cảm ơn.”

Người bán vé ngần ra, ngay lập tức hỏi một cách máy móc: “Muốn đi đâu?”

Mễ Tinh khẽ động lòng mày, nở nụ cười, “Đến chỗ nào cũng được, chỉ cần rời khỏi đây nhanh nhất là được.”

Người bán vé lại đỡ ra, trong đầu cố nhớ lại gần đây có tranh chân dung tội phạm bị truy nã nào không.

“Có thể nhanh lên một chút không? Tôi không có nhiều thời gian.” Thấy nửa ngày rồi người bán vé vẫn không động đậy, Mễ Tinh không nhịn được thúc giục.

Người bán vé hoàn hồn, đầu ngón tay thuần thục gõ máy cái lên bàn: “Hai phút sau, xuất phát ở sân ga số 11, giá vé 43 tệ.”

Mễ Tinh đưa tờ một trăm tệ lớn ra trả, rồi lấy lại vé xe cùng tiền thối, tay chân luống cuống theo hướng cửa soát vé số 11 chạy tới.

Vừa vào sân ga, có nhân viên công tác thấy cô gọi lớn: “Cô đi chuyến xe này đúng không? Vậy mau lên một chút, chuẩn bị xuất phát rồi.”

Mễ Tinh nhanh chóng bước tới, người nhân viên soát vé xe của cô, rồi nói nhanh: “Ghế số 20, sau khi lên xe lập tức khởi hành.”

Mễ Tinh lên tiếng đáp, kéo vali đi hai bước lại vòng về, nhân viên công tác nhận hành lý trên tay cô, giúp bỏ vào buồng xe: “Tôi giúp cô, cô nhanh lên xe đi.”

Mễ Tinh thấy động tác của người kia có chút thô lỗ, chưa kịp nhắc nhở nhẹ tay giùm, vali hình trái tim hồng phấn đã bị nhét vào, kèm theo tiếng “rầm” ở cốp xe.

Mễ Tinh cảm giác cả người đều run lên một cái.

Nhân viên công tác cất hành lý xong thấy cô còn đứng ở cửa, không kiên nhẫn nói: “Sao cô vẫn còn đứng ở chỗ này?”

Mễ Tinh mím môi, xoay người nhảy lên xe.

Trong xe, người ngồi gần hết ghế, cô tìm ghế số 20, vừa ngồi xuống, xe đã chậm rãi rời sân ga.

Vị trí của cô ở bên cạnh cửa sổ, nhìn xuyên qua lớp thủy tinh có thể dễ dàng quan sát cảnh vật bên ngoài. Cô nhìn vài lần, không phát hiện thấy ai truy đuổi, mới thở phào nhẹ nhõm, yên lòng. Lúc này cô mới nhớ ra, liếc mắt nhìn xem chiếc xe này đưa mình đến nơi nào

Nhìn lướt qua vé xe trong tay, trên đó in đậm năm chữ.

Trạm dừng thành phố A.

Thành phố A? Mễ Tinh tìm trong trí nhớ, hình như mình chưa bao giờ đi đến thành phố này, mặc dù từ thành phố C tới thành phố A, cũng chỉ mất 2 giờ đường xe mà thôi.

“Cô cũng là sinh viên sao? Bây giờ trở về trường à?”

Hành khách kế bên bỗng hỏi cô, Mễ Tinh ngẩng đầu, nhìn lướt qua người hỏi.

Vừa rồi chưa nhìn kỹ, hóa ra người bên cạnh cô là sinh viên đại học, tóc rất dài, ăn mặc tùy mị, còn đeo cặp kính đen.

Quan sát vài lần, cô cười nói: “Tôi không phải trở về trường.”

Nữ sinh hiếu kỳ: “Vậy cô đi công tác sao? Tôi đến đây để tham gia phỏng vấn.”

Khi hai người nói chuyện, xe đã ra khỏi bến, Mễ Tinh nhìn ra ngoài cửa sổ, “rẹt rẹt” kéo rèm cửa xuống: “Tôi đào hôn.”

Hai giờ trước, Mễ Tinh mang theo khoản tiền riêng từ trong nhà trốn thoát.

Đương nhiên cô cảm thấy đây không phải lỗi của cô, dù ai cũng vậy thôi, du học ở nước ngoài bốn năm mới tốt nghiệp trở về, liền được thông báo có vị hôn phu – chính là người mà lúc trước cả tên cũng chưa từng nghe qua, chắc chắn ai cũng sẽ bức xúc.

Cô cũng đã thử thương lượng với bố mẹ, nhưng bố cô vô cùng kiên quyết muốn làm đám cưới, không những hoàn toàn bỏ qua ý kiến của cô, còn khiến mẹ cô giam lỏng cô ở nhà, định đợi lễ đính hôn hoàn thành, mới trả tự do cho cô.

Mễ Tinh nhớ kỹ rằng có người từng nói, cuộc sống chính là những chuyện lữ hành.

Thế nên bây giờ cô mới ngồi trong chiếc xe này đi đến thành phố A.

Cô lấy từ trong balô cái bịt mắt, đeo vào, quyết định ngủ một giấc thật ngon.

Ô tô đến bến dừng bánh, cô lấy điện thoại ra xem giờ, 5h37' chiều. Mễ Tinh đem vali của mình từ trong buồng xe ra ngoài, kiểm tra cẩn thận một phen, hoàn hảo không chỗ xước sát.

Bến xe ở thành phố A giống thành phố C, các loại âm thanh trộn vào, ồn ào náo động hết mức. Mễ Tinh tay kéo hành lý, ngẩng đầu nhìn ánh nắng mặt trời bên ngoài, đưa tay hất mái tóc xoăn ra sau lưng, mỉm cười bước ra ngoài.

Thành phố A là một đô thị sầm uất, bến xe cũng được xây dựng mang cảm giác nghệ thuật. Mễ Tinh nhìn quanh bốn phía rồi lấy điện thoại ra chụp một tấm hình.

Mặc dù cảnh vật nơi đây chỗ nào cũng xa lạ, nhưng lại khiến cho lòng cô khẽ xao động.

Loại cảm giác này tựa như trò chơi mạo hiểm thời thơ ấu.

Cô nhếch môi, đi dọc theo đường cái về phía trước. Hai bên đường phố nô nức tiếng hàng rong, các cửa hàng nhỏ vang lên, có cả tài xế đang kiếm khách. Mễ Tinh đi thẳng tới, chọn chiếc taxi sạch sẽ nhất.

Tài xế thấy có khách lên xe, nhiệt tình hỏi: “Người đẹp, đi đâu?”

Lần nữa bị hỏi vấn đề này, Mễ Tinh suy nghĩ một chút, cười nói với tài xế: “Tôi khách sạn nổi tiếng nhất ở đây!” “Được.” tài xế đập chân ga, lái theo hướng ngã tư đường.

Xe taxi dừng ở cửa khách sạn Định Âu, Mễ Tinh xuống xe, lấy hành lý từ trong cốp sau ra, ngẩng đầu nhìn tòa kiến trúc cao ngất trước mắt.

Cửa chính không tối, khá bắt mắt, cô cho 8 điểm.

Kéo vali đi vào, một anh chàng bảo vệ đẹp trai đang xa nhiệt tình đi tới, mang hành lý của cô.

Mễ Tinh đưa toàn bộ hành lý cho anh ta, một thân thoải mái mà đi tới bàn lễ tân.

“Thật ngại quá, thẻ không sử dụng được thưa cô.” Nhân viên lễ tân lễ phép đưa thẻ tín dụng trả lại cho Mễ Tinh.

Đôi mắt cô hơi lay động, rút từ ví tiền ra hai tấm thẻ: “Cô thử hai cái này xem.”

“Được, chờ tôi một chút.” Theo yêu cầu, nhân viên lễ tân thử qua hai tấm thẻ, nhưng sau đó đều đưa trả lại cho Mỹ Tinh. “Đều không dùng được, nếu cô có tiền mặt trên người có thể trực tiếp thanh toán bằng tiền mặt.”

Mỹ Tinh trề miệng, hít sâu.

Cô đã đoán được từ trước rằng bố sẽ dùng cách này để đối phó với mình, nên đề phòng nguy cơ thẻ bị khóa, cô đã chuẩn bị một lượng lớn tiền mặt!

Mỹ Tinh thuê một phòng VIP, thanh toán luôn 3 ngày tiền phòng, cầm thẻ mở cửa phòng trên lầu.

Wow, đúng là phòng VIP, giường King size cực mềm, bồn tắm rộng, Mỹ Tinh thích ý xả đầy nước rồi thả người xuống ngâm mình.

Lười biếng thở ra một hơi, cô duỗi người, híp mắt thoải mái.

Lần này trốn đi, cô đã tính toán vạch sẵn kế hoạch chu đáo. Nhưng sau khi chạy trốn nên làm cái gì, cô còn chưa nghĩ đến.

Thôi mặc kệ, đã tới thành phố A rồi, trước hết nên vui vẻ một chút đã!

Mỹ Tinh tính đơn giản, tiền trên người chắc đủ để chơi bời một trận, bố cô trong khoảng thời gian này có thể hồi tâm chuyển ý là tốt nhất, nhưng nếu như không thể,... cô dù sao cũng là du học sinh trở về, kiếm một công việc ở đây cũng không phải vấn đề.

Dù như thế nào đi nữa, cô vẫn muốn dừng ngay hôn ước kia.

Nhưng mẹ cô sẽ rất lo lắng, bởi khi đi, Mỹ Tinh vứt luôn SIM điện thoại.

Nghĩ tới đây, lông mày cô giật giật, xoay người đổi tư thế.

Mẹ chắc chắn sẽ không nỡ để cô một mình bên ngoài, chỉ cần mẹ bằng lòng nói chuyện với bố, chuyện kết hôn e rằng có thể thay đổi.

Kiên trì tới ngày đó, sẽ có thắng lợi!

Nước trong bồn lạnh dần, Mỹ Tinh lau khô người, mặc bộ đồ ngủ con thỏ, xỏ dép ra ngoài.

Gọi cho phòng ăn chọn món, cô lấy laptop từ túi hành lý ra, kết nối wifi của khách sạn.

Anh Thỏ mới cập nhật weibo.

“Tôi hôm nay buổi hòa nhạc rất thành công, vô cùng vinh hạnh được hợp tác cùng thầy Chiêm Ninh Tư. [mim cười]”

Mỹ Tinh chống cằm, nhìn chằm chằm ảnh trên weibo đến đờ người ra. Anh Thỏ ơi, anh có biết em bị người ta bức hôn không? Suy nghĩ một chút đã cảm thấy mất cay cay, Mỹ Tinh tắt laptop, ngồi chờ cơm.

Ngày thứ hai, cô ngủ thẳng tới mười giờ mới rời giường, vừa ra khỏi cửa, đi mua ngay một cái SIM điện thoại, sau đó nghe theo lời tài xế, đầu tiên đi khu Thương mại Ánh Sao, tiếp theo là Quảng trường Bạch Mã, rồi cuối cùng tới Công viên Ánh Sao khám phá.

Lúc rời khỏi khách sạn, nhân viên lễ tân gọi cô lại: “Mẽ tiểu thư, phòng của cô phải trả vào lúc 11h, cô có tiếp tục thuê không?”

Mỹ Tinh đáp: “Chờ tôi trở lại sẽ quyết định.”

“Vâng, chúng tôi sẽ giữ phòng giúp cô muộn nhất đến 2h chiều.”

Mỹ Tinh gạt đầu, tiếp tục hành trình ăn ăn uống uống mua mua sắm sắm của mình.

Bởi vì buổi trưa phải chạy về làm thủ tục thuê phòng tiếp, Mỹ Tinh ăn xong cơm trưa ở nhà hàng trong Công viên Ánh Sao, ăn xong quyết định về khách sạn luôn, nhưng khi tính tiền, cô phát hiện không thấy bọc tiền nhỏ đâu.

Vì cô mang nhiều tiền mặt theo người, nên thường dùng một cái bọc nhỏ đựng tiền. Nhưng bây giờ, bọc nhỏ không cánh mà bay rồi.

Mỹ Tinh hơi luống cuống, cô để gần hết tiền trong đó.

Nhân viên lễ tân thấy sắc mặt cô không tốt, hỏi thăm một câu, Mỹ Tinh cắn môi, rút ví lấy tiền trả.

Trong ví tiền của cô chỉ còn một ít tiền lẻ để tiêu vặt bình thường, chừng một ngàn tệ. Tuy cô tiêu tiền như nước, nhưng vẫn rất để ý việc giữ của, giờ thì ví tiền vẫn ở đây, bọc nhỏ đã không thấy đâu.

Đầu cô vể lên bao suy đoán, rất có thể đã bị trộm. Nhưng ai trộm, trộm ở đâu?? Kẻ trộm sao biết cô chuyên để tiền ở cái bọc nhỏ đó? Hay hai ngày trước mình mua quần áo đúng lúc hắn nhìn thấy, theo đuôi mình rồi hôm nay tìm được cơ hội hành động?

Mễ Tình nhớ lại một, khi mua số cô la ở tiệm, bọc nhỏ vẫn còn. Chứng tỏ sau khi chụp ảnh ở biển hoa xong mới bị trộm?

Nhân viên đưa tiền lẻ, thấy cô sắc mặt tái nhợt, ân cần hỏi: “Cô gái này, cô khó chịu chỗ nào sao?”

“Tôi không sao, cảm ơn.” Mễ Tình nhận tiền lẻ, đi thật nhanh ra khỏi khách sạn. Dù biết cơ hội không lớn, nhưng cô vẫn chưa từ bỏ ý định đi tìm tiền ở ngoài đường.

Đừng nói ví tiền, ngay cả một tệ cũng không thấy bóng dáng.

Thời điểm cô biết tin mình phải gả cho một người đàn ông chưa hề quen biết cũng không tuyệt vọng như bây giờ.

Với Mễ Tình bây giờ mà nói, tiền chính là cảm giác an toàn.

Cô lấy điện thoại di động ra muốn báo nguy, nhưng lại lo lắng cảnh sát sẽ gọi cho gia đình cô. Biển hoa không có camera, nên cô cũng không biết mình bị trộm ở đâu, cơ hội bắt được trộm vô cùng nhỏ.

Cô chán nản ngồi chồm hồm trên mặt đất, rồi gọi xe trở về khách sạn.

Khi đi qua quầy lễ tân, nhân viên nhắc nhở: “Mễ tiểu thư, cô có tiếp tục thuê phòng không?” Mễ Tình dừng lại, đáp: “Không cần, tôi đi thu xếp đồ đạc rồi trả phòng.”

Mấy ngày hôm nay ở khách sạn, Mễ Tình đã dùng hết đồ dùng trong phòng, bây giờ tính ra, không những không được trả lại tiền cọc, còn phải bỏ thêm.

Mễ Tình thấy may mắn, mình còn giữ lại một chút tiền ở khách sạn, không thì hôm nay cô phải báo cảnh sát thật rồi.

Kéo theo vali ra ngoài khách sạn, cô lôi toàn bộ số tiền trên người ra, đếm cẩn thận.

Tổng cộng còn 308 tệ 50 xu.

Cô đem tiền giấy với mấy đồng xu nhét hết vào ví, nhìn lên trời mà ngẩn người ra.

Vé xe về thành phố C chỉ tốn 43 tệ, số tiền còn lại có thể giúp cô thuận lợi trở về nhà.

Bây giờ mà trở về, muốn trốn đi lần nữa sẽ vô cùng khó khăn, Mễ Tình hình dung ra cảnh mình bị bắt đi cưới chồng.

Nhưng nếu ở lại thành phố A, cô sẽ rơi vào cảnh đầu đường xó chợ.

...A, ánh mặt trời chói mắt quá.

Mễ Tình không nhìn nữa, kéo vali đi về phía trước.

Dù cô có thể tìm việc làm ở chỗ này, nhưng không thể ngay lập tức tìm thấy. Cứ coi như tìm được, tiền lương có dư dả không? Trên người cô bây giờ chỉ hơn 300 tệ, đêm nay ở đâu cô còn không biết.

Ven đường, tài xế taxi nhún còi, hỏi: “Người đẹp, đi không?”

Mễ Tình cười nhạt: “Không cần.”

Bản thân cũng không biết nên đi đâu.

Đi dọc theo đường cái hơn một tiếng, chân Mễ Tình bắt đầu kháng nghị. Tới ghé đá ven đường ngồi xuống, cô cời giày cao gót ra, nghĩ tới hình tượng của mình, chỉ còn cách lấy giày đập đập vào chân thôi.

Cô còn chưa nghỉ ngơi xong, gò má phải bị một giọt nước lạnh như băng rơi trúng.

Mễ Tình sùng sốt, lau lau chỗ ướt.

... Xui xẻo như thế sao?

Ngẩng đầu nhìn lên, nước mưa từng giọt từng giọt rơi xuống, vô cùng nên thơ.

Mễ Tình: “...”

Mễ Tình kéo vali chạy thật nhanh, phóng tầm mắt nhìn ra, không thấy chỗ tránh mưa nào.

May mà mưa rơi không nặng hạt, cô chạy một đoạn đường, tìm thấy một nhà nghỉ, vọt lên bậc thang đứng.

Dùng khăn lau tóc và áo khoác ngoài, Mễ Tình lấy ra cái gương, soi xem mặt mình có ổn không.

Đứng một hồi chờ mưa tạnh, cô nhìn xung quanh thêm vài lần. Nơi đây hình như là một khu dân cư, có không ít tòa cao tầng ở bên cạnh. Nhìn vào vẻ ngoài, đây giống một khu dân cư cũ, trên cột điện thậm chí còn có quảng cáo nhỏ phá hỏng bộ mặt thành phố.

A, chờ đã.

Cô kéo vali đi tới, nhìn kỹ.

Hoa viên Nam thành 100 mét vuông, hai tầng lầu tách biệt, phí thuê một tháng chỉ 299 tệ. Ai quan tâm liên hệ anh Tiêu 138xxxxxxx.

Mễ Tinh hai mắt sáng lên, 299 tệ, cô nộp xong tiền thuê nhà còn thừa tận 9 tệ rưỡi, bốn bỏ làm năm, thành 10 tệ!

Mễ Tinh lập tức cầm điện thoại ấn số, tỉ mỉ kiểm tra, gọi vào.

Không người nghe.

Chưa từ bỏ ý định, cô gọi lại một lần, vẫn không ai bắt máy.

Cô cúp điện thoại, xé tờ quảng cáo kia xuống, đi tìm hoa viên Nam thành.

Đúng lúc mưa ngừng, Mễ Tinh kéo vali đi, nhìn xung quanh một hồi, dễ dàng tìm thấy hoa viên Nam thành.

Một bác gái cầm trong tay hai cái quạt lớn từ cửa đi tới, trông như chuẩn bị đi tập thể dục ở quảng trường. Mễ Tinh cầm trong tay tờ quảng cáo, đi lên hỏi: “Bác ơi, bác có biết người họ Tiêu này không ạ?”

Bác gái nhìn hai lượt, “à” một tiếng: “Cái này là số điện thoại của ông chủ, cô muốn thuê phòng sao?”

Mễ Tinh chớp chớp mắt to: “Ông chủ Tiêu? Bác biết anh ta ở đâu không? Cháu gọi số này mà không ai bắt máy cả.”

Bác gái xoay người, dùng cây quạt chỉ chỉ bên trong một ngôi nhà: “Là tòa kia, căn số 6 phòng 701B, nhưng sao hẳn lại cho thuê một tháng chỉ tốn 299 tệ nhỉ, phòng này...”

“Cháu cảm ơn!” Bác gái vẫn đang lăm bằm gì đấy, Mễ Tinh nhanh nhẩu nói cảm ơn, đi tới tầng 6.

Vừa rồi đã nói, khu dân cư đã cũ rồi, nên không có thang máy.

Dẫn theo nhiều hành lý như vậy bò lên 7 tầng lầu, đối với Mễ Tinh là tai nạn, đối với Mễ Tinh-đang-đi-giày-cao-gót thì chính là tai nạn mạng tính hủy diệt!!!

Cô đứng ở dưới lầu tòa nhà số 6, lại lấy điện thoại di động ra gọi người họ Tiêu kia, vẫn không ai bắt máy.

Mễ Tinh hít một hơi thật sâu, một tay nhắc vali, về mặt lưng lấy mà leo lên.

Trên đường nghỉ ngơi ba lần, cuối cùng sổng sót lên được tầng 7. Cô vừa thở hổn hển, vừa nhấn chuông cửa.

Không bao lâu, sau cửa truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, “ken két”, cửa phòng mở ra. Hệ thống sưởi mang theo nhiệt lượng phả vào người Mễ Tinh, cô khẽ ngáng đầu, thấy rõ người đàn ông trước mắt.

Vóc dáng tam giác ngược kết hợp với một đôi chân dài, dù chỉ mặc sơ mi trắng cùng quần jean, thì khí chất như người mẫu nam trên sàn diễn cũng khiến người ta máu huyết sục sôi, xuân tình nhộn nhạo. Máu chốt là người này còn vô cùng đẹp trai, mái tóc đen ngắn lộn xộn, ánh mắt lười biếng, khiến cho gương mặt bỗng trở nên gợi cảm.

Tuy bị mỹ sắc mê hoặc trong giây lát, Mễ Tinh rất nhanh thổ lộ ước nguyện ban đầu: “Chào anh, cho hỏi ở đây có phòng cho thuê sao?”

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

EDIT BY CHERYL CHEN

BETA BY VŨ

Tiêu Cố trầm mặc quan sát người đứng trước mặt vài lần.

Áo len cao cổ màu trắng, váy xòe trắng bông bênh, áo khoác ngoài màu hồng pastel, hơn nữa một đôi boot cao tới đầu gối.

Một người toàn hàng hiệu.

Khuôn mặt cô trang điểm trang nhã nhưng tinh tế, hai má vì vận động mạnh nên ửng hồng, giống như đánh phấn.

Tiêu Cố trầm ngâm, lên tiếng hỏi: “Ai nói cho cô biết tôi muốn cho thuê phòng?”

Giọng nói như tiếng pháo mē người, đầu độc Mễ Tinh. Cô đưa tờ quảng cáo trong tay lên, không kịp thở nói: “Chính là cái này.”

Tiêu Cố cúi đầu nhìn, lông mi khẽ động.

Trên đó đúng là số điện thoại của Tiêu Cố, nhưng anh không nhớ rõ từ lúc nào mình đăng cái quảng cáo này.

Anh âm thầm suy nghĩ, đã đoán được đại khái những gì xảy ra.

“Anh có cho thuê không? Tôi rất muốn thuê!” Mễ Tinh nắm chặt tờ quảng cáo trong tay, như cầm lấy cái phao cứu sinh còn sót lại.

Tiêu Cố ngược mắt nhìn cô. Mễ Tinh còn đang không ngừng thở mạnh, ngay cả mái tóc xoăn màu hạt dẻ kia cũng lộn xộn.

Anh khẽ nhếch khóe miệng, hỏi: “Cô từ nơi khác đến à?”

Mễ Tinh gật đầu: “Tôi đến đây... tìm việc, thế nhưng việc chưa tìm được, tiền đã bị lấy trộm. Nếu hôm nay anh không cho thuê, tôi mượn thế này rồi, tôi không có chỗ nào ở.”

Mễ Tinh nói thật nghiêm túc, khiến người ta đau lòng biết bao. Tiêu Cố nghe xong nhú mày: “Cô bị trộm tiền? Vậy mà còn có thể thuê phòng sao?”

Mễ Tinh: “...”

Anh ta chỉ quan tâm đến vấn đề này sao? Người thành phố A thật quá bạc bẽo!

Cô nhẹ nhàng vén tóc ra sau tai, mỉm cười với Tiêu Cố: “Tôi còn thừa lại hơn 300 tệ, tiền phòng ở đây không phải là 299 tệ sao?”

Tiêu Cố nói: “Muốn thuê phòng phải đặt cọc ít nhất ba tháng, nên cô phải đưa tôi bốn tháng tiền nhà.”

Mễ Tinh: “...”

Cô cũng không quan tâm bốn tháng tiền nhà là bao nhiêu, bởi đương nhiên cô không trả nổi.

Trước mắt thấy hy vọng cuối cùng dần bị dập tắt, Mễ Tinh vùng vẫy gãy chết, nói: “Đặt cọc một tháng không được à? Coi như là giang hồ cứu nguy đi! Tôi cam kết sẽ nhanh chóng tìm việc!”

Tiêu Cố suy nghĩ một hồi, nói: “Vậy đưa chứng minh thư của cô cho tôi xem.”

Lông mi dài mảnh khẽ động, Mễ Tinh dù có chút không vui, nhưng vẫn lấy chứng minh từ balô ra: “Đây.”

Cô cầm tấm thẻ thật chặt, như trẻ con sợ bị cướp kẹo.

Tiêu Cố không nói gì, nhìn tay cô một hồi, mở miệng hỏi: “Cô vừa nói trên người chỉ có 300 tệ? Nếu tôi cho cô thuê phòng, chỉ còn dư đúng 1 tệ, định tiêu thế nào đây? Chỗ tôi không kèm ăn uống.” Mễ Tinh: “...”

Đối với câu hỏi sắc bén này, cô nghẹn ngào, cắt chứng minh vào trong túi, “Chính xác là thừa 9 tệ 50 xu.”

Tiêu Cố nhìn cô, không lên tiếng.

Mễ Tinh nhếch miệng, cố gắng lộ ra một nụ cười mỉm mē người, hy vọng sắc đẹp của mình có thể quyến rũ hắn: “Anh Tiêu, tôi học đại học chuyên ngành Thương mại Quốc tế ở nước ngoài, tìm việc làm rất dễ dàng! Tôi còn có thể xin ông chủ trả trước lương, nếu không được nữa, tôi có thể tìm việc làm một ngày, nói chung anh cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ không chết trong phòng của anh!”

Tiêu Cố: “...”

Đôi mắt đen thâm thúy không hề chớp, nhìn chằm chằm cô, một lúc lâu sau, anh nói: “Cởi quần áo của cô ra.”

Mễ Tinh hết hồn, cô tuy muốn dùng sắc đẹp quyến rũ hắn, nhưng không muốn làm đến mức này!

Cô vội vàng che ngực, lui về sau hai bước: “Anh muốn làm gì? Tôi báo cảnh sát đấy!”

Tiêu Cố hít mắt, mở miệng nói: “Đem quần áo của cô đi bán, dư sức trả một năm tiền nhà.”

Mễ Tinh: “...”

Cô thật không nghĩ tới phương pháp giao dịch vớ vẩn này, bây giờ Tiêu Cố nhắc nhở cô... Cô cũng không muốn. Cô mới mua bộ này từ tháng trước, cô cực thích kiểu dáng và mẫu mã nên có hơi tiếc nuối.

Thấy cô không muốn, Tiêu Cố lùi một bước vào phòng, ra về đóng cửa: “Không muốn thì thôi.”

Mễ Tinh quỳnh lên, tiến tới ngăn anh ta lại: “Tôi bán!!”

Tiêu Cố: “...”

Xin lỗi, những những lời này khiến anh có vài liên tưởng biến thái.

Anh nghiêng người, cho Mễ Tinh vào: “Cô xem phòng đã rồi nói.”

Mễ Tinh gật đầu, mang theo hành lý đi vào.

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý từ lúc lên cầu thang, nhưng bây giờ nhìn thấy phòng ở, cô vẫn thấy hơi thất vọng, như sự chênh lệch mực nước giữa lòng sông và mặt biển. Phòng ở quả thật rộng 100 mét vuông, nhưng không được trùng tu ngăn nắp sạch sẽ, mặt tường còn bị đổi màu, trần nhà hơi thấp,...

Cô đang âm thầm ghét bỏ phòng ở trong lòng, một con chó to từ trong phòng vọt ra, ngẩng đầu nhìn cô: “Gâu!”

...

Vài giây yên lặng ngẩn ngui, bỗng bật phát một tiếng thét chói tai, rung chuyển trời đất: “A a a.... chó chó chó...! Có chó!”

Mễ Tinh quăng cả hành lý đi, nhảy ra sau lưng Tiêu Cố.

Tiêu Cố quay đầu nhìn cô, sắc mặt tái nhợt, hỏi: “Cô sợ chó??”

Mễ Tinh nhắm mắt, gật đầu như bồ cùi: “Nhanh bế nó đi!”

Tiêu Cố ngồi xổm xuống, xoa xoa đầu con chó: “Vây thì tiếc thật, phòng này cô không thuê được rồi.”

Mễ Tinh còn chưa ổn định hô hấp, mắt mở một khe nhỏ, nhìn thấy chủ nhân đang gần gũi với con chó lớn: “Nhất định phải ở cùng nó sao??” “Ừ.” Tiêu Cố gật đầu, “Lá gan nó rất nhỏ, không dám cắn người đâu.”

Mễ Tinh trề miệng, nhìn vẻ mặt trùng trùng nghiêm túc của nó cũng đủ sợ rồi.

“Nếu cô thật rất sợ, thì đành đi tìm nơi ở khác thôi.”

Lời của Tiêu Cố dường như cho Mễ Tinh một đòn mạnh, phòng cũ cô còn có thể nhịn, nhưng chó thì..

Cô len lén liếc mắt, đây là giống chó Husky, nghe nói rất hiền lành. Nhưng dù hiền lành, nó cũng là chó.

Tiêu Cố vỗ đầu con Husky, nó liền chạy tới nằm vào ổ của mình. Anh ta đứng lên, nhìn lướt qua Mễ Tinh, suy nghĩ một hồi nói: “Hằng ngày cô cứ ở phòng của mình, tôi sẽ không để nó vào.”

Mễ Tinh đấu tranh tư tưởng kịch liệt, muốn cô cùng một con chó ở dưới một mái nhà, cô bị đánh chết cũng không chịu. Nhưng bây giờ, cô không thể tìm được căn phòng tiện nghi hơn nơi này trước khi trời tối, cái này... so với bị đánh chết còn ghê hơn.

Cần nhắc lại hại một chút, Mễ Tinh liều mạng, vẻ mặt quyết tuyệt hỏi: “Cửa phòng của anh có chắc chắn không?”

Tiêu Cố ngăn người, khẽ cười một tiếng: “Yên tâm, nó sẽ không xô cửa, cùng lắm chỉ cào hai cái.”

“Vây là tốt rồi.” Mễ Tinh chỉ cần cần rằng nhịn, nếu có thể tìm được việc thuận lợi, chưa đến một tháng, cô có thể dọn ra ngoài.

“Được rồi, anh nhớ coi chừng nó kĩ vào đấy.” Cô nhắc hành lý lên, quan sát “Phòng nào là của tôi?”

“Bên này.” Tiêu Cố hai tay rút túi quần jean, ngáp một cái đi về phía trước, “Phòng này chưa ai sử dụng, nhưng có dọn dẹp, coi như sạch sẽ.”

Mễ Tinh kéo vali vào nhìn một cái, gian phòng rất nhỏ, chắc chỉ to bằng phòng vệ sinh ở nhà cô thôi. Chờ đã, nói tới nhà vệ sinh, Mễ Tinh phát hiện một vấn đề nghiêm trọng: “Trong phòng này không có WC??”

Tiêu Cố đang tựa vào cửa, lui về sau hai bước, tiện tay mở cánh cửa đối diện: “Phòng đối diện cô có, cô về sau dùng cái này, tôi dùng cái trong phòng

tôi.”

Mễ Tĩnh nhíu nhíu mày nói: “Nhưng tôi là con gái, đi ra ngoài nhiều không tiện.” Hơn nữa trong phòng khách còn có một con chó luôn nhìn chăm chăm.

Tiêu Cố nhìn cô, nói: “Không muốn thì có thể không đi.”

Mễ Tĩnh: “...”

Cô mím môi, ngửa đầu nhìn hấn: “Anh chỉ biết dùng một câu nói này để uy hiếp thôi sao?”

Tiêu Cố sửa lại lời nói: “Tôi không muốn cũng có thể không cho thuê.”

Mễ Tĩnh: “...”

Cha chả, đợi cô tìm được công việc, cuộc sống nâng cao, cầu xin cô ở, cô cũng không thêm ở.

Mễ Tĩnh quay đầu nhìn khắp phòng một lượt. Phòng ngủ mặc dù không rộng lắm, nhưng gia dụng đầy đủ, tủ quần áo, bàn làm việc đều có, trên bệ cửa sổ trước bàn đọc sách còn bày một chậu xương rồng nhỏ. Vò ngoài cửa sổ n vật trên giường đều trắng phau, tuy màu sắc đơn điệu, nhưng đơn giản thoải mái.

“Tất cả đều là đồ mới à?” Cô hỏi.

Tiêu Cố nói: “Muốn mới thì tự đi mua, mấy cái này là ngày hôm trước thay, rất sạch.”

Mễ Tĩnh âm thầm làm mặt quỷ với hấn trong lòng, từ trong ví tiền lấy ra 300 tệ, lưu luyến không rời đưa cho hấn. Tiêu Cố cúi đầu nhìn thoáng qua, trên tay cô là một xấp tiền lẻ, không nhận được: “Cô cứ giữ lại tiền này mà ăn, bán quần áo rồi hãy đưa trả tiền nhà cho tôi.”

Mễ Tĩnh chốc lát có chút cảm động, cô cảm thấy có thể hào phóng bỏ qua chuyện cũ.

Lời cảm ơn còn chưa thoát ra ngoài miệng, mắt cô bỗng tròn to, “à” một tiếng nhảy bắn ra xa.

Tiêu Cố cảm thấy có vật gì cọ cọ dưới chân mình, cúi đầu nhìn, là con chó.

Con chó thấy hiếu kỳ với vị khách mới này, nhìn ngó vào trong.

Anh ngồi xổm xuống, nói như dạy bảo: “Không nên tới gần cô ấy, cũng đừng vào phòng này. Nếu cô ấy điên lên, mày sẽ bị đánh đấy.”

Mễ Tĩnh: “...”

Chó: “...”

Giáo dục xong thú cưng của mình, Tiêu Cố thấy mình đã xong việc, có thể ra ngoài được rồi: “Cô thu dọn đồ đạc đi, phòng bếp cũng có thể tự do sử dụng, nhưng dùng xong nhớ quét dọn sạch sẽ.”

Mễ Tĩnh nói: “Không cần, tôi không biết làm cơm.”

Tiêu Cố nhìn cô, không nói gì nữa, xoay người rời đi.

Mễ Tĩnh khóa cửa, bắt đầu sắp xếp đồ đạc. Vừa đem quần áo từng cái từng cái lấy ra, cửa phòng đã bị gõ.

Cô suy nghĩ một chút, mở hé cửa, lộ ra đôi mắt sáng ngời: “Có chuyện gì thế?”

Tiêu Cố không để ý đến hành động phòng bị này của cô, đem điện thoại giơ lên, hỏi: “Mấy cuộc gọi này đều của cô?”

“Đúng vậy.” Nhắc tới cái này, Mễ Tĩnh có chút tức giận, “Tôi gọi ba cuộc anh đều không nghe, anh có biết một thân con gái yếu đuối mang bao nhiêu hành lý lên 7 tầng lầu mệt mỏi biết bao không? Nói đi cũng phải nói lại, vì sao ở đây ngay cả thang máy cũng không có?”

Tiêu Cố giật giật khóe miệng, Mễ Tĩnh vội ngắt lời: “Được rồi, anh không cần nói, tôi biết là anh sẽ nói 'cô không muốn có thể không thuê' rồi.”

Tiêu Cố cười với cô: “Tôi cũng có thể không cho thuê.”

Mễ Tĩnh hít một hơi, cười nói: “Thật ra, tôi rất thích leo cầu thang bộ, không những rèn luyện thân thể, còn có thể giảm béo.”

Tiêu Cố không tán gẫu cùng cô nữa, rút từ túi quần ra một cái điện thoại khác, bấm số Mễ Tĩnh.

Điện thoại 10s màu hồng đào của Mễ Tĩnh vang lên, cô nhấn tắt, nói: “Anh làm gì thế?”

Tiêu Cố nói: “Đây là số điện thoại cá nhân, có chuyện tìm tôi gọi số này. Cái số kia để in trong danh thiếp đưa khách hàng, tôi bình thường không bắt

máy.”

Mễ Tinh: “...”

Ông chủ người làm ăn như thế cũng được sao??

Cô oán thăm một câu, vùi đầu vào điện thoại ầm ầm. Nhập vào “Tiêu tiên sinh”, rồi lại xóa hai chữ đằng sau, hỏi: “Anh tên là gì?”

Tiêu Cố đi được hai bước bỗng dừng lại, quay đầu nhìn cô: “Tiêu Cố, 'Cố' nghĩa là không quay đầu lại.”

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Mễ Tinh đóng cửa lại, lưu số Tiêu Cố vào điện thoại di động.

Sắp xếp hành lý tốn không ít thời gian, đến khi bầu trời bên ngoài đã tối hẳn cô mới chuẩn bị xong. Mễ Tinh nhìn đồng hồ, bây giờ đang phát thoi sự trên radio rồi. Cô sờ sờ bụng, thấy hơi đói, nhưng không biết nên ăn cái gì.

Suy nghĩ vài giây, cô lấy từ balô ra sô cô la mua từ buổi trưa, mở cái hộp tuyệt đẹp cầm lên một viên.

Mùi hương cacao đặc biệt vương vấn nơi chóp mũi, Mễ Tinh cắn nhẹ, đem vị dâu tây hòa tan, đáy lòng đều dâng lên sự ngọt ngào.

“Ồi ~ ăn quá ngon.” Mễ Tinh vì hạnh phúc mà than thở, cô nuốt toàn bộ sô cô la vào, lại đưa tay muốn lấy viên thứ hai.

Khi móng tay tình xảo chạm tới sô cô la, cô do dự một chút. Hộp sô cô la này chỉ có 8 viên, ăn một viên thì voi một viên.

Mễ Tinh thu tay về, liếm liếm đầu ngón tay của mình, đem hộp đẩy lại.

Phải tiết kiệm một chút, cô không muốn nhìn đói về sau.

Coi như đã giải quyết xong bữa tối, Mễ Tinh ôm đồ ngủ con thỏ muốn đi tắm. Cô nghe ngóng ở cửa một lát, xác định bên ngoài không có tiếng động, nhanh chóng mở cửa, phi hẳn ra ngoài.

Vừa mới cài cửa lại, đã nhìn thấy con Husky đen của Tiêu Cố nuôi đứng ở hành lang, lẳng lẳng nhìn cô.

“Hự.” Tiếng thét chói tai bị cô nuốt lại, thành một cái nấc. Lúc này Tiêu Cố không có ở bên ngoài, nếu cô hét chói tai hù được con chó này, thế là xong.

Cô làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, mắt nhìn thẳng nhanh đi tới cửa phòng tắm, mở cửa bước vào.

Khóa trái cửa phòng tắm, Mễ Tinh dựa lưng vào cửa, hai chân nhũn ra, tuột xuống.

Nhịp tim nhanh chóng trở lại bình thường, cô quan sát phòng tắm vài lần.

Không có bồn tắm, không thể ngâm mình rồi.

Cô mếu máo, đem sửa tắm, dầu gội đầu của mình đặt lên kệ, mở vòi hoa sen.

Bước ra khỏi nhà tắm, Mễ Tinh chú ý thấy, con Husky đó vẫn ngồi chồm hổm tại chỗ.

Cô lẩn nữa nấc một cái, thu hồi ánh mắt, làm như vừa nãy, nhìn thẳng, đi về phòng mình.

Chắc chắn đã khóa trái cửa hai lần, Mễ Tinh vẫn sợ hãi, ngã lên giường.

Cái giường trông khá tầm thường, nhưng nằm thật thoải mái.

Mễ Tinh nằm một lúc, cầm lấy một hộp mặt nạ dưỡng ẩm từ cái bàn sách đã bị cô bày thành bàn trang điểm. Đắp lên trên mặt, cô tiện tay cầm một con lăn để massage, bắt đầu xoa bóp bắp chân.

Máy massage tỏa ra vi điện lưu như nam châm hút lấy bắp thịt, Mễ Tinh thoải mái thở ra một hơi, cảm thấy cuối cùng cũng sống lại rồi.

Hưởng thụ được 15 phút, khi Mễ Tinh sắp thoải mái tới mức ngủ quên, cô lại nhớ tới mình chưa tìm được việc.

Đem quần áo của cô bán đi, nếu không thì không có cơm ăn.

Như vừa trọng sinh về năm 1991. Mễ Tinh nghĩ, trước đành bán bớt quần áo, chờ tiền bạc dư dả, sẽ tìm việc làm. Thành phố A rất xa lạ, cô không rõ ở đâu có thị trường giao dịch thứ cấp[1], nhưng trong xã hội hiện nay, internet tiện lợi, có rất nhiều trang web phỏng vấn xin việc online.

[1] Thị trường giao dịch thứ cấp: chắc như kiểu môi giới việc làm

Mễ Tinh gỡ mặt nạ dưỡng da, ngồi xuống bàn bên cạnh. Lấy laptop ra khởi động máy, xong xuôi mới nhớ, chưa kết nối internet.

Mạng wifi có khả dụng, nhưng cần nhập mật khẩu, Mễ Tinh thấy tín hiệu mạnh nhất là wifi của chủ nhà.

Cô suy nghĩ, quyết định ra ngoài hỏi mật mã.

Phòng ngủ của Tiêu Cố nằm ở bên phải phía trước, cuối hành lang. Vì không đi qua phòng khách, Mễ Tinh không lo lắng. Cô mở cửa trước, lặng lẽ nhìn, không thấy Husky ngồi chồm hổm, xem ra đã về ổ chó rồi.

Cô thở dài một hơi, rón rén đi ra ngoài, gõ cửa phòng Tiêu Cố.

“Cốc cốc” hai tiếng vừa dứt, cửa phòng đã mở ra.

Tiêu Cố ở trần, đứng trước cửa, đang dùng khăn lau khô tóc. Chắc anh ta vừa mới tắm, trên người còn mùi không biết ở phòng tắm, hay trên người anh.

Mễ Tinh chịu đã kích thích liệt, suýt chút nữa hét lên “Luu manh!!!”

Tiêu Cố dùng ngón tay cào tóc, không kiên nhẫn nhìn người ngoài cửa: “Có chuyện gì?”

Tuy trong phòng có hệ thống sưởi ấm, nhưng mấy ngày này không mặc quần áo chắc cũng lạnh.

Mễ Tinh âm thầm nuốt nước miếng, đưa ánh mắt qua một bên: “Mật khẩu wifi của anh là gì? Tôi muốn lên mạng bán quần áo.”

Tiêu Cố trầm mặc, nói: “Mật khẩu là số điện thoại riêng, internet cô có thể dùng, nhưng phí internet phải chia đều, à, đúng rồi, tiền điện nước cũng chia đều.”

Mễ Tinh ngược mắt nhìn hần một cái: “Nhưng anh còn có một con chó cơ mà.”

Tiêu Cố hơi choáng váng, không ngờ có người còn tính toán chi li với một con chó: “Chó của tôi một tháng tắm một lần, cô thấy sao?”

Được rồi, tiền thuê nhà đã rẻ như vậy, cô cố chịu thiệt một chút.

Cô cau mày một cái chuẩn bị về phòng. Tiêu Cố quan sát Mễ Tinh, bộ đồ ngủ cùng dép đi trong nhà hình thỏ. Balô buổi chiều cô đeo cũng vậy, như phụ kiện theo bộ.

“Cô rất thích thỏ?” Tiêu Cố thuận miệng hỏi.

Mễ Tinh quay đầu nhìn: “Không được sao?”

Tiêu Cố không nói nữa, xoay người như chuẩn bị cầm vật gì đấy. Tại anh ta nghiêng người sang trong nháy mắt, nên Mễ Tinh nhìn thấy hình xăm ở ngang lưng.

Do góc độ, cùng với quần che, cô không thấy hết, nhưng có cảm giác là một con quái vật dữ tợn.

Mễ Tinh trong lòng chấn động, nói theo bản năng: “Anh có hình xăm? Anh không phải xã hội đen chứ???”

Khó trách hần đem phòng cho thuê rẻ rúng như vậy, chính là muốn hấp dẫn người như Mễ Tinh lui tới, rồi sau đó bán tới thành phố ngầm làm lao động!! Tiêu Cố ngoái đầu nhìn cô: “Có hình xăm chính là xã hội đen à? Tiêu chuẩn làm xã hội đen cũng thấp nhì.”

Động trời!!

Mễ Tinh: “...”

Tiêu Cố lấy cái chìa khóa trên bàn, ném cho Mễ Tinh: “Vừa rồi quên đưa cho cô, chìa khóa nhà.”

Cô nhận chìa khoá, nhìn anh ta một cái, trở về phòng.

Nhập mật mã Tiêu Cố đưa vào máy, kết nối được internet. Cô tìm một trang mua bán qua mạng khá nổi tiếng, nghiên cứu một lúc, đăng ký tài khoản cho mình.

Muốn mau chóng bán được đồ, phải đầu tư hình ảnh đẹp. Mễ Tinh suy nghĩ, rồi mặc quần áo vào, soi gương mấy lần.

Cô định bán một cái áo choàng dài, với một bộ áo liền váy, nếu bán được, cô không lo về tiền bạc một thời gian.

Tự chụp xong, rồi chụp kỹ vài chi tiết trên quần áo, Mễ Tinh tải lên máy tính.

Chỉnh sửa tất cả thông tin, Mễ Tinh ôm trái tim đau đớn đăng bài lên.

Thật không nghĩ đến, cô cũng có ngày phải bán quần áo lấy tiền tiêu.

Làm xong xuôi, tâm trạng Mễ Tinh như có tảng đá vừa rơi xuống, thoải mái lướt weibo.

Anh Thỏ chưa cập nhật weibo, Mễ Tinh thấy hơi thất vọng. Cô mở một thông báo riêng ở góc bên trên ra đọc:

– Chú đang rất tức giận, chờ cậu trở về.

Người nhắn là người bạn tốt giúp Mễ Tinh chạy trốn, vì Mễ Tinh mới đổi số điện thoại, chưa nói cho ai, nên ngay từ đầu đã giao hẹn cẩn thận, có tin tức báo qua weibo cho cô biết.

Từ tin nhắn này thấy, ngày cô về nhà còn xa lắm.

Mễ Tinh tắt máy tính, nằm xuống giường đi ngủ.

Nửa đêm, không biết mấy giờ, cô vì đói mà thức dậy.

Bốn bề đêm đen yên tĩnh, bữa tối của cô là một viên sô cô la, dù có bổ sung năng lượng, nhưng ăn không no.

Đấu tranh tư tưởng hồi lâu, cảm giác bụng đói cồn cào đã chiến thắng sợ hãi.

Cô quyết định vào bếp xem có cái gì để ăn không.

Nhưng muốn vào bếp, phải đi qua phòng khách, mà phòng khách, là địa bàn của con Husky.

Mễ Tinh dùng đèn pin trên điện thoại soi đường, nhón nhón mũi chân đi về phía trước, tiếng bước chân so với mèo còn nhẹ hơn.

Trong phòng khách, Husky đang ngủ trong ổ của mình, Mễ Tinh không dám nhìn chòng chọc vào nó, sợ ánh mắt của mình khiến nó ngira ngáy mà tỉnh lại. Cô cảm giác mình như dũng sĩ thám hiểm trong hang núi toàn ma quỷ.

Vắt vò mới vào được bếp, Mễ Tinh mở tủ lạnh ra nhìn. Bên trong có rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, nhưng đều phải chế biến, cô đảo mắt một vòng, chỉ có một trái dưa leo có thể gặm.

Ăn một trái dưa leo, chắc chủ nhà không phát hiện ra. Nếu như phát hiện, trên người cô vẫn còn 308 tệ 50 xu mà.

Cô cắn dưa chuột, chuẩn bị về phòng rồi từ từ ăn, nhưng vừa quay lại, đã thấy Husky đen đứng ở cửa.

...

Bếp.

Miếng dưa chuột vừa cắn trong miệng rơi xuống đất, chưa kịp đau lòng, cô đã tự bịt miệng mình, sợ mình la to.

Con chó đứng lặng lẽ trong đêm, như một người giám hộ.

Mễ Tinh không dám động đây, chưa chuẩn bị mà đã phải chiến với con chó to một trận sống mái rồi.

Bị nó phát hiện mình ăn vụng đồ của chủ nó, có bị cắn chết không?

Sau khi bộ não hình dung ra cảnh trên, Mễ Tinh không dám làm chuyện ngu xuẩn. Một người một chó giằng co trong chốc lát, Husky đen đột nhiên vẩy đuôi, đi về phía trước một bước.

Mễ Tinh theo phản xạ, lùi về sau hai bước.

Husky tới túm bát bên cạnh rồi đứng lại, nhìn Mễ Tinh, lại xông vào vẩy đuôi.

Mễ Tinh bất động tại chỗ, đến khi con chó lặp lại hành động lần thứ tư, mới đưa tay về phía trước, mở tủ.

Bên trong, một xấp túi nilông được xếp ngăn nắp, vì ánh sáng từ điện thoại quá mờ, cô không rõ bên trong chứa cái gì.

Con chó nhìn theo túi nilông lắc đuôi, lè lưỡi trông coi Mễ Tinh.

... Nó để cho mình cảm sao?

Mễ Tinh nuốt nước miếng một cái, kẻ thức thòi là trang tuần kiệt [2], cô dựa theo chỉ thị của con chó, hành động an toàn.

[2] Kẻ thức thòi là trang tuần kiệt: những người biết thời thế mới là người tài giỏi.

Cô lấy một túi nilông, nhanh chóng rút tay lại. Dừng điện thoại di động chiếu vào, Mễ Tinh phát hiện trong túi đựng xoài sấy khô.

Husky tiếp tục ngoắc ngoắc đuôi.

Mễ Tinh: "..."

Chẳng lẽ vì cô bây giờ quá đói, nên nghĩ động tác của nó là đồng ý cho mình ăn?

Mễ Tinh cảm túi, nhìn một chút, không có ngày sản xuất và nhà máy sản xuất, như mấy loại đồ miễn phí cô không dám ăn. Nhưng ánh mắt con chó tha thiết nồng nàn soi mói, cô vẫn mở ra, lấy một miếng xoài sấy.

Vừa mới mở túi, hương xoài ngọt ngào xông vào mũi, cô rón rén cắn một miếng, mắt sáng ngời.

Từ nhà hàng Michelin ba sao đến quán nhỏ ven đường, Mễ Tinh đã từng nếm thử rất nhiều đồ ăn ngon, nhưng chưa bao giờ, cô thấy xoài sấy ngon như vậy. Ngon hơn cả hàng nhập khẩu nước ngoài.

Thịt quả rất dày, cắn vị dai dai, mùi trái cây nồng đậm, không vì gia vị mà mất đi hương xoài. Độ mềm, độ khô cũng vừa vặn, cô ăn từng miếng từng miếng, không dừng được.

Mễ Tinh sau khi xử xong ba miếng, thờ ra một hơi, dừng lại.

Tình huống này có gì đó sai sai.

Mễ Tinh liếm khoé miệng, nuốt hết xoài vào bụng, lại lấy ra thêm hai miếng, buộc túi lại trả về chỗ cũ. Cô nhặt miếng dưa chuột rơi dưới nền nhà lao nhanh về phòng.

Mong ngày mai chủ nhà không phát hiện ra, nhà bếp thiếu một quả dưa chuột và 5 miếng xoài khô.

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Trải qua một trận khiến người ta hết hồn này, Mễ Tinh ngủ ngon giấc hơn. Sáng sớm hôm sau, cô đã bị tiếng chó sủa đánh thức.

Cô xoa tóc ngồi xuống, nghe thấy ngoài cửa có tiếng người nhỏ nhẹ, âm thanh trầm thấp, không nghi ngờ gì nữa là Tiêu Cố “Đêm qua người có vào bếp trộm đồ để ăn không?”

Mễ Tinh: "..."

Bại lộ nhanh như thế à?

Cô rùng mình một cái, con buồn ngủ liền biến mất. Cô nhảy xuống giường, mang đôi dép vào, rón rén đi đến cạnh cửa.

Thật cẩn thận mở hé cửa, Mễ Tinh nhìn qua hành lang.

Tiêu Cố đang khom lưng thăm thị trước mặt Husky, Husky thì ngồi chồm hổm ở trên sàn nhà, về mặt vô tội nhìn hấn.

“Trong tủ lạnh dưa chuột thiếu một quả, túi xoài sấy cũng bị động tới.” Tiêu Cố giờ túi bóng trong tay lên, nhẹ nhàng ước lượng: “Túi này rõ ràng nhẹ hơn nhiều, chắc thiếu 4 5 miếng.”

Mễ Tinh: "..."

Năm miếng nhẹ như thế cũng cảm giác được, anh ta là chiếc cân đầu thai à?

Husky vô tội kêu một tiếng: “Gâu!”

Tiêu Cố nhú mày: “Còn muốn chống chế. Chỉ có người biết ta để xoài sấy ở đó.”

“Gâu!” Husky quyết định lấy bất biến ứng vạn biến.

Tiêu Cố nhìn nó bắt đầu trầm tư, Husky này quả thực từng thấy mình mở tủ lạnh, mang thịt chim ra, nhưng dưa leo cũng không thích ăn. Hơn nữa ngăn ướp lạnh ở trên cùng, anh không cho rằng nó có bản lĩnh mở được cửa. Còn túi xoài sấy này, một vết cắn hay vết trảo cũng không thấy, không phải do con chó làm.

Như vậy, ngày hôm qua chỉ có một người trong nhà.

Tiêu Cố xoay người lại, thấy Mễ Tinh đang dáo dác ghé vào cạnh cửa.

Bị bắt quả tang, Mễ Tinh “...”

Cô lùi đầu về, đem cửa khóa lại.

Bên ngoài rất nhanh không còn tiếng động, một lát sau, Mễ Tinh nghe được tiếng đóng cửa. Cô lại mở cửa ra, phát hiện Tiêu Cố và Husky đều biến mất.

Cô suy nghĩ một chút, chắc hẳn đưa chó ra ngoài rồi.

Cô trở lại trong phòng mở máy vi tính ra, kiểm tra tài khoản giao dịch hôm qua. Áo khoác lông màu hồng nhạt. Phía dưới có tin nhắn lại.

Nhị Lương: Quá mắc.

Mễ Tinh thấy ảnh đại diện kia sáng, liền chọc vào trò chuyện riêng: “Chào bạn, có ở đây không?”

Người nọ rất nhanh trả lời cô: “Có, cái áo khoác của bạn, có thể mặc cả không?”

Hai con thỏ: “Bộ trang phục Bunny này số lượng có hạn, nằm trong bộ sưu tập mùa đông năm nay, tôi mới mua tháng trước, mới mặc hai lần.”

Nhị Lương: “Tôi biết nó là đồ số lượng có hạn, nhưng trang phục đã mặc rồi, bạn còn muốn bán mắc?”

Hai con thỏ: “Tôi viết trong giới thiệu rất rõ ràng, bộ này giá gốc là mười hai ngàn, mua mới ít nhất cũng 9 ngàn, tôi bán tám ngàn không tính là đắt được.” Nhị Lương: “Tám ngàn tề một bộ trang phục còn không đắt? Hơn nữa cái này còn màu hồng nhạt, chả mấy người thích.”

Mễ Tinh: “...”

Chê đắt cô có thể đi mua bộ khác mà, mấy trăm cửa hàng quần áo cũng không phải là không có. Hơn nữa sao gọi là hồng nhạt? Đây chính là màu hồng khiến người ta vừa nhìn đã động lòng thiếu nữ.

Cô trong lòng kiềm chế nhỏ nước bọt, ở khung đối thoại trả lời: “Vậy bạn trả bao nhiêu?”

Nhị Lương: Nhiều nhất là ba ngàn.

Mễ Tinh: “...”

Cô thậm chí gửi một lời chào tạm biệt.

Hai con thỏ: Thật ngại quá, ba ngàn quá ít.

Nhị Lương: “Ba ngàn vẫn còn chê ít, nhiều hơn nửa tháng tiền lương. Cô bán 8 ngàn, tôi thề cả năm cũng không bán được.”

Mễ Tinh cố nín không mắng lại khách, muốn mua hàng hiệu còn đòi trả ít tiền, thiên hạ sao có chuyện tốt như thế.

Cô tắt máy tính, rửa mặt xong xuôi rồi trang điểm, mặc áo khoác ngoài, cầm lấy toàn bộ tiền xuống lầu mua chút đồ.

Tuy rằng nơi đây là một tiểu khu, nhưng chỗ tốt chính là các phương diện đều vô cùng thuận tiện.

Dưới lầu có vài cái siêu thị, tuy rằng không bằng trung tâm thương mại nhưng siêu thị cái gì cần cũng có, sinh hoạt hằng ngày hoàn toàn không có vấn đề. Đi dọc theo đường cái có rất nhiều hàng rong bán đồ ăn vặt, khói trắng tỏa nhiệt làm Mễ Tinh cũng ảm áp theo. Ven đường có nhiều cửa hàng bán lẻ, tuy rằng hầu như đều đóng kín cửa, nhưng nhìn qua tên tiệm cũng có thể đoán ra, chính là nhà hàng.

Mễ Tinh đi vào siêu thị lớn nhất, dự định mua ít đồ thường ngày và thức ăn.

Cô vào siêu thị, tiến thẳng đến khu thực phẩm, rất nhanh tìm được mì ăn liền giảm giá, bởi vì đến gần kỳ đảm bảo chất lượng, mua 1 tặng 1. Bên cạnh mì ăn liền còn chất đông xúc xích, Mễ Tinh cầm hai túi mì ăn liền lớn và một bọc chân giò hun khói, ném vào giỏ hàng.

Cô dạo trong siêu thị, lấy một bịch bánh quy với mấy tấm khăn mặt, định đi tính tiền. Lúc đi qua một gian hàng, Mễ Tinh nhìn thấy trên đó bày một ly nước màu hồng, miệng chén còn có một đôi tai thỏ dựng lên.

Bộ dáng thật đáng yêu, ánh mắt của Mễ Tinh nhất thời không muốn dời đi. Cô liếc nhìn giá, 48 tệ.

Bây giờ 48 tệ đối với cô mà nói là số tiền lớn, do dự lúc lâu, cô vẫn cầm cái chén lên, bỏ vào giỏ hàng.

Lúc tính tiền, cô lưu luyến không rời mà đưa nguyên tờ một trăm tệ giá trị lớn cho nhân viên thu ngân, sau đó đổi mấy tờ tiền lẻ. Cầm túi đồ ra khỏi siêu thị, lúc đi qua hàng quà sáng, tiện mua một cái bánh bao vàng cùng một ly sữa đậu nành.

Khi về đến nhà, Tiêu Cố cùng con chó đều chưa về. Mễ Tinh quay lại phòng ngủ, đem những thứ vừa mua cất đi. Xong xuôi, cô ngồi vào bàn, vừa cắn bánh bao vừa bật máy tính, xem trang bán hàng chờ người mua tới hỏi.

Thế nhưng chờ tới trưa, vẫn không có ai liên hệ cô.

Mễ Tinh nhìn đồng hồ, đã sắp mười hai giờ, cô mở ra một gói mì ăn liền, định ra ngoài lấy nước. Theo như hôm qua cô quan sát, máy nước chỉ có ở phòng khách, cô không còn cách nào, đành đi ra ngoài.

Quả nhiên không thấy Tiêu Cố và Husky!

Mễ Tinh cảm giác mình vận khí quá tốt, cô ấn vào công tắc ở máy nước, rồi cầm bát mì ra.

Bát nhựa kia mua mì được tặng kèm. Mễ Tinh dùng đồ nước nóng vào bát, sau đó mới cho mì và gia vị vào.

Ở thời điểm tốt đẹp, không gian tĩnh lặng này, Tiêu Cố và con Husky chạy ra từ trong hành lang.

Mễ Tinh: "..."

Thì ra con chó không phải không ở nhà, mà ở trong phòng Tiêu Cố.

... Tại cô đại dột.

Con Husky màu đen chậm rãi đi vòng quanh cô nhìn tới nhìn lui, sau đó lại chạy tới bát đựng thức ăn của mình ở trước ổ chó, vùi đầu vào ăn.

Mễ Tinh: "..."

Tình huống này có chút vi diệu, cô nghe tiếng đồng hồ ở phòng khách điểm từng giây, cảm giác một cách rõ ràng thời gian chậm rãi trôi qua. Cô vẫn ngồi yên tại chỗ không dám nhúc nhích, thấy mì sắp chín, nhưng không biết nên làm gì tiếp theo.

Cô có nên xem như không có chuyện gì, ôm bát trở về phòng?

Nếu như bây giờ cô trở về phòng, có phải con chó này sẽ vì không có ai ăn cơm cùng mà tâm trạng không vui không?

Cô ôm bát đứng dậy, Husky đang ăn liền ngóc đầu dậy nhìn cô.

Mễ Tinh: "..."

Cô nuốt nước miếng một cái, cầm chén đặt lại trên bàn lần nữa, đoạn chính ngồi xuống.

Husky thấy cô bất động, vùi đầu ăn tiếp thức ăn cho chó.

Lại một lát sau, mặt Mễ Tinh muốn sưng lên rồi, không thể làm gì hơn là đưa tay lên che lại.

Tô mì thịt bò thơm ngào ngạt, cô cầm lấy cái nĩa, cuộn mì đưa vào miệng.

Một người một chó ăn bữa trưa hài hòa, đến khi Mễ Tinh cầm một cái xúc xích, Husky ngồi bên cạnh đột nhiên kêu một tiếng: "Gâu!".

Mễ Tinh đã đưa cái nĩa đến miệng thì dừng lại, cô nghiêng đầu qua, thấy Husky đen đang thè lưỡi nhìn cô.

"Gâu" nó lại kêu một tiếng.

Mễ Tinh cắn miếng đến sưng, nó muốn ăn xúc xích, nhưng... cô cũng lâu không ăn thịt rồi.

Con chó thấy cô không muốn, hào phóng đẩy chậu thức ăn của mình nhìn cô kêu một cái: "Gâu!"

Nét mặt của nó giải thích rất rõ ba chữ này: "Mời người ăn!"

Mễ Tinh: “...”

Xem ngày hôm nay nó giúp mình chịu tội, điều này chặn suy nghĩ ham ăn của cô, vùi xuống lòng đất. Cô lấy xúc xích trên nĩa, ném vào trong chậu thức ăn của nó.

Miếng xúc xích bị tiêu diệt trong nháy mắt.

Nó ngẩng đầu nhìn Mễ Tinh, lắc lắc cái đuôi, lại tốt bụng đẩy chậu thức ăn của mình đến trước mặt cô.

Mễ Tinh cười ha ha hai tiếng: “Cám ơn người, ta không ăn thức ăn cho chó.”

... chờ một chút, túi xoài sấy tôi hôm qua, không phải là thức ăn cho chó chứ?!

Mễ Tinh cả kinh dựng hết tóc gáy lên, không phải không phải, chó sao có thể ăn xoài sấy, chắc chắn là làm cho người ăn, nhất định là như vậy.

Âm thanh mở cửa truyền đến, một người một chó lập tức ngồi nghiêm chỉnh.

Tiêu Cố từ bên ngoài đi tới, mặc một bộ đồ quân đội, từ mũ đến áo khoác đều màu xanh, nhìn một người một chó trong phòng khách.

Trong phòng còn nồng nặc mùi mì ăn liền, Tiêu Cố khẽ nhíu mày, đi tới trước ghế salon liếc mắt nhìn Mễ Tinh.

Mễ Tinh lập tức vui đầu, làm như mình bận rộn nhiều việc nên mới ăn mì.

Husky đen cũng trở về ổ, chuyên tâm ăn thức ăn cho chó.

“Cho nó ăn xúc xích rồi?” Tiêu Cố mở miệng, đương nhiên là hỏi Mễ Tinh. Mễ Tinh nuốt sợi mì vào trong miệng, kiên định lắc đầu: “Sao có thể, tôi ăn còn không đã.”

Tiêu Cố đi tới trước mặt Husky đen rồi ngừng lại, xoa nhẹ đầu nó một phen “Mỗi ngày chỉ có biết ăn thịt thôi.”

Mễ Tinh: “...”

Lời này của hắn rốt cuộc là đang mắng ai?

Tiêu Cố dạy xong con chó, nghiêng đầu nhìn Mễ Tinh: “Cô không phải rất sợ chó sao, sao lại ăn trong phòng khách?”

Mễ Tinh khoe miệng miễn cưỡng cười: “Tôi bị uy hiếp.”

Tiêu Cố sững sốt, cười nhẹ một tiếng cởi áo khoác, xoay người vào phòng bếp.

Ngay sau đó, truyền đến âm thanh nồi niêu, mùi rau xào trôi dạt đến phòng khách. Mễ Tinh hít sâu, à, thịt bò xào rau cần.

Tiêu Cố chắc đã chuẩn bị xong nguyên liệu nấu ăn từ sớm, bây giờ đang xào. Mùi thức ăn từng đợt nối tiếp nhau ào ào tiến ra, Husky sớm đứng ngồi không yên, chạy đến cửa phòng bếp mà nhìn.

Tiêu Cố bưng hai đĩa đồ ăn đi ra, đặt trên bàn cơm, Mễ Tinh lưu loát thu hồi ánh mắt, tiếp tục ăn mỳ sợi của mình.

Thật ra tô mì cũng chẳng còn nhiều, cô chỉ muốn kéo dài tới khi Tiêu Cố xào xong đồ ăn, như thế hắn sẽ nể mặt mà mời cô ăn chung.

Nhưng sau năm phút, cô phát hiện mình sai rồi, Tiêu Cố một người ngồi trong phòng ăn nhàn nhã ăn cơm trưa, thỉnh thoảng cho con chó ngồi xổm bên cạnh bàn ăn một ít thịt.

... Người không bằng chó.

Mễ Tinh bưng bát mì chỉ còn nước lên, định vào trong WC đổ sạch.

“Chờ đã.” Tiêu Cố đột nhiên mở miệng gọi cô lại, Mễ Tinh mắt sáng lên, lúc quay đầu lại lộ rõ vẻ hưng phấn mặt.

“Chuyện gì?” Cô đứng đắn hỏi.

Tiêu Cố trong tay bưng một chén cơm tẻ, ngược mắt nhìn cô một cái: “Xoài sấy ăn ngon không?”

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Câu hỏi này của Tiêu Cố, giáng cho Mễ Tinh một chưởng cực mạnh.

Loại đau đớn này không phải do ăn vụng bị bắt quả tang, mà là khủng hoảng trên nhiều phương diện khác.

— Khóe miệng Tiêu Cố như có như không cười nhạo, làm cho trong thâm sâu Mễ Tinh cảm thấy xoài sấy thực sự là thức ăn cho chó!

Mễ Tinh cứng họng, lấy hết dũng khí nói: “Xoài khô... không phải thức ăn cho chó chứ?”

Tiêu Cố sừng sốt, mở miệng nói: “Xoài là tôi tự đi vườn trái cây chọn lựa, cạo sạch vỏ, cắt miếng, ngâm, phơi khô, đều do tôi làm, cô cho rằng làm tôi cho chó ăn?”

Mễ Tinh: “...”

An tâm biết bao, không phải cho chó ăn.

Cô nhìn thoáng qua đôi mắt mang ý tức giận của Tiêu Cố, nghĩ thầm chính mình tốn sức lực mà bị xem như thức ăn cho chó, sẽ vô cùng bức mình: “Ài, chủ yếu tại về mặt của chó anh lúc mời tôi ăn thức ăn của nó với việc theo chân nó ăn xoài khô giống nhau như đúc.”

Tiêu Cố: “...”

Anh thoáng trầm mặc, nói với Mễ Tinh: “Thức ăn cho chó là của nó, nó mời cô cô có thể ăn, nhưng xoài sấy là của tôi, cô ăn mà không hỏi coi là lấy trộm, cô không biết sao?”

Mễ Tinh nghe xong mặt đỏ bừng, thẹn quá hóa giận đáp trả: “Xoài sấy bao nhiêu tiền, tôi trả cho anh là được chứ gì! Nếu không phải do tôi quá đói thì cũng chẳng thèm gì xoài của anh, đến chó còn tốt hơn anh!”

Như hiểu được lời cô nói, Husky vui vẻ kêu một tiếng: “Gâu!”

Tiêu Cố cúi đầu nhìn con chó, nói với Mễ Tinh: “Cô cho rằng ai chứa chấp cô?”

Mễ Tinh bị hỏi đến nghẹn lời, không chịu thua kém: “Chứa chấp cái gì? Nói như kiểu cho thuê miễn phí, tôi không phải trả tiền nhà ấy!”

Tiêu Cố nở nụ cười: “Tiền thuê nhà của cô đâu?”

Mễ Tinh: “...”

“Quần áo của tôi lập tức có thể bán được, anh cứ chờ đấy!” Cô nổi giận đùng đùng quăng ra những lời này, nhanh chóng trở về phòng.

Đem bát mì ăn liền không còn cọng nào để sang một bên, Mễ Tinh mở trang giao dịch, xem xét một hồi.

Vẫn không có người đến tìm cô.

Cô mím môi nhục nhĩ, máy tính bỗng kêu “leng keng” một tiếng.

Nhị Lưỡng: Bạn có đó không, bộ trang phục kia trả thêm được nhiều nhất là 500 tệ, không hơn được. Hai chúng ta cùng giao dịch, nếu bạn đồng ý bán, tôi có thể tự đến lấy, bạn cũng không cần gửi chuyển phát nhanh, tôi gửi tiền mặt cho bạn.

Mễ Tinh cắn môi suy nghĩ, ba nghìn tệ, quá thấp, nhưng giờ cô muốn nhanh chóng đem tiền thuê nhà đập vào mặt chủ nhà.

Hai con thỏ: Được, đồng ý.

Nhị Lưỡng: OK, xế chiều hôm nay, tầm 4h tan tầm, bạn hẹn địa chỉ đi.

Mễ Tinh đưa địa chỉ quán trà sữa kế bên nhà cho Nhị Lưỡng, đối phương gửi một tấm ảnh.

Nhị Lưỡng: Cái ống massage này có bán không? Tôi trả 300 tệ. Mễ Tinh: “...”

Cô nhìn tấm ảnh người kia gửi, phóng to lên, trong gương chiếu ra bàn học ở góc trên, cái ống massage được khoanh tròn đỏ.

Hai con thỏ: Thật ngại quá, cái này tôi không định bán.

Cô mua ống massage hơn hai ngàn, giờ bán 300 tệ... Nghĩ cô ngu à?

Nhị Lưỡng: À, vậy thì thôi.

Mẽ Tinh tắt máy tính, thay đồ ngủ trưa, ba rưỡi mới bò dậy.

Cô gấp cẩn thận bộ trang phục màu hồng, tìm một cái túi lớn bỏ vào. Bát mì ăn liền buổi trưa còn để trên bàn, cô đi vào phòng tắm rửa mặt, tiện thể mang vào rửa bát luôn.

Trang điểm sửa soạn tóc tai xong, cô mang quần áo đến trước cửa tiệm trà sữa chờ. Ra khỏi nhà, đúng lúc gặp Tiêu Cố và con Husky.

Tiêu Cố mặc áo khoác, trên tay cầm xích chó, đang đi giày. Nghe tiếng động sau lưng, anh quay đầu nhìn lướt qua, từ Mẽ Tinh đến túi lớn trong tay, mở cửa đi ra ngoài.

Mẽ Tinh bĩu môi, đi theo phía sau hắn đi ra ngoài.

Thang lầu trong rất yên tĩnh, chỉ có hai người bọn họ và một con chó. Lầu bảy nói cao thì không cao, nhưng muốn đi cần tốn một ít thời gian.

Mẽ Tinh nhìn theo bóng lưng của Tiêu Cố, mũ lông màu trắng, vô cùng ấm áp.

Cô thật muốn đưa tay đến lấy cái mũ đấy.

Tưởng tượng được dáng vẻ chủ nhà giận tím mặt, không phải, cô sao có thể nghĩ đến việc giật mũ của một người đàn ông, thật buồn cười.

Cô “hừ” một tiếng, dời ánh mắt: “Anh dắt chó đi dạo à?”

Cô thuận miệng hỏi một câu,

Tiêu Cố dừng lại, nói: “Ừ, Husky sức khỏe tràn trề, nếu như không vận động đủ, nó sẽ phá nhà.”

“Gâu!” con chó đi trước hợp với tình hình mà kêu một tiếng.

Tiêu Cố mỗi ngày đều dẫn nó xuống lầu đi dạo hai lần, trước 7h sáng một lần, 4h chiều một lần nữa. Mẽ Tinh ngẫm nghĩ, hỏi: “Anh không phải đi làm à?”

Tiêu Cố nói: “Cô đã từng nhìn thấy ông chủ nào ngồi ngốc ở công ty chưa?”

Mẽ Tinh im lặng, à, làm ông chủ thật khỏe.

“Thế anh làm gì mỗi ngày?” cô tò mò hỏi.

Tiêu Cố nói: “Chơi mạng chược.”

Mẽ Tinh: “...”

Nhà tư bản thật đáng sợ.

Trước mặt Tiêu Cố nở nụ cười, cũng đi đến cuối thang lầu. Husky xuống dưới, vui mừng chạy ra bên ngoài, Tiêu Cố lôi xích chó, sau lưng nó rảo bước nhanh.

Mẽ Tinh một mình ra khỏi tiểu khu, đi thẳng đến tiệm trà sữa. Ông chủ tiệm nhiệt tình đưa thực đơn cho cô, quan sát cô một hồi: “Người đẹp, trước đây chưa từng thấy qua cô.”

Mẽ Tinh cười cười: “Đúng, tôi vừa chuyển đến.” Cô mở thực đơn, gọi một ly nước chanh đơn giản.

4 rưỡi chiều, Nhị Lưỡng đứng giờ đến lấy đồ. “Hai con thơ??” cô dò xét hỏi.

Mẽ Tinh gật đầu, cũng hỏi lại: “Nhị Lưỡng?”

Bên cạnh, ông chủ tiệm trêu ghẹo nói: “Bạn trên mạng gặp mặt à? Haha, đây là lần đầu tiên tôi thấy hai người đều là phụ nữ gặp mặt nhau, có phải một trong hai cô trên mạng dùng nick đàn ông đúng không?”

Mẽ Tinh: “...”

Với trí tưởng tượng của ông chủ tiệm, mở quán trà sữa thật lãng phí tài năng, giới biên kịch thiếu những người như ông!!

Cô đem túi quần áo đặt trên bàn, nói với Nhị Lưỡng: “Cô xem hàng trước đi.”

Ông chủ tiệm lại nỏ: “Trời ơi, các người giao dịch...? Xung quanh không có cảnh sát mai phục!!!”

Nhị Lưỡng xem mà hahahaha: “Chú à, chú thật thú vị, chúng tôi chỉ bán quần áo.”

Cơ bản là một tiếng “chứ” đã kích ông chủ một tiếng, hắn ở bên im lặng.

Nhị Lưỡng đem áo khoác từ trong túi giấy ra, nhìn kĩ không có vấn đề, lấy từ trong ví ra một xấp Mao chủ tịch, đưa cho Mễ Tinh: “Cô đếm đi.”

Mễ Tinh cầm tiền trong tay, nói với ông chủ tiệm vẫn đang hồi sức: “Ông chủ, ông có máy đếm tiền không?”

Nhị Lưỡng liếc mắt, ông chủ gật đầu: “Có, tôi lấy cho cô.”

Mễ Tinh dùng máy mới mượn đếm tiền, xong xuôi, lấy lại tiền, máy trả cho chủ tiệm.

Nhị Lưỡng gấp lại quần áo cẩn thận, nhìn Mễ Tinh vài lần: “Giương mặt cô thật xinh đẹp.” lại quan sát người Mễ Tinh, cười hỏi: “Áo khoác ngoài kẻ caro của cô cũng đẹp, cô có bán không?”

Mễ Tinh lại cười cười: “Nếu bán tiếp, tôi sẽ không có quần áo mặc mát, nếu không có vấn đề gì, cứ như vậy đi.”

Nhị Lưỡng nhắc tới quần áo, cười híp mắt nói: “Lần sau có cơ hội lại hợp tác nhé.”

Mễ Tinh ha hả.

Cô ra khỏi tiệm trà sữa, Tiêu Cố vẫn còn dắt chó đi.

Chó của anh bình thường đi dạo, giáo huấn cũng rất khá, không cần xích cũng không chạy mất tăm. Nhưng người đi đường thấy loại chó này vẫn sợ, nên hần bình thường đều đi cùng, cho người qua đường cảm giác an toàn.

Lúc đi ngang qua một cửa hàng đồ ăn xào nướng, ông chủ còn cười kêu to: “Tiểu hắc, lại đi dạo cùng ông chủ Tiêu à!”

Husky đen hung phấn mà kêu hai tiếng, kéo Tiêu Cố chạy xa.

Nói thật, Tiêu Cố hơn một năm nay dắt chó đi dạo, tiết kiệm được bao nhiêu tiền tập thể hình.

Đường đi quẹo qua hai học sinh giống như học sơ trung, vừa đi vừa đùa giỡn. Tiêu Cố suy nghĩ, hôm nay là thứ sáu, tan học sớm à.

Hai học sinh thấy Tiêu Cố, sừng sốt, sau đó ăn ý xoay người, chạy theo hướng ngược lại.

Tiêu Cố ở đằng sau hét: “Còn chạy? Nghĩ mình là chó kéo xe trượt tuyết ở Siberia à?”

Học sinh: “...”

Husky đen lôi Tiêu Cố chạy tới, ngăn hai học sinh lại.

Hai người lui về sau một bước, đưa bên trái miệng cộp gan thở rống lên: “Anh muốn làm gì? Người lớn bắt nạt trẻ nhỏ à?”

Tiêu Cố cười cười: “Muốn bắt nạt các cậu thì anh đây có rất nhiều thủ đoạn, không cần tự mình động thủ.”

Học sinh bên trái: “...”

Tiêu Cố lôi xích chó, làm con Husky đang muốn chạy đứng yên lại: “Có phải cậu em dùng số điện thoại của anh đây dán vào tờ quảng cáo cho thuê phòng không?”

Hai học sinh vui đầu vờ không nghe thấy, Tiêu Cố cắn môi dưới, mở miệng nói: “Đi thôi, nếu không nói, anh đây đi tìm phụ huynh tìm hiểu vấn đề!”

Học sinh kia lại không nhịn được, cãi: “Anh chỉ biết tìm bố mẹ bọn em mách thôi à!”

Tiêu Cố nói: “Phương pháp không nằm ở số lượng nhiều hay ít, dùng được là được.”

Học sinh kia: “...”

Tiêu Cố lẳng lặng nhìn, như đang cho hai học sinh kia cơ hội tự thú.

Lúc Mễ Tinh cầm tờ quảng cáo có in số điện thoại của anh, Tiêu Cố nghi ngờ ngay là hai thằng nhóc này rồi. Nguyên nhân rất đơn giản, hai thằng nhóc con này thi học kỳ điểm kém, nên tìm anh hỗ trợ giả chữ ký bố mẹ ký tên. Loại lừa thầy dối bạn này, đương nhiên Tiêu Cố sẽ không làm, còn tiện báo luôn cho phụ huynh nhà chúng tới nhận con.

Không nghĩ tới, chúng nó còn biết trả thù.

Tên nhóc kia bị hần đáp trả đến nổi uất ức, không nín được nói lại: “Là chúng tôi thì sao? Không đăng số điện thoại của anh lên web bán thân, là đã hạ thủ lưu tình rồi!”

Đưa bên cạnh trách cứ nhìn: “Tao đã nói nên đem số điện thoại đăng lên chỗ cho vay nặng lãi. Lợi ích vay ở đây ấy!”

Tiêu Cốt: “...”

Thực sự là anh hùng xuất thiếu niên [2].

[2] Anh hùng xuất thiếu niên: anh hùng đều từ người trẻ tuổi mà ra.

Anh đặt tay lên vai đứa nhóc kia, cúi người xuống cùng hắn nhìn thẳng: “Thật cảm ơn mấy đứa, anh đây đã thuận lợi tìm được người ở chung rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Mễ Tinh ôm số tiền 3500 tệ, trong lòng có chút kích động.

Bình thường với 3500 tệ sẽ không đủ để cô mua một bộ y phục, nhưng bây giờ 3500 tệ cũng thành số tiền cứu mạng đáng quý.

Trên đường trở về, cô cẩn thận tính, sau khi trả ba trăm tệ cho chủ cho thuê nhà vẫn còn dư ba nghìn, cô chỉ cần mua vài thứ này nọ, ba nghìn chắc cũng đủ sinh hoạt trong một tháng.

Việc tiếp theo phải làm, chính là nhanh chóng tìm công việc. Có thu nhập cố định, cuộc sống của cô sẽ ổn định hơn.

Cô lúc đầu muốn lập tức chạy về nhà viết lý lịch sơ lược, ở online đại quy mô đưa, kết quả còn chưa đi đến cửa hoa viên Nam thành, đã ngửi thấy mùi hương làm người ta mất tập trung.

Cô đứng ở tại chỗ cẩn thận ngửi, là hương vị của Xuyên Xuyên.

Mễ Tinh nhìn chung quanh một lần, quả nhiên ở xéo đường cái đối diện thấy một tiệm xuyên xuyên, tên gọi là Hương Phiêu Mùoi Dặm.

Ừ, tuy tên hơi tục, nhưng mùi hương thực sự khiến người ăn rất thèm.

Mễ Tinh có chút do dự, ăn xuyên xuyên dường như khá xa xỉ, nhưng cô đã đói bụng hai ngày liền, thật muốn có một bữa ăn ngon.

Cô lo lắng một chút, một mình cô ăn nhiều nhất hết một trăm tệ, vẫn có thể trả được.

Một trận gió lạnh lại mang đến hương thơm, Mễ Tinh ở trong gió run rẩy, quyết định đi ăn Xuyên Xuyên ẩm áp.

Phục vụ của tiệm Hương Phiêu Mùoi Dặm thấy có khách tới cửa, nhiệt tình nghênh đón, lúc thấy Mễ Tinh, hai mắt nhất thời sáng lên. Hắn bày ra nụ cười xán lạn nhất, đối với Mễ Tinh hỏi: “Người đẹp, xin hỏi đi mấy người? Đã đặt bàn chưa?”

Mễ Tinh liếc mắt quan sát hắn, trên người hắn mặc chắc là đồng phục của tiệm, nhìn hơi giống Hán phục, nhưng để tiện làm việc, đều là đồ ngắn tay.

Cô cười cười, nói với phục vụ: “Tôi không có hẹn trước, chỉ có một mình tôi.”

Hiện tại trong tiệm không còn nhiều khách, người phục vụ nhìn quanh một vòng, đưa Mễ Tinh đi vào trong: “Đến bên này ngồi đi.”

Mễ Tinh đi theo hắn vào bên trong, thuận tiện nhìn bốn phía, tiệm này thiết kế theo lối cổ phong, ngay cả bát đĩa đồ dùng cũng đều mang hơi hướng cổ vận in hoa. Trong tiệm, các nhân viên phục vụ đều thống nhất mặc chế phục, nhìn qua rất ngăn nắp và sạch sẽ.

Đi qua một cửa thang lầu, hai mắt cô hướng lên nhìn xung quanh, tò mò hỏi: “Trên lầu còn chỗ không?”

Phục vụ nói: “Trên lầu đều là nơi nghỉ ngơi, còn có khu làm việc, quý khách có muốn lên không?”

Mễ Tinh suy nghĩ một chút: “Có thu thêm phí à?”

Người phục vụ gật đầu: “Phải.”

“À, vậy coi như...” Mễ Tinh nhún vai, tiếp tục cùng người phục vụ đi về phía trước.

Khi đến trước bàn, cô có để ý một chút, các bàn đều rất sạch sẽ, không giống các nhà hàng đầy dẫy mỡ. Cô mới vừa ngồi xuống, chợt nghe một người phụ nữ hướng bên này kêu: “Tiểu Đức Tử, lại đây đón khách, thấy người đẹp thì không muốn rời đi à?” Mễ Tinh ngẩng đầu liếc nhìn, thấy một người phụ nữ mặc sườn xám màu đỏ đang đi tới.

Trang phục của cô ấy không giống với các nữ nhân viên cùng tiệm, chắc là chức vị so với bọn họ cao hơn.

Phục vụ thấy nữ nhân ấy, vội vàng cùng cô pha trà: “Chị Dung Dung đừng nói lung tung, kẻo bị ông chủ nghe được lại trừ tiền lương của tôi.”

Người được gọi là chị Dung Dung hướng về hần khoát tay, như ra lệnh cho hần: “Đi đón khách mới đi, bên này giao cho tôi.”

“Yes Sir~ Yes Sir~”

Tiểu Đứ từ ranh ma chạy đến cửa đón khách, Dung Dung nhìn Mễ Tinh một chút, cười nói với cô: “Người đẹp, lần đầu tiên tới tiệm chúng tôi ăn xuyên xuyên sao? Trước đây chưa từng thấy cô.”

Mễ Tinh nói: “Ừ, tôi vừa mới chuyển đến”

Dung Dung gật đầu, không hỏi thêm nữa: “Đồ ăn tiệm chúng tôi rất ngon, về sau lúc rảnh rỗi đến ủng hộ nha.” Cô vừa nói, vừa giúp Mễ Tinh rót trà: “Cô đi một mình à? Cô muốn ăn gì?”

“Hong oa.” Mễ Tinh suy nghĩ một chút, lại bổ sung: “Lấy cho tôi loại ngon nhất.”

Dung Dung nở nụ cười, đặt ấm trà xuống: “Được, bên kia là khu chọn đồ ăn, thích cái gì thì lấy cái đó, dài năm tệ, ngắn ba tệ.”

“Được, cảm ơn” Mễ Tinh gật đầu, Dung Dung phải đi phân phó người bán hàng. Mễ Tinh nhìn cô ấy, cảm giác chị Dung Dung thật biết việc buôn bán, đáng đáp cũng không sai, chắc là bà chủ tiệm?

Bưng ba mâm khoai tây ở khu chọn đồ ăn, Mễ Tinh trở về chỗ ngồi, người bán hàng vừa vịn đem nồi bụng lên.

“Thức ăn có thể nấu sôi, bên kia là khu gia vị, có thể tự mình thêm vào.” người bán hàng mở nồi ra, giới thiệu cho Mễ Tinh.

“Được, cảm ơn.” Mễ Tinh nhìn khu đồ gia vị, làm ướt đĩa, rồi chọn đồ ăn. Cô cầm một rổ thức ăn trở lại, nồi cũng đúng lúc sôi.

Quả thực rất hoàn mỹ.

Cô đem áo khoác cời ra vắt trên ghế dựa, bắt đầu hướng đến nồi đồ ăn. Nồi thứ nhất còn chưa nấu xong, cô đã thấy một bóng người quen thuộc từ cửa đi đến.

Là người chủ cho cô thuê nhà – Tiểu Cố.

..... Cô nhất thời cảm thấy mất hết khẩu vị, có thể tối nay sẽ tiết kiệm được một nửa số tiền.

Trong tiệm lúc này đã đông khách hơn, người bán hàng hầu như đều bận rộn. Tiểu Cố nhìn xung quanh một vòng, thấy Mễ Tinh đang ngồi bên trong.

Anh hơi nâng khóe miệng lên một chút, sau đó đi thẳng đến trước mặt Mễ Tinh: “Có tiền ăn Xuyên Xuyên, xem ra bán được quần áo rồi?”

Mễ Tinh bí mật liếc mắt: “Sao anh lại ở đây?”

Ăn xuyên xuyên cũng gặp anh ta, quả thực rất xui xẻo.

Nhưng mà xui xẻo hơn, là câu nói kế tiếp của Tiểu Cố.

“Bởi vì tiệm này do tôi mở.”

Mễ Tinh “...”

Tiểu Cố nhìn một vòng trên bàn cô, nói “Lấy nhiều khoai tây như vậy, xem ra bán quần áo không được nhiều tiền?” Mễ Tinh “...”

Cho dù anh ta đang nói cô, thì nhắc khoai tây làm gì? Thích ăn khoai tây là có tội sao? Cô ngẩng đầu, nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn Tiểu Cố: “Khoai tây thì sao? Anh có biết khoai tây rất ngon không? Trước kia cùng người khác ra ngoài ăn, bọn họ cũng không cho tôi lấy khoai tây, sợ ăn quá nhiều sẽ không ăn được món khác. Tôi không thể làm khác hơn là cuối cùng phải ăn một nồi đậu, nhưng không cảm thấy no. Tôi căn bản ăn không hết số khoai tây, sau đó bọn họ còn nói, cô mỗi lần ăn đều thừa lại khoai nhưng lần nào đến cũng lấy nhiều! Hiện tại tôi rất vất vả mới được ăn Xuyên Xuyên, anh còn muốn quan tâm tới việc tôi lấy khoai tây?”

Tiểu Cố “...”

Không biết là do Mễ Tinh lần đầu tiên nói với anh một tràng như vậy, hay là do nội dung diễn đạt quá mức đau xót, làm cho anh cảm thấy cạn lời.

Anh nhìn Mễ Tinh nở nụ cười, nói: “Thích ăn khoai tây thì lấy nhiều chút, tiệm chúng tôi có rất nhiều, dù sao người khác đều không ăn.”

Mễ Tinh “...”

Cô thật muốn ném khoai tây lên mặt anh ta!

Cùng lúc đó, có hai người đi đến gần cửa, chính là hai học sinh bị Tiêu Cố gọi phụ huynh.

Bọn họ là khách quen của nơi này, bởi vì có chút quen biết với Tiêu Cố, chỉ có thể chạy đến tìm anh muốn ký tên.

Đứa nhỏ cùng đứa bé đầu óc đen tối buổi chiều mới vừa bị Tiêu Cố giáo huấn, không có chút lòng tốt đến ủng hộ tiệm của anh, nhưng ba mẹ họ rất thích ăn xuyên xuyên ở đây. Đứa nhỏ từ từ tiến đến bắt đầu liếc liếc gương mặt, càng không thể ngờ, Tiêu Cố đang ở đây.

Thằng bé làm bộ mặt nhìn thấy địch khi thấy Tiêu Cố bên cạnh Mễ Tĩnh, hai ánh mắt tròn vo dừng lại một chút, lớn tiếng gọi Tiêu Cố: “Ông chủ trẻ, người đẹp này là ai vậy?”

Tiêu Cố nhìn bọn họ, cười cười nói: “Chính là người các cậu giúp tìm phòng đấy.”

Đứa nhỏ: “...”

Nó không tiếp nhận thực thể tàn khốc “Nằm ngủ...” Ý thức được phụ huynh bên cạnh, kịp thời dừng lại.

Hai người họ không biết từ khi nào đến trước bàn Mễ Tĩnh, cười nói “Chị gái, hay là đến nhà chúng tôi thuê đi, tiền thuê nhà chỉ cần 199 tệ, còn bao tiền điện tiền nước nữa.”

Mễ Tĩnh mắt sáng lên, Tiêu Cố cúi đầu liếc đứa bé đầu óc đen tối một cái: “Cậu có giấy chứng nhận bất động sản sao?”

Nó không chịu thua nói: “Bố mẹ tôi có!”

“Nhưng chúng tôi không có định cho thuê phòng,” đứa bé đen kéo tên kia rời khỏi.

Tiêu Cố liếc mắt nhìn Mễ Tĩnh, nhàn nhạt nói: “Thịt bò nhão rồi.”

Mễ Tĩnh: “...”

Nàng vội vàng đứng lên mở nồi thịt bò, đưa đôi đũa xuống dưới khuấy.

Tiêu Cố xoay người, đi lên lầu hai. Lâm Tĩnh Dung lúc đang tiếp khách thì thấy hắn lên lầu liền đi theo.

“Anh có cho thuê phòng? Sao trước đây chưa nghe anh nhắc đến?” Cô hỏi một tiếng.

Tiêu Cố lấy chìa khóa ở áo khoác trong túi, lên tiếng: “Ừ, trò đùa dai của bọn nhóc kia đấy.”

Lâm Tĩnh Dung khó hiểu: “Trò đùa dai?”

Tiêu Cố nói: “Bọn họ đem số điện thoại của tôi viết lên tờ quảng cáo cho thuê phòng.”

Lâm Tĩnh Dung “...”

Hiện tại đứa nhỏ thật sự là không dám nữa nha...

Cô liếc mắt nhìn Tiêu Cố một cái, hỏi: “Nếu là trò đùa dai, anh giải thích rõ ràng là được rồi?”

Tiêu Cố nói: “Cô ấy bị trộm mất tiền, lại là người nơi khác, tôi không giúp đỡ thì phải phải ngủ gằm cầu rồi.”

Lâm Tĩnh Dung trầm mặc một hồi, nói: “Cũng là, cô ấy xinh đẹp như vậy, một mình ở bên ngoài quả thật không an toàn.”

Tiêu Cố khẽ gật đầu: “Ừ.”

Lâm Tĩnh Dung dừng lại bước chân: “Tôi đi làm việc, giờ này khá đông khách.”

Cô nói xong liền xoay người đi xuống lầu, theo bản năng hướng đến Mễ Tĩnh nhìn thoáng qua.

Cô chú ý đến động tác ăn uống của Mễ Tĩnh, giống như thiên kim nhà giàu có, kỳ thật vừa rồi nhìn cách ăn mặc, cô thực sự cho rằng Mễ Tĩnh chính là một tiểu thư. .

Nếu là Đại tiểu thư, sao lại chạy đến thành phố A? Chuyện xảy ra sau đó, tại sao không liên lạc với người nhà và bạn bè?

Tiêu Cố cũng từng nghĩ đến những chuyện này, nhưng rồi anh vẫn giữ cô lại giúp đỡ.

Lâm Tĩnh Dung đứng tại chỗ một hồi, xoay người vào phòng bếp.

Mễ Tinh sau khi giải quyết xong thịt bò trong nồi, vui vẻ đem khoai tây đổ vào. Mới vừa ngồi xuống, thì thấy Dung Dung bưng bát lạnh cao ngất đi tới.

Mễ Tinh nói: “Tôi không gọi món này.”

Lâm Tinh dung đem lạnh cao ngất bỏ lên trên bàn, đối với cô cười cười: “Cái này là tôi tặng cô, cô mới tới, chúng tôi làm chủ quán phải tận tình phục vụ rồi.”

Mễ Tinh có chút cảm kích nhìn cô: “Cảm ơn. Cô so với ông chủ hào phóng hơn nhiều.”

Lâm Tinh Dung buồn cười: “Người buôn bán khó tránh khỏi đều có điểm keo kiệt, kỳ thực ông chủ chúng tôi đối với nhân viên đều rất tốt, chỉ cần cô không lấy xoài sấy của anh ra, cái gì cũng dễ nói.”

Mễ Tinh: “...”

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

[*] Cầu Đan: chó hư

Mễ Tinh rất muốn hỏi rằng, nếu như trấn đoạt xoài sấy của anh, sẽ bị anh làm cho thảm hại lắm đúng không? Nhưng cuối cùng, cô chỉ hỏi: “Ông chủ của các cô rất thích ăn xoài à?”

Lâm Tinh Dung nói: “Không phải thích, đơn giản là si mê thôi.”

Mễ Tinh: “...”

“Xoài sấy đều do tự anh ta làm, không những sạch sẽ, mùi vị cũng hấp dẫn.” Lâm Tinh Dung như nghĩ tới điều gì đó, xoa người đi tới quầy thu ngân, “Cô chờ một chút.”

Lúc quay trở lại, cô ấy cầm trong tay một cái túi giấy, giống y đúc cái túi mà Mễ Tinh nhìn thấy ở tù nhà Tiêu Cố. “Đây chắc là ông chủ cất rồi bỏ ra mấy miếng ở đầu đuôi quả, tuy có hơi vụn một chút, nhưng ăn vẫn rất ngon, cô ăn thử đi.” Nói rồi Lâm Tinh Dung đưa túi giấy đến trước mặt Mễ Tinh, thành thực mà nói, túi giấy đối với Mễ Tinh đã tạo nên bóng ma trong lòng cô, nhưng khi nhớ đến vị của năm miếng xoài đêm hôm đó, cô vẫn không nhịn được đưa tay ra nhận lấy cái túi.

Miếng xoài hơi nhỏ, cũng hơi vụn, nhưng trông vẫn ngon mắt. Cô cầm một miếng lên nếm thử, mùi vị so với xoài khô vẫn kém một chút, nhưng cũng rất ngọt ngào.

Thật ra đến tận bây giờ cô vẫn không rõ, năm miếng xoài kia là ngon thực sự, hay là do cô ăn vụng lén lút nên vị mới càng thêm ngon.

“Thế nào, không tệ đúng không?” Lâm Tinh Dung đương nhiên đối với mùi vị của túi xoài này hoàn toàn tự tin nói, “Loại xoài nhỏ này ông chủ thường đem đến đây, cho nhân viên cửa hàng và khách làm đồ ăn vặt, mùi vị còn có thể ngon hơn nữa, có cơ hội cô nhất định phải nếm thử đấy.”

Mễ Tinh đáp ứng nói: “Haha, có cơ hội tôi nhất định sẽ thử.”

“Túi này cho cô, mang về từ từ ăn nhé.” Đối với vị khách mới này Lâm Tinh Dung tỏ ra vô cùng rộng rãi, “Ông chủ chúng tôi tay nghề rất tốt, Xuyên Xuyên ở đây đều do anh ấy dùng công thức của chính mình để làm ra đó, được rất nhiều thực khách ưa thích, về sau cô rảnh rồi nhớ tới ăn nhé.”

Mễ Tinh nói: “Được, nhất định sẽ đến.” Dù sao “bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm”[1]. Cô đến đây ăn, dù sao cũng vẫn được chị Dung chiều cõ.

[1] Bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm: ăn của người khác, thì nói năng với họ cũng mềm mỏng hơn.

Lần sau, đợi cô tìm được việc sẽ đến! Mễ Tinh ăn bữa Xuyên Xuyên này hầu như đều là món mặn, lúc thanh toán, tốn mất hẳn 100 tệ, nhân viên cửa hàng nói nếu là khách trọ của ông chủ, thì tặng cho cô một tấm thẻ hội viên, chiết khấu 10%.

Mễ Tinh hài lòng rời đi, lúc đi ra thì phát hiện bên ngoài khách đã ngồi chật kín. Nói thật, nơi này buôn bán tốt, kể cả lúc cô ăn cơm bên trong, lần lúc cô mới đến đều không không có ai, sau đó thì không thấy nổi một chỗ trống nào luôn, toàn là kiểu khách ở một bàn rồi đi, liền có phục vụ đến dọn sạch sẽ, ngay lập tức lại có khách khác đến ngồi vào. Cửa tiệm còn sợ khách ngồi chờ đến phát chán mà sắp xếp trước đồ chơi máy móc trẻ con, mỗi cái đều có người cầm lên chơi đùa. Thường thường mọi người đi ăn ai cũng sợ nhất là phải chờ đợi, nhưng những vị khách này đều tình nguyện chờ đợi bên ngoài, chắc hẳn là rất thích thức ăn ở đây.

Mễ Tinh đi ngang qua ba nữ sinh học cao trung, vô tình nghe thấy các cô nói chuyện phiếm

“Nghe nói hôm nay ông chủ Tiêu tới, lần này tôi không nên vạch trần mưu kế của anh ấy!”

Mễ Tinh: “...”

Xem ra gương mặt của ông chủ Tiêu cũng là một trong những nguyên nhân khiến họ tình nguyện chờ đợi như vậy.

Chỉ e nếu ông chủ Tiêu có thể trực tiếp đứng bên ngoài kéo khách tới, không chừng còn có thể đứng đầu bảng hot trend trên Weibo, với tiêu đề là: “Ông chủ tiệm Xuyên Xuyên là đẹp trai nhất” hay là “Ông chủ tiệm Xuyên Xuyên nhà người ta!”

“Phì” Mễ Tinh tưởng tượng cảnh Tiêu Cố đứng mời khách, không nhịn được cười thành tiếng

Ở cửa hoa viên Nam thành có một nhà hàng nhỏ bán gà quay, Mễ Tinh đi ngang qua thấy thềm thường liền mua hai cái đùi gà. Lúc về đến nhà, Tiêu Cố vẫn chưa về, Husky vừa nghe thấy tiếng cửa mở, liền vọt tới.

Mễ Tinh đứng ở cửa cứng đờ người, cười máy móc với con chó trước mặt: “Chào mày nha.”

“Gâu!” Husky nhiệt tình đáp lại.

Mễ Tinh cạn lời, cô ngây người một lúc, đột nhiên nghĩ tới trên người mình có đùi gà, chắc chắn đùi gà có lực hấp dẫn!!

Cô nhìn thẳng con chó, suy nghĩ một lát, kêu lên: “Cầu Đan?”

Husky: “Gâu!!”

Mễ Tinh trừng mắt nhìn nó, lấy trong túi giấy ra một cái đùi gà, hỏi: “Mày muốn ăn đùi gà sao?”

Husky nhảy dựng lên nhắm chuẩn vào cái đùi gà cắn lấy, sau đó quay người chạy về ổ.

Mễ Tinh thở phào nhẹ nhõm, đang lúc định nhân cơ hội này rời đi, ngoài cửa lại phát ra âm thanh mở khóa.

Tiêu Cố đã về.

Chú Husky đen hốt hoảng giấu đùi gà nhưng không kịp, bị Tiêu Cố bắt quả tang. Anh đi tới phòng khách, cúi đầu nhìn cái đùi gà đang được chân chó che lấp, nói với Mễ Tinh: “Đừng có tùy tiện cho chó của người khác ăn như thế.”

Mễ Tinh quệt quệt môi, nói với Tiêu Cố: “Cầu Đan lần trước đã giúp tôi tìm cái ăn, đùi gà này là tôi cảm ơn nó.”

Husky tán đồng kêu một tiếng: “Gâu!”

Tiêu Cố sau khi nghe xong lời nói của cô, đuôi lông mày giật giật: “Cầu Đan?”

Mễ Tinh hướng con chó nhẹ nhàng hát cảm: “Tôi vừa gọi nó là 'Cầu Đan', nó đồng ý rồi.”

Tiêu Cố nói: “Chỉ cần cho ăn, cô gọi nó là 'Đầu Đất' nó cũng chịu.”

Mễ Tinh: “...”

Tiêu Cố ngồi xổm xuống. Xoa nhẹ người con chó: “Gọi nó là 'Hao Thiên Khuyển’[2] đi, tôi vẫn thường gọi nó như thế.” Mễ Tinh nhin nửa ngày, cuối cùng vẫn không chịu nổi, phụt cười: “Hahahaha 'Hao Thiên Khuyển', má ơi buồn cười chết tôi rồi, anh là Nhị lang thần[2] à? Hahahaha hợp lắm hợp lắm!”

[2] Hao Thiên Khuyển, Nhị Lang Thần: Hao Thiên Khuyển vốn là chó kéo xe của Viên Đế nay thuộc sở hữu của Nhị lang thần, con chó này phò trợ cho Nhị lang thần diệt yêu trừ ma. Hao Thiên Khuyển chính là một trong những pháp bảo nổi tiếng của Nhị lang thần và là nỗi hải hùng của biết bao yêu ma quỷ quái.

Tiêu Cố nheo mắt: “Tên này không phải tôi đặt.”

Mễ Tinh vừa cười vừa hỏi: “À, bạn gái anh à? Chia tay rồi để chó lại cho anh?”

Tiêu Cố đứng lên, nhìn cô nói: “Tiền thuê nhà của cô đâu?”

Quả nhiên, khi nghe xong ba chữ “tiền thuê nhà” thì nụ cười trên mặt Mễ Tinh lập tức bay biến. Cô lấy ví tiền ra, đến trước mặt Tiêu Cố đếm đếm tiền: “Cầm đi, tổng cộng 310 tệ, thêm 10 tệ là tiền xoài sấy tôi ăn.”

Tiêu Cố không nhận tiền ngay, mà nhìn ví tiền của cô. Nhân dân tệ anh vừa nhìn là có thể tính ra đại khái: “Cô bán đồ mà chỉ được một chút tiền này thôi

à?”

Mề Tinh nhìn anh, giọng mỉa mai: “Không biết người nào đòi tiền tôi như đòi mạng đâu nhì.”

Tiêu Cố nhìn cô, nhận lấy tiền. Mề Tinh nhắc nhở anh: “Ngày mai đưa tôi hợp đồng thuê phòng, biết đâu anh thu tiền xong liền đuổi tôi ra khỏi nhà thì sao?”

Tiêu Cố nói: “Vậy thì cô có thể đến tiệm của tôi nằm ra đất mà nghỉ.”

Mề Tinh: “...”

Cô để ví tiền vào balô, nhìn Hao Thiên Khuyển trong ổ chó, nhếch miệng nói: “Cầu Đán, cách đối nhân xử thế của mày tao khá hài lòng, người quá hẹp hòi sẽ rất dễ bị tức chết đó.”

Tiêu Cố: “...”

Mề Tinh ba hoa một hồi liền xông về phòng mình, sợ chủ nhà trả đũa.

Thay đồ ngủ, Mề Tinh gặm cái đùi gà còn lại, mở máy tính ra.

Bộ áo liền váy vẫn chưa có người mua, nhưng trong tay cô đã có hơn 3 ngàn tệ phòng lúc khẩn cấp, nên bộ này cô không vội bán, có thể chờ từ từ đến khi có người mua giá cao.

Váy liền áo màu nâu cũng nằm trong Bộ Sưu Tập Bunny mùa đông năm nay. Cô mua hơn 8 ngàn tệ, cũng chỉ mặc 2 3 lần. Bán giá 6 ngàn tệ, cô thấy giá cả cũng ổn rồi.

Cô gặm hết đùi gà, hận không thể treo cổ trên thân cây, quyết định lên diễn đàn đầu mỗi thứ hai bán tiếp.

Cái diễn đàn này quy mô khá lớn, mặt hàng gì cũng bán. Cô lại dùng tên “Hai con thỏ” đăng ký tài khoản, tạo một mặt hàng mới. Xong xuôi, cô dạo qua diễn đàn, thấy phần lớn là quần áo trên dưới 1000 đô, loại quần áo như của cô bán 6 ngàn tệ thật khó tìm kiếm.

Ôi chao, chờ đã, ở đây cũng có một bộ bán 6 ngàn.

“Áo khoác ngoài Bunny số lượng có hạn mới nhất! Cổ áo lớn, tay áo thêu hoa, phong cách thiếu nữ đáng yêu, vô cùng đáng để đầu tư! Gần như mới, bán lại nửa giá, muốn bán gấp!”

Mề Tinh chân mày giật giật, nhún vào nhìn.

Ảnh chụp bên trong tuy không giống ảnh của cô, nhưng cô nhận ra, đây chính là áo choàng dài của cô! Khóc lóc hoang tưởng.

Cô xem ID[3] chủ shop “Cửu Cân” là, giống hệt ID của Nhị Lưỡng!

[3] ID ở đây giống như tên đăng nhập.

Mề Tinh lập tức bức mình, cái loại há mồm chờ sung rụng này, mua giá thấp ở chỗ cô, qua tay bán 6 ngàn, kiếm được tận 2500 tệ.

Cô nổi giận đùng đùng nhắn tin cho “Cửu Cân”: “Cô là Nhị Lưỡng?”

Cô lúc đầu cho rằng đối phương giả chết, không nghĩ đến đối phương trả lời rất nhanh: “Ồ, lại là cô, Hai con thỏ, chúng ta thật có duyên nha ~”

Ai có duyên với cô! Mề Tinh gõ phím bùm bụp: “Cô bán loại cái áo choàng mua của tôi? Không phải cô nói nó là màu hồng quê mùa à, sao giờ lại thành màu hồng thiếu nữ đáng yêu?? Cô không phải nói giá cao nhất là 3 ngàn tệ à, sao đảo mắt một cái đã thành 6 ngàn rồi?”

Cửu Cân: “Cô hỏi nhiều vấn đề như thế làm tôi hơi choáng váng, cô đừng nóng giận, việc buôn bán, đương nhiên là mua vào giá thấp bán ra giá cao, nếu không... kiểm tiền ở đâu? Nếu không phải cô cần tiền gấp, cũng sẽ không bán giá thấp cho tôi đúng không? Nếu như cô tiếc áo, cô mua lại là được mà.”

Mề Tinh: “...”

Sao lại có người vô liêm sỉ như thế!

Nhưng quần áo bán cho người ta rồi, họ muốn làm gì cô cũng không có quyền quản, cô gấp máy tính “đùng” một cái, đi đi lại lại trong phòng.

Nếu không phải tại tên chủ nhà kia cứ thúc giục thúc giục lại thúc giục, cô cũng không bán vội quần áo đi như thế... Thật muốn đánh chết anh mà!

Mề Tinh đi mấy vòng, con bực cũng tan bớt đi. Cô vừa chuẩn bị cầm cốc nước tai thỏ mới mua lên uống nước, đã nhìn thấy con gián bò trên sàn nhà.

“A!!” Mề Tinh hét lên một tiếng, nhanh chóng mở cửa chạy ra ngoài.

Tiêu Cố đang ngồi trên ghế salon ở phòng khách xem TV, Husky như quấy nhiễu trèo lên lưng anh. Mễ Tinh không để ý tới hình ảnh kỳ dị này, hét lớn: “Phòng ở kiểu gì thế, có gián!”

Tiêu Cố nghiêng đầu nhìn cô một cái, bình tĩnh nói: “Có cả chuột nữa.”

Mễ Tinh: “...”

Tiêu Cố nhìn cô, đồ ngủ tai thỏ, sắc mặt trắng bệch, giống như con thỏ nhỏ đang sợ hãi. Tiêu Cố thấy thú vị: “Một con gián làm cô sợ như thế? Cầm dép đập chết là được rồi.”

Mễ Tinh trong lòng tan vỡ: “Anh làm đi! Tôi không dám! Nhanh một chút!”

Tiêu Cố không muốn làm lắm, nhưng vẫn bỏ chú Husky trên lưng xuống, đứng lên. Mễ Tinh theo sau anh đi vào phòng, chỉ chỉ góc phòng: “Chỗ đó, đập chết nó đi, nhanh lên!”

Tiêu Cố tiêu diệt con gián xong, tiện tay xử lý thi thể giúp cô. Mễ Tinh trông sàn nhà không còn dấu vết, thở phào nhẹ nhõm.

Tiêu Cố đi tới cửa, vòng lại, nói với Mễ Tinh: “Để thể hiện tình hữu nghị, gián sẽ không xuất hiện riêng rẽ. Nếu cô nhìn thấy một con gián, nghĩa là ở nơi cô không thấy, còn có một đàn gián.”

Mễ Tinh: “...”

Quý thần ơi, có phải kiếp trước của cô thiếu nợ chủ nhà, nên đời này phải trả nợ đúng không hả.

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Hai ngày sau, Mễ Tinh chuyên chú làm lý lịch sơ lược.

Địa điểm tìm việc là ở thành phố A, cô chọn nhiều công ty lớn, sau đó cân nhắc cẩn thận khả năng được chọn của mình ở từng nơi, rồi cuối cùng cô xác định chọn công ty Tam gia.

Nhưng sơ yếu lý lịch gửi đi đã hai ngày rồi, đến bây giờ cô vẫn chưa nhận được thông báo.

Mễ Tinh gặm bánh mì vừa mua ở dưới, tiếp tục lướt website tìm việc. Hồi ở trường học, thầy giáo rõ ràng nói bọn cô vô cùng chuyên nghiệp, tìm việc làm dễ như không, nhưng sao giờ cô lại không thấy thế?

Cô gặm xong bánh mì, thấy điện thoại di động ở bên cạnh rung lên. Mễ Tinh sặc, ho khan mấy tiếng, cầm điện thoại lên nhìn.

Quả là thông báo phỏng vấn, họ hẹn cô chiều nay hai giờ đi tới công ty tham gia phỏng vấn.

Mễ Tinh nhảy dựng lên trên ghế, như vừa trúng giải, hoan hô bản thân. Cô vọt tới tủ quần áo bên cạnh, sung sướng phần khởi chọn quần áo để đi phỏng vấn.

Mễ Tinh nghĩ đi phỏng vấn phải ăn mặc thật đoan trang, nghiêm chỉnh, nên cô tìm một chiếc áo sơ mi dài tay màu trắng, phối với váy chữ A màu xanh đen, nhìn cô thật giống người phụ nữ trí thức kiểu mẫu.

Cô mặc áo khoác ngoài kẻ caro, soi gương, thấy không còn gì để soi mói được, mới lên máy tính, tìm kinh nghiệm đi phỏng vấn ở trên mạng.

Buổi trưa, cô vui vẻ úp mì ăn liền, mặc dù cô đã tìm được công việc ở mức cao nhất, nhưng nếu không ăn mì ăn liền, thì nó sẽ hết hạn.

Giải quyết xong bữa trưa, Mễ Tinh chuẩn bị hết giấy tờ chứng nhận, ra khỏi nhà lúc 12 rưỡi. Kinh nghiệm trên mạng nói, đến sớm sẽ để lại ấn tượng tốt.

Xuống từ xe taxi, cô đứng dưới công ty cảm thán. Công ty này tọa lạc ở trung tâm thành phố, bốn phía đều là những tòa kiến trúc cao ngất, vô cùng phồn hoa. Ở vị trí này, mà thiết kế của công ty cũng rất bắt mắt.

Mễ Tinh hít một hơi, đạp giày cao gót tiến vào.

Lối vào công ty có một biển hiệu chỉ đường, dành riêng cho người hôm nay tới phỏng vấn. Mễ Tinh dựa theo mũi tên, dễ dàng tìm được phòng phỏng vấn. Cô nghĩ mình tới sớm, nhưng trong phòng chờ đã có không ít người ngồi.

Có nhân viên phục vụ hỏi han cô vài câu, sau khi biết cô tới tham gia phỏng vấn, thì phát cho cô một tờ đơn. Mễ Tinh điền vào đơn xong, trả lại cho nhân viên đấy, rồi cô được mời tới phòng chờ.

Cô quan sát, những người tham gia phỏng vấn không kể nam hay nữ, đều mặc quần áo, so sánh thì thấy, bộ áo đầm cô chọn trở nên hơi tùy tiện.

Mễ Tinh tự an ủi bản thân, chả liên quan, tuy cô không mặc quần áo, nhưng chắc chắn cô trông đẹp nhất, nếu không, họ cứ nhìn chăm chăm làm gì?

Đón lấy rất nhiều ánh nhìn tò mò, Mễ Tinh nở nụ cười tiêu chuẩn của tiếp viên hàng không.

Nữ sinh đứng cách cô gần nhất nhích lại gần, nhỏ giọng hỏi: “Cô cũng tham gia phỏng vấn à?” Mễ Tinh nói: “Đúng vậy.”

Nữ sinh kia không tiếp lời, rút xa khoảng cách với Mễ Tinh.

Đúng hai giờ, phỏng vấn bắt đầu, trình tự phỏng vấn dựa theo thứ tự đến trước sau của các thí sinh. Nhân viên phụ trách vừa rồi đưa cho họ tờ đơn, bây giờ ở trong gọi tên từng người.

Khi đến lượt Mễ Tinh thì đã là chuyện của một tiếng sau, cô sửa sang lại tóc và áo khoác ngoài, vào phòng phỏng vấn.

Bên trong có ba người ngồi, chỉ có người ở giữa là phụ nữ.

Mễ Tinh lấy tư liệu đã chuẩn bị sẵn từ balô ra, ngồi xuống ghế ở giữa phòng.

Người phụ nữ kia không nhìn sơ yếu lý lịch của cô, mà lại nhìn cô, cười cười: “Gia cảnh của Mễ tiểu thư không tệ?”

Mễ Tinh không nghĩ sẽ bị hỏi vấn đề này, sững sốt vài giây, đáp: “Đúng rồi, nhà tôi vẫn ổn.”

Đối phương nói tiếp: “Chúng tôi vừa nhìn cô điền tư liệu cá nhân ở kia, công ty này không ở cùng thành phố với nhà cô, Mễ tiểu thư có họ hàng thân quen ở thành phố A à?”

Mễ Tinh nói: “Tôi không có, tôi ở trọ.”

Người đó gật đầu: “Thì ra là thế.” rồi cúi đầu nhìn lý lịch của Mễ Tinh, hỏi: “Vì sao Mễ tiểu thư lại chọn công ty chúng tôi?”

Nghe thấy câu hỏi, Mễ Tinh thở phào một hơi, đây là vấn đề mà công ty nào cũng hỏi. Cô đã chuẩn bị tốt đáp án trả lời, đơn giản là, vô cùng yêu thích tinh thần và văn hóa của quý công ty, muốn thử thách bản thân, ... vân vân các loại.

Lần phỏng vấn này chủ yếu là người phụ nữ ngồi giữa kia hỏi, Mễ Tinh thấy mình trả lời cũng không tệ, cuối cùng, họ hỏi mức lương mong muốn của cô, cô cố ý nói số tiền không cao: “Chừng 5 ngàn tệ là được ạ.”

Người phụ nữ nở nụ cười, nhìn cô nói: “Năm ngàn tệ còn không mua nổi cái đầm cô mặc!?”

Mễ Tinh ngẫm nghĩ, nói: “Ài, tôi có thể không mua váy.”

Người đó không hỏi tiếp nữa, nói với cô, cô được vào làm việc hay không, cô sẽ sẽ nhận được thông báo sớm.

Mễ Tinh lúc về đến nhà, không thấy Tiêu Cố và Husky. Cô nhìn đồng hồ treo tường trong phòng khách, đây là thời gian anh dắt chó đi dạo.

Cô về phòng mình, đổi dép, thay đồ ngủ, chuẩn bị ra ngoài ăn mì.

Đề phòng ngứa con đói ập đến quá nhanh, lần này cô cầm hai gói, chút nữa cho vào nồi nấu.

Tuy không biết nấu ăn, nhưng cô vẫn biết đun nước. Cô tìm nồi ở phòng bếp, đun nước, đập vung. Nấu xong, cô ngồi ở phòng khách, vừa xem TV vừa ăn mì.

Mới ăn được một nửa, điện thoại ở trong túi áo ngủ rung lên. Mễ Tinh bỏ bát xuống, lấy điện thoại ra nhìn với tốc độ cực nhanh.

“Mễ Tinh tiểu thư, thật đáng tiếc, cô không vượt qua vòng phỏng vấn đầu này, hy vọng cô tiếp tục cố gắng, sớm tìm được công việc vừa ý.”

Mễ Tinh đọc tin nhắn này 3 lần, bỏ lại điện thoại vào túi.

Cô đội mũ tai thỏ trên đầu, hai tay cho vào túi áo, cúi gằm đầu xuống. Vì sao cô không vượt qua vòng phỏng vấn? Những vấn đề được hỏi cô đều trả lời rất tốt, chẳng lẽ tiền lương mong muốn cô nói quá cao? Năm ngàn tệ mà cao?? Mức sống ở thành phố A cũng đâu có thấp.

Tiêu Cố cho Husky về nhà, vừa vào cửa đã thấy Mễ Tinh ngồi không nhúc nhích ở phòng khách, cũng không tức giận oán trách, khóe mắt giật giật: “Cô đã đồng ý sẽ không chết trong nhà của tôi.”

Mễ Tinh: “...”

Cô ngẩng đầu lên, nhìn Tiêu Cố: “Tôi bị sa sút tinh thần.”

“À.” Tiêu Cố kéo Husky vào trong: “Chán mì vị thịt bò mềm rồi à?”

Mề Tinh trề môi, còn chưa đáp lại, Husky đã “gâu” một tiếng, nhào tới cạnh bàn, định xử nốt chỗ mì còn lại trong bát.

Mề Tinh: “...”

Cô cầm đũa, ăn sạch mì trong bát.

Bên tai truyền đến tiếng kêu tội nghiệp của con chó.

Tiêu Cố lấy từ bếp ra gói thức ăn cho chó, đổ vào bát ăn của Husky: “Mau ra ăn đi.”

Husky miễn cưỡng đi ăn thức ăn cho chó. Tiêu Cố nhìn Mề Tinh vẫn đang xuống tâm trạng, suy nghĩ rồi hỏi: “Cô không tìm được việc à?”

Mề Tinh: “...”

Lẽ nào trên mặt cô viết mấy chữ “không tìm được việc làm” sao?

Thấy Mề Tinh không nói câu nào, Tiêu Cố cảm giác mình đoán đúng, cười một tiếng, ngồi xuống sô pha bên kia: “Cô không phải học đại học ở nước ngoài, tìm việc vô cùng dễ dàng sao?”

Mề Tinh: “...”

Cô giờ tay lên bỏ mũ xuống, tức giận nhìn anh nói: “Còn anh thì sao? Anh học đại học gì, tốt nghiệp trung học chưa??”

Tiêu Cố nhú mày, không trả lời.

Mề Tinh khinh thường, lại đội mũ lên, tiếp tục sa sút tinh thần.

Tiêu Cố nhìn cô một hồi, hỏi: “Cô đi phỏng vấn ở công ty nào?”

Mề Tinh trầm mặc một hồi, vẫn nói tên công ty cho anh.

Tiêu Cố nói: “Sơ yếu lý lịch của cô chỉ nộp ở đây thôi à?”

Mề Tinh ừ một tiếng.

Tiêu Cố nói: “Thứ nhất, dù cô học đại học ở nước ngoài, nhưng cũng chỉ là khoa chính quy, công ty này đại loại là về mậu dịch, sức cạnh tranh cũng không cao. Thứ hai, cô không có kinh nghiệm làm việc. Thứ ba, cô sẽ không làm lâu dài. Nếu tôi muốn tuyển nhân viên, cũng sẽ không tuyển cô.”

Mề Tinh: “...”

Hai cái đầu cô không thể phản bác, nhưng cái thứ ba, cô đáp: “Tại sao nói tôi không làm được lâu?”

Tiêu Cố cười: “Đại tiểu thư như cô, ai cảm thấy cô sẽ làm lâu dài? Một trong những nhân tố lớn công ty chọn khi tuyển người, là tính ổn định, mà cô lại không có cái này.”

Mề Tinh nhú mày: “À, anh nói tôi vẫn không tìm được việc làm sao?”

Tiêu Cố nói: “Cô có thể thử chọn một số xí nghiệp loại vừa và nhỏ, mặt khác, ăn mặc lúc phỏng vấn khiêm tốn một chút.”

Mề Tinh mấp máy môi, định nói gì nhưng lại thôi.

Tiêu Cố chột nói: “À, tôi quên mất, đại tiểu thư sao có thể làm ở xí nghiệp nhỏ. Đáng tiếc, công ty lớn lại chướng mắt cô.”

Mề Tinh: “...”

Như cảm giác được Mề Tinh đang bị khi dễ, Husky buông bát thức ăn cho chó, chạy tới an ủi: “Hức hức.”

Nó vẫy vẫy đuôi với Mề Tinh. Mề Tinh cảm động trong lòng, nghĩ thầm rằng, sớm biết thì vừa cô sẽ chia mì ăn liền cho nó.

Cô sờ sờ đầu chó: “Cầu Đản, mày so với dạng mặt người dạ thú còn tốt hơn nhiều.”

Tiêu Cố bỏ Husky đang bị ép bên trong ra: “Tôi đã nói, gọi nó là 'Hao thiên khuyến'... Bây giờ cô không sợ chó nữa à?”

Mề Tinh cũng ý thức được vấn đề này, ngay người nói: “Tôi hình như chỉ không sợ mỗi nó.”

Tieu Cố để con chó chạy về ổ, thuận miệng hỏi: “Trước đây cô bị chó cắn à?”

Mề Tinh nói: “Bị chó làm cho sợ hãi, từ hồi bé xít.” Cô hiện tại vẫn còn nhớ rõ cái nhìn hung ác cùng tiếng kêu rùng rợn, “Nhưng may mà có người giúp tôi đuổi con chó kia đi.”

Tieu Cố quay đầu nhìn cô, trong ánh mắt có sự trêu ghẹo: “Nghe giọng điệu của cô, người cứu chắc là một nam sinh.”

Mề Tinh đảo mắt: “Là một anh lớn.”

Tieu Cố nói: “Sau đó cô động lòng thiếu nữ rồi?” anh cười, “mấy người nữ sinh như cô thật dễ lừa gạt.”

Mề Tinh bất mãn tròn mắt nhìn anh, nói: “Anh ấy là anh hùng trong lòng tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Nghe Mề Tinh nói xong, Tieu Cố bật cười. Phản ứng này so với khi Mề Tinh nghe thấy tiếng Hao Thiên khuyến khích giống y như đúc.

Mề Tinh trừng mắt, cao giọng nói: “Cười cái gì! Vui lắm sao mà cười!”

Tieu Cố vừa cười vừa nói: “Buồn cười hơn cả Hao Thiên khuyến khích, anh hùng..... không hổ là lời nói của tiểu công chúa.”

Mề Tinh bùng phát mìn tôm đứng lên, nổi giận đùng đùng rời khỏi phòng khách.

Anh hùng thì sao? Nếu anh hùng cũng có thể đáp lại lời mỉa mai của anh, vậy anh xem “Đại phiến nước Mỹ” đâu chỉ để cười nhạo ở rạp phim!

Cô rửa sạch bát, về phòng, mở máy tính ra lần nữa để online đưa sơ yếu lý lịch.

Tuy cô quả thật hơi ghét cái người tên Tieu Cố này, nhưng vẫn nghe lời anh chọn vài xí nghiệp loại vừa và nhỏ, gửi hồ sơ đi, rồi cô lại xem bộ đàm đã có ai muốn mua chưa.

Thật ra có vài cái biên lai nhận tiền, nhưng đều là tiền điện nước, chả có ai muốn mua. Cô bỏ qua mấy lời chào hàng, tìm mặt hàng Cửu Cân bán, muốn xem một chút.

Lại thấy đồ của Cửu Cân đã trôi xuống trang hai, Mề Tinh mở ra nhìn, thấy người ta đã khóa mặt hàng này lại.

Mề Tinh “...”

Sao cô ta bán được nhanh thế?

Mề Tinh bất bình trong lòng, cô trượt con chuột hướng lên trên, tìm được tin người mua nhấn lại. Người mua kia cũng là tài khoản mới đăng kí, ngay cả một ảnh đại diện cũng không có, tên gọi là Cầu Đan, vừa nhìn là biết tùy tiện đặt.

Trong lâu không thấy bọn họ giao dịch tí mĩ, chắc là trò chuyện riêng, Mề Tinh tìm không được giá sau cùng, liền tắt hết mấy web đi.

Vì sao cô luôn đặc biệt xui xẻo? Làm chuyện gì cũng không thuận lợi. Nhưng cái tên gian thương Cửu Cân kia, lại tìm được người mua nhanh chóng.

Mề Tinh bĩu môi, ôm máy vi tính ngồi ở trên giường, tìm một bộ phim truyền hình để xem.

Ngày thứ hai sau khi cô tỉnh dậy, chuyện đầu tiên chính là mở điện thoại di động, xem thử xem có tin nhắn nào chưa đọc không.

Quả nhiên có một tin.

Mề Tinh phấn khởi bật dậy từ trong chăn, mở tin nhắn ra đọc.

“Xin chào Mề Tinh, chúng tôi đã nhận được sơ yếu lý lịch của cô, mời cô vào hai giờ rưỡi xế chiều ngày 12 đến công ty phỏng vấn.”

Bên trong còn để lại địa chỉ rõ ràng, Mề Tinh vui vẻ nhảy từ trên giường xuống, bắt đầu trêu ghẹo chính mình.

Hôm qua Tieu Cố nói cô nên ăn mặc khiêm tốn, nhưng trang phục của cô tất cả đều là hàng hiệu, đành phải mua vài bộ đồ đơn giản.

Cuối cùng cũng đến ngày phỏng vấn, công ty này so với công ty trước nhỏ hơn nhiều, ngay cả trước cửa cũng không có người tiếp đón. Mễ Tĩnh nghĩ bụng rằng, cô cũng không làm ở đây quá lâu, nên lại như bình thường. Hôm nay phỏng vấn không nhiều người lắm, Mễ Tĩnh là người thứ hai. Trong phòng phỏng vấn chỉ có một bàn của ban phỏng vấn, gồm năm người đàn ông, Mễ Tĩnh chắc mẩm mấy người này sẽ không như người phụ nữ hôm trước, nhìn quần áo là soi ra giá tiền.

Trong quá trình phỏng vấn, quả thực không ai hỏi gia thế của cô, Mễ Tĩnh phỏng vấn xong thì thấy dạt dào hy vọng, ít nhất cô ở nước ngoài ngu ngốc mấy năm, ngoại ngữ vẫn có ưu thế.

Công ty này không thông báo kết quả cho cô sớm, nhưng lại hẹn cô làm thêm 2 buổi phỏng vấn nữa. Mễ Tĩnh đi từng cái một, cuối cùng, công ty cũng thông báo tuyển người.

Khi Mễ Tĩnh nhận được tin nhắn đã lẫn lộn mấy lần, chắc chắn cô được tuyển, cô khẽ hoan hô trong lòng.

“Gâu” Husky ở phòng khách nghe được, cũng chạy đến cửa phòng cô kêu một tiếng.

Mễ Tĩnh cầm túi đi ra, ngồi đối diện với Husky nói: “Cầu Đản, ngày hôm nay lại có thịt ăn.”

Husky đen muốn theo cô cùng ra ngoài, nhưng Mễ Tĩnh lại không dám đưa nó theo. Một người một chó đầu trí so đừng khí hồi lâu, Mễ Tĩnh mới thành công đem nó nhốt lại trong phòng.

Cách một cánh cửa cũng có thể nghe tiếng kêu không phục của nó.

Mễ Tĩnh xuống dưới lầu mua phần cặp lòng đựng cơm và hai cái đùi gà, thêm một thanh cỏ vịt, cầm túi đầy thức ăn trở về.

Husky đánh hơi được mùi, vây quanh Mễ Tĩnh vẫy đuôi xun xoe. Cô lấy đùi gà từ túi ra, bỏ vào chậu thức ăn cho chó: “Nhân lúc bỏ mày không ở đây, ăn nhanh đi.”

“Gâu” Husky như hiểu ý cô, nhanh chóng vùi đầu ăn. Cô lấy cặp lòng ra, bên trong là hai món mặn một món canh, tuy cơm chưa nhuyễn lắm, nhưng vừa miệng hơn mì tôm nhiều.

Một người một chó ăn trong phòng khách vô cùng hả hê, Husky ăn xong đùi gà, lại nhìn Mễ Tĩnh, muốn ăn thêm cả cỏ vịt.

Mễ Tĩnh cúi đầu nhìn nó, nói: “Cỏ vịt rất nóng, mày không ăn được đâu.”

“Gâu!” Husky tỏ vẻ không có gì là nó không thể ăn.

Mễ Tĩnh vẫn lắc đầu: “Nếu mày ăn hỏng bụng, không chừng chủ nhà sẽ đánh tao đấy.”

“Gâu!” Husky đen vẫn kiên quyết muốn ăn.

Mễ Tĩnh sớm không chống chọi nổi ánh mắt của nó, định cho nó một khúc cỏ vịt thì Tiêu Cố đã về. Husky liền an phận, xem ra bình thường bị đánh không ít lần.

Mễ Tĩnh tiếp tục ăn ở phòng khách như không có gì xảy ra. Tiêu Cố cầm túi đồ trong tay, quan sát bữa trưa của cô: “Hôm nay ăn thịnh soạn thế này, tìm được việc rồi à?”

“Haha” Mễ Tĩnh cao ngạo ngẩng đầu nhìn anh, nói: “Mai tôi đi làm thủ tục nhận việc, rất nhanh sẽ dọn đi chỗ khác ở.”

“Vậy sao, tôi rất mong chờ.” Tiêu Cố nói giọng nhàn nhạt, anh đặt túi đồ trên bàn trà, cầm một hộp bánh quy “Hôm nay, mày có ăn thứ gì bậy bạ không?” “Gâu!” làm gì có nha..

Tiêu Cố nhìn chậu thức ăn của nó, bên trong còn miếng xương.

Anh quay ra nhìn Mễ Tĩnh, cô chuyên chú gặm cỏ vịt trong tay.

Tiêu Cố không nói gì, mở hộp bánh ra, lại lấy thêm hộp sữa, “Trong siêu thị mới bán vị mới, mày xem có thích không?”

Mễ Tĩnh nhìn chậu thức ăn của nó, bánh quy là một miếng đường nhỏ, mang vị phô mai.

Lại nói tiếp, đã lâu lắm cô chưa ăn bánh quy phô mai rồi.

“Sao thế, cô cũng muốn ăn à?” Tiêu Cố nhìn cô trào phúng.

Mễ Tĩnh liếc mắt, xoay đầu lại: “Ai mà thèm.”

Cô cất đồ đạc của mình xong, trở về phòng ăn. Tuy hôm nay cô vẫn chưa bán được quần áo, nhưng tìm được việc là một khởi đầu tốt, nói không chừng cô có thể đổi vận.

Ôm mong muốn tốt đẹp này, cô háo hức chuẩn bị đón ngày đầu tiên đi làm. Cùng nhận việc với cô còn có một nữ sinh nữa, hai người ngồi chung trong phòng hội nghị, nghe người phụ trách giảng giải hợp đồng.

Mễ Tĩnh thấy hơi khó hiểu, ba tháng đầu tính là thời gian thử việc, tiền lương không cao, mà trước khi trở thành nhân viên chính thức, có khi cô đã về nhà rồi.

Nhưng bây giờ không có cách nào khác, đành làm thôi. Người phụ trách giảng giải một lượt, rồi dẫn hai người tới phòng ban riêng. Mễ Tĩnh bị phân tới bộ phận tiêu thụ, không phải cô đặc biệt yêu thích ngành này, mà người phụ trách nói đây chỉ là căn cứ điều phối của công ty, sau khi làm chính thức có thể sẽ tới phòng khác.

Mễ Tĩnh không ư hử gì, đến phòng Tiêu thụ. Người quản lý phòng này học Quách, một phụ nữ tầm 30 tuổi, giỏi giang nhưng nghiêm khắc. Chị ấy quan sát Mễ Tĩnh vài lần rồi nói: “Đi thôi, về sau cô theo Tiểu Hồ, học hỏi anh ta.”

Dứt lời, Quách quản lý gọi Tiểu Hồ đến, Tiểu Hồ giữ cái chặn giấy, thoát nhìn anh hơn Mễ Tĩnh bốn, năm tuổi. Anh thấy cô, nói đùa: “Ui, sao chị Quách lại giao đại nỷ nữ cho tôi thế này?”

Quách quản lý cười cười: “Đẹp cái đầu cậu! Cô ấy mới tốt nghiệp, chưa có kinh nghiệm làm việc, sau này cậu để ý cô ấy nhiều một chút.”

Tiểu Hồ nói: “Yên tâm đi, tôi thích nhất là ngắm mỹ nữ.”

Quách quản lý không hòa theo nữa, nói với Mễ Tĩnh: “Cứ như vậy đi, tiếp theo Tiểu Hồ sẽ hướng dẫn cô, à đúng rồi, tối nay chúng tôi có một bữa tiệc, cô cũng đi đi.”

Mễ Tĩnh nhú mày: “Tôi cũng đi à?”

Quách quản lý nói: “Đương nhiên, cô là người mới, còn muốn lười biếng à?”

Chị ta nói rất dứt khoát, Mễ Tĩnh cũng không nói gì thêm. Tiểu Hồ đưa cô đi nhận việc, ngày đầu đi làm, công việc cũng không quá phức tạp, cô chỉ làm vài thứ lặt vặt, làm quen với môi trường công ty.

Tan làm vào buổi chiều, Quách quản lý đưa cô và Tiểu Hồ đi liên hoan. Tổ chức ở Thiên hạ cư, Mễ Tĩnh nhìn bên ngoài nhà hàng, cũng đoán ra đại khái đồ ăn giá bao nhiêu.

Có vẻ làm một khách hàng lớn.

Ba người họ ở trong phòng bao một lúc, vị khách kia mới thông thả tới. Ấn tượng của Mễ Tĩnh về người đó rất giống hình tượng mấy ông chủ, hơi nửa đầu, bụng bìa, thấp béo ục ịch.

Hôm nay Mễ Tĩnh đến chủ yếu để ngồi, dù sao cô cũng hiểu vấn đề. Trên bàn com chọt nghe Quách quản lý gọi mấy người bọn họ đến, cô thỉnh thoảng cũng phụ họa mấy câu.

Sau mấy lượt, Quách quản lý phát hiện vị khách kia một mực nhìn trộm Mễ Tĩnh, con người cô giật giật, nói với Mễ Tĩnh: “Mễ Tĩnh, kính Bàng tổng ly rượu.”

Mễ Tĩnh dùng đũa, nhìn chị Quách: “Tôi à?”

Quách quản lý nói: “Đương nhiên, về sau còn không ít vấn đề cần Bàng tổng chiếu cố.”

“Đâu có đâu có.” Bàng tổng khiêm nhường nói hai tiếng, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Mễ Tĩnh.

Mễ Tĩnh khẽ nhú mày, cầm ly rượu trên bàn đi tới trước mặt Bàng tổng, rót rượu vào ly ông ta.

Bàng tổng cười híp mắt nhìn cô: “Mễ tiểu thư da dẻ đẹp thật, nhìn tay này, trắng nõn nà.”

Ông ta vừa nói vừa sờ soạng mu bàn tay Mễ Tĩnh, cô giật mình, ném ly rượu lên bàn, quăng một bạt tai.

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Cái tát này âm thanh trong trẻo dễ nghe, không những làm cho Bàng tổng bối rối, mà còn khiến Quách quản lý và Tiểu Hồ bối rối theo.

Bàng tổng đúng là người từng trải, chỉ bị chấn động trong 1 giây, sau đó nhanh chóng phục hồi tinh thần. Ông ta vỗ bàn một cái, nổi giận đùng đùng đứng lên chất vấn: “Cô làm cái gì thế?!”

Mễ Tinh nổi nóng, đáp trả ông ta: “Tôi còn chưa hỏi ông vừa làm gì, ông sờ loạn cái gì?”

Bàng tổng nói: “Sờ một cái thì sao? Để mắt cô thì tôi mới sờ!”

Mễ Tinh nhin không được, cười nhạt: “Vậy tôi phải cảm ơn ông sao? Nói cho ông biết, tôi ghét nhất loại người như ông, chắc bình thường cũng sờ soạng mấy em gái nhỏ không ít lần nhỉ? Họ có thể nén giận, còn tôi thì không! Cho rằng mình có mấy đồng tiền dơ bẩn thì phụ nữ ai cũng phải tiếp ông sao? Vợ con ông biết không? Ông sờ một cọng tóc của tôi, tôi cũng muốn nôn ra rồi!”

Bàng tổng lần đầu tiên đi sàm sỡ người khác mà gặp phải thất bại, còn bị Mễ Tinh mắng cho một trận gà bay chó sủa, thẹn quá hóa giận muốn đánh người: “Thôi cái kiểu thủ thân như ngọc ấy đi, chắc cũng qua tay bao người đàn ông rồi, còn tự cho mình là thánh nữ!”

Tiểu Hồ vội vã ngăn cản ông ta: “Bàng tổng, có chuyện gì từ từ giải quyết, đừng đánh phụ nữ.”

“Làm gì có? Cậu không thấy cô ta đánh tôi à? Các người nói chuyện hợp tác kiểu này à?” ông ta bỏ qua Tiểu Hồ, cầm áo khoác đi ra ngoài: “Nếu đã không có thành ý, tôi cũng chẳng lãng phí thời gian làm gì!”

Quách quản lý cầm áo khoác của mình, giận đùng đùng nhìn Mễ Tinh: “Cô ngày mai không phải đi làm nữa!” Nói xong đuổi theo Bàng tổng đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại hai người là Mễ Tinh và Tiểu Hồ. Tiểu Hồ nhìn thoáng qua, thấy viên mắt cô đã đỏ, hỏi: “Cô không sao chứ?”

Mễ Tinh không nói gì, Tiểu Hồ cười một tiếng, như muốn phá vỡ bầu không khí này: “Bàng tổng kia nổi tiếng là lão dê già, không biết đã hại đời bao nhiêu em gái, hôm nay cái tát này cô đánh cho hết giận!”

Mễ Tinh mím môi, cầm áo khoác và túi, đi ra ngoài.

Đã qua 6 giờ, trời rất tối, hai bên đường đèn đuốc sáng trưng. Mễ Tinh đứng ở đầu đường bắt taxi, trở về hoa viên Nam thành.

Khoảng thời gian này rèn luyện, cô bây giờ đi giày cao gót lên bảy tầng lầu lưng cũng không hề hấn gì rồi. Cô tìm chìa khóa trong túi xách, mở cửa đi vào.

Đèn phòng khách rất sáng, Husky đang ghé vào ổ chó ăn cơm chiều, thấy Mễ Tinh trở về, hưng phấn nhào tới chỗ cô sủa mấy tiếng.

Tiêu Cố bê đĩa rau xào từ phòng bếp đi tới, đang định ăn. Mễ Tinh còn đứng lạng người ở cửa, đáng vẻ không vui.

Tiêu Cố nhíu mày, bỏ khay trong tay xuống, cời tạp dề, đi qua nhìn cô một cái: “Cô làm sao vậy?”

Mễ Tinh khước miệng giật giật, lẩm bẩm hai câu không rõ ý nghĩa rồi òa khóc thật to.

Tiêu Cố: “...”

Con Husky đang ăn cơm cũng bị tiếng khóc này thu hút, ngẩng đầu lên nhìn: “Gâu gâu!” Mễ Tinh hoàn toàn không bị bên ngoài quấy rầy, khóc hết sức lúc, lớp trang điểm cũng không để ý. Tiêu Cố tiến lên một bước, ôm cô vào lòng.

Lòng ngực ấm áp làm cho Mễ Tinh hơi ngẩn ra, cảm nhận được sự an ủi của đối phương, Mễ Tinh trong lòng tràn đầy uất ức lập tức xả hết ra.

Cô vừa khóc vừa nói: “Từ khi trở về nước, tôi không gặp được cái gì tốt cả, bị bắt ép kết hôn, vất vả mãi mới trốn đi được thì bị trộm tiền, bán quần áo cũng gặp phải gian thương, tìm việc làm còn gặp phải sắc lang [1].”

[1] Sắc lang: những kẻ dê già hám gái.

Con người Tiêu Cố khề động, bị bắt ép kết hôn? Tuy anh đã đoán được từ lâu rằng cô không tới thành phố A chỉ để tìm việc, nhưng không nghĩ rằng cô đến để đào hôn. Anh vỗ nhẹ lưng cô, hỏi sự việc mà mình để ý: “Gặp phải sắc lang sao?”

“Đúng, còn là một lão sắc lang.” Giọng nói Mễ Tinh mang theo sự nức nở, nghe vô cùng đáng thương. “Hắn sờ tay tôi, tôi tát hắn một cái. Hắn còn mắng tôi rằng, đã bị bao đàn ông sờ qua rồi, tôi mặc dù học đại học ở nước ngoài, nhưng ngay cả bạn bè thuộc phái nam còn không có, càng không bị đàn ông nào sờ soạng rồi.”

Tiêu Cố xoa đầu cô, để ngón tay luôn giữa mái tóc mềm mại của cô, khẽ vuốt ve ót của cô.

Mễ Tinh nói đứt quãng: “Tôi, tôi lại mất việc rồi.”

Tiêu Cố ôm cô một lúc lâu, tiếng khóc mới dần dần dừng lại. Thấy người trong lòng mình tâm trạng đã ổn định hơn nhiều, Tiêu Cố buông cô ra, đưa cô một tờ khăn giấy.

Mễ Tĩnh lau sạch nước mắt, lục lọi trong túi, lấy ra một cái gương để soi.

Tiêu Cố nở nụ cười, hỏi cô: “Cô ăn cơm chưa?”

Mễ Tĩnh lắc đầu: “Ăn chưa no.”

Tiêu Cố thấy hơi buồn cười, anh xoay người lại, đi vào phòng ăn: “Lại đây cùng ăn đi!”

Đây là lần đầu tiên chủ nhà mời cô ăn cơm, trước đây mỗi khi đến giờ cơm, cô dùng ngồi trong phòng cũng nghĩ được mùi thức ăn anh nấu. Nhưng cho dù cô ngồi ở phòng khách ăn mì làm bộ đáng thương, anh vẫn ngoảnh mặt làm ngơ đến tận bây giờ.

Mễ Tĩnh giống như vừa thực hiện được một mong muốn từ rất lâu rồi, trong giây lát hơi khó xử. Đến khi Tiêu Cố cầm một bộ bát đĩa bày lên bàn, cô mới hoảng hốt đi tới.

Đậu hũ Ma Bà [2], sườn heo hấp, súp rong biển.

[2] Đậu hũ Ma Bà: còn gọi là Mapo Tofu, là một trong những món ăn nổi tiếng của Tứ Xuyên, Trung Quốc.

“Lúc vẫn còn nóng, cô ăn đi.” Vừa rồi cô khóc lâu như thế, đồ ăn bắt đầu nguội.

Mễ Tĩnh cầm bát đầu lên, xúc một miếng cơm tẻ dẻo dẻo thơm thơm, rồi gấp một miếng sườn heo vào bát. Sườn heo hấp hương vị rất đậm đà, cô nhìn không được cắn một cái: “Ui, ngon quá đi!”

Tiêu Cố nhìn cô, nhướn mày: “Cái này vẫn chưa được gọi là ngon, sở trường của tôi không phải mấy món này.”

Mễ Tĩnh tò mò nhìn anh: “Vậy sở trường của anh là món nào? Xuyên Xuyên?” Tiêu Cố khẽ nhếch miệng, không trả lời, Husky không ngồi yên mà nhảy chồm hai chân lên bàn, như muốn được chia một phần súp.

Tiêu Cố không kiên nhẫn hất nó xuống dưới: “Ăn ức gà của mày đi.”

“Hức hức!” Vừa muốn ăn ức gà, vừa muốn ăn sườn heo!

“Muốn ăn đòn à?” Tiêu Cố uy hiếp.

Husky cụp đuôi, không dám chọc giận anh, trở về ổ tiếp tục gặm ức gà.

Mễ Tĩnh gặm xong một miếng sườn, ngược mắt nhìn Tiêu Cố: “Vừa rồi anh ôm tôi làm gì?”

Tiêu Cố nhìn lướt qua cô, nói: “Trước đây khi mẹ tôi khóc, bố tôi vẫn an ủi bà như thế.”

Mễ Tĩnh theo bản năng cắn cắn đầu đũa, nghe anh nói xong thì hơi xấu hổ. Cô múc một muỗng đậu phụ Ma Bà vào bát, cúi đầu hỏi: “Có phải anh thấy tôi quá kích động, quá trẻ con không?”

“Đúng.” Tiêu Cố trả lời thẳng thắn.

Mễ Tĩnh: “...”

“Nhưng chẳng ai vừa ra trường đã thành thực chuyên nghiệp. Nếu như chuyện này phát sinh ở thời điểm một năm sau khi cô đi làm, tôi tin rằng cô sẽ xử lý thấu đáo hơn.” Tiêu Cố bổ sung thêm, “Con gái ở ngoài làm việc rất dễ phải chịu uất ức, cái loại dê già này chưa bao giờ bị đánh, chỉ có ngông cuồng sàm sỡ người khác. Hôm nay bị cô tát một cái, sau này khi sở soạn người khác, cũng sẽ để lại bóng ma trong lòng.”

Mễ Tĩnh sửng sốt, cảm thấy được động viên. Cô gật gật đầu, nói với Tiêu Cố: “Anh cũng thấy đấy, tên Bàng tổng kia thật xấu xa!”

Tiêu Cố nhìn cô, hỏi: “Về sau cô có tính toán gì chưa?”

Nói đến vấn đề này, trong lòng Mễ Tĩnh cũng không rõ: “Chỉ còn cách tìm việc thêm lần nữa thôi.”

Tiêu Cố suy nghĩ một chút, nói: “Cô tạm thời đến quán của tôi hỗ trợ đi, bởi cô chủ yếu đến thành phố A để tránh rắc rối thôi mà.”

Mễ Tĩnh cứng đờ người, ngơ ngác hỏi: “Sao anh biết tôi đến thành phố A để tránh rắc rối?”

Tiêu Cố hơi buồn cười, nhìn cô: “Cô vừa rồi tự nói là cô bị ép kết hôn, trốn đến nơi này.”

Mễ Tĩnh: “...”

Vừa rồi cô quá đau lòng, chỉ lo đem bao nhiêu uất ức xả hết ra ngoài, hoàn toàn không để ý mình nói cái gì.

“Yên tâm, tôi sẽ không tiết lộ ra đâu.” Tiêu Cố cười với cô, “Ở trong quán, ba tháng đầu là thời gian thử việc, lương 2800 tệ, mỗi ngày bao hai bữa ăn,

c cuối tháng trích phần trăm tiền lương. Từ 10 rưỡi sáng đến 2h chiều, từ 5h chiều đến 10h tối là thời gian làm việc, lúc còn lại có thể ở trong quán nghỉ ngơi, cũng có thể làm gì tùy ý. Thay phiên nghỉ ngơi, một tháng được nghỉ 4 ngày. Bao giờ làm nhân viên chính thức có thể mua bảo hiểm, cuối năm còn có một chuyến du lịch tập thể 2 ngày 2 đêm”

Mễ Tĩnh nghe ào ào, không nghĩ tới đãi ngộ phúc lợi nhân viên ở tiệm Xuyên Xuyên lại tốt đến thế, ngay cả đi du lịch cùng công ty cũng có tổ chức. Nhưng mà... “lương tạm thời hơi thấp.”

Tiêu Cố nhìn cô: “Trước cô đi làm tiền lương tháng bao nhiêu?”

“Ặc...” Mễ Tĩnh hơi khó nói, “Cũng không tệ, dù sao cũng là làm trong xí nghiệp.”

Tiêu Cố cười cười: “Vì thế nên cô khinh thường quán bán hàng?”

Mễ Tĩnh nói: “Tôi không có ý đó.” cô chỉ không muốn làm người bán hàng.

Nhìn thấu ý nghĩ của cô, Tiêu Cố nhũn mày: “Coi như thôi vậy.”

Mễ Tĩnh và vài miếng com, ngẩng đầu lên nhìn anh: “Ở tiệm tôi phải làm những gì?”

Tiêu Cố cười, hỏi ngược lại: “Cô biết làm gì?”

Mễ Tĩnh: “...”

Cô dù gì cũng là sinh viên đại học, coi cô như kiểu cái gì cũng không biết làm à?

Tiêu Cố nói: “Tiệm Xuyên Xuyên không cần rửa bát đĩa, cô tiếp đón khách, rót nước, quét tước vệ sinh, mọi người có gì cần cô phụ một tay là được.”

Mễ Tĩnh suy nghĩ một chút, như Tiêu Cố nói, cô vốn chỉ tới thành phố A tránh phiền phức, không định phát triển ở đây, tìm một việc để làm là được. Hơn nữa, trong quán của Tiêu Cố mọi người sẽ chiếu cố lẫn nhau, còn có cả hai bữa ăn dành cho nhân viên, cô không phải ăn nhảm nhí nữa.

Cô gật đầu, nói: “Vậy được rồi.”

Cô đáp ứng, Tiêu Cố lại nhìn cô nói: “Tiệm chúng tôi rất bận rộn, cô có gì cũng đừng cản trở,”

Mễ Tĩnh: “...”

Anh rút cuộc muốn thế nào!!

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Com nước xong xuôi, Mễ Tĩnh đi tắm.

Chỗ bị Bàn tổng sờ có cảm giác nhóp nhép, cô xoa xà phòng, rửa đi rửa lại nhiều lần, đến khi nguôi bớt cảm giác ghê tởm.

Về tới phòng, cô đắp mặt nạ dưỡng da, mát xa bằng tay. Cả ngày hôm nay làm cho cô mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần, tay phải cô cảm ồng massage, lăn đều trên mặt, còn tay trái lướt weibo của Anh Thỏ.

“Chân vịt xào khoai tây bơ, cùng với sốt cam, vô cùng ngon miệng _[hình ảnh]”

Mễ Tĩnh nhìn chăm chăm hình ảnh hít mũi một cái, cô cũng muốn ăn vịt khoai tây bơ. Không lâu trước đây cô còn mặc lễ phục xinh đẹp ngồi ở phòng cao cấp ăn com Tây, hiện tại lại chôn thân ở địa phương này, ăn mì tôm sắp hết hạn..

Cô rời khỏi Weibo, bắt đầu nhớ lại món đậu phụ Ma bà và sườn heo hấp lúc nãy.

Hôm sau, Tiêu Cố dẫn chó về, đưa Mễ Tĩnh đến tiệm Xuyên Xuyên nhận việc.

Lúc này cửa hàng còn chưa mở cửa, trong đại sảnh chỉ có vài nhân viên phục vụ. Gặp Tiêu Cố và Mễ Tĩnh đi vào, mọi người đều mở to hai mắt nhìn họ chăm chăm, đều tò mò muốn chết nhưng lại không dám mở miệng hỏi.

Tiêu Cố không thừa nước đục thả câu, đi thẳng vào vấn đề nói: “Giới thiệu cho mọi người, đây là Mễ Tĩnh, bắt đầu từ hôm nay sẽ hỗ trợ trong tiệm một

thời gian.”

“Cái gì?!” Tiểu Đức từ lần trước phục vụ cô trong tiệm không nhận được kinh ngạc hô lên: “Cô muốn hỗ trợ trong tiệm?”

Mỹ nữ trên trời xuống đến đây làm? Chuyện này anh không dám tin!

Mễ Tinh cười cười với anh ta, nói: “Xin chỉ giáo nhiều hơn!”

Tiểu Đức Từ cười bối rối, dựa vào quầy thu tiền. Lâm Tinh Dung vốn ở trên lầu, nghe thấy phía dưới có tiếng ồn ào, liền đi xuống dưới nhìn xem: “Chuyện gì?”

Tiểu Cố ngẩng đầu nhìn cô, nói: “Mễ Tinh muốn ở trong này hỗ trợ một thời gian, cô giúp cô ấy đi.”

Lâm Tinh Dung động tác hơi khựng lại khi đang xuống lầu, chân chừ bước xuống: “Anh để cô ấy hỗ trợ ở đây?” Nhìn kiểu gì thì vị đại tiểu thư này cũng không giống người sẽ làm công việc ở đây.

“Ừ.” Tiểu Cố gật đầu, không giải thích nhiều “Cô ấy được trả lương, nên có chuyện gì cứ việc sai bảo, trăm ngàn lần đừng khách khí.”

Mễ Tinh: “.....”

Lâm Tinh Dung: “.....”

Hiện tại đông người, cô cũng không tiện hỏi cái gì, chỉ có thể gật đầu: “Biết rồi.”

Tiểu Cố nghiêng người sang, quan sát đánh giá Mễ Tinh vài lần, nói: “Ở tiệm có đồng phục, tóc phải búi lên, móng tay cũng phải cắt ngắn lại.”

Chân mày Mễ Tinh giật giật, đồng phục của tiệm á?! Cô đã từng thấy, kiểu dáng tạm chấp nhận được, tóc búi lên cũng chả sao, nhưng phải cắt móng tay... Cô cúi đầu nhìn bộ móng tay được làm rất đẹp, không muốn: “Nhất định phải cắt móng tay sao? Làm móng mắt bốn tiếng đồng hồ đấy!” Bỏ qua lãng phí thời gian tiền bạc, nhưng cắt quá ngắn xấu cực kỳ.

Tiểu Cố nhìn cô một cái: “Cô đã gặp nhân viên phục vụ nào để móng tay dài chưa? Nghề ăn uống chú trọng nhất chính là vệ sinh, để móng tay dài như vậy khách hàng nhìn thấy sẽ nghĩ gì?”

Mễ Tinh bĩu môi, đương nhiên là cảm thấy rất đẹp, nói không chừng còn có thể hỏi cô làm móng ở đâu.

Đáng tiếc hiện tại cô không dám công khai ngang nhiên chống đối chủ cho thuê nhà kiêm ông chủ Tiểu Cố, chỉ có thể ở trong lòng nhỏ nước bọt.

Tiểu Cố thấy cô đáng vẻ rất không phục, lại bổ sung: “Cắt xong còn phải tẩy hết hoa văn tô vẽ trên móng, không được để có màu.”

Mễ Tinh không hiểu, làm nữ phục vụ thì không phải là nữ sinh sao? Móng sơn màu thì sao thế? Sơn màu nhìn bẩn à?

Cô nổi giận đùng đùng nhìn Tiểu Cố, Lâm Tinh Dung thấy, vội vàng đi ra hoà giải: “Yên tâm đi, tôi sẽ giám sát cô ấy việc cắt móng tay.”

“Vậy cô đưa cô ấy đi làm thủ tục, chuyện sau đó giao cho cô.” Tiểu Cố giao phó xong, thu hồi ánh mắt rời khỏi Xuyên Xuyên tiệm. Mễ Tinh ở trong lòng liếc mắt, làm ông chủ chỉ cần vung tay sai vặt, thật thoải mái.

Nhân viên trong đại sảnh tất cả đều nhìn Mễ Tinh, Lâm Tinh Dung vỗ tay một cái, nói: “Bây giờ mở tiệm ngay, nên làm gì thì đi làm đi, đừng đứng đây hóng chuyện.”

Chị Dung Dung lên tiếng, mọi người liền lập tức đi làm việc của mình. Lâm Tinh Dung nhìn Mễ Tinh liếc mắt một cái, đối với cô nói: “Tôi đưa cô đi làm thủ tục.”

“À, được.” Trong lòng Mễ Tinh kinh ngạc, cô cho rằng ông chủ nhận người vào làm là được rồi, thế mà còn có cả thủ tục như thật, xem ra Tiểu Cố mỗi ngày chỉ có việc chơi mạt chược.

Lâm Tinh Dung đưa cô lên khu làm việc ở lầu hai, đó là một căn phòng lớn. Trong đó có năm, sáu người ngồi trước bàn của mình làm việc. Lâm Tinh Dung đưa cô đến trước một nhân viên mặc đồ suit, nói: “Tiểu Thái, đây người ông chủ nhận vào, đưa đến hôm nay, anh giúp cô ấy làm thủ tục.”

Tiểu Thái ngẩng đầu lên, thấy Mễ Tinh thì hơi bất ngờ: “Cô ấy à?”

Lâm Tinh Dung gật đầu: “Ừ, làm nhân viên phục vụ.”

Tiểu Thái gật đầu, nhìn thế nào đều cảm thấy cô không giống một nhân viên phục vụ.

“Trước tiên giao cô ấy cho cậu. Vừa mở tiệm nên tôi hơi bận.” Lâm Tinh Dung nói xong, lại nhìn Mễ Tinh nói “Cô làm xong thủ tục thì đến tìm tôi.”

“Được.” Mễ Tinh gật đầu, Lâm Tinh Dung rời đi. Tiểu Thái đưa tờ đơn cho Mễ Tinh điền, lúc thấy cô ghi tốt nghiệp học viện thì Tiểu Thái có chút không hiểu nổi.

Vì sao một du học sinh học ở nước ngoài phải tới quán của họ làm nhân viên phục vụ? Để trải nghiệm cuộc sống à? Cô thấy không hợp lắm.

Mễ Tinh thấy Tiểu Thái đang đọc thông tin của mình thì rõ ràng sùng sốt, nhưng cô ấy không hỏi gì cả, cuối cùng là thờ phào nhẹ nhõm, cũng có một chút cảm kích. Tiểu Thái đem tư liệu sửa sang xong, nói với cô: “Làm nghề ăn uống cần giấy kiểm tra sức khỏe, cô cố gắng làm nhanh rồi chuyển lại cho tôi.”

“À....” Mễ Tinh suy nghĩ một chút “Cái này thanh toán thế nào?”

Tiểu Thái nói: “Làm xong một năm có thể thanh toán, giấy kiểm tra sức khỏe hằng năm đều phải làm lại, sau khi xử lý xong chi phí phát sinh.”

Mễ Tinh gật đầu, Tiểu Thái lại đưa cho cô mấy tờ đơn, nói: “Cô cầm cái này đi tìm Tiểu Vương phòng hành chính, để cô ấy đưa quần áo nhân viên và chìa khóa tủ đồ, giao cho tài vụ.”

Mễ Tinh ghi nhớ, cầm bảng đi vài bước, lại quay đầu nhìn Tiểu Thái: “Văn phòng các cô còn thiếu người không?”

Tiểu Thái sùng sốt một chút, sau đó cười nói: “Nếu văn phòng thiếu người, tôi sẽ điều cô lên.”

Mễ Tinh vui vẻ nói: “Vậy cảm ơn nha!”

Tiểu Vương phụ trách hành chính đưa cho cô quần áo và chìa khóa tủ đồ, sau đó dẫn cô đến chỗ tủ đồ có máy nhận diện dấu vân tay bên ngoài. Mễ Tinh ấn vân tay, không nói gì, tiệm Xuyên Xuyên này chăm công nhân viên bằng dấu vân tay!

Trong thời gian cô làm thủ tục, dưới lầu cũng bắt đầu thảo luận chuyện của cô,

“Mễ Tinh có phải khách trọ lần trước ông chủ nhắc đến không?”

“Chính xác, mấy người nói xem cô ấy và ông chủ có quan hệ gì thế? Chẳng lẽ là bà chủ tương lai?”

“A? Tôi vẫn nghĩ bà chủ tương lai sẽ là chị Dung Dung.”

“Tôi cũng cho là chị Dung Dung, Mễ Tinh tuy rằng xinh đẹp, vừa nhìn đã biết là đại tiểu thư, đâu như chị Dung Dung có thể xử lý tiệm!”

“Tôi cũng sẽ xử lý tiệm, tôi có thể làm bà chủ không?”

“..... Tưởng bở.”

Lâm Tinh Dung từ trên lầu đi xuống, nhìn mấy nhân viên: “Ồ ào cái gì? Xong việc rồi sao?”

Vài người giải tán, chỉ có tiểu Đức Từ còn mặt dày ở lại: “Chị Dung Dung, tiết lộ chút tin tức cho tôi đi.”

Lâm Tinh Dung nhìn hấn một cái: “Tiết lộ tin tức gì cho cậu?”

Tiểu Đức Từ nói: “Đương nhiên là Mễ Tinh nha, cô ấy có bạn trai chưa?”

Lâm Tinh Dung phút chốc bật cười ra tiếng, nhìn tiểu Đức Từ nói: “Cậu muốn theo đuổi người ta? Chờ cậu lên làm trưởng chi nhánh có lẽ còn có khả năng.”

Tiểu Đức Từ đầu tiên là bất mãn phui miệng, sau lại nghiêm mặt nói: “Kỳ thật tôi làm trưởng chi nhánh cũng không phải không thể nào nha, dù sao tôi cũng có tư lịch nhân viên kỳ cựu nha, lại còn vô cùng thành thật thông minh.”

Lâm Tinh Dung ghen cười gật gật đầu, đuổi hấn đi làm việc.

Chẳng bao lâu Mễ Tinh thay xong quần áo, tiểu Đức Từ là người thứ nhất chạy tới xem: “Oa, các người mau đến xem xem, sao đồng phục mặc trên người người ta, lại đẹp như thế?”

Trái lại lập tức có nữ phục vụ chằm chọc hấn: “Xinh đẹp thì thế nào? Cậu cũng cũng chỉ có thể nhìn.”

Các nữ phục vụ khác sôi nổi bỏ đá xuống giếng nở nụ cười.

Tiểu Đức Từ hừ hợ một tiếng, muốn chạy lên tìm Mễ Tinh nói chuyện phiếm, nhưng bị Lâm Tinh Dung đuổi đi. Lâm Tinh Dung đánh giá cô vài lần, nói: “Ừm, không nghĩ tới cô mặc quần áo cổ phong cũng rất thích hợp.”

Mễ Tinh cúi đầu đánh giá trang phục trên người vài lần, nói: “Kiểu dáng cùng màu sắc này đều không tệ.” Giữ lại đặc điểm Hán phục, nhưng để tiện công việc nên có những chi tiết cải biên hợp lý. Trên trang phục có hoa văn màu lam, cũng có phong cách Trung Quốc cổ xưa.

Lâm Tinh Dung cười nói: “Đương nhiên rồi, trang phục nhân viên của chúng ta đều do ông chủ tìm người chuyên nghiệp thiết kế.”

Mề Tinh hơi nhướn đuôi lông mày lên, gật gật đầu.

Lâm Tinh Dung đưa cái kẹp tóc cho Mề Tinh: “Dùng cái này buộc tóc đi, dao cắt móng tay ở đây cũng có, nhân đây cô cắt móng tay đi.”

Mề Tinh: “.....”

Mề Tinh nghĩ Dung Dung chỉ nói một chút, thật ra là muốn giám sát cô nha.

Cô cầm kẹp tóc buộc đuôi ngựa, sau đó đứng ở quầy thu tiền không nỡ cắt móng tay. Lâm Tinh Dung ở bên cạnh nhìn cô, nhin không được cảm thán nói: “Móng tay này làm đẹp quá!”

“Đúng vậy, tôi chọn rất lâu mới chọn được mẫu móng này!” Mề Tinh vừa nói xong, trong lòng lại càng luyến tiếc .

Cô cắt hết móng tay, nhìn ngón tay trở nên trụi lủi, thờ dài một hơi.

Cô không giữ được áo khoác, hiện tại đến cả móng tay cũng không đảm bảo.

Lâm Tinh Dung chờ cô cắt xong thì đưa cô đi làm quen hoàn cảnh của tiệm, tiện giảng giải lịch sử tiệm cho cô nghe: “Tiệm này là ông chủ đại nhân mở , đầu tiên chỉ là tiệm nhỏ ven đường, sau này được ông chủ tiếp nhận, dần dần mở rộng quy mô kinh doanh, phát triển trở thành những gì hôm nay cô thấy. Hiện tại ông chủ có ý mở chi nhánh, đã chọn địa điểm rồi.”

Mề Tinh trừng mắt nhìn: “Muốn mở chi nhánh sao?”

Lâm Tinh Dung nói: “Đúng vậy, tuy rằng hiện tại không gian tiệm này khá lớn, nhưng không chứa được nhiều người, mỗi ngày đều có khách xếp hàng bên ngoài, còn có rất nhiều khách từ xa lái xe đến, bọn họ đều nói ra rất nhiều ý kiến làm cho ông chủ muốn mở chi nhánh .”

Mề Tinh có chút đắm chiêu suy nghĩ gật đầu, xem ra buôn bán trong tiệm so với những gì cô tưởng tượng còn tốt hơn.

Lâm Tinh Dung tiếp tục nói: “Chia đều tiệm chính thức, bên này sẽ có một nửa nhân viên kỳ cựu đi qua chỉ dẫn người mới, còn lại một nửa ở lại tiệm này, tất cả mọi người đang mong đợi thăng chức đây.” Cô cười cười, nhìn Mề Tinh nói “Mười một giờ tiệm chính thức buôn bán, lập tức sẽ có một người ở bên cạnh kiểm chức em gái qua đây, cô ấy cũng là sinh viên, hai người hẳn là có chuyện để nói, tôi để cô ấy giúp cô cũng được.”

Cô đang nói, một nữ sinh tóc ngắn liền từ bên ngoài chạy đến: “Chị Dung Dung, em tới rồi!”

Lâm Tinh Dung nhìn nữ sinh vừa chạy vào, giới thiệu với Mề Tinh: “Đây là em gái tôi nói với cô, cô ấy tên là Thẩm Thi Thi.”

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Thẩm Thi Thi tuy rằng là học lớp 12, nhưng làm việc rất thuần thục. Pha trà rót nước, thu dọn bàn loại việc nhỏ này đừng nói, một tay kỹ năng ký sổ kia, quả thực làm cho Mề Tinh hoài nghi có phải Thi Thi đã luyện qua phật sơn vô ảnh thủ [1].

[1] Phật sơn vô ảnh thủ: một loại bí kíp võ công trong các phim kiếm hiệp.

“Tổng cộng 352 tệ, tính tiền tại quầy thu ngân bên này.” Thẩm Thi Thi để Mề Tinh đưa khách đi tính tiền, còn mình ở lại dọn dẹp bàn. Người khách đi theo Mề Tinh là khách quen ở đây, nhưng là lần đầu tiên nhìn thấy Mề Tinh, khó tránh khỏi có chút tò mò: “Mỹ nữ, mới tới làm à?”

Mề Tinh cười cười: “Đúng vậy ạ.”

Bộ dáng cô cười rộ lên thật đáng yêu, tâm tình của người khách mềm nhũn: “Cô làm ở đây đúng là nhân tài không bằng trọng dụng, không bằng đi làm việc khác đi.”

Mề Tinh nghe được câu này chỉ là vui đùa, cô còn chưa đáp lời, Lâm Tinh Dung bước đi: “Ông chủ Đới, Mề Tinh mới đi làm ngày đầu tiên, ngài đã muốn đào góc tường của chúng tôi rồi?”

Ông chủ Đới thấy Dung Dung tới, ngữ khí nói chuyện có thêm vài phần quen biết: “Xem bà chủ nói kia, tôi đào góc tường ai cũng không dám đào của cô đâu.”

Lâm Tinh Dung cười nói: “Ông chủ Đới, ngài nói lời ngon ngọt rồi, tôi cũng không phải bà chủ.”

Ông chủ Đới cười theo cô, chẳng qua nụ cười mang theo ý tứ hàm xúc: “Chỉ là chuyện sớm hay muộn ấy mà.”

Mễ Tĩnh đứng ở thu ngân đài tiền trường mắt nhìn, nói một tiếng với nhân viên thu ngân, trở về tìm Thẩm Thi Thi.

Cô chỉ vừa rời đi trong chốc lát, Thẩm Thi Thi đã dọn bàn xong, Tiểu Đức Từ lại dẫn thêm ba vị khách vào. Thẩm Thi Thi để khách cho Tiểu Đức Từ tiếp đón, dẫn Mễ Tĩnh đến một góc nhỏ sáng sủa để lười biếng trong chốc lát.

“Nơi này giữa trưa khách đến càng ngày càng nhiều.” Thẩm Thi Thi tựa lưng vào trên tường, lắc lắc tay mình.

Mễ Tĩnh không nghĩ rằng ở đây phải làm thông trưa, dù cô cũng không làm được bao nhiêu việc, nhưng làm thông chưa mệt lắm. Cô nghiêng đầu nhìn nhìn Thẩm Thi Thi, có chút bất quái hỏi: “Cô có biết chị Dung Dung và ông chủ Tiêu là quan hệ gì không? Tôi thấy rất nhiều vị khách đều gọi chị ấy là bà chủ.”

“À, chị Dung Dung không phải là bà chủ, chính là có vài vị khách thích trêu chọc chị ấy và ông chủ Tiêu.” Thẩm Thi Thi nói xong, lại ghé đầu tới gần Mễ Tĩnh, lặng lẽ nói, “Nhưng nói không chừng ngày nào đó sẽ biến thành sự thật.”

Mễ Tĩnh nhẹ nhàng hạ đuôi lông mày, không nói tiếp.

Thẩm Thi Thi đánh giá cô vài lần, ánh mắt trở nên bất quái hơn cả cô: “Chẳng lẽ cô cũng thích ông chủ Tiêu?”

Mễ Tĩnh bị giả thiết của Thi Thi làm hoảng sợ, thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Cô đừng nói lung tung, ai thích anh ta? Tôi cũng không phải cuồng chịu ngược.”

Cô vừa nói như vậy Thẩm Thi Thi rất thắc mắc: “Chẳng lẽ ông chủ là đại S [2]?”

[2] S: S ở đây là trong 'SM'. S&M là một cặp từ tiếng Anh: Có thể là Sadist & Masochist (Người bạo dâm (hay ác dâm) và người khổ dâm (hay thống dâm), hoặc là Servant & Master (Người hầu & chủ nhân) thể hiện mối liên hệ giữa một cặp người trong đó một người thích thú được hành hạ người khác và người kia lại thích bị người khác hành hạ, có thể ám chỉ mối quan hệ liên quan tới tình dục hoặc không. SM là cách viết ngắn gọn hơn cho 2 từ trên vì nó gộp luôn thành một từ: Sadomasochism (hiện tượng ác-thống dâm lẫn lộn). Mễ Tĩnh cảm thấy hình dung này rất chuẩn xác, nhưng vẫn bổ sung thêm: “Vừa cuồng vừa bạo.”

“Ha ha ha ha vừa cuồng vừa bạo là cái quỷ gì?” Thẩm Thi Thi cười ha ha, “Nhưng mà tôi nói cho cô nghe, có rất nhiều người thích ông chủ Tiêu, từ nhân viên cửa hàng đến khách hàng đều có.”

Mễ Tĩnh nghĩ đến vài nữ sinh mấy hôm trước gặp trước cửa tiệm, đều bị khuôn mặt Tiêu Cố che mắt, cũng thật đáng thương.

“Phục vụ, bên này muốn gọi nước.” Một vị khách ở bàn trước mặt ngoác tay.

Thẩm Thi Thi lập tức chạy qua: “Đến đây!”

Mễ Tĩnh thấy cô đi qua, cũng theo sát phía sau. Cả một buổi trưa đến việc thở nhẹ cũng khó khăn, đến hai giờ sau, khách trong cửa hàng mới dần dần vắng đi.

Mễ Tĩnh than mệt, ngồi phịch xuống ghế. Thẩm Thi Thi đặt một bịch bánh bích quy trước mặt cô, là bánh bích quy ô mai có nhân chocolate: “Ăn không?”

“Cám ơn.” Mễ Tĩnh cầm một miếng, tay kia thì dấm dấm chân, “Chị không thấy mệt sao?”

Thẩm Thi Thi cười hai tiếng: “Tôi quen rồi, thật ra tôi còn làm thuê ở một cửa hàng bách hóa.”

Mễ Tĩnh lặng lẽ tròn mắt: “Cô cần tiền gấp sao?”

Thẩm Thi Thi có chút mê mang: “Không phải.”

“Vậy cô làm gì mà làm nhiều như vậy?”

Thẩm Thi Thi nói: “Tôi chính là thích kiếm tiền, rất đơn giản.”

Mễ Tĩnh: “.....”

Miệng cô cắn bánh bích quy, nhìn Thẩm Thi Thi nói: “Công việc không làm chậm trễ việc học của cô à?”

Thẩm Thi Thi lắc đầu: “Không đâu, mỗi ngày chỉ làm giữa trưa hoặc buổi tối, ở cửa hàng bách hóa cũng phụ trợ thôi, còn lịch học thì không nhiều lắm.” Cô nói xong như là đột nhiên nghĩ tới một chuyện tốt, hắc hắc nở nụ cười, “Hơn nữa độ may mắn của nữ sinh chăm chỉ sẽ không quá kém nha.”

Mễ Tĩnh: “.....” Cái quỷ gì.

Thẩm Thi Thi kéo ghế dựa ở đối diện cô ngồi xuống, hạ giọng nói với cô: “Tôi nói nhỏ cho cô biết, cửa hàng nơi tôi làm công kia, là gần bên cạnh nhà Cố Tín! Lúc trước cứ mỗi khi anh ta bị fân rượt đuổi đều chạy đến đây, tôi giúp anh ấy giải vây, anh còn mời tôi ăn cơm cà ri!”

Mề Tinh trừng mắt nhìn, giống như đang nghĩ về chuyện xưa: “Cố Tín?” Tên này nghe hơi quen tai.

Thắm Thi Thi kinh ngạc mở lớn mắt, nhìn cô: “Cô thực sự không biết Cố Tín?” Nói xong liền lấy đi động trong túi ra, thao tác vài cái, đưa cho Mề Tinh xem, “Anh ta đây ! Ngôi sao ca nhạc lớn đấy!”

Người trên màn hình mặc T-shirt màu đen và quần bò thắt lưng thấp, trên lỗ tai gắn vài cái đinh màu bạc, ánh mắt so với mấy tấm poster mà cô nhìn thấy, còn lạnh lùng hơn. Mề Tinh suy nghĩ một trận, giống như nghĩ tới gì đó gập đầu: “Anh tahát Rock and Roll? Lớp học của tôi cũng có bạn học thích anh ấy.”

Thắm Thi Thi cao hứng nói: “Thật vậy sao! Danh tiếng của Cố Tín đã ra nước ngoài luôn sao?!”

Mề Tinh nói: “Bạn học kia của tôi cũng là người Trung Quốc.” Trên thực tế, bạn của bọn họ hơn phân nửa đều là người Trung Quốc. Thắm Thi Thi: “.....”

Mề Tinh thấy cô tinh thần sa sút, khụ một tiếng nói sang chuyện khác: “Cô vừa rồi nói anh ta mời cô ăn cơm cà ri? Vậy hai người rất thân quen à?”

Cô hỏi như vậy, Thắm Thi Thi càng tinh thần sa sút: “Cũng không phải..... Đến số điện thoại anh ấy tôi cũng không biết.” Cô nhắm mắt trầm mặc một lát, lại đột nhiên thần thái sáng láng ngẩng đầu lên, “Nhưng tôi có QQ của anh ấy!”

Mề Tinh nghĩ rằng đã lấy được QQ rồi, vậy sao mà không có số điện thoại? Sau đó, cô thấy Thắm Thi Thi đưa tài khoản QQ công chúng của Cố Tín.

Mề Tinh: “.....”

Tuy rằng là QQ công chúng nhưng Thắm Thi Thi vẫn là vô cùng thỏa mãn: “Tài khoản công chúng này không những thường xuyên đưa tin về Cố Tín, mà còn có ảnh selfie! Hơn nữa anh còn thiết lập chế độ tự động trả lời, cô có thể nói chuyện phiếm với anh nha!”

Mề Tinh: “.....”

Thật có lỗi nhưng cô không thể hiểu được nói chuyện với một người máy thì có thì thú vị.

Nhưng Thắm Thi Thi hiển nhiên vẫn rất nhiệt tình: “Cố Tín tuy rằng trong thực tế tính cách lạnh lùng, nhưng là trả lời QQ lại rất dễ thương.” Cô nói xong ngay lập tức trong khung đối thoại nhảy ra câu “Yêu yêu lắm”, đối phương lập tức trả lời lại đây một câu “Yêu yêu nà~ [$\overline{3}$][\overline{e}]*]”:

Mề Tinh: “.....”

Thắm Thi Thi cao hứng nói: “Mục tiêu của tôi chính là thí nghiệm ra việc anh trả lời tự động!”

Mề Tinh trầm mặc một hồi, đứng dậy đi lên lầu. Phía sau Thắm Thi Thi gọi cô lại: “Cô đi đâu đấy?”

Mề Tinh cũng không quay đầu lại nói: “Thay quần áo đi ra ngoài có việc. Đi xung quanh, tiền sắp hết rồi.”

“Ừ.....” Thắm Thi Thi thanh âm có chút im lặng.

Mề Tinh xong xuôi mọi việc. Đi xung quanh mà vẫn chưa tới ba giờ, nghĩ đến buổi chiều mới bắt đầu đi làm, cô quyết định về nhà nghỉ ngơi một chút, ngủ thêm cũng tốt.

Kết quả vừa vào cửa, cô liền ngây ngẩn cả người.

Trong phòng khách có một người đàn ông xa lạ, đang chơi với Husky.

“Ha ha Hao thiên khuyển, không phải mi lại béo thêm đấy chứ?” Người đàn ông ôm Husky, nhìn qua vô cùng thân thiết, Husky cũng rất cao hứng, vẫy đuôi kêu ‘Gâu gâu’ không ngừng.

Mề Tinh cảm thấy người đàn ông này hẳn là quen biết Tiểu Cố, nếu không Husky sẽ không thân thiết với hắn như vậy Nhưng hình như có người từng nói Husky không nhận thức được ai là chủ nhân?

..... Không thể nào.

Trong lúc Mề Tinh đang do dự có nên báo nguy hay không, người đàn ông rút cuộc cũng nhìn thấy cô. Đại khái là vừa rồi chơi với Husky rất chú tâm, anh không nghe thấy tiếng mở cửa, lúc này thấy Mề Tinh đột nhiên xuất hiện, cũng rất sửng sốt.

Đầu anh quay về phía Mề Tinh, Mề Tinh rút cuộc thấy rõ mặt. Khuôn mặt này..... Có phải cô vừa gặp ở đâu không?

Đây không phải nam thần Cố Tín của Thắm Thi Thi hay sao!

Mề Tinh mở hôi lạnh chạy rông, cô không biết vì cái gì Cố Tín lại xuất hiện ở trong nhà Tiểu Cố.

Cố Tín đối diện nhìn cô trầm mặc một hồi, lấy di động của mình ra, gọi một cuộc :“Này, sao trong nhà anh lại có một cô gái?”

Mễ Tinh: “.....”

Trong chớp nhoáng này Mễ Tinh đã tự bỏ não tiểu thuyết BL mười vạn từ, thì ra, con chó này không phải là bạn gái cũ của Tiểu Cố để lại Mà là bạn trai cũ.

Cố Tín gọi điện thoại xong, Tiểu Cố rất nhanh quay trở về. Anh nhìn thoáng qua Mễ Tinh đứng ở cửa, hỏi: “Không phải cô vẫn đang trong giờ làm việc sao?”

Mễ Tinh hạ khóe miệng: “Hiện tại là thời gian nghỉ ngơi, tôi trở về ngủ không được sao?”

Cố Tín tận dụng mọi thứ hỏi:“Tại sao cô ấy lại ngủ ở nhà anh?”

Mễ Tinh: “.....”

Cô cảm thấy vấn đề này phải lập tức giải thích rõ ràng, xem tình huống hiện tại, hai bọn họ giống như có khả năng quay lại với nhau: “Cái kia, anh trăm ngàn lần không nên hiểu lầm, tôi chỉ là khách trọ ở nhà anh ta, tôi với anh ta rất thuần khiết.”

“Khách trọ?” Cố Tín nhún mày sao, có chút hứng thú nhìn Tiểu Cố.

“Chuyện này về sau nói.” Tiểu Cố đi vài bước vào phòng khách, chỉ vào Cố Tín nói với Mễ Tinh, “Giới thiệu với cô một chút, đây là em họ của tôi, Cố Tín.”

Mễ Tinh: “.....”

Anh em có phải hơi khẩu vị nặng hay không Ôi chào, em họ?

Cô nghiêng đầu, tựa như đang tự hỏi cái gì “Anh ta là Cố Tín, em họ của anh, cho nên anh tên Tiêu Cố bởi vì ba họ Tiêu mẹ họ Cố??”

“Tĩnh tình, đoán đúng rồi.” Cố Tín không đợi Tiểu Cố trả lời, liền dẫn đầu bỏ đá xuống giếng, “Tôi mỗi lần gọi tên của anh ấy đều cười bò.”

Tiểu Cố: “.....”

Trông mặt anh liếc Cố Tín một cái, xoay người sờ sờ Husky bên chân :“Cũng không biết loại người lấy tên chó là 'Hạo Thiên khuyến', thì có gì mà tự tin.”

Con người Mễ Tinh giật giật, vậy ra tên Hạo Thiên khuyến này là Cố Tín đặt sao? Vậy ra hần mới là Nhị lang thần?

Giống như là đọc được nghĩ vẫn không tiếng động của Mễ Tinh, Tiểu Cố nói: “Đây là chó của cậu ấy.”

Mễ Tinh: “.....”

Thế nhưng thật sự là..... chó.

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Husky vốn được Cố Tín mua về nuôi trong nhà, sau này vì thực sự quá bận mới đưa Tiêu Cố nuôi dưỡng, còn dùng những mỹ từ để gửi gắm: “Hai chú cậu độc thân vừa lúc hợp thành một đôi.”*

*ý bảo bạn Tiêu Cố là chó độc thân =)))

Mễ Tinh không ở lại phòng khách mà quay về phòng của mình. Ngã lên giường, cô thuận tay dùng điện thoại tìm tên Cố Tín một lát.

Trình duyệt hiện ra một loạt kết quả, cô nhấn vào trang thứ nhất, nhìn xuống tin tức cá nhân của anh ta. Ôi chào... thành phố C? Cố Tín sống ở thành phố C?

Mễ Tinh hơi nhướn chân mày, như đang suy nghĩ chuyện gì.

Thành phố C quả thật có một gia đình họ Cố, Cố gia và nhà cô cũng coi như có quen biết. Kỳ thật những người trong cái vòng quan hệ luân quần kia đều là một đám bạn bè, nhưng trong Cố gia cô tương đối quen thuộc hai chị em Cố Trân và Cố Bảo, về phần Cố Tín, cô thật sự không có gì ấn tượng,

Tieu Cố thì càng miễn bàn.

Tuy rằng đều là người của thành phố C và mang họ Cố, nhưng chắc không có quan hệ gì đâu!

Mễ Tinh không nghĩ nhiều nữa, cô lần chuột đẩy trang web đi xuống, thấy một tấm hình Cố Tín vén quần áo lên. Bởi vì anh ra quay người nên phần lưng đối diện với ống kính, cameras rất tốt bắt được hình xăm trên lưng.

Mễ Tinh: "...“.

Hai tên này xăm văn tình lữ, hình xăm huynh đệ, cảm tình thật tốt.

Mễ Tinh phóng to hình ảnh, tỉ mỉ nghiên cứu hình xăm trên lưng Cố Tín, hình như là kỳ lân. Mễ Tinh trừng mắt nhìn, hình xăm trên người Tieu Cố không lẽ cũng là kỳ lân sao?

Mễ Tinh nhớ lại một chút cái hình xăm mình thấy tối hôm đó, không nghĩ được nó là cái gì, đành cài báo thức trong điện thoại, để sang một bên rồi ngủ bù.

Lúc cô tỉnh dậy ra khỏi cửa là bốn giờ rưỡi, đúng lúc gặp phải Tieu Cố sắp ra ngoài dắt chó đi dạo. Mễ Tinh ở trong phòng khách nhìn một vòng, Cố Tín đã về mất: “Anh ta đi rồi à?”

“Ừ.” Tieu Cố tay cầm đầu dây xích chó, lấy áo khoác trên ghế sa lon “Cậu ấy nhiều công việc bề bộn, chỉ thỉnh thoảng bớt thời gian tới chơi một lần, cũng mất đi một ngày được gặp.”

Mễ Tinh tán thành gật đầu, xem ra chỉ số thông minh của Cầu Đản cũng không tệ lắm. Tieu Cố lôi kéo xích chó, mở cửa, quay đầu nhìn Mễ Tinh liếc mắt “Được rồi, chuyện Cố Tín là em họ tôi không được nói cho người khác biết.”

“À.” Mễ Tinh thay giày, theo sau Tieu Cố đi ra ngoài, tiện tay cài cửa lại. “Nếu đã là em họ anh, anh đưa anh ta đến tiệm để quảng cáo, chắc chắn có thể thu hút nhiều người hâm mộ đến ủng hộ.”

Tieu Cố nói “Trong tiệm hiện tại rất nhiều việc, không có thời gian tiếp đãi người hâm mộ của cậu ấy.” Anh suy nghĩ một chút, liền cảm thấy điều Mễ Tinh nói cũng có lý. Em họ có giá trị lợi dụng như vậy, không tận dụng thật uổng phí. “Nếu đã vậy.... kéo cậu ấy đến tiệm mới vào ngày khai trương cũng được.” Mễ Tinh vốn có ý chế giễu Tieu Cố, không nghĩ đến anh lại tán thành, không khỏi buồn cười bật thành tiếng “Một ngôi sao nhạc Rock and Roll nổi tiếng lại đến tiệm Xuyên Xuyên cắt băng khánh thành, phụt, hình ảnh thật đẹp.”

Tieu Cố nghiêng đầu nhìn cô “Rất kì lạ à? Đinh Mông cũng là khách quen của tiệm tôi.”

Mễ Tinh “...”

Cô biết Đinh Mông, cũng là ngôi sao ca nhạc, trước đây khi hai vợ chồng cô ấy lên mạng diễn một trận cầu huyết, cô cũng từng xem qua rồi.

Cánh cửa của một phòng ở tầng năm đột nhiên bị mở ra, một ông cụ từ bên trong đi ra. Thấy Mễ Tinh và Tieu Cố cùng xuống lầu, nhìn họ cười hiền hậu “Hai vợ chồng mới cưới dắt chó cưng đi dạo đây à.”

Mễ Tinh “...”

Tieu Cố “...”

Anh hơi mím môi, nói nhỏ với Mễ Tinh “Cụ Khâu đã lớn tuổi, đôi khi hơi ngễng ngàng.”

“À.” Mễ Tinh cười với ông cụ Khâu, đi đến cạnh ông. Tieu Cố cũng kéo Husky dừng lại, cùng ông cụ hàn huyên vài câu.

Công viên Nam Thành và tiệm Xuyên Xuyên của Tieu Cố cách nhau một con đường cái, đi qua đi lại chỉ mất vài phút. Mễ Tinh thay đồng phục, còn kém vài chục phút mới đến 5 giờ, nhưng đã có người ngồi chờ ở phòng khách.

Mễ Tinh hơi hoài nghi, đến sớm như thế để ăn à!

Buổi tối Thẩm Thi Thi không đến, Mễ Tinh liền đi theo Lâm Tinh Dung. Đến 6 giờ, lượng khách đã tăng lên rất nhiều, Lâm Tinh Dung cũng vội vàng không để ý tới cô. May mắn tiệm xuyên xuyên chỉ cần tính toán dọn dẹp, không cần kỹ thuật đặc biệt gì cả, Mễ Tinh vẫn rất rảnh tay, nhưng khi thu tiền ở bàn đầu tiên, cô vẫn có chút chướng ngại tâm lý.

Tieu Cố từng nói với cô 10 giờ đêm tan làm, nhưng có khách hơn 9 rưỡi mới đến ăn cơm, nửa tiếng cũng chưa ăn xong, họ đành phải đợi khách ăn xong mới có thể về.

Mễ Tinh về đến nhà đã gần 11 giờ, cô mệt mỏi ngã xuống giường, ngay cả tắm cũng ngại.

Vài phút trôi qua, Mễ Tinh đi rửa mặt, rồi mệt mỏi trở về phòng. Ừ thì, một ngày không tắm chắc cũng chẳng sao đâu! Cô mơ màng nghĩ, bất tri bất giác đã ngủ quên.

9 rưỡi sáng thứ hai, cô bị đồng hồ báo thức tạo tối qua đánh thức. Đồng hồ kiên nhẫn không từ bỏ làm ồn ào lần thứ hai, Mễ Tình nhắm mắt sờ sờ điện thoại, tắt đi.

Đồng hồ báo thức bị nhấn tắt xong, Mễ Tình lại ngủ tiếp. 10 giờ, đồng hồ báo thức lại vang lên. Lần này tắt xong, Mễ Tình đứng lên, vào phòng tắm rửa mặt.

Tiêu Cố đưa chó về, phát hiện Mễ Tình chưa đi làm, liền tới cửa phòng ngủ của cô xem. Cửa phòng Mễ Tình không khóa, cô đang ngồi trước bàn trang điểm.

Tiêu Cố đứng ở bên ngoài nhìn cô đánh phấn, hơi nghiêng người, dựa vào cửa nói: “Chỉ còn 10 phút, nếu cô không đi ngay, sẽ muộn.”

Mễ Tình đột nhiên bị âm thanh của anh làm giật mình, cô quay đầu nhìn Tiêu Cố liếc mắt, lại vội vã xoay đầu trở về: “Tôi còn chưa kẻ mắt, xong ngay đây.” Tiêu Cố vẫn dựa vào cửa, nói bình bình: “Muộn nửa tiếng coi như bỏ bê công việc nửa ngày, muộn hai tiếng coi như cả ngày không làm gì.”

Mễ Tình tay cầm bút kẻ mắt khựng lại, trề môi: “Nếu đã muộn hai giờ thì thôi khỏi đi làm nữa, chẳng nào chả bị trừ lương...”

Tiêu Cố cười cười với cô: “Vô cớ bỏ bê công việc một ngày, trừ ba ngày tiền lương.”

Mễ Tình: “... “

Thế nên người lao động chân chính vĩnh viễn không bao giờ nham hiểm như nhà tư bản.

Cô tức giận buông kẻ mắt, cầm áo khoác ngoài đi ra khỏi cửa. Lúc đi ngang Tiêu Cố, lạnh lùng hừ một tiếng.

Tiêu Cố cũng không giận, chỉ là cười gằn, nhìn bóng lưng của cô nói: “Thật ra cô không trang điểm mắt cũng rất to mà.”

Mễ Tình đang mang giày ở cửa cười ha ha hai tiếng: “Cái này xem như là khích lệ sao?”

Tiêu Cố nói: “Mắt bò rất to.”

Mễ Tình: “...”

Gặp lại sau!

Cô đóng cửa cái đùng, chạy xuống thật nhanh.

Lúc 10 giờ 29 phút 36 giây, cô đang nhấn vân tay trên tủ đồ. Nhìn tên của cô hiện lên, Mễ Tình thở dài một hơi, cô thay quần áo xong đi ra, lấy điện thoại đi động trên người ra xem.

Đêm qua quá mệt mỏi, ngay cả Weibo của Anh Thỏ cô cũng chưa xem, không biết có bỏ qua tin tức gì không.

Hơn 5 giờ sáng, Anh Thỏ có một tin mới trên Weibo, tuy là chỉ có vồn vẹn ba chữ, nhưng Mễ Tình lại ngây người sững sờ tại chỗ.

“Trở về nước ^_^ [hình ảnh]”

Điện thoại di động trong tay Mễ Tình suýt chút nữa rơi trên mặt đất, cô nhìn chằm chằm, con mắt tròn trũng. Nơi chụp tấm hình này, là sân bay quốc tế ở thành phố C, Weibo định vị, cũng hiện là sân bay quốc tế thành phố C.

Mễ Tình cảm thấy tim mình nhảy dựng lên chân thành, Anh Thỏ về nước sao?

Cô bình ổn lại trong nháy mắt, rồi sau lại hơi rối loạn hô hấp, một lần nữa tắt điện thoại di động bỏ vào trong túi.

Anh Thỏ về nước, nhưng cô lại tới thành phố C, làm nhân viên phục vụ trong... tiệm Xuyên Xuyên.

Nghĩ tới vấn đề này, Mễ Tình như một quả bóng da xì hơi, cô lại diên khùng mớ di động ra, tìm được bạn tốt trên Weibo, nhắn tin đến: “Tình hình bây giờ thế nào? Bố tôi đã nhượng bộ chưa?”

Cô đứng ở cửa phòng thay quần áo trong chốc lát, vẫn chưa có tin nhắn lại, đành xuống lầu làm việc.

Lúc này chưa mở cửa, tất cả mọi người đang làm việc chuẩn bị. Lâm Tinh Dung đưa cho Mễ Tình một thanh tre, để cho nàng luyện làm com lam, Mễ Tình nghĩ đến phạt sơn vô ảnh thù của Thẩm Thi Thi, hào hứng luyện.

Bên cạnh cô còn có một cậu em trai tuổi nhìn qua không lớn, như vừa tốt nghiệp trung học không bao lâu. Lâm Tinh Dung cứ ở bên cạnh nhìn, bọn họ cũng không tiện nói chuyện phiếm, nam sinh nóng lòng cầu thành, không nghĩ rằng sẽ làm cho com trong thanh trúc vắng đầy đất.

Lâm Tinh Dung ở một bên phê bình: “Đàn ông đàn ông gì mà đàn thế?”

Mễ Tình: “... “

Chị Dung Dung, nói lời như thế với cậu em nhỏ, người ta có thể hiểu được không?

Đương nhiên kỹ năng của cô cũng không khá lắm, mặc dù không văng com ra đầy đất, nhưng tốc độ rất chậm, ngay cả cô cũng không dám nhìn thẳng. Lâm Tình Dung ở bên cạnh nhìn cô một hồi, hỏi: “Cô làm sao vậy? Sao rón rén thế?”

Mề Tinh sững sốt một chút, cười nói: “Tôi không có.”

Để chứng minh mình, cô tăng tốc độ động tác trên tay, ai ngờ rằng, cô cùng nam sinh kia, làm com văng tung tóe.

Mề Tinh: “...”

Chị Dung Dung chẳng lẽ nói, tay nghề phụ nữ gì mà gà thế à!

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Trong lúc tiếp khách, Mề Tinh không có thời gian xem điện thoại, vất vả đến giữa trưa, cửa tiệm đóng cửa, cô mới trở lại phòng thay đồ thay quần áo, thuận tiện rút điện thoại ra kiểm tra.

Chưa thấy tin nhắn trả lời, Mề Tinh nhú mày, bấm vào cuộc trò chuyện riêng hôm qua, nhấn: “Cậu ở đâu?”

Lần này tin nhắn trả lời tới rất nhanh: “À xin lỗi, vừa tôi có chút chuyện. Tính cách của chú Mề cậu hiểu nhất, chú rất cố chấp mà, lần này cậu đào hôn, chú ấy giữ kín kẽ với bên ngoài. Chú rất tức giận, cậu cố kiên trì một thời gian, đến khi thời cơ chín muồi tôi sẽ thông báo.”

Mề Tinh đọc xong tin nhắn, trề môi bỏ điện thoại vào túi.

Ở đầu bên kia vừa thoát weibo, Cố Trần đã kè sát vào cô, bụng ly rượu đỏ lắc nhẹ: “Nhắn tin với ai thế? Hoắc Lệ, không lẽ cô có bạn trai à?”

Hoắc Lệ nở nụ cười, thả điện thoại vào trong túi xách: “Cố đại tiểu thư còn chưa có bạn trai, tôi sao dám có.”

Đôi lông mày tinh xảo của Cố Trần khẽ nhíu lên, khoe miệng cong lên làm say lòng người: “Ai nói tôi không có bạn trai?”

Hoắc Lệ cười xòa: “Đúng đúng, Cố đại tiểu thư chỉ là không muốn có bạn trai.”

Cô ngồi sang một bên, nghiêng đầu nói chuyện với Chu Nghi Nhiên: “Nghi Nhiên, ở nước ngoài cậu có bạn gái không?” Nghi Nhiên khẽ giơ cao ly rượu trong tay, khớp xương tay thon dài, dưới ngọn đèn mờ ảo càng thêm tao nhã: “Tôi không có thời gian.”

“Chắc chắc.” Cố Trần nhìn tay anh ta, nhấp một ngụm rượu vang đỏ: “Quả là người chơi đàn dương cầm, đôi tay tôi có thể nhìn cả năm không chán.”

“Phụt, chị, đừng làm Chu thiếu gia sợ hãi.” Cố Bảo cười xấu xa, cụng ly cùng Chu Nghi Nhiên, “Anh làm việc gì mà thời gian tìm bạn gái cũng không có? Đáng thương quá đi ~ dù sao bây giờ anh đã về nước rồi, chắc không bận như trước kia đâu nhỉ? Lần sau tôi dẫn anh đi chơi.”

Cố Trần cốc đầu Cố Bảo nói: “Chơi cái gì mà chơi? Em nghĩ ai cũng rảnh rỗi vô công rồi nghề như em à?”

Cố Bảo xoa xoa chỗ bị đánh đau, bất mãn trừng mắt nhìn Cố Trần: “Giao lưu cùng phụ nữ không phải việc đáng hoàng à??”

Chu Nghi Nhiên bị hai chị em dõ hơi chọc cười, nhìn bốn phía xung quanh hỏi: “Đúng rồi, sao không thấy Mề Tinh?”

Trong nháy mắt, không gian vì vấn đề này mà trở nên im lặng. Cố Trần kéo Cố Bảo, đáp lại: “Mề Tinh à? Nghe nói sức khỏe cô ấy không tốt lắm, tôi cũng chưa gặp cô ấy.”

Chu Nghi Nhiên nhú mày: “Sức khỏe không tốt lắm? Cô ấy làm sao vậy?”

Cố Trần nhún vai, tỏ vẻ mình không rõ lắm, nhưng Cố Bảo hạ giọng, thần thần bí bí nói: “Em nghe được tin đồn là Mề Ti Hoắc Lệ nói Mề Tinh thân thể không thoải mái đào hôn.”

“Đào hôn?” Cố Trần nhăn mày, nhìn Cố Bảo trước mặt, “Cô ấy kết hôn với ai? Em nghe ai nói, đừng nói bừa ở đây.” Cố Bảo nói: “Em cũng không biết thật giả ra sao, ôi chao, sao mọi người không hỏi Hoắc Lệ đấy, cô ấy không phải thân với Mề Tinh nhất sao?”

Hoắc Lệ bị sặc rượu, suy nghĩ nói: “Cô ấy thực sự không ổn, đợt này tôi cũng không gặp cô ấy.”

Chu Nghi Nhiên, không nói nữa, nhú nhú mày.

Sau khi buổi gặp mặt kết thúc, hai chị em Cố gia có việc bận, ở lại với Chu Nghi Nhiên một lúc rồi mỗi người đi một ngả. Hoắc Lệ đi phía sau Chu Nghi Nhiên, hỏi anh: “Nghi Nhiên cậu có bận không? Hay là chúng ta đi uống vài ly?”

Chu Nghi Nhiên nói: “Không được, tôi mới về nước hôm nay, hẹn người nhà ăn cơm, lần sau mời mọi người tới liên hoan.”

Hoắc Lệ hơi thất vọng, nhưng cũng không nói thêm: “Vậy được, lần sau gặp lại.” Cô phát phát tay với Chu Nghi Nhiên, tới xe của mình.

Chu Nghi Nhiên cũng lên xe của mình, lái xe vừa thấy anh lên xe, liền lễ phép hỏi: “Thiếu gia, về nhà luôn ạ?”

“Ừ.” Chu Nghi Nhiên gạt đầu, anh lấy điện thoại trên người ra, suy nghĩ một hồi, gọi một cú điện thoại.

“Xin chào, đây là Mễ gia, cho hỏi ngài cần tìm ai ạ?” Tiếng nói của người đã có tuổi, nhưng vô cùng cung kính lễ độ.

Chu Nghi Nhiên nghĩ nghĩ, mở miệng nói: “Là Minh quân gia sao, tôi là Chu Nghi Nhiên.”

Người bên kia đầu dây tạm dừng một chút, sau đó trong giọng nói mang theo sự hiếu khách: “Là Chu gia tiểu thiếu gia sao? Ngài đã về nước rồi ạ?”

Chu Nghi Nhiên cười cười nói: “Đúng vậy, tôi mới trở về hôm nay, nghe Hoắc Lệ nói Mễ Tình thân thể không thoải mái, cho nên mới gọi điện thoại hỏi một chút, thật mạo muội rồi.”

Minh quân gia hơi chần chừ, mở miệng nói: “Chu thiếu gia đừng lo lắng, thân thể tiểu thư thật có chỗ không ổn, nhưng chưa phải bệnh nặng.”

“À vậy được rồi.” Chu Nghi Nhiên cầm điện thoại trong tay, trầm ngâm, “Vậy không quấy rầy nữa, lần sau gặp lại.”

“Lần sau gặp lại, Chu thiếu gia.” Quân gia Minh ngắt điện thoại, cha mẹ Mễ Tình từ trên tầng xuống đi đến.

“Có chuyện gì vậy?” Mễ phu nhân hỏi.

Minh quân gia đáp: “Là công tử nhà họ Chu, cậu ấy vừa về nước, nghe nói sức khỏe tiểu thư không ổn lắm, nên gọi điện thoại hỏi thăm.”

Nghe thấy hai tiếng “tiểu thư”, Mễ phu nhân tối sầm mặt, Mễ lão gia hỏi: “Ông vẫn chưa nói đấy chứ?”

“Lão gia yên tâm, tôi biết phải đáp như thế nào.” Minh quân gia cúi chào hai người rồi tiếp tục đi làm việc. Mễ phu nhân nhú mày, nhìn chồng nói: “Vẫn không có tin tức của Tình Tình à? Ông không điều vài người đi tìm sao?”

Mễ lão gia hơi mất kiên nhẫn: “Phải nhiều người đi sẽ dễ dàng bị lộ, nếu để người trong Tổng gia biết, cái mặt già của tôi để vào đâu đây?!”

Mễ phu nhân đã hơi kích động nói: “Ông chỉ lo cho thể diện của ông thôi sao? Tình Tình được nuông chiều từ nhỏ, đã bao giờ phải nếm trải gian khổ đâu? Sao ông không tạm hủy cái hôn ước này?” Mễ lão gia nhăn mặt, như thể sắp phát hỏa, một lát sau, ông lạnh lùng nghiêm mặt nói: “Gia đình chúng ta chỉ có nó làm con, sự nghiệp này sớm muộn gì cũng giao cho nó, tôi đương nhiên sẽ tìm người có thể tin tưởng được để hỗ trợ nó.”

“Tiểu tử Tổng gia kia có thể nhờ cậy được sao? Tôi thấy nó cả người đều nhũn như thịt sống.”

“Bà....” Mễ lão gia nhìn vợ mình một cái, quay đầu đi, “Tôi không nói chuyện với bà nữa.”

“Không thêm nói chuyện với tôi?” Mễ phu nhân cười lạnh một tiếng, “Hai ngày nữa chính là sinh nhật của Tình Tình, tôi xem ông ăn nói thế nào với người của Tổng gia.” Bà nói xong cũng xoay người đi lên lầu.

Nếu như không ai biết sinh nhật Tình Tình thì tốt quá..

Vào sinh nhật Mễ Tình, quả thật... phong phú.

Bình thường trong quán đã rất nhiều việc, nay là cuối tuần, làm đến đầu óc choáng váng luôn... Kĩ năng làm việc của cô chưa đến nơi đến chốn, chỉ có thể nhắm mắt làm bừa.

May mà khách biết cô mới làm, đối xử với cô không khắt khe. Đến khi kết thúc công việc cuối ngày, đồng hồ cũng đã chỉ qua số 11.

Cô thay xong quần áo, lấy điện thoại ra, ấn mở màn hình nhìn, chỉ còn 53 phút nữa, sinh nhật của cô sẽ trôi qua.

Nghĩ lại sinh nhật hồi trước, có rất nhiều bạn bè tới chúc mừng, nếu bây giờ cô còn ở nhà, người thân sẽ tổ chức tiệc sinh nhật cho cô, rất náo nhiệt. Vậy mà giờ đây...

Thôi quên đi, không nên nghĩ nữa, càng nghĩ càng thấy thảm.

Cô thấy việc nhất định phải làm trong tối nay, là tìm Tiêu Cố đòi tăng lương.

Ra khỏi Xuyên Xuyên, bên ngoài không có ai, chỉ có màu da cam của đèn đường phủ bóng lên Mễ Tinh. May mà cửa tiệm rất gần với hoa viên Nam thành, nếu không thế này cô không dám về nhà một mình.

Hành lang rất yên tĩnh, Mễ Tinh ở dưới lầu hít một hơi, giúp tinh thần của cô trở nên hăng hái, chạy lên bảy tầng lầu. Đến khi nhìn thấy nhà Tiêu Cố, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Tuy không muốn thừa nhận, nhưng cô hơi sợ leo cầu thang vào buổi đêm.

Nghĩ rằng Tiêu Cố cùng Husky đều đã ngủ, cô rón rén mở cửa đi vào, phát hiện trong phòng khách có ánh sáng rất nhỏ.

Cô khó hiểu nhu mày, đi về phía trước xem.

..... Tiêu Cố và Husky ngồi đối diện nhau trên bàn dài trong nhà ăn, trên bàn có cắm nến.

Đúng thật là có nến, ánh sáng chớp nhoáng kia là từ nến mà ra.

Mễ Tinh: “.....”

Hình ảnh này thật quý dị, cô trầm mặc, coi như cái gì cũng chưa thấy.

“Gâu!” Husky ngồi trên ghế kêu cô một tiếng, để cô thấy sự tồn tại của mình.

Mễ Tinh quay đầu đi chỗ khác, cười haha ngu ngốc: “Tôi.. không quấy rầy hai người dùng cơm nữa.”

“Husky, đi xuống.” Tiêu Cố đột nhiên nói, Husky lại đáp một tiếng, nhảy từ trên ghế xuống, đến trước mặt Mễ Tinh vẫy đuôi.

Mễ Tinh thấy Husky đang chặn đường mình, nhếch miệng, ngẩng đầu nhìn Tiêu Cố. Tiêu Cố hơi nghiêng đầu, dùng ánh mắt đáp lại cô. Anh dừng một chút, nói: “Cô có đói không?”

“Gì cơ?” Mễ Tinh hơi nhú mày, nhìn anh.

Tiêu Cố: “Đi làm giờ này mới về, vào đây ăn khuya đi.”

Mễ Tinh: “.....”

Chờ chút, anh ta vừa nói gì? Hai ngày nay cô đã làm gì có lỗi với anh ta đâu? Tuy cô muốn tiền lương tăng ca, nhưng chỉ mới suy nghĩ thôi, chưa mở miệng nói cơ mà.

Cô hơi lo lắng, nhưng cuối cùng vẫn chịu thua vì cái dạ dày trống không.

Cô rất đói, trong cửa tiệm ăn cơm khá sớm, tuy ăn đủ no, nhưng làm việc đến giờ thì thấy hơi đói.

Cô đi tới, ngồi vào chỗ Husky vừa ngồi, Tiêu Cố từ phòng bếp đi ra, nhìn thấy hơi buồn cười: “Tôi có cảm giác chó bỗng biến thành người.”

Mễ Tinh co rúm mặt: “Chó không phải đồ của chung à?”

Tiêu Cố căn môi dưới, đặt đồ trong tay xuống trước mặt cô: “Ăn đi.”

Mễ Tinh cúi đầu nhìn, mặc dù chỉ là một tô mì, nhưng tô mì này nhìn rất ngon mắt, có trứng gà cà chua và cả thịt bò nữa !

“Oa, thơm quá!” Nghĩ rằng Tiêu Cố chả có gì tốt, nhưng người này có thể biến một món ăn bình thường thành mỹ thực.

Tiêu Cố lấy ghế ra, ngồi xuống đối diện cô: “Cô ăn luôn cho nóng, nhìn xem, mặt sắp dán vào bát mì rồi.”

“Ừ.” Mễ Tinh cầm đũa, cuộn mì trong bát, chậm rãi ăn. Hương vị rất ngon, sợi mì giòn dai.

Cô ăn được chừng nửa bát, thấy Tiêu Cố vẫn ngồi đối diện nhìn cô, do có ánh nến nên không khí vô cùng mờ ám, mặt anh mờ mờ ảo ảo. Mễ Tinh nhai nuốt sợi mì, ngước lên nhìn anh: “Sao hôm nay anh lại tốt đến nỗi nấu mì cho tôi ăn vậy?”

Chẳng lẽ hôm nay anh đến tiệm kiểm tra, thấy được sự cố gắng làm việc của cô sao?

Tiêu Cố nói đơn giản rõ ràng, nhưng trúng chỗ hiểm: “Chúc mừng sinh nhật.”

Mễ Tinh hơi sững sốt, ngo ngác nhìn anh.

Tiêu Cố hỏi: “Chẳng nhẽ hôm nay không phải sinh nhật cô à?”

Mễ Tình mỉm môi đáp: “Sao anh biết sinh nhật tôi vào ngày nào?”

Tiêu Cố nói: “Tôi có nhìn qua thẻ căn cước của cô .”

Mễ Tình hơi bối rối, ngày hôm đó cô đến, anh quả thật hỏi xem thẻ căn cước của cô.

Không biết vì cái gì, cô bỗng nhiên cảm động. Cô nhanh chóng buông rèm mi, cúi đầu để anh không phát hiện cảm xúc của mình: “Anh trang trí như vậy, mà chỉ nấu một tô mì? Tôi còn tưởng anh sẽ làm com Tây chứ.”

Tiêu Cố nhẹ nhàng tựa lưng vào ghế ngồi, nhìn cô nói: “Tôi vốn làm một bữa com đầy đủ, bỏ bớt chút rượu vang, canh khoai tây bơ, nhưng ngặt nỗi cô về muộn quá, tôi ăn hết rồi.”

Mễ Tình: “.....”

Ăn rồi thì đừng nói ra, có được không ?!!!

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Mễ Tình ăn xong một bát mì lớn, rồi lại uống sạch nước...

Tiêu Cố ngồi đối diện nhìn cô, buồn cười: “Đồ tôi nấu ngon lắm sao?”

Mễ Tình rút tờ giấy, vừa lau miệng vừa nhìn anh, nói: “Chỉ tại tôi đói bụng thôi.” Cô ném giấy vào thùng rác, đứng lên: “Tôi vì anh làm việc đến tận bây giờ, chén bát này nên để anh rửa.”

Cô nói xong liền đi vào phòng ngủ của mình, Tiêu Cố nhìn theo, tự nghĩ rằng đâu phải anh không trả tiền lương cho cô. Anh cúi đầu cười khẽ một tiếng, đứng dậy dọn dẹp, vào phòng bếp rửa chén.

Mễ Tình ăn xong bát mì thì có sức sống hơn, cô tắm rửa thật nhanh, mặc đồ ngủ tai thò chui vào trong chăn.

Sau khi thoa ba lớp kem dưỡng da tay hương hoa anh đào, cô sờ soạng lấy điện thoại đi động dưới gối ra.

Bây giờ là 11 giờ 58 phút, còn có 2 phút, sinh nhật 22 tuổi của cô sẽ trôi qua.

Cô theo thói quen lên Weibo, phát hiện mình có một tin nhắn mới chưa đọc, người gửi là..... Anh Thỏ!

Mễ Tình kích động ngồi dậy, mủi trên lưng cũng bối rối vì vậy mà đội lên đầu. Có hắt tóc, mở tin nhắn.

Anh Thỏ: Sinh nhật vui vẻ _ [bánh ngọt]

Anh Thỏ: Đã lâu không gặp, em đã 22 tuổi rồi [cười trộm] à đúng rồi, anh trở về nước, nghe nói sức khỏe em không tốt, nên vào sinh nhật cũng không xuất hiện, bệnh có nặng lắm không? Anh không gọi được cho em, đành nhắn tin trên weibo, mấy cái này đều là quà sinh nhật, lần sau gặp mặt sẽ tặng em _ [hình ảnh] [hình ảnh]

Hình ảnh anh gửi đến có một con búp bê thỏ bằng nhung rất lớn, còn có một bộ đồ để ăn màu hồng nhạt, rất tinh xảo, đáng yêu.

Mễ Tình hơi bất ngờ, cô và Chu Nghi Nhiên tuy quen biết nhiều năm, nhưng giao tình không quá sâu đậm, đơn giản là ở trong cùng một vòng tròn quan hệ, cho nên các vũ hội liên hoan linh tinh, vẫn thường gặp nhau.

Những về sau lên đại học, cả hai người đều đi nước ngoài, cuối cùng cũng cắt đứt liên lạc.

Mễ Tình tuy rằng vẫn để ý tới Anh Thỏ thông qua Weibo, nhưng chỉ vậy thôi, cô còn rất ít để lại bình luận. Nhưng thật bất ngờ, vậy mà anh ấy lại nhớ rõ sinh nhật cô.

Mùi Mễ Tình đã hơi cay, cô vốn định gửi câu cảm ơn, nhưng suy đi nghĩ lại, vẫn thôi đi.

Nói cảm ơn không chừng sẽ trò chuyện tiếp, một khi trò chuyện, sẽ khó tránh khỏi việc cho nhau biết tình hình gần đây, mà cô cũng không muốn để anh biết mình đang nghèo khó như thế nào.

Điện thoại lại nhận được một tin mới, lần này là...

“Sinh nhật vui về Honey, lễ vật tặng em đã chuẩn bị rồi, chờ em trở về gấp mặt trao tận tay.”

Mễ Tình mím môi, vì đối xử bình đẳng, cô cũng không nhần trả lời.

Thời gian đã nhảy tới 00:00, cô rời khỏi Weibo, nằm xuống. Nghĩ đến ngày nghỉ ngày mai rất khó mới có được, đêm nay Mễ Tình ngủ vô cùng ngon giấc.

Trước khi đi ngủ, cô tắt đồng hồ báo thức, nên cô ngủ một lèo đến 11 rưỡi sáng mai mới tỉnh lại — bởi vì hương thơm mê người tỏa từ phòng bếp.

Cô ngồi xuống sửa soạn tóc, rửa mặt xong thì lết dép lê đi đến phòng bếp.

Tiêu Cố đang cầm một ống com lam, anh ngược mắt nhìn lên. Mễ Tình rướn cổ nhìn vào trong nồi xem, Tiêu Cố nhếch miệng, nói: “Tôi còn tưởng cô ngủ như chết trong phòng rồi.”

Mễ Tình bĩu môi, tò mò hỏi: “Anh đang nấu món gì thế?”

Tiêu Cố nói: “Thịt bò sốt rượu vang.”

“Thịt bò sốt rượu vang?” Mễ Tình sáng mắt lên “Người đứng xem có phản không?”

“Gâu!” Husky cũng ngoác cái đuôi lại gần, tỏ vẻ mình cũng nghe thấy.

“Mày đi ra ngoài, đừng ở phòng bếp quấy rối.” Tiêu Cố dùng chân đá đuôi Husky, rồi lại nói với Mễ Tình: “Còn cô nữa, muốn ăn phải giúp tôi.”

Mễ Tình chớp mắt: “Nhưng tôi không biết làm.”

Tiêu Cố nhìn cô một cái: “Lớn tướng rồi, cô cũng nên học nấu ăn đi.”

Mễ Tình: “...”

Đề làm gì vậy...

Cô xắn tay áo ngủ lên, hỏi: “Vậy anh muốn tôi giúp cái gì? Nếu khó quá tôi làm không được đâu.”

Tiêu Cố nhìn bếp: “Nguyên liệu nấu ăn tôi thái hết rồi, cô bỏ gốc rau chân vịt rồi cắt làm tư, sau đó ngâm trong nước.”

“À.” Mễ Tình bắt đầu ngắt gốc rau theo lời anh, “Còn cái kia để làm gì?”

Tiêu Cố nói: “Có thể để làm bánh crepe [1].”

[1] Bánh crepe:

Mễ Tình ngừng động tác trên tay, vừa có bánh crepe vừa có thịt bò sốt rượu vang.... Cô trừng mắt nhìn: “Anh đừng có nói là tại thấy tôi hôm qua tôi ăn chưa đủ no nên hôm nay nấu tiếp cho tôi đấy nha?”

Tiêu Cố nghiêng đầu nhìn cô: “Có phải cô thấy bản thân cực kì xinh đẹp đáng yêu nên mới tự tin như thế không?”

Mễ Tình: “...”

Cô cũng xinh đẹp đáng yêu mà.

Cô trở mình, tiếp tục ngược đãi rau chân vịt, Tiêu Cố nói: “Chậm một chút, cô là nhanh như thế nếu như cắt vào tay, tôi sẽ không tính là tai nạn lao động.”

Mễ Tình: “...”

Cô hít sâu một hơi, mùi của thịt bò sốt rượu vang làm cho cô bình tĩnh lại.

Bữa cơm này Mễ Tình cống hiến tất cả ở rau chân vịt, cô ngồi trong nhà ăn, lòng tràn đầy phấn khởi chờ ăn com, nhưng lúc Tiêu Cố bung đồ ăn lên thì thất vọng nhũn mảy: “Tôi thấy anh có hầm cả một nồi thịt bò, sao bê ra ăn có chút xiu như thế?”

Đây là nhà của mình, không cần keo kiệt như nhà hàng com Tây đấy chứ.....

Tiêu Cố nói: “Tôi chỉ mua 5 lạng thịt bò, đủ dành cho hai người.” Con người Mễ Tình chuyển động, hơi buồn cười: “À, cho hai người.”

.....

Tiêu Cố trấn định kéo Husky qua: “Tôi và nó.”

Mề Tinh cắn nĩa ăn trong tay, nín cười không nói chuyện. Tiêu Cố nhẹ nhàng nhú mày, ngồi xuống đối diện cô.

Mề Tinh xiên một miếng thịt bò đưa vào miệng, chỉ cắn một ngậm mà nuốt nửa cô kêu lên cảm thán. Thịt bò rất mềm, dư vị rượu vang làm cho người ta say mê. Cô thỏa mãn nhắm mắt lại, nói: “Ăn quá ngon, tôi cũng nếm thử vị trong nhà hàng ba sao của Pháp, món anh làm có thể sánh với đầu bếp chính!”

Tiêu Cố chỉ im lặng ăn, không trả lời.

Mề Tinh ngược mắt nhìn anh: “Anh làm sao vậy? Bực mình à?”

Một người đàn ông đầu đến mức nhỏ mọn như thế chứ.

Tiêu Cố không chút rung động: “Chỉ là tôi được khen nhiều rồi, nên im lặng thôi.”

Mề Tinh: “...”

Thật là muốn đem những lời khen vừa rồi từng lời từng chữ nuốt trở lại trong bụng.

Cô làm mặt quỷ ở trong lòng, cũng chuyên tâm ăn cơm của mình.

Husky vây quanh Tiêu Cố náo loạn hồi lâu, rốt cuộc cũng được cho một khối thịt nhỏ.

Khi nấu Mề Tinh xen vào giữa chừng nên không giúp đỡ gì nhiều, Tiêu Cố quyết định giao cho cô việc rửa bát. Mề Tinh trong lòng không vui, nhưng để trả ân cho cô ăn cơm chùa, cô vẫn làm.

Cô rửa hơn nửa tiếng thì chén bát mới sạch sẽ, lại thoa cho mình ba lớp kem dưỡng tay hoa anh đào, trở về phòng tiếp tục ngủ.

Ăn no nên ngủ rất say, cô ngủ hơn bốn tiếng mới tỉnh lại. Lúc này Tiêu Cố đang chuẩn bị ra ngoài cùng con chó, thấy cô cảm lý ra rót nước, nhin không được nói: “Cô là lợn đầu thai à? Ngủ nguyên cả ngày.”

Mề Tinh ha ha một tiếng: “Những chủ tiệm như anh, đương nhiên không hiểu rằng nhân viên chúng tôi rất khổ cực.”

Tiêu Cố cười, kéo Husky đi vài bước, lại quay đầu hỏi Mề Tinh: “Cô muốn cùng đưa Husky đi dạo không?”

Mề Tinh nuốt ngậm nước vào, nhếch lông mày: “Dắt chó đi dạo?”

“Ừ, tranh thủ làm quen xung quanh một chút.”

Mề Tinh hơi bồn chồn, chạy vào phòng ngủ: “Được, vậy chờ tôi một chút, tôi thay đồ!”

Mười lăm phút sau, Tiêu Cố nhìn Mề Tinh còn đang chuốt lông mi, nhú mày: “Cô từ từ vẽ, tôi đi trước.”

“Được được được, tôi vẽ xong rồi!” Mề Tinh buông mascara, cầm lược chải lên mái tóc xoắn hai cái, chạy ra ngoài thật nhanh “Anh thật không kiên nhẫn, người ta chờ bạn gái trang điểm nửa tiếng là chuyện bình thường.”

Tiêu Cố cười cười: “Vấn đề là cô không phải bạn gái tôi.”

Mề Tinh hứ một tiếng rồi quay đầu đi, làm như tôi muốn có bạn trai là anh lắm đấy.

Hai người ra khỏi cửa, Tiêu Cố cúi đầu nhìn quần áo Mề Tinh mặc. Cô mặc một cái áo len màu trắng sữa, váy liền đỏ đô, hai lớp, lớp trong dài hơn lớp ngoài, làm bằng lụa trắng.

Tiêu Cố cười nhạo một tiếng: “Chỉ là đưa chó đi dạo thôi, cô ăn mặc như công chúa nhỏ làm gì?” Đặc biệt là cái áo len trắng sữa kia.

Mề Tinh nói: “Tôi bình thường đi làm đều mặc đồng phục của quán, quần áo này đã lâu không có cơ hội mặc. Hôm nay được ra ngoài dạo, đương nhiên phải mặc.”

Tiêu Cố hơi ghen lời: “Tôi đưa chó đi dạo, không phải đưa cô đi dạo.”

Mề Tinh: “...”

Hai người đang nói, ông cụ Khâu ở tầng năm lại mở cửa đi ra. Thấy hai người cùng nhau xuống lầu, giống lần trước nhìn thấy bọn họ, hiền lành cười nói: “Vợ chồng mới cưới lại dắt chó đi dạo nha.”

Mề Tinh: “...”

Tiêu Cố bình tĩnh nói: “Vâng.”

Mề Tinh: “...”

Cô nghiêng đầu, dùng ánh mắt chất vấn anh.

Tiêu Cố nói: “Có giải thích với ông cụ Khâu cũng vô dụng, dù sao lần sau ông cũng sẽ quên.”

..... Vậy cũng không nên âm thầm chấp nhận chứ!

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Đằng sau công viên Nam Thành có một bãi cỏ rất lớn, nhiều người dân sống gần đây rất thích đưa chó mèo mình nuôi đến chơi đùa.

Mỗi ngày Tiêu Cố đều đưa Husky đi một vòng rộng, rồi đến bãi cỏ ngồi nghỉ ngơi.

Hôm nay có Mề Tinh đi cùng, bởi vì nghĩ cho tốc độ của cô nên Husky chạy chậm hơn bình thường. Đi ngang qua một tiệm cá chiên nhỏ, ông chủ hô to: “Tiểu Hắc, dắt chó đi dạo đây à...”

Nói đến đây, miệng ông chủ kia đông cứng lại, không thể tin được, nói: “Ông chủ Tiểu à, từ bao giờ cậu tìm được bạn gái xinh đẹp thế !”

Chó độc thân chịu cảnh phản bội, cảm giác thật khổ sở, khó chịu.

Tiêu Cố nhìn ông ta, bình bình nói: “Cô ấy không phải bạn gái tôi.”

Mề Tinh cười cười đi qua tiệm, nói với ông chủ kia: “Anh ta làm gì có cửa quen người đáng yêu như tôi.”

Ông chủ tiệm cá chiên: “...”

Sao lại có cảm giác “phu xướng phụ tùy” nhỉ, chắc chắn là ảo giác của mình rồi.

Nhưng hôm nay Tiêu Cố dắt chó đi qua, ông chủ quán ăn hai bên đường đều có chung một ý nghĩ – hic, bạn gái ông chủ Tiểu thật trẻ đẹp.

Mề Tinh đi trên thảm cỏ theo Tiêu Cố, bây giờ người dắt thú cưng đi dạo không nhiều, cô tìm cái ghế trống, ngồi xuống.

Husky chơi trên cỏ với mấy con chó khác, phong cảnh nơi đây không hẳn đẹp lắm, nhưng không khí rất trong lành, ngồi thế này thì thấy hơi lạnh. Mề Tinh chà chà hai bàn tay vào nhau, hỏi Tiêu Cố: “Ông chủ trẻ, không phải anh nên suy nghĩ một chút về việc tiền lương tăng ca của chúng tôi sao?”

Tiêu Cố nghiêng đầu nhìn cô, thản nhiên nói: “Tiền lương hiện tại của nhân viên phục vụ mất người đã khá cao rồi.”

Mề Tinh trề môi: “.... Chúng tôi làm việc mệt hơn người khác nhiều, đêm qua 11 giờ tôi mới tan làm!”

Tiêu Cố cười: “Người mới như cô thì mệt cái gì? Cân đo đong đếm đã học xong chưa?”

Mề Tinh cảm thấy mình bị lãng mạ, không phục nói: “Anh Tiêu, dù gì tôi cũng tốt nghiệp đại học, thôi được, tôi học chuyên ngành có thể tính toán được tiền bạc, thôi thì anh điều tôi đến quầy thu ngân đi?”

Làm nhân viên thu ngân nhàn hơn phục vụ nhiều.

Tiêu Cố nói: “Tôi cảm thấy cô làm nhân viên phục vụ vẫn thích hợp hơn.”

Mề Tinh bất mãn: “Vì sao?”

“Vi tôi rất khó tưởng tượng ra bộ dáng cô lao động trí óc.”

Mề Tinh: “...”

Haha, đừng nói nữa.

Cô quay đầu nhìn Husky đang chơi đùa bên cạnh, bị một con Toy Poodle leo lên người.

Mề Tinh: “...”

Cô kéo tay áo khoác của Tiêu Cố: “Chó của anh.....” bị một con Toy Poodle dè dặt. Tiêu Cố nhìn theo hướng mắt cô, thấy nhưng không nói gì: “Ngày nào cũng đánh nhau mà không bao giờ thắng nổi.”

Mề Tinh ngu ngơ hỏi: “Cho dù đối thủ là một con Toy Poodle?”

“Đúng.”

Mề Tinh: “...:

Cầu Đản to lớn hơn nó bao nhiêu lần.

Hai người ngồi trên ghế một lúc, Tiêu Cố nhìn Mề Tinh luôn chà hai tay, có lẽ cô hơi lạnh, đứng lên nói: “Được rồi, về thôi.”

“À.” Mề Tinh đứng lên đi theo, nhưng khi cô vừa quay người lại đã ngỡ ngàng.

Lúc mới đến đây, trên bãi cỏ chỉ có 2 3 con chó nhỏ, cho nên cô chẳng sợ. Nhưng mới ngồi chưa ấm chỗ, trên bãi đã tụ tập hơn chục con chó, cô đếm không xuể, trong đó còn nhiều con to hơn cả Cầu Đản.

Ôi đúng là địa ngục.

Mề Tinh đứng im không dám nhúc nhích, bị nhiều chó như thế vây quanh, cô luôn phải đề phòng.

“Sao thế?” Tiêu Cố thấy cô không động đậy, quay mặt nhìn.

“Chó.....” Mề Tinh cứng ngắc phun ra một chữ, ánh mắt sợ hãi biểu đạt chân thực cảm xúc của cô.

Tiêu Cố phản ứng rất nhanh, anh nhìn quanh, nói: “Không phải lo, đây đều là chó nuôi, chủ nhân đi theo cạnh, không cần đâu.”

Mề Tinh vẫn dờ người, hơi giật mình, như đang phủ định.

Tiêu Cố nói: “Bãi cỏ này rộng nhất là 6 7 mét, đi rất nhanh.”

Mề Tinh khoe miệng giật giật, run run phun ra ba chữ: “Tôi không dám.....”

Tiêu Cố: “...”

Anh nhìn cô ngẫm nghĩ, rồi đột nhiên tiến lên, chắn ngang mặt, nhắc nhở cô lên.

Hai chân nhẹ bẫng, tay Mề Tinh vòng qua cổ Tiêu Cố như phản xạ tự nhiên. Cô vừa sợ vừa giận, nói: “Anh làm gì thế?”

“Bé cô đi ra ngoài.” Tiêu Cố nói xong, nghiêng đầu nhìn con chó gọi “Husky, đi thôi.”

Husky có vẻ chơi chưa chán, ăng ẳng hai tiếng, Tiêu Cố trừng mắt nhìn nó một cái, nó liền ngoan ngoãn chạy tới. Tiêu Cố thấy nó đuổi kịp, ôm Mề Tinh đi qua bãi cỏ.

Người chung quanh đều tò mò nhìn lại, tư thế bé công chúa này, khiến cho không ít thiếu nữ thở dài. Mề Tinh da mặt mỏng, bị mấy cô nhìn như thế, xấu hổ đến nỗi hận không thể vùi đầu vào ngực.

Cô đẩy Tiêu Cố hai cái: “Anh thả tôi xuống, bọn họ đều đang nhìn đây!”

Tiêu Cố nói: “Cô chắc chắn hả? Thấy con chó Đức kia thế nào?”

Mề Tinh: “...”

Nếu bây giờ thả cô xuống, cô sẽ sợ tới mức không dám động chân, nhưng tình huống này xấu hổ quá đi. Cô không thể cúi đầu xuống, đành vùi đầu vào lồng ngực Tiêu Cố, gắng sức che mặt.

Tiếng động mập mờ nào động xung quanh hòa với tiếng chó sủa dần dần cách xa, Mề Tinh nghe được rõ ràng, nhịp tim Tiêu Cố. Như đang bị ma xui quỷ khiến bỗng bình tĩnh hoàn toàn trở lại, tiếng tim đập của Tiêu Cố làm cho cô thấy an tâm.

Cô nhớ tới hơn mười năm trước, khi mới 5 tuổi cô bị nhiều chó dữ dọa sợ đến nỗi phát khóc, Anh Thỏ cũng đột nhiên xuất hiện, thay cô xua hết lũ chó đi.

Lúc đó, cũng có cảm giác an tâm như thế này.

“Cô suy nghĩ cái gì? Nhìn mặt như sắc nữ ấy.” Tiêu Cố không biết đã tới bên đường từ bao giờ, thả Mề Tinh xuống.

Mễ Tinh hơi xấu hổ, chỉnh trang lại quần áo đầu tóc, ho một tiếng: “Không có gì, tôi chỉ bị dọa sợ một xíu.”

Tiêu Cố đánh giá cô từ trên xuống dưới vài lần, lông mày nhíu lại như trêu tức: “Tôi nhớ rõ cô từng nói có anh trai giúp cô đuổi đám chó đi, trở thành anh hùng của cô? Vậy bây giờ tôi không phải thành siêu cấp anh hùng à?” Anh không nhịn được cười thành tiếng: “Trăm ngàn lần cô đừng nghĩ như thế, tôi buồn cười lắm.”

Mễ Tinh: “...”

Cô nắm tay phải thành quả đám, hít thật sâu, đi nhanh về phía trước. Husky kéo Tiêu Cố đuổi theo.

Mễ Tinh nghỉ ngơi cả ngày rồi, mai lại có tinh thần khỏe khoắn đi làm.

Ngay từ đầu, công việc hàng ngày của cô là phụ giúp mọi người, làm cùng cô vẫn là em trai lần trước. Hai người luyện tập một thời gian, trình độ kinh nghiệm đều tăng lên, chị Dung Dung cũng không còn mắng họ là đàn độn nữa.

Sau thời gian chuẩn bị mở tiệm, em trai tay bủn rủn, làm đổ chén trà: “Khi đọc sách, tôi cũng tưởng ông chủ Tiêu nhờ vào mặt để kiếm com, ai ngờ làm rồi mới biết, đúng là bản rẻ lao động.”

Mễ Tinh hơi đồng cảm, an ủi cậu ta: “Ít nhất là nếu làm việc sẽ không chết đói, còn kiếm com nhờ khuôn mặt, nói không chừng sau hai ngày đã chết đói rồi.”

Em trai nhỏ “...”

Tiểu nam sinh: “...”

Cảm ơn nha, an ủi hay lắm.

“Tốt rồi, tinh thần đã lên cao, làm việc thôi.” Chị Dung vỗ tay, thông báo mọi người bắt đầu làm việc. Bởi không nhờ cậy được khuôn mặt, nên mấy người ở đây đều bán rẻ sức lao động để kiếm com.

Qua 12 giờ, có ba người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh đến ăn, Tiểu Đức Từ đón khách vẫn hơi bối rối. Anh đem vốn tiếng anh mình đã học hỏi tưởng lại, sau đó phun ra một câu mà anh nghĩ rằng mình phát âm chuẩn nhất: “Hello.”

Người ngoại quốc đứng đầu vui vẻ dùng tiếng anh nói chuyện với Tiểu Đức Từ: “Xin chào, chúng tôi tới đi du lịch, đúng lúc qua đây. Hương thơm ở đây rất nồng nàn, mọi người bán gì vậy?”

Tiểu Đức Từ: “...”

Cậu lại tiếp tục nhớ lại vốn từ đơn đã học, nói: “Ba gram dầu!”

Người kia cười: “Không cần cảm ơn, chúng tôi đều rất muốn biết nơi này bán món gì.” Anh ngẫm nghĩ, dùng tiếng Hán trúc trắc, nói: “Bán lẩu?” Hai chữ này Tiểu Đức Từ nghe hiểu, anh lắc đầu: “Đây không phải lẩu, đây là hương vị Xuyên Xuyên.” Chữ 'hương vị Xuyên Xuyên' anh dùng ngữ điệu của người nước ngoài nói, vô cùng khoa trương.

“Hương Xuyên Xuyên?” Người kia bắt chước cậu nói một lần, nhíu mày nghi hoặc: “Đó là cái gì?”

Tiểu Đức Từ góp nhặt từ ngữ nửa ngày trời, cuối cùng hô vang: “Mễ Tinh cô biết tiếng anh đúng không? Học đại học rồi mà!”

Mễ Tinh vừa được một bàn khách khen ngợi, nghe thấy Tiểu Đức Từ gọi từ cửa vào, liền ra ngoài xem. Thấy ở đó có ba người nước ngoài, cô vội vàng đi qua: “Xin chào, cho hỏi tôi có thể giúp gì cho mọi người?”

Cô đang nói tiếng Anh, vô cùng lưu loát, Tiểu Đức Từ nghe được thì sững sốt. Ông chủ ngoại quốc rút cuộc gặp được người có thể nói chuyện với mình, vô cùng hứng khởi: “À, đúng vậy, chúng tôi định vào trong ăn cơm trưa, có được không?”

Mễ Tinh nói: “Đương nhiên có thể, xin hãy theo tôi.”

Mễ Tinh đưa ba người nước ngoài vào, Lâm Tinh Dung nháy mắt ra dấu, ý là ba người này giao cho cô.

Chỉ cần phục vụ ba người này, Mễ Tinh mừng rỡ thoải mái, bọn họ bắt ngờ với bất kì thứ nào, cô chỉ cần đảm đương tốt việc phiên dịch là được.

Tiểu Đức Từ tựa vào quầy thu tiền, nhìn Mễ Tinh ở bàn bọn họ, nói với Lâm Tinh Dung: “Chị Dung Dung, tôi cảm thấy chị thật sự không coi trọng tôi.”

“Phụt.” Dung Dung còn chưa cười, em gái thu tiền đã bật cười “Coi trọng cái 'Hello' 'Thank You' của anh à?”

Tiểu Đức Từ: “...”

Thôi thì trúng gió chết anh đi.

Một giờ sau, người bạn nước ngoài ăn cay đến nỗi nước mắt lưng tròng nhưng vô cùng thỏa mãn ra về. Trong tiệm giờ không nhiều khách, mọi người thu dọn, giữa trưa, công việc kết thúc.

Tiểu Đức Từ tựa cửa thở hắt ra, đã thấy ba người nước ngoài chưa đi được bao lâu đã quay lại.

Anh vội vàng đứng thẳng người, khởi động hai nghìn lần tinh thần.

“Xin lỗi, cho hỏi mọi người có thấy cái máy ảnh của tôi không? Cũng giống như trong các cửa hàng, nó... lớn thế này, rất dễ rơi,” Ông chú ngoại quốc vừa rồi, hơi sốt ruột nhìn Tiểu Đức Từ khoa tay múa chân.

Nghe không hiểu, Tiểu Đức Từ còn gấp hơn ông ta, Mễ Tình muốn về nhà nghỉ ngơi, Thẩm Thi Thi tới mới đến, bây giờ trong tiệm không ai có thể giao tiếp với họ được.

“Xin chào, xin hỏi có chuyện gì?” Một chuỗi tiếng Anh lưu loát trầm thấp đột nhiên vang lên ở bên tai, Tiểu Đức Từ giật mình ngẩng đầu, hóa ra là Tiêu Cố.

Ông chú như thể gặp người đàn ông đầu tiên của Trung Quốc nói được tiếng Anh, nói: “Xin chào, máy ảnh của tôi rơi ở đây Tiêu Cố hỏi: “Nhãn hiệu gì, màu gì?”

Người kia miêu tả rõ cho Tiêu Cố.

Tiêu Cố gật đầu, nói: “Xin chờ một chút.” Anh vào trong nhà, hỏi nhân viên thu ngân, “Có ai nhặt được cái máy ảnh nào không?”

Nhân viên thu ngân ngẫm nghĩ, nói: “À, có một cái!” Cô lấy trong ngăn kéo ra một cái máy ảnh, đưa cho Tiêu Cố, anh đối chiếu với thông tin người kia vừa nói, đều khớp hết.

Anh đem máy ảnh trả lại cho ông chú ngoại quốc, người đó cao hứng nói: “Ôi, thật tốt quá, cảm ơn anh! Bên trong có rất nhiều ảnh chụp quý!”

Tiêu Cố nói: “Không cần khách khí, vật này nhỏ, lần sau cẩn thận một chút.”

Tiểu Đức Từ bên cạnh há hốc mồm nhìn anh, hồi lâu mới hỏi: “Ông chủ, sao tiếng anh của anh lại lưu loát thế?”

Tiêu Cố nghiêng đầu nhìn anh ta: “Sao cậu thắc mắc nhiều vậy?”

Tiểu Đức Từ: “...”

Tôi chỉ tò mò thôi mà!

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Tiêu Cố không để ý đến sự tò mò của Tiểu Đức Từ, sau khi tiễn ba người nước ngoài kia về, anh cũng đi luôn.

Tiểu Đức Từ nhìn theo bóng dáng cao lớn của anh, hỏi Lâm Tĩnh Dung: “Chị Dung Dung, ông chủ trước kia làm nghề gì thế? Sao nói tiếng Anh trôi chảy vậy?”

Lâm Tĩnh Dung nhũn mày, cô không rõ lắm về quá khứ của Tiêu Cố, khi cô gặp anh, anh đã là ông chủ tiệm Xuyên Xuyên rồi.

Tiểu Đức Từ thấy Lâm Tĩnh Dung không nói gì, chớp chớp mắt: “Chị Dung, chẳng nhẽ chị cũng không biết?”

Lâm Tĩnh Dung lờ mờ anh, quát: “Chuyện ông chủ cậu hỏi làm gì? Làm tốt việc của mình đi!”

Tiểu Đức Từ bĩu môi, đi lên lầu hai ngủ bù.

Đến buổi chiều, Mễ Tình đi làm, nghe Tiểu Đức Từ thêm mắm thêm muối kể lại chuyện giữa trưa, cô hơi tò mò. Cô vẫn nghĩ Tiêu Cố vừa tốt nghiệp xong đã ra ngoài kinh doanh — không chừng chưa tốt nghiệp cả trung học ấy, cô hơi khó hình dung đáng về nói tiếng anh của Tiêu Cố.

Khách đến đông dần, Mễ Tình cũng bỏ chuyện này ra sau đầu. Tiểu Đức Từ đón ba vị khách, Mễ Tình lập tức cầm ấm trà đi rót cho khách.

“Ồ, người đẹp, cô cũng làm ở đây?” Người nói đứng trước là mẹ của Tiểu Mập Mập, còn có Tiểu Hắc Từ.

Mễ Tinh cười: “Vâng, tôi tạm thời làm ở đây.”

Mẹ Tiểu Mập Mập nhìn cô, nhiệt tình nói: “Cô là Mễ Tinh đúng không? Tôi vừa nghe Tiểu Đức Tử bảo cô nói tiếng anh rất tốt?”

Mễ Tinh không hiểu sao Tiểu Đức Tử lại đi nói chuyện đó ra ngoài, hơi ngại: “Tôi có ở nước ngoài mất năm, nên biết chút chút.”

“Ồ, cô từng ở nước ngoài à?” Mẹ của Mập Mập nói, “Vậy cô có thể bỏ tức tiếng anh cho Tiểu Mập Mập được không?”

Mễ Tinh không nghĩ tới đi ấy lại nói thế, giật giật lông mày: “Học bỏ tức tiếng Anh?”

“Đúng vậy!” Mẹ Tiểu Mập Mập nhìn con trai mình, oán giận nói, “Điểm tiếng anh của thằng nhóc này rất kém. Trước đây tôi cho đi học thêm của thầy giáo, nó trốn học liên tục, tôi không quản nổi. Nhà chúng tôi cũng gần đây, cô có thể tới dạy gia sư cho nó được không? Tôi sẽ gửi trả học phí.”

Mễ Tinh vốn cảm thấy hơi phiền, nhưng lại nghe được câu cuối, mắt sáng lên: “Cô cứ yên tâm giao cho tôi đi.”

Cô đồng ý nhanh chóng, nhưng hơi buồn, bởi dạo đây cô chỉ rảnh có 4 tiếng, không có thời gian cố định để dạy học, cũng chưa biết chừng không có lúc nào rảnh mà dạy ấy... Nhưng không sao cả! Ba giờ chiều là thời gian nghỉ ngơi, cô có thể không nghỉ!

Quyết định xong, Mễ Tinh thấy thoải mái hơn. Tiểu Mập Mập thấy chị gái xinh đẹp đồng ý dạy thêm cho mình, tâm trạng lên cao. Tiểu Hắc Tử ngồi bên cạnh lay lay mẹ mình, kiên quyết nói: “Mẹ, con cũng muốn học bỏ tức tiếng anh, mẹ cho con với Tiểu Mập Mập học chung đi!” Mẹ Tiểu Hắc nhìn con như người ngoài hành tinh, nói: “Hôm nay mặt trời mọc ở đằng Tây à? Sao con lại chủ động xin học thế kia?”

Tiểu Hắc kiên quyết nói: “Nếu không gọi tiếng anh, chắc về sau cũng chỉ như anh Tiểu Đức Tử trông cửa quán Xuyên Xuyên thôi.”

Tiểu Đức Tử: “...”

Anh ở Xuyên Xuyên trông cửa hàng không phải vì không học tốt môn tiếng Anh, mà là vì anh không học tốt môn nào cả.

Anh buồn bã rời đi, Mễ Tinh thành giao được chuyện làm ăn, vui vẻ tới mức muốn bay lên. Mục tiêu của cô sắp hoàn thành rồi!

Cậu buồn bã rời đi, Mễ Tinh thành giao được chuyện làm ăn, vui vẻ muốn bay lên. Mục tiêu của cô sắp được hoàn thành rồi!

Sau khi Mễ Tinh đi tiếp đón khách khác, mẹ Tiểu Mập Mập và mẹ Tiểu Hắc tụm lại tám chuyện.

Mẹ Mập nói: “Chỉ nói xem quan hệ của ông chủ Tiêu và cô Mễ Tinh này là như thế nào? Trước đây nghe nói cô ấy là khách trọ của ông chủ Tiêu, hiện tại lại đến nhà hàng làm việc, cảm giác không bình thường lắm.”

Mẹ Tiểu Hắc nói: “Thấy hơi mờ ám, nhưng không phải trong nhà hàng còn có Dung Dung sao? Tôi vẫn nghĩ ông chủ Tiêu thích cô ấy.”

Mẹ Tiểu Mập lắc đầu, không đồng ý nói: “Nếu đúng như thế, còn chờ tới bây giờ sao? Tôi nghĩ không phải.”

Mẹ của Tiểu Hắc suy nghĩ một chút, cảm thấy có lý: “Nhưng cô Mễ Tinh này rất giống đại tiểu thư, lại từng đi du học nước ngoài, tiêu chuẩn nhất định rất cao!”

Mẹ của Tiểu Mập Mập cười: “Chỉ xem ông chủ quán có kém gì đâu, trong tiệm này biết bao nhiêu cô gái vì cậu ấy mà tới đây thôi.”

Mẹ Tiểu Hắc ngẫm hiểu, hai người nhìn nhau cười, tất cả đều không nói nữa.

Trong quán quả đúng là không thiếu khách đến vì Tiêu Cố, hiện tại trước mặt cô cũng có hai người như vậy đây...

Hai cô gái này thoát nhìn không lớn hơn cô là bao, hình như cũng vừa tốt nghiệp đại học. Mễ Tinh hỏi các cô có muốn gọi đồ uống không, đã có nữ sinh lôi kéo cô, hỏi: “Số điện thoại ông chủ chỗ các cô là gì thế?”

Mễ Tinh sững sốt, chớp mắt: “Cô tìm ông chủ có chuyện gì không?”

Nữ sinh nói: “Muốn tâm sự vài chuyện thôi”

Mễ Tinh trừng mắt nhìn, hóa ra là muốn tâm sự với ông chủ. Cô lấy trong túi quần ra tấm danh thiếp của quán, đưa cho nữ sinh đối diện cô: “Đây là danh thiếp của quán chúng tôi, mặt trên có số cố định của quán, cũng có số của ông chủ”

Vậy mà nữ sinh kia không nhận: “Danh thiếp này tôi có đây, đây số kia tôi cũng đã gọi mấy lần, không thấy ai trả lời, nhắn tin cũng không thấy hồi âm lại.” Nói tới đây, cô mập mờ nháy mắt nhìn Mễ Tinh, lặng lẽ nói: “Tôi muốn hỏi số điện thoại cá nhân của anh ấy.”

Mễ Tinh giật mình, thảo nào ngày đầu tiên cô đến đây, gọi ba cuộc điện thoại anh cũng không trả lời, thì ra anh ta nghĩ cô là fan gọi điện quấy rầy. Cô thu lại danh thiếp, cười ngượng: “Thật ngại quá, số điện thoại cá nhân của ông chủ Tiêu tôi cũng không biết, cô trực tiếp hỏi anh ấy là được.”

Nữ sinh bĩu môi, hơi thất vọng, cô liếc mắt với bạn, vụng trộm hỏi Mễ Tinh: “Thế chị Dung Dung trong quán có quan hệ gì với ông chủ Tiêu? Có phải là

bạn gái của anh ấy không?”

“Chuyện này....” Mễ Tình dừng một chút, “Đòi tư của ông chủ nhân viên làm công chúng tôi không dám quá phận.”

Nữ sinh còn muốn hỏi mấy thứ, nhưng bàn bên cạnh có khách kêu trà, Mễ Tình cũng nhân cơ hội mà chuồn đi.

Một bàn có 4 5 người đàn ông ngồi, bên dưới vỏ chai bia ngổn ngang. Mễ Tình cầm ấm trà theo hướng khách, rót đầy vào ly trước mặt người đó.

Đó là một người đàn ông mặc áo lông đen, tóc đầu đinh, dáng người rắn chắc. Mễ Tình rót xong định quay đi, thì bị người đàn ông kia giữ lại.

“Người đẹp, sao trước đây chưa từng thấy cô?”

Anh ta lúi cổ tay Mễ Tình, không cho cô đi.

Mễ Tình nhú mày, lực người kia rất mạnh, cô giật tay về sau, nhưng không di chuyển được gì.

Cô hít một hơi, cười nói: “À, tôi mới đến đây không bao lâu, xin anh buông tay.”

Nhưng vị kia không buông tha: “Dừng đi, ở đây tâm sự với anh tí đã.”

Lông mày Mễ Tình giật giật, cô kìm chế không tát người kia một bạt tai, nhìn ghé tởm: “Tôi còn phải làm việc, mời anh bỏ tay.”

Đối phương giả mù giả điếc, vẫn kéo cô bên đến bên mình. Thảm Thi Thi gần đó nhìn thấy, vội vàng đi tới, muốn kéo Mễ Tình ra, nhưng chưa chạm đến cạnh bàn, đã thấy bóng người mặc đồ xanh biếc đứng chắn trước mặt, cầm cổ tay vị khách kia.

“Ở trong tiệm chúng tôi mà lại trêu chọc nhân viên của chúng tôi, anh cho rằng tôi là gì?”

Giọng điệu trầm thấp mọi ngày vẫn nghe, nhưng lúc này lại phủ một lớp tức giận, càng thêm uy nghiêm.

Mễ Tình nghiêng đầu sang nhìn, quả nhiên người đứng cạnh là Tiêu Cố.

Anh lại thêm một lực rất lớn trên cổ tay khách nhân, người kia hô nhỏ một tiếng, liền buông lỏng Mễ Tình ra. Thảm Thi Thi lúc này mới kéo Mễ Tình về bên cạnh mình, ân cần hỏi: “Cô không sao chứ?”

Mễ Tình lắc đầu, nhìn về phía Tiêu Cố.

Người kia lắc lắc cổ tay bị bóp chặt, nổi giận đùng đùng đập bàn đứng lên: “Mày là ai? Tao muốn tán gẫu với cô ta, liên quan cái rắm gì đến mày?”

Anh ta làm lộn xộn lên, trong quán có không ít khách bị anh ta dọa sợ, đồng loạt nhìn sang.

Tiêu Cố bình tĩnh nhìn, con ngươi đen nhánh không có cảm xúc: “Tôi là ông chủ ở đây.”

“Ông chủ?” người kia càng lớn gan “Quán anh bình thường vẫn đãi khách thế à?”

Tiêu Cố bình tĩnh nói: “Quán chúng tôi không chào đón khách như anh.”

Người kia “a” một tiếng, hùng hổ bước lên, như muốn đánh nhau, nhưng bị người đi cùng ngăn lại: “Thật ngại quá, anh em tôi uống hơi nhiều rồi.”

Tiêu Cố không nói gì, để mặc người mặc áo lông đen không phục, ồn ào loạn muốn bạn mình tránh ra.

Lại thêm một người đàn ông bên cạnh tới hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Người mặc áo lông đen thấy, khinh thường hỏi: “Mày là ai? Liên quan gì mày?”

Người đó nhìn rồi lấy từ túi ra thẻ cảnh sát: “Tôi là cảnh sát.”

Nói xong, còn chỉ bàn đằng sau: “Cảnh sát bọn tôi thường đến tiệm này ăn, đừng làm bậy ở đây.”

Người mặc áo lông đen nhìn theo hướng tay, thấy hai bàn chập lại thành một dãy, toàn là.. cảnh sát.

Mấp máy môi, nhưng lại im lặng, bạn của người mặc áo lông đen dẫn anh ta đi, nói vài lời xin lỗi.

“Được rồi, không có việc gì, mời mọi người tiếp tục dùng bữa.” Lâm Tinh Dung đi ra, cười trấn an khách trong sảnh.

Tiêu Cố nói vài câu với cảnh sát, quay đầu nhìn Mễ Tình, tới bên cô: “Cô không sao chứ?”

Mễ Tình lắc đầu: “Không có việc gì.....”

Tieu Cố cúi đầu nhìn tay cô bị siết đỏ. Anh trầm mặc, rồi lên tầng hai: “Theo tôi đến phòng nghỉ, tôi giúp cô bôi thuốc.”

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Lâm Tình Dung đi theo sau Tieu Cố, bước đến gần cầu thang, cô nói: “Hay là để em bôi thuốc cho cô ấy.”

“Không cần đâu.” Bước chân Tieu Cố chưa đến cửa, anh quay đầu nhìn Mễ Tình còn đứng sững sờ ở đó: “Cô còn đứng đấy làm gì?”

“À” Mễ Tình lên tiếng, bước chân nhanh hơn.

Lâm Tình Dung nhìn bóng dáng của bọn họ biến mất ở góc cầu thang, xoay người tiếp tục xuống lầu tiếp đón khách.

Phòng nghỉ của nhân viên ở bên cạnh phòng thay quần áo, diện tích không lớn lắm, nhưng lại có hai chiếc ghế sofa nhỏ, nếu mệt mỏi có thể nằm trên đó ngủ.

Trên mặt bàn trước ghế sofa còn một ít đồ ăn vặt chưa ăn hết, Tieu Cố để Mễ Tình ngồi xuống ghế, để hộp thuốc lên bàn.

Hộp thuốc nhỏ này Tieu Cố cất ở phòng nghỉ ngơi, đây là lần đầu tiên Mễ Tình nhìn thấy, cô bắt đầu nghĩ anh là một ông chủ tốt.

“Đưa tay cho tôi.” Giọng của Tieu Cố vang lên bên tai, Mễ Tình thu lại ánh mắt đang nhìn hộp thuốc, đưa tay mình tới.

Trên cổ tay xuất hiện mấy vết hồng rõ ràng, có thể hình dung ra vị khách kia dùng lực rất mạnh kéo cô. Tieu Cố nhìn một hồi, dùng hai ngón tay nhẹ nhàng xoa trên da cô.

“Á” Mễ Tình thấy đau, lập tức kêu thành tiếng, bất mãn ngẩng đầu nhìn anh chăm chăm “Anh xoa nhẹ thôi, đau lắm đó!” Tieu Cố ngược mắt nhìn cô: “Biết đau sao cô không đánh hân? Không phải lúc trước cô tát ông già kia dùng nắm đấm à?”

Mễ Tình cau mày, vùi đầu nhỏ giọng nói: “Không phải anh nói tôi quá trẻ con sao? Tôi không muốn gây chuyện trong quán anh.”

Tieu Cố nhìn cô không trả lời, đổ một ít rượu thuốc vào lòng bàn tay, xoa bóp cổ tay bị thương của Mễ Tình. Rượu thuốc lạnh lẽo đột nhiên tiếp xúc với da thịt, mang tới cảm giác đau đớn khiến Mễ Tình cau mày, khẽ rên.

Tieu Cố nói: “Kiên nhẫn một chút, không có lực thì không hiệu quả.”

Mễ Tình ngẩng đầu nhìn anh, Tieu Cố cúi đầu, lông mi rũ xuống che đi đôi mắt, nhưng Mễ Tình nghĩ rằng ánh mắt của anh thật chuyên chú.

Lòng bàn tay của Tieu Cố truyền đến từng đợt ấm áp, cổ tay Mễ Tình cũng theo đó mà ấm lên. Căn phòng nhỏ chỉ có tiếng ma sát của quần áo, hương vị của rượu thuốc tràn ngập trong không khí.

Mễ Tình im lặng ngây người trong chốc lát, nhìn Tieu Cố hỏi: “Vừa rồi anh nói tôi là người của anh sao?”

Tieu Cố không ngẩng đầu lên, chỉ nói: “Cô là nhân viên của tôi, đương nhiên là người của tôi rồi.”

Mễ Tình đảo tròn mắt, ông chủ Tieu đúng là thích chiếm tiện nghi của nhân viên. Cô hạ ánh mắt, lại nói: “Hôm nay tôi nghe Tiểu Đức Từ kể lại anh cũng biết tiếng Anh.”

Tieu Cố cười khẽ, nâng mắt nhìn cô, rồi lại tiếp tục cúi đầu giúp cô bôi thuốc ở cổ tay: “Thời đại này mà nói được tiếng Anh cũng không có gì giỏi lắm, ngay cả chú Trương bán ở tiệm đối diện cũng hợp tác làm ăn với người nước ngoài.” Mễ Tình: “...”

Bây giờ anh muốn gạt bỏ sở trường duy nhất của cô đó sao?

Cô mím môi, hai mắt nhìn anh, thử hỏi: “Chuyện này... Anh và chị Dung Dung có quan hệ gì vậy?”

Tieu Cố ngẩng đầu nhìn cô, khoe miệng như cười như không: “Cô để ý đến chuyện này sao?”

Mễ Tình dứt khoát: “Tôi không thêm đề ý, chỉ là thường xuyên bị khách khứa hỏi về chuyện này thôi.”

Tieu Cố cười cười, nói: “Quan hệ ông chủ nhân viên thôi, cô ấy là tôi mời đến tiệm giúp đỡ.”

Mễ Tình kêu lên một tiếng đầy ảm ý: “Vậy cô ấy cũng là người của anh?”

Tieu Cố trầm mặc nhìn cô, động tác dần dừng lại, nhìn tay cô: “Được rồi.”

Anh đây chặt nắm bình, bỏ lại vào hòm thuốc.

Mễ Tĩnh nhìn mu bàn tay mình bị xoa bóp ửng đỏ, cô lắc lắc vài cái, cảm giác dễ chịu hơn nhiều: “Cảm ơn.”

Tieu Cố đem hòm thuốc đặt lại chỗ cũ, quay đầu nhìn cô: “Không cần khách khí, cô cứ coi như là tai nạn lao động vậy.”

Mễ Tĩnh: “...”

Đây là tai nạn lao động cái quỷ gì!

Mễ Tĩnh khoe môi co giật, đứng lên: “Tôi xuống làm việc tiếp đây.”

“Ừ.” Tieu Cố bỏ hai tay vào túi quần, đi đến cửa: “Nếu lần sau còn gặp chuyện này, cô cứ la lớn lên, trong quán có nhiều khách, hẳn không dám làm xằng bậy đâu.”

Mễ Tĩnh nghiêng đầu, cười với anh: “Cảm ơn, tôi cũng không muốn có lần sau đâu.”

Tieu Cố nâng khóe miệng, không nói gì.

Sau khi Mễ Tĩnh xuống lầu, Thẩm Thi Thi kéo cô lại nhìn, hỏi han ân cần rồi lại tiếp tục làm việc. Mãi cho đến chín giờ, trong quán mới vui khách đi.

Mễ Tĩnh và Thẩm Thi Thi đứng trong góc tiệm, Thẩm Thi Thi thấy trong quán có mấy bàn khách đều còn đang bận rộn ăn uống, nên lấy điện thoại ra ngó.

Mễ Tĩnh nhìn Thi Thi trêu đùa nói: “Lại nói chuyện phiếm với tài khoản công chúng của Cố Tín à?”

Cô cố ý tăng giọng khi đọc bốn chữ ‘tài khoản công chúng’, nhưng Thẩm Thi Thi không để ý chút nào, ngược lại có chút hưng phấn mà nói với cô: “Gần đây tôi mới phát hiện, tài khoản công chúng trả lời ngày càng thông minh, ôi chao, tôi nói nhiều bao nhiêu nó đều hiểu, hơn nữa còn thân thiết lạ thường nha..”

“Phải không vậy?” Mễ Tĩnh nhướn mày nhưng không để ý lắm, thật ra cô chỉ tò mò nếu Thẩm Thi Thi biết Cố Tín là em họ ông chủ thì sẽ phản ứng thế nào?

Thẩm Thi Thi rất hứng trí, đầu ngón tay của cô trượt trên màn hình, đưa điện thoại di động cho Mễ Tĩnh xem: “Đây xem này, là tin nhắn tôi với anh ấy.”

Mễ Tĩnh đến gần, nhìn.

Thẩm Thi Thi: Anh Cố đẹp trai, ăn cơm chưa? ~3=

Thẩm Thi Thi: Thật đáng thương QwQ, tôi đã ăn thịt bò với khoai tây chiên ở quán! Còn có fans ٩[͡° ͜ʖ ͡°]٩

Cố Tín: Tôi cũng muốn ăn :-[

Mễ Tĩnh nói: “Cuộc nói chuyện chỉ liên quan đến ăn.”

Thẩm Thi Thi bĩu môi, trượt tay xuống hai cái: “Vậy cô xem cái này đi.”

Thẩm Thi Thi: Thương tâm [khóc]

Cố Tín: Làm sao vậy?

Thẩm Thi Thi: Bài tập nhiều quá, làm không xong [khóc]

Thẩm Thi Thi: Anh selfie một tấm đi, tôi sẽ có động lực đấy.

Cố Tín: [hình ảnh]

Mễ Tĩnh: “...”

Này..... Chế độ tự động trả lời đã lên đến trình độ này?

Cô mím môi, nói: “Quả thật rất thông minh nha, đại khái là giống mật đào sili đó, có thể tiếp nhận mệnh lệnh!”

Thẩm Thi Thi cao hứng nói: “Đúng vậy! Không nghĩ tới QQ cũng có ứng dụng kiểu này!”

“Ừ.....” Mễ Tinh nghĩ, vẫn cảm thấy có gì đó không đúng?

Thời gian làm việc cuối cùng của buổi tối trôi qua rất vui vẻ trong cuộc trò chuyện hào hứng với Thẩm Thi Thi.

Thẩm thoát đã bước sang tháng 12, Mễ Tinh cũng đã làm việc trong tiệm được nửa tháng.

Thứ 5 là ngày phát tiền lương, ngày Mễ Tinh mong đợi, rốt cuộc cũng đến. Nửa tháng tiền lương chỉ có một ngàn tệ, nhưng dù sao đây cũng là tiền lương đầu tiên mà Mễ Tinh kiếm được, cô vẫn rất vui vẻ.

Tính ra đã một tháng cô không đi trung tâm thương mại, hãng Bunny hình như mới ra Bộ sưu tập mùa xuân thì phải?

Mễ Tinh! Một ngàn tệ chỉ có thể mua được một cái cổ áo, mau tính lại!

Cô nhin sự kích động lại, khẽ cắn môi, lấy một phần tiền ra, mua cho mình vài đồ dùng cá nhân, số tiền còn lại gửi vào trong thẻ.

Cô cầm túi mua sắm chờ về, thấy Tiêu Cố đang đứng trên ban công nói chuyện điện thoại.

“Thứ 7 có khách quan trọng đến dùng cơm, muốn anh làm đầu bếp chính.”

Giọng nam bên kia điện thoại rất dễ nghe, nhưng âm sắc so với gió Bắc còn lạnh lẽo hơn.

Tiêu Cố quay đầu nhìn Mễ Tinh ở cửa ra vào, rồi lại nhìn cửa sổ: “Úc tổng, tôi không phải là đầu bếp riêng của nhà anh.”

Đầu bên kia điện thoại cô gắng thương lượng: “Tôi sẽ trả tiền theo đúng tiền lương của đầu bếp.”

Tiêu Cố cười mỉa mai, lại nghe đối phương nói tiếp: “Thêm cả năm mươi cân xoài, chính tay nhà họ Bạch trồng ở Đài Loan.”

Tiêu Cố khẽ cong miệng, trầm ngâm một lát rồi đáp: “Tôi muốn hàng tươi nhất.”

Úc Ý như cười một tiếng, Tiêu Cố cảm thấy chắc chỉ là ảo giác của mình: “Đầu bếp bên tôi sẽ chọn nguyên liệu, chọn xong sẽ trực tiếp đưa đến thành phố A.”

“Thành giao.” Tiêu Cố cùng anh bàn việc xong, cúp điện thoại.

Người bên cạnh thấy Úc Ý buông điện thoại xuống, liền hỏi: “Anh ta đồng ý rồi sao?”

Úc Ý trả lời: “Tôi cảm thấy sau này tiền lương của Tiêu Cố cứ trực tiếp thanh toán bằng xoài là được.”

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Hai ngày sau, Mễ Tinh vừa về đến nhà, đã ngửi thấy mùi xoài tràn ngập mọi nơi.

Cô đứng trước cửa phòng bếp, nhìn vào trong.

Trên mặt đất có một giỏ xoài lớn, ước chừng cũng hơn 10 cân, Tiêu Cố đeo tạp dề, đứng bên bếp gọt xoài.

Mễ Tinh liếm môi, hỏi: “Anh đang làm gì thế?”

Tiêu Cố gọt xoài vô cùng cẩn thận, thậm chí không buồn quay đầu nhìn cô: “Làm xoài sấy.”

Con người Mễ Tinh giật giật, lại chỉ giỏ xoài dưới đất: “Anh mua xoài ở đâu mà lắm thế?”

Tiêu Cố nói: “Người khác tặng.”

Mễ Tinh liú lười, ai rảnh rỗi lại đi tặng anh nhiều xoài như vậy? Cô suy nghĩ trong chốc lát, nháy mắt mấy cái hỏi: “Có phải nữ sinh thăm mến anh tặng không?” Vì dễ lấy lòng anh mà bỏ nhiều vốn thế cũng bằng lòng à?

Cuối cùng Tiêu Cố cũng nghiêng đầu nhìn cô: “Đàn ông tặng.”

Mễ Tinh: “...”

Wow, ông chủ Tiêu nhìn như thế này... nam nữ đều thích, giá trên thị trường không tồi.

Cô cười, tiếp tục nhìn: “Cần tôi giúp gì không?”

Lần trước cô giúp anh thái rau chân vịt, rồi được ăn cơm Tây ngon miệng, bây giờ cô giúp anh gọt xoài, chưa biết chừng sẽ được ăn xoài sấy.

Tính toán nhỏ nhặt xấu xa đang khuấy động trong đầu Mễ Tĩnh, cô vẫn nhớ vị của 5 miếng xoài trước đây. Tuy trong tiệm cũng có xoài vụn, nhưng không ngon bằng.

Tiêu Cố không cho cô cơ hội ấy: “Xoài được gửi từ nông trại ở Đài Loan, một quả xoài chỉ lấy được hai miếng, đây có thể coi là bài kiểm tra trình độ nấu ăn, cô vẫn nên lượn đi chơi đi thôi.”

Mễ Tĩnh chép chép miệng: “Vậy có cần tôi giúp anh gọt vỏ không?”

“Không cần, tôi sợ cô gọt xấu.”

Mễ Tĩnh: “...”

Vậy anh tự chơi một mình đi!

Cô thờ phỉ phò xoay người chuẩn bị rời đi, Tiêu Cố ở phía sau gọi lại: “Cô lấy hai quả xoài ăn đi.”

Mễ Tĩnh sững cả người, thụ sủng nhược kinh [1]: “Thật sao?”

[1] Thụ sủng nhược kinh: Được sủng ái mà lo sợ.

Tiêu Cố khẽ nâng khóe miệng, quay đầu nhìn cô, ánh mắt tràn ngập ý cười: “Chỉ là hai quả xoài thôi mà, cô đâu cần ngạc nhiên như thế?”

Vì nó là xoài nên cô mới hết hồn đấy! “Xoài không phải thứ anh thích nhất à?”

Tiêu Cố thu lại ánh mắt, tiếp tục chuyên tâm gọt xoài: “Cô không ăn thì thôi.”

Mễ Tĩnh sợ anh đổi ý, xông lên cầm lấy hai quả xoài, về phòng mình.

Cô vốn thấy ông chủ đạo gần đây đổi tính đổi nết, so với hồi cô mới đến thì tốt hơn nhiều. Mễ Tĩnh vừa nghĩ vừa gọt vỏ xoài, cắn một miếng. Ai ôi, xoài chín vừa, hương vị ngọt ngào nồng nàn, nếu làm xoài sấy sẽ vô cùng ngon.

Chưa biết có phần của cô không.

Mấy hôm sau, Tiêu Cố đều ở trong bếp làm xoài sấy, Mễ Tĩnh đến bây giờ mới phát hiện, trong phòng bếp kia có cái lò lớn hình dáng kì quái, thực ra, đó là máy nướng nhiệt độ thấp.

Tiêu Cố làm khô từng miếng xoài, lấy túi ni lông từ tủ bát ra, chia đều xoài cho vào túi.

Lúc Mễ Tĩnh về, thấy Tiêu Cố ôm chõng ngồi trên salon xem tivi, ánh mắt cô dừng lại ở miếng vụn xoài trên miệng anh, hỏi: “Xoài anh làm ngon lắm à?”

“Ừ” Tiêu Cố cắn một miếng xoài, Mễ Tĩnh có thể tưởng tượng ra mùi vị vừa thơm vừa nồng của nó.

Cô đứng tại chỗ, nhìn xoài sấy.

Dường như bây giờ Tiêu Cố mới để ý, anh nhẹ nhàng nâng khóe miệng, ném cho cô một túi xoài: “Cầm lấy ăn đi.”

Mễ Tĩnh ôm cái túi vừa bay qua, thật không thể tin nổi.

Một túi? Anh ta như thế mà cho cô hẳn một túi? Trong lòng cô chỉ có mong ước nhỏ nhoi là được hưởng vài miếng thôi!

Tiêu Cố thấy cô ôm xoài đứng tại chỗ không nhúc nhích, cau mày: “Chê ít à? Mười cân xoài chỉ làm được một túi như thế thôi.”

“Không không không.” Mễ Tĩnh liên tục lắc đầu, “Cám ơn phúc lợi của ông chủ!”

Cô vui sướng chạy vào phòng.

Tiêu Cố nhìn cửa phòng cô, khóe miệng lơ đãng nhếch lên, mấy nhân viên khác cũng không có cái phúc lợi này đâu.

Mễ Tĩnh nhảy vào phòng, khẩn trương mở túi, hương vị xoài bay khắp phòng. Chắc nông trại này rất nhỏ, nên miếng xoài cũng nhỏ theo, giống quả trứng gà, nhìn rất đáng yêu.

Mề Tinh cắn một miếng, hạnh phúc cười híp mắt.

Vẫn cách làm đó, vẫn hương vị đó.

Tối hôm đó không phải do đói cô mới thấy ngon, mà là ngon thật. Cô vui vẻ giải quyết nửa túi, rửa mặt đi ngủ.

Hôm sau, trước khi mở hàng, Mề Tinh ghé quầy thu ngân xem laptop. Cô dùng cái này để soạn bài bỏ túi tiếng anh cho Tiểu Mập, tuy giao tiếp của cô không có vấn đề, nhưng kiến thức cô nắm rất ít, nhớ không rõ, nếu cô tham gia thi tiếng anh, không chắc có thể lấy điểm cao.

Tiêu Cố cầm mấy túi xoài nhỏ đi vào, thấy mặt cô hiện lên vẻ phiền não, đến gần hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Mề Tinh thấy Tiêu Cố, theo bản năng lấy tay che laptop, tuy rằng ông chủ không cấm việc nhân viên làm việc ở ngoài, nhưng trong tiệm làm việc riêng, hình như không ổn lắm.

Cô càng làm thế càng thu hút sự chú ý, Tiêu Cố liếc laptop, nói: “‘Wish’ có nghĩa là nguyện vọng khó thực hiện, đứng trước tân ngữ, ‘hope’ là hy vọng, bất đồng phương thức với ‘wish’.”

“A? Cảm ơn.” Mề Tinh sửng sốt, mới gật đầu nói tiếng cảm ơn. Cô nhìn bóng lưng Tiêu Cố, nhin không được nghĩ, anh lấy cô ra so sánh với bác Trương bán bánh dổi điện? Bác Trương sao biết được chỗ bất đồng phương thức?

Ông chủ Tiêu này, chắc chắn đã tốt nghiệp trung học.

Tiêu Cố đem mấy túi xoài sấy nhỏ đặt ở trên quầy, nói với Lâm Tinh Dung: “Đây là xoài sấy tôi mới làm.”

“A, thật tốt quá, có rất nhiều khách đều hỏi khi nào có xoài sấy.” Lâm Tinh Dung vui vẻ cầm xoài sấy, nhân viên khác nghe được, tụ tập rất nhanh.

Chỉ có Mề Tinh bình tĩnh, không tranh giành, của các người hết đây.

Tiêu Cố đã thấy mọi người tập hợp đông đủ, nói: “Nhân lúc có đủ mọi người, tôi sẽ nói qua về chuyến du lịch năm nay.”

Mọi người vừa nghe, lỗ tai dựng thẳng lên. Lâm Tinh Dung cũng giật mình: “Nhanh quá, đã hơn một năm nữa rồi.”

Tiêu Cố gật đầu: “Năm nay vẫn tổ chức vào hai ngày 15, 16. Nhân viên trên một năm đều có thể tham gia.”

Mề Tinh nghe thấy liền buồn bực, à, vậy không phải chuyện của cô rồi.

“Ông chủ Tiêu, suối nước nóng lần trước tôi nói có được không? Ngay cạnh thành phố A, tới đó 2 ngày rồi về là vừa. Tôi nghe bạn bè nói chỗ đó rất ‘xịn’” Tiểu Đức Tử cười tủm tỉm nhìn Tiêu Cố, du lịch mãi mãi là đề tài làm người ta hưng phấn.

Tiêu Cố gật đầu nói: “Tôi đã xem qua tư liệu về suối nước nóng đó, quả thật không sai, nếu mọi người đều đồng ý, vậy đến đó đi.”

“Được đấy!” Nhóm nhân viên nhất trí đồng ý, Mề Tinh chép miệng, hừ, tắm suối nước nóng thôi mà, kích động thế làm gì, cô từng đi suối nước nóng ở Nhật Bản nữa kia.

Bên kia, Cố Tín đang ngồi ở trong phòng nghỉ ngơi onl QQ.

Trong lúc vô ý, anh thấy tin nhắn của Thẩm Thi Thi, tên và ảnh đại diện đều là cô thật, liếc một cái là anh nhận ra.

QQ công khai của anh mỗi ngày đều có nhiều fans gửi tin nhắn, tuy chủ yếu là trả lời tự động, nhưng đôi khi anh ngẫu nhiên chọn 1 2 người hâm mộ trò chuyện, coi như quà tặng người hâm mộ.

Chẳng qua, đến bây giờ, fan may mắn đó vẫn luôn là Thẩm Thi Thi.

“Anh Cố đẹp trai, người đệm đàn piano đã đến rồi đây.” Giọng nói của người đại diện vang lên sau lưng, Cố Tín đăng xuất QQ.

Quay đầu lại, sau lưng là một người đàn ông mặc tây trang đi giày da, ngoại hình khí chất đều xuất chúng. Cố Tín đánh giá trong chốc lát, nhú mày: “Chu Nghi Nhiên?”

Chu Nghi Nhiên nở nụ cười, thanh âm như đàn dương cầm tao nhã: “Không nghĩ rằng anh vẫn còn nhớ tôi.”

Người đại diện hơi ngu ngơ: “Hai người biết nhau sao?”

Làm khổ

Cố Tín đứng lên, cười: “Vẫn nhớ qua từng ấy năm.”

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20

Sau khi Cố Tín tốt nghiệp trung học, anh tới thành phố A, khi đi chơi gặp một số người làm âm nhạc nổi tiếng, giúp anh làm ngôi sao ca nhạc, rồi anh định cư ở thành phố A.

Anh cũng không thường liên hệ với gia đình ở thành phố C, người duy nhất giao tình tốt với anh, là anh họ Tiêu Cố. Không nghĩ tới một ngày, anh có thể gặp lại bạn cũ.

Người đại diện của anh giúp anh và Chu Nghi Nhiên gặp lại nhau, cho họ ôn chuyện cũ.

“Cậu về nước khi nào thế?” Cố Tín lắc lắc chén trà bằng sứ, hỏi Chu Nghi Nhiên.

Chu Nghi Nhiên nói: “Tháng trước, không ngờ khi trở về lại có cơ hội hợp tác với cậu, thật có duyên.”

Cố Tín cười, anh làm nhạc rock, không liên quan gì đến dương cầm, nhưng gần đây anh thử nghiệm phong cách mới, nghĩ rằng nên có yếu tố dương cầm, nên đề người đại diện đi liên hệ với nghệ sĩ dương cầm.

Không nghĩ rằng lại tìm được Chu Nghi Nhiên.

“Cậu còn nhận ra tôi, tôi cũng hơi ngoài ý muốn.” Anh uống một hớp trà, để chén xuống, “Giờ cậu định cư ở thành phố A à?”

Chu Nghi Nhiên gật đầu: “Trước khi cậu hoàn thành bản thu, tôi sẽ ở đây”, nói đến đây, anh dừng một chút, nhìn Cố Tín: “Còn cậu? Trở về thành phố C à?”

Cố Tín nhún vai: “Nhà tôi không thích tôi chơi nhạc.”

Con người Chu Nghi Nhiên giật giật, khi còn bé, Cố Tín rất tự lập, đơn độc, lũ trẻ bọn họ tụ họp chơi đùa cũng không thấy anh tham gia, thật đau đầu. Anh cười, nói: “Tôi cũng làm nhạc mà.”

Cố Tín nhiu mày: “Cậu không giống tôi, trong mắt họ, cậu là nghệ sĩ dương cầm, còn tôi là người hát rong.”

Chu Nghi Nhiên cười khê: “Trước khi tới, tôi đã xem qua thông tin cơ bản của cậu, cậu được nhiều thành tựu đấy.”

Cố Tín khẽ lắc đầu, cười: “Cậu không thấy lễ trao giải vừa qua à? Golden Melody Award tôi đều thua trước nhóm Quả chanh.”

Chu Nghi Nhiên ngẫm nghĩ rồi nói: “Tôi không biết rõ về thị trường âm nhạc lắm, nhưng lần này cậu tìm tôi, bởi vì muốn có phong cách đột phá đúng không?”

“Đúng.” Cố Tín nói như đang suy tư điều gì đó.

Bên ngoài vọng vào tiếng đập cửa, người bán hàng bưng khay đi đến, mang thức ăn lên. Chu Nghi Nhiên nhìn một bàn đầy đồ ăn Trung Quốc, cười với Cố Tín: “Bình thường khi ở nước ngoài, tôi rất nhớ đồ ăn Trung Quốc, một mình cậu ở thành phố A, không nhớ nhà à?”

Cố Tín nói: “Không sao, tôi có anh họ bên cạnh.”

Chu Nghi Nhiên trầm ngâm, suy nghĩ về anh của Cố Tín: “Tôi có chút ấn tượng về người này, tên là Tiêu Cố à?”

Cố Tín bật cười: “Trí nhớ cậu tốt thật, anh ấy chỉ đến thành phố C một lần, từ hồi nhỏ xiu.” Chu Nghi Nhiên tự hào: “Tôi vẫn nhớ rõ, đó là vào tiệc sinh nhật mẹ Hoắc Lệ.”

Bọn họ dùng cơm ở Thiên Hạ cư, cũng là chi nhánh tiệm Xuyên Xuyên của Tiêu Cố.

Cơ bản là do ba ngày sau sẽ đi du lịch, nên mọi người đều cao hứng, ra sức làm việc hơn mọi ngày. Đương nhiên cũng có ngoại lệ, ví dụ như Mễ Tĩnh không tham gia vào cuộc đi chơi.

“Mễ Tĩnh Mễ Tĩnh, cô nói tôi nên mặc quần áo gì đi chơi đây?” Thẩm Thi THi tranh thủ lúc rảnh rỗi, hỏi Mễ Tĩnh phối quần áo thế nào.

Thẩm Thi Thi dù không phải nhân viên chính thức, nhưng đã làm hơn một năm rồi, nên ông chủ Tiêu ngoại lệ cho cô cùng đi với mọi người.

Mễ Tĩnh nghe thấy, cười nhạt: “Phải cởi sạch mới xuống suối tắm, mặc quần áo gì có quan trọng à?”

Thẩm Thi Thi: “...”

Cô nói rất đúng.

Mề Tình không nói chuyện phiếm nữa, tiếp tục đi làm chuyện của mình.

Sau giờ tan tầm, cô một mình về nhà. Tiêu Cốc và Husky đều chưa ngủ, thấy cô về, Husky vẫy đuôi đi tới: “Gâu!!”

Mề Tình xoa đầu nó, tiếp tục đi vào trong, Tiêu Cốc nhìn cô, hỏi: “Mai cô nghỉ à?”

Mề Tình khựng lại, đáp: “Ừ, có gì không?”

Tiêu Cốc nói: “Mai tôi đi siêu thị mua đồ dùng để đi du lịch, cô có muốn đi không?”

Mề Tình hahaha: “Không, du lịch không phải dành cho tôi.” cô tình nguyện ngủ nguyên ngày trong nhà.

Khóe miệng Tiêu Cốc cong lên một đường khó nhận thấy: “Ai nói không cho cô đi?”

Mề Tình ngẩn ngơ, nhìn anh: “Không phải chỉ có nhân viên làm trên một năm mới có tư cách đi thôi à?”

Tiêu Cốc nói: “Tôi là ông chủ, tôi quyết định.”

Mề Tình hặn hặn lời.

Loại cảm giác này là ông chủ bá đạo yêu tôi..?

Cô lắc đầu, đem suy nghĩ này văng ra ngoài: “Anh nói rằng tôi cũng được đi?”

“Đúng.”

Mề Tình trầm mặc, rồi nói: “Ồ, vậy mai tôi đi mua sắm với anh!” cô nói xong, bình tĩnh về phòng mình.

Khóa cửa phòng xong, Mề Tình mở tủ quần áo, mắt sáng ngời tìm tòi bên trong.

Áo len cao cổ màu trắng thêu hoa, quần Âu bằng lụa mỏng màu đen dài qua gối, thêm áo khoác dài màu hồng, hoàn mỹ! Bây giờ đi chơi phải mặc thế này nè!

Mề Tình thư thái rửa mặt xong, chờ đến hôm sau đi shopping cùng ông chủ.

Cô và Tiêu Cốc hẹn nhau 10 giờ ra khỏi nhà, nhưng nghĩ đến thời gian trang điểm, cô dậy sớm hơn một chút. Cô mặc lên bộ đồ tối qua đã chọn, soi gương, mặc nó ra ngoài!

Cô mang theo túi xách, Tiêu Cốc đã đi giày xong chờ ở cửa, Mề Tình lấy điện thoại ra nhìn, giờ trước mặt Tiêu Cốc: “Bây giờ là 9h59p, tôi chưa trễ đâu.” Tiêu Cốc cười, xoay người mở cửa: “Đi thôi.”

“Gâu!!”

Husky cũng chen ra ngoài, lại bị Tiêu Cốc ngăn lại: “Chớ ngoan, mày ở lại trông nhà.”

“Gâu” Husky lại cầu cứu Mề Tình.

Mề Tình xoa đầu nó, nói: “Câu Đản, ở lại trông nhà.”

Husky: “...”

Có loại cảm giác mình là kỳ đà cản mũi, là người ngoài cuộc.

Mề Tình ra ngoài cùng Tiêu Cốc, bóng lưng Husky buồn thiu tịch mịch như tuyết trắng.

Khi xuống thang bộ, Mề Tình sợ lại gặp phải ông Khuru, nhưng rồi lại bình an vô sự đi qua tầng 5. Tiêu Cốc bên cạnh nhìn cô, đột nhiên hỏi: “Rốt cuộc cô mang theo bao nhiêu bộ quần áo?”

Mề Tình hơi ngạc nhiên: “Thế này đã là nhiều sao? Anh cũng biết tôi có nhiều quần áo lắm mà.”

...

Tiêu Cốc cặn lời.

Sau khi đi khỏi hành lang, Mề Tình đi tiếp ra ngoài, Tiêu Cốc đứng trước gara dưới lầu, lấy trong túi ra một chuỗi chìa khóa, mở cửa gara.

Mễ Tình: “...”

Trong gara, có một chiếc xe Land Rover màu vàng, nhìn rất ngầu, Mễ Tình mở to mắt nhìn, hỏi: “Đây là xe của anh sao?”

“Nếu không thì sao?” Tiêu Cố hỏi ngược lại.

Mễ Tình: “...”

Hừm, lấy tiền lãi trong tiệm Xuyên Xuyên từ ngày cô bắt đầu vào làm ra đếm, chắc cũng đủ mua Land Rover rồi.

Tiêu Cố lái xe, Mễ Tình ngồi ghế phụ lái. Thắt chặt dây a toàn, cô nhìn Tiêu Cố: “Chúng ta đi đâu thế?”

“Trung tâm Ánh Sao, ở đó có nhiều đồ, đúng lúc tôi muốn mua nguyên liệu nấu ăn.” Tiêu Cố vừa trả lời vừa lái xe.

Anh lái xe rất ổn định, mấy góc quẹo đều bình tĩnh mà đi, Mễ Tình quan sát cảnh vật dọc đường đi, tuy cô tới thành phố A đã một tháng rồi, nhưng mới chỉ đi thăm thú ở ngoài được 2 ngày, sau lại... Chuyện cũ nghĩ lại mà ghê.

“Cô còn chưa đi một vòng thành phố sao?” Tiêu Cố bỗng nhiên hỏi.

Mễ Tình gật đầu, trên mặt hiện vẻ ai oán. Tiêu Cố đi qua một khúc cua, nói: “Khi nào rảnh rồi, tôi đưa cô đi.”

“Thật sao?” Mễ Tình cao hứng nhìn anh, nhưng rồi lại lạnh nhạt nói, “Sao lại là anh đưa tôi đi?”

Tiêu Cố nói: “À, tôi gọi Tiểu Đức Tử đưa cô đi.”

Mễ Tình: “...”

Chọn một trong hai, quá khinh người!

Tiêu Cố đi hơn 20 phút đường xe, mới đến Trung tâm Ánh Sao. Từ bãi đỗ xe ngầm đi ra, hai người vào siêu thị. Trong trung tâm, không khí Giáng sinh đã tràn ngập mọi góc ngách, nhìn đâu cũng thấy đồ trang trí Giáng sinh, trong siêu thị cũng bán cây thông Noel nhỏ và các đồ dùng đặc trưng của Giáng sinh.

Tiêu Cố vào khu thực phẩm, chọn nguyên liệu nấu ăn, Mễ Tình cũng đi theo chọn đồ ăn vặt.

Tiêu Cố nhìn cô cầm mấy túi khoai tây chiên cùng một hộp bánh quy, hứng thú hỏi: “Cô có tiền à? Hình như sắp phải đóng tiền phòng rồi.”

Mễ Tình: “...”

Anh mà không nhắc đến, cô cũng suýt quên. Trước cô tìm trên websit nhà đất, phòng thông thường 1 ngàn tệ 1 tháng, nhà một gian cũng 500 tệ, phòng như nhà Tiêu Cố cho thuê, tìm đồ mất cũng không có căn thứ hai.

“Bao giờ về tôi trả tiền nhà cho anh.” Cô mới nhận lương, rồi tiền học bổ túc của hai đứa bé kia, tình hình kinh tế coi như rộng rãi.

Nếu không... cô cũng đâu dám dạo trung tâm mua sắm.

Tiêu Cố nhưn mày, mặt mang ý cười: “Xem ra tôi có thể tặng tiền phòng.”

Mễ Tình khinh bỉ nhìn anh, mắt hứng: “Tôi không có tiền mua thì không được phép ngắm à? Ngắm cũng không được à?”

“Rồi rồi.” Ánh mắt nhiều người nhìn sang bên này, Tiêu Cố nhanh chóng đồng tình với tiểu công chúa.

Mễ Tình là người cuồng Bunny, tủ quần áo của cô đều lấp đầy bởi trang phục của hãng Bunny. Cho nên khi đến khu quần áo, cô đi thẳng tới cửa hàng Bunny.

Cô nghĩ quả nhiên không sai, hãng đã bắt đầu bày bán bộ sưu tập mùa xuân, giá so với áo lông còn đắt hơn.

Nhưng kiểu dáng quần áo hãng này luôn mang đến cho Mễ Tình sự hứng thú, cô thử hết tất cả quần áo mỗi cái một lần, rồi lờ Tiêu Cố đi.

Nhân viên bán hàng: “...”

Đi đến cửa thang máy, Tiêu Cố bật cười: “Đi nhanh như thế làm gì? Cô lo lắng người nhân viên kia sẽ lao tới đánh cô à?”

Mễ Tình hít một hơi, kiềm chế rạo rức trong lòng: “Tôi sợ bước chậm một chút, tôi sẽ không nhìn được mà mua hết.”

Tiêu Cố nói: “Nhưng cô không có tiền.”

Đây quả thực là nói thẳng tim đen, giết người không dao.

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Cửa ra của thang máy ở đại sảnh tầng 1, đối diện là một khoảng không gian nhỏ. Bây giờ ở đó có một cây thông Noel trang trí rực rỡ hoa lệ, bên cạnh còn đặt một chiếc đàn dương cầm màu trắng, có một đứa trẻ đang đứng dùng ngón tay chọc chọc phím đàn.

Tuy chỉ là trò chơi ngốc nghếch, nhưng vẫn nghe ra giai điệu, là bài hát mọi người đều thuộc 'Hai con hổ'.

Đứa trẻ đó đánh xong khúc ca, người mẹ vỗ tay cười, ôm đứa trẻ đi.

Mễ Tĩnh đứng trước đàn dương cầm, đi tới hỏi nhân viên công tác gần đó: “Cái đàn này có được dùng không?”

Nhân viên công tác trả lời: “Có ạ, chỉ cần không làm hỏng là được ạ.”

Mễ Tĩnh đưa hết đồ trên tay cho Tiêu Cố, sửa lại quần áo, ngồi xuống trước đàn.

Cô giờ tay thả một phím đàn, tựa hồ như đang suy nghĩ nên đánh khúc nào, một lát sau, đầu ngón tay của cô nhắm phím đàn thứ nhất.

Tiêu Cố chỉ nghe phần đầu, đã biết đây là bản nhạc nổi tiếng thế giới, tên là 'Jingle Bell'.

Bây giờ đàn khúc nhạc này rất hợp lúc, hơn nữa bản Mễ Tĩnh đàn với bản bình thường anh nghe không giống nhau, Mễ Tĩnh như đang đàn bản nhạc đã được gọt giữa cái tiền.

Một bản nhạc chấm dứt, thu hút rất nhiều khách trong trung tâm, ngay cả nhân viên công tác cũng vỗ tay khen ngợi cô.

Mễ Tĩnh đứng dậy cúi chào mọi người, cầm đồ đạc của mình trên tay Tiêu Cố, đi về bãi đỗ xe.

Sau khi Tiêu Cố cho xe chạy, liếc mắt tò mò nhìn cô: “Đàn dương cầm là môn học bắt buộc của công chúa nhỏ à?”

Mễ Tĩnh cau mày, tự hào nói: “Hồi còn học tiểu học, trình độ đàn của tôi đã lên cấp mười rồi.”

Đối với đàn dương cầm, ban đầu cô không có hứng thú, chỉ đến khi cô vô tình biết được, Anh Thỏ thích đàn dương cầm, nên cũng đòi học. Cha mẹ cô đương nhiên vui vẻ bằng lòng, Tiêu Cố cũng cho rằng, đàn dương cầm là môn học bắt buộc với tiểu thư nhà giàu.

Nhưng lâu quá rồi không luyện lại, không còn hào hứng như ngày trước nữa rồi.

Thời gian trôi nhanh, đã đến ngày đi du lịch. Tiệm Xuyên Xuyên 'Hương Phiêu Mười Dặm' ngừng kinh doanh hai ngày, công nhân viên làm trên một năm hưởng thụ chuyến đi miễn phí, nhân viên dưới một năm cũng có hai ngày nghỉ thỏa thích, tất cả mọi người đều mừng rỡ.

Trước khi lên đường, Tiêu Cố gửi chó cho hàng xóm. Hàng xóm không hề lo lắng Husky sẽ phá nhà họ, bởi ngày thường có thể nhìn ra, con chó này được Tiêu Cố giáo dục cẩn thận.

Husky như biết mình bị vứt bỏ, cọ cọ vào ống quần Tiêu Cố tỏ vẻ đáng thương. Tiêu Cố ngồi xổm xuống, vuốt ve đầu nó: “Đừng giả vờ giả vịt nữa, chờ tao về mang thịt cho mày ăn.” “Gâu!” bắt được từ khóa then chốt 'thịt', Husky như sống lại.

Mễ Tĩnh đã chuẩn bị quần áo xong xuôi, mang theo một túi hành lý nhỏ từ trong phòng đi ra. Tạm biệt Husky xong, cô theo Tiêu Cố xuống lầu.

Địa điểm tập hợp là cửa tiệm Xuyên Xuyên, Tiêu Cố đi Land Rover, thuê thêm cả hai chiếc xe to, tất cả nhân viên đều có chỗ.

Đi du lịch tâm tình cũng hân hoan theo, hơn nữa hôm nay sắc trời rất đẹp, mọi người đều ríu rít trò chuyện. Tiêu Cố lái xe đến, đỗ ở trước mấy xe khách.

Thẩm Thi Thi dẫn đầu đoàn nhìn thấy Mễ Tĩnh ngồi ghế phụ lái, hưng phấn vọt tới: “Mễ Tĩnh, cô cũng đến rồi à!”

Mễ Tĩnh cười, hơi xấu hổ. Tuy đây là ý của ông chủ, nhưng cô mới làm trong quán được nửa tháng, mấy người kia sẽ có ý nghĩ không hay.

Mấy nhân viên kia quả thật có nghĩ ngợi, nhưng Mễ Tĩnh thấy không khác lắm. Mọi người thấy Mễ Tĩnh thì hơi bất ngờ, nhưng rồi ngẫm hiểu ra vấn đề.

Không khí nập mờ bắt đầu lan tỏa, cuối cùng có một nhân viên không nhịn được, nói: “Ông chủ Tiêu, sao anh không nói được mang người nhà đi cùng sớm? Biết thế tôi cũng mang con theo.”

Thật ra trong khoảng thời gian này, chuyện trà dư tửu hậu trong quán đa số là liên quan đến Tiêu Cố Mễ Tĩnh. Tuy trên danh nghĩa Mễ Tĩnh chỉ là khách trọ của Tiêu Cố, nhưng cô nam quả nữ cùng ở trong phòng — lại còn là một cặp trai tài gái sắc, ai có thể đảm bảo vào ngày nào đó sẽ không phát sinh chuyện gì?

Nếu không phải còn có Lâm Tĩnh Dung, đề tài của bọn họ có khi đã phát triển đến Mễ Tĩnh sinh em bé cho Tiêu Cố rồi.

Câu nói của nhân viên này, như mở công tắc đập nước, không ít người cúi đầu cười trộm.

Mễ Tĩnh ở trong tiếng cười mờ ám của mọi người, mới ý thức được vấn đề còn nghiêm trọng hơn cô tưởng. Mặt cô bắt đầu ửng lên, muốn mở cửa xe giải thích đôi câu, bỗng Lâm Tĩnh Dung vỗ tay một cái, tổ chức mọi người như bình thường: “Được rồi, đừng đùa nữa. Mọi người lên xe đi, chuẩn bị xuất phát.”

Mọi người nối đuôi nhau lên xe theo thứ tự, cuối cùng vẫn còn Lâm Tĩnh Dung và Thẩm Thi Thi ở bên ngoài.

Thẩm Thi Thi mở cửa xe, tự động ngồi ra sau. Mễ Tĩnh thấy cái ghế phụ lái này hơi nguy hiểm, nên vội vã mở cửa xe đi xuống, nói với Lâm Tĩnh Dung: “Chị Dung, chị ngồi đây đi, em với Thi Thi ngồi đằng sau.”

Cô chưa để Lâm Tĩnh Dung phản ứng, đã chạy đến cửa sau, ngồi xuống cạnh Thẩm Thi Thi. Lâm Tĩnh Dung cũng không từ chối, ngồi bên cạnh người lái xe.

Tiêu Cố liếc mắt nhìn Mễ Tĩnh, cho xe chạy.

Thẩm Thi Thi kéo tay Mễ Tĩnh, nhướn mày nhìn cô: “Mễ Tĩnh, cô bảo tôi mặc hay cởi đều giống nhau, nhưng sao lại ăn diện như thế này, đúng là tâm cơ!” Mễ Tĩnh nói: “Đúng là mặc cái gì cũng vậy, thì sao không mặc đẹp một chút?”

Thẩm Thi Thi: “...”

Công chúa nhỏ nói có lý!

Cô quay sang chỗ khác, nhìn Tiêu Cố đang lái xe đằng trước: “Ông chủ, sao lại mang theo Mễ Tĩnh thế? Năm ngoái anh có mang em đi đâu?”

Tiêu Cố nói: “Nếu anh không mang cô ấy theo, lúc quay về chưa biết chừng sẽ thấy hai cái xác.”

Thẩm Thi Thi bị lời này dọa sợ, kinh ngạc quan sát bụng Mễ Tĩnh: “Hai cái sao?” (*)

(*) Bạn Thẩm Thi Thi tưởng Mễ Tĩnh mang thai, nên mới có hai cái xác =)))

Mễ Tĩnh: “...”

Tiêu Cố nói: “Tính cả chó của anh.”

Thẩm Thi Thi: “...”

Lâm Tĩnh Dung dường như không hề để ý đến vấn đề này, cười nói: “Mễ Tĩnh vừa tới thành phố A, có dịp đi chơi cũng tốt.”

Mễ Tĩnh vui vẻ lấy từ túi đồ ra một gói khoai tây chiên, mở ra chia cho mọi người: “Ăn khoai chiên đi, vị này ngon lắm.”

Thẩm Thi Thi và Lâm Tĩnh Dung vươn tay ra, Mễ Tĩnh đưa xong cầm lấy một miếng, ăn ngon lành.

Tiêu Cố nhìn cô qua kính chiếu hậu, lông mi nhíu lại: “Đừng để vụn khoai tây rơi vãi ra xe tôi.”

Mễ Tĩnh nói: “Vay tôi đưa xoài khô của anh chia cho mọi người nhé, sạch sẽ luôn.”

“Phụt.” Lâm Tĩnh Dung không nhịn được bật cười. Tiêu Cố lại liếc Mễ Tĩnh trong kính, nói: “Từ nay về sau tôi sẽ chia phần của cô cho mọi người.”

Mễ Tĩnh: “...”

Cô quên mất mình đâu không thắng nổi nhà tư bản vô liêm sỉ.

Thẩm Thi Thi lại nắm được trọng điểm: “Ông chủ Tiêu, anh chia xoài sấy cho Mễ Tĩnh à? Thế sao anh toàn chia cho bọn em phần đầu thừa đuôi thẹo! Anh có thiếu khách trọ không?”

Tiêu Cố nói: “Khách trọ thì không thiếu, nhưng Husky nhà anh thiếu một em gái làm vợ, muốn làm không?”

Thẩm Thi Thi không dễ bỏ qua như thế: “Husky không phải đã bị thiên rồi sao? Có thiếu vợ cũng là anh thiếu.”

Ui? Chờ đã. Cô quay sang nhìn Mễ Tĩnh... thì ra là thế.

Mễ Tĩnh: “...”

Ánh mắt ấy là có ý gì?

Từ thành phố A đến Resort mất chừng hai giờ đường xe, mọi người cười cười nói nói, thấm thoát đã đến nơi.

Resort này được xây dựng như một sơn trang, khi ánh mặt trời chiếu rọi còn có khí thế hơn nữa.

Trước khi đến, Mễ Tĩnh đã xem qua vài tin tức rồi, resort này vừa để nghỉ ngơi vừa để ăn uống, phong cảnh rất đẹp, còn có thể tham gia leo núi.

Tiêu Cố thống nhất thời gian biểu, gọi nhân viên đi nhận phòng. Mỗi phòng hai người, muốn ở với ai đều tự quyết định, mọi người đã ghép đôi xong, nhưng vẫn rất tò mò, ông chủ Tiêu ở với ai?

Người nhân viên vừa nãy bị mọi người hỏi thúc, nói: “Ông chủ Tiêu, anh ở chung với chị Dung Dung hay với Mễ Tĩnh?”

Mễ Tĩnh chưa đợi Tiêu Cố trả lời, đã vội nói: “Tôi ở chung với Thi Thi!” nói xong như để chứng minh, cô khoác tay Thẩm Thi Thi.

Mọi người đều tự động loại Mễ Tĩnh ra, ánh mắt đen tối đổ dồn vào Lâm Tĩnh Dung.

Tiêu Cố nói: “Tôi một mình ở một phòng.”

Trên mặt mấy người nhân viên lộ ra sự thất vọng, Lâm Tĩnh Dung cười, khoác tay người bên cạnh như Mễ Tĩnh: “Tôi ở với Tiểu Vương.”

Tiểu Vương chính là Tiểu Vương phụ trách phòng hành chính.

Thấy không còn chuyện gì để soi mói, mọi người chuyển chủ đề rất nhanh.

Bên trong từng phòng khách sạn cũng được trang trí kiểu cổ điển, tuy nhìn giống khách sạn thời xưa, nhưng vẫn áp dụng mô hình hiện đại, trên hành lang cũng có nhân viên túc trực.

Mễ Tĩnh và Thẩm Thi Thi vào phòng, bắt đầu thu xếp đồ đạc, Tiêu Cố mới nói, 11 rưỡi ăn cơm, mọi người tập hợp bên ngoài.

Thẩm Thi Thi chỉ mang hai túi, cũng không phải sửa soạn gì nhiều, liền đến gần Mễ Tĩnh, hỏi cô: “Nói thật đi, cô với ông chủ có gì không?”

Mễ Tĩnh nhẹ nhàng chớp mắt, hỏi ngược lại: “Có gì là có gì?”

Thẩm Thi Thi cười xấu xa: “Hắc hắc.”

Mễ Tĩnh: “...”

Cô không hiểu ẩn ý đâu.

Thẩm Thi Thi bỏ túi xuống, ngồi trên giường mình: “Tôi thấy cô với ông chủ rất xứng đôi, tôi ủng hộ hai người!!”

Mễ Tĩnh: “...”

Ai cần cô ủng hộ chứ.

Trong phòng Lâm Tĩnh Dung, cũng có một người bát quái: “Chị Dung, giữa chị với ông chủ có chuyện gì à?”

Lâm Tĩnh Dung vừa dọn đồ ra, vừa nói: “Chuyện gì sao?”

Tiểu Vương tiến đến gần cô, ý như 'hoàng thượng chưa vội, thái giám đã vội': “Nghe nói chị và ông chủ đã quen biết nhiều năm, em luôn mong chị trở thành vợ ông chủ, nhưng bây giờ ông chủ Tiêu đối xử với Mễ Tĩnh hơn mức bình thường, nếu chị không nỗ lực sẽ bị người ta hót mất đấy!”

Khóe miệng Lâm Tĩnh Dung giật giật, cô không nói gì.

Trông nét Tiểu Vương chuyển động, cười ám muội: “Quên đi, em biết bọn chị đều dễ xấu hổ, cái này cứ để em giúp!!”

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Đồ ăn ở Hot Spring Resort cũng không tệ lắm, tuy Mễ Tình thấy chưa bằng Tiêu Cố làm, nhưng cũng coi như đặc sắc. Hơn nữa ông chủ Tiêu này nha, rất tốt, chưa gì đã chọn một bàn toàn rau, nhưng cũng có không ít thịt.

Mễ Tình ăn no bụng, Tiêu Cố nói mọi người vừa ăn cơm xong, nghỉ ngơi một chút, một giờ chiều lại đi suối nước nóng.

Nhưng mà khi ra ngoài du lịch, có rất ít người nguyện ý ngồi ngốc trong phòng, lãng phí thời gian, khó có được một ngày tiết trời đẹp như hôm nay, mọi người đều cầm điện thoại ra ngoài resort chụp ảnh lưu niệm.

Nhưng ngược lại, Mễ Tình rất muốn nghỉ ngơi, nên trở về phòng một mình. Hai ngày hôm nay chuẩn bị đồ đạc nhanh chóng, cô không có thời gian lên weibo, lúc này mới nhớ tới, cô lấy điện thoại kết nối wifi của resort, xem weibo Anh Thỏ.

Anh Thỏ cập nhật mới nhất vào 8h10p hôm qua, tải lên một video.

Khó có dịp anh đăng video, Mễ Tình phấn khởi mở ra xem.

Nội dung video là Chu Nghi Nhiên ngồi dưới cây thông Noel, bên cạnh là đàn dương cầm, khung cảnh như trong trung tâm thương mại. Anh chơi bài Merry Christmas, tuy là đàn dương cầm thông thường, nhưng chẳng ảnh hưởng đến tiếng đàn duy mỹ phát ra theo từng chuyển động của ngón tay.

Mễ Tình ngờ ngẩn, không phải vì tài năng phi phàm của anh, mà là cái này cái này cái này... Đây không phải là Trung tâm Thương mại Ánh sao sao, mấy hôm trước cô còn đi dạo qua!

Video đã chạy hết từ lâu, cô chậm rãi bỏ điện thoại xuống.

Anh Thỏ... tới thành phố A?

Cô trẻ môi, lòng bàn tay rịn ra tầng mồ hôi mỏng. Anh tới thành phố A, nhưng cô lại đi du lịch, không biết đây là niềm tiếc nuối, hay sự may mắn nữa.

Nhưng nếu coi như cô không đi du lịch, thành phố A cũng to như thế, khả năng họ gặp nhau là rất thấp.

Mễ Tình thở dài, nằm xuống giường.

Bên ngoài Thẩm Thi Thi chụp thật nhiều ảnh phong cảnh, chọn mấy bức mình hài lòng nhất, kết nối wifi, đi đùa giỡn với tài khoản công chúng của Cố Tín.

Thẩm Thi Thi: [hình ảnh]

Thẩm Thi Thi: [hình ảnh]

Thẩm Thi Thi: Tôi đi du lịch này, resort đẹp lắm, đẹp cực!

Cố Tín: Ha ha [mỉm cười]

Cố Tín: Ra ngoài du ngoạn à, thật tốt -. —

Thẩm Thi Thi: Hắc hắc, ông chủ cho nhân viên đi suối nước nóng.

Thẩm Thi Thi: Hảo sắc!

Suối nước nóng? Mấy hôm trước anh nghe Tiêu Cố nói tiệm Xuyên Xuyên đi suối nước nóng... Chả nhẽ lại trùng hợp như vậy?

Anh suy nghĩ một hồi, gửi tin nhắn cho Tiêu Cố: “Tiệm Xuyên Xuyên của anh có nhân viên là Thẩm Thi Thi à?”

Một lát sau, Tiêu Cố hồi âm: “Có một người, sao vậy?” Cố Tín sùng sốt, nâng khóe miệng: “Không có gì, bao giờ rảnh em qua tiệm của anh ăn.”

Anh gửi xong hàng chữ này, đột nhiên nghĩ đến chuyện khác. Cả tiệm của Tiêu Cố hôm nay đi du lịch, nên không lẽ Chu Nghi Nhiên tới tiệm Xuyên Xuyên bị mừng hụt à?

Chu Nghi Nhiên quả thật mừng hụt, Cố Tín đề cử tiệm Xuyên Xuyên này cho anh, anh liền tới thử một lần. Hôm nay rốt cuộc mới có thời gian đi ăn, không nghĩ tới “Cuối năm đi du lịch, ngừng kinh doanh 2 ngày.”

— bảng treo trước cửa viết thế này.

Đúng lúc này, di động vang lên, Cố Tín gọi đến.

Chu Nghi Nhiên nhận điện: “Có chuyện gì thế?”

Giọng nói Cổ Tín truyền từ loa ra: “Tôi vừa nghe nói tiệm anh họ tôi hai hôm nay nghỉ đi du lịch.”

Chu Nghi Nhiên cười: “À, tôi đang đứng trước cánh cửa tiệm đóng chặt đây.”

Cổ Tín: “...”

“Xin lỗi.” Anh khẽ ngẩng đầu lên, tay nắm cửa, nói: “Hôm sau anh tôi mở tiệm, tôi dẫn anh đi ăn.”

“Được.” Chu Nghi Nghiền cúp điện thoại, liếc cửa tiệm Xuyên Xuyên, xoay người rời đi.

Qua một thời gian, Mễ Tinh mang quần áo và đồ đạc theo mọi người đến suối.

Suối ở đây có riêng cho nam, nữ, cũng có phòng cho cả nam lẫn nữ. Dọc đường đi, có không ít thiếu nữ hưng phấn mà châu đầu ghé tai: “Chúng ta đi suối nước nóng hỗn hợp đi, nói không chừng có thể tắm cùng ông chủ Tiêu á.”

Tắm suối đương nhiên phải mặc ít, mấy cô đi suối hỗn hợp nhìn vào trong, chỉ thấy Tiểu Đức Tử ngâm nước bên trong, không chút do dự mà rời đi.

Tiểu Đức Tử: “...”

Mễ Tinh và Thẩm Thi Thi mặc bikini ngâm trong suối, tựa trên vách đường thân. Trong chốc lát, nhân viên nữ vừa ghé qua suối hỗn hợp đều trở về, Thẩm Thi Thi cười nói với Mễ Tinh: “Ông chủ Tiêu chắc không có ở đó, cô nhìn xem, mấy người đầy đều ừ ừ.”

“Ồ nhỉ.” Mễ Tinh hơi hé mắt, mơ hồ nói. Đã lâu lắm cô chưa ngâm mình trong nước rồi, vốn định lần này đi hưởng thụ một chập, nhưng ăn mặc ở suối nước nóng không thoải mái lắm, nếu chỉ bọc một cái khăn tắm ngâm nước thì hơi phóng túng quá.

Ai ôi, Mễ Tinh hơi bi thương.

Khi bọn họ mới tới, có nghe nhân viên resort giới thiệu, ở đây có một cái suối nước nóng lộ thiên, là một dòng suối thiên nhiên, không lớn lắm, người đến ngâm mình cũng không ít. Nếu không thì đợi buổi tối trăng sao giăng đầy trời, tất cả mọi người đi ngủ, một mình cô đi tắm?

Ngâm suối được 4 tiếng, mọi người đều thử tất cả chức năng ở đây một lượt rồi lần lượt rời đi. Ăn cơm tối xong, tất nhiên còn phải hoạt động giải trí nữa.

Có người muốn thừa dịp đông vui kể chuyện ma, có người muốn chơi trò 'Giết người' hay là 'Nói thật hay mạo hiểm', có người muốn hát... Tiêu Cổ nhận được nhiều ý kiến, liền đi thuê một phòng KTV lớn, để ai muốn làm gì thì làm. Mễ Tinh quả thật hơi muốn nghe chuyện ma, tuy cô nghe xong sẽ run lấy bầy, nhưng quá trình nghe rất kích thích. Hơn nữa đây còn là resort thiên nhiên, nếu không có mấy lời đồn đại quỷ quái thì quả thật hơi có lỗi.

Thế nhưng trong KTV không có không khí kể chuyện ma, vài người muốn nghe trong chốc lát đều ca hát uống rượu chơi súc sắc.

Tiểu Vương nghiên cứu luật chơi trò 'Nói thật hay mạo hiểm' một lúc, liền gọi mọi người đến chơi.

Đạo cụ trò chơi là do Resort cung cấp, bên trong có đề thẻ, còn có cả thăm bằng trúc. Trước nhất, một người rút đề thẻ ra, mọi người rút thăm. Trong đồng thăm có 2 cây đầu màu hồng, người bốc phải thăm đầu hồng phải thực hiện nhiệm vụ ghi trên thẻ.

Ngoại trừ hai người đang hát tình ca với nhau, những người còn lại đều bị Tiểu Vương kéo ra chơi game.

Tiểu Vương là chủ tọa, cô lấy trong đồng thẻ ra một cái, vừa nhìn đã nở nụ cười.

Mọi người bất an nói: “Cái gì thế, đùa ít thôi, nói nhanh lên.”

Tiểu Vương húng hắng một tiếng, đọc to: “Hai người bốc phải thẻ màu hồng phải hôn môi, nếu không một người bị phạt uống bia, phải uống xong trong vòng 30 giây.”

...

Mọi người im lặng trong chốc lát, hơi nóng lòng muốn chơi thử.

...

Tiểu Vương lắc lắc ống đựng thẻ, đưa cho Tiêu Cổ: “Ông chủ, anh đánh trận đầu đi.”

Tiêu Cổ liếc ống thẻ, đưa tay rút một que. Sau khi lấy ra, mọi người rạo rực: “Thẻ đầu hồng! Khởi đầu của ông chủ tốt ghê!”

Tiêu Cổ: “...”

Nữ nhân viên thấy người bốc phải thẻ hồng đầu tiên là Tiêu Cổ, nên hơi mong đợi.

Có thể hôn ông chủ Tiêu, chả thiệt cái gì!

Tiểu Vương lại ho nhẹ, nói với Lâm Tĩnh Dung: “Cây thứ hai Dung Dung tỳ tới bốc đi.” cô bí mật nháy mắt với Lâm Tĩnh Dung, ám chỉ cho cô ấy nên bốc cây nào.

Động tác nhỏ này không chỉ có chị Dung nhìn thấy, mà Thẩm Thi Thi cũng biết. Cô chớp mắt, nhưng không nghĩ rằng lại đụng vào tay Tiểu Vương, ông thè suýt bay ra ngoài.

“Xin lỗi xin lỗi, tôi không cố ý.” Thẩm Thi Thi rồi rút xin lỗi, còn đẩy mấy que sắp rơi vào trong, lắc lại ông.

Tiểu Vương hơi bối rối, bị Thẩm Thi Thi làm lộn tung lên rồi, cô cũng không biết cái nào là thẻ hồng.

Lâm Tĩnh Dung chọn ngẫu nhiên một que rồi rút ra, thẻ bình thường.

Tiểu Vương tiếc nuối nhìn cô, trong ánh mắt còn có cả sự áy náy.

Những nhân viên khác thấy Lâm Tĩnh Dung không bốc được thẻ hồng, chờ mong trong lòng tăng lên bội phần. Kết quả, thẻ hồng cứ lần lượt mãi không chịu ra, Thẩm Thi Thi tò mò: “Nếu như người bốc trúng thẻ hồng còn lại là đàn ông thì sao?”

Một giây sau, không khí quý dị kéo đến, không ai trả lời điều này.

Thì sao? Ông chủ bảo thế nào thì sẽ làm như thế đó ~

Ông trúc truyền đến tay Mễ Tĩnh, Thẩm Thi Thi ngồi đối diện làm động tác tay cổ lên với cô.

Mễ Tĩnh: “...”

Cô không muốn thêm dầu vào lửa nha.

Nhưng không biết do thần lực của Thẩm Thi Thi quá bá đạo, hay vận khí của cô tốt đột xuất, mà cô rút được cây thẻ hồng còn lại.

Thấy trên đầu thẻ vết son màu đỏ, không gian trong phòng bắt đầu huyền ảo, ngay cả hai người một mực hát karaoke từ nãy đến giờ, cũng ồn ào hóng hót.

Hay cây thẻ hồng đều rút ra rồi, những người còn lại cũng không cần rút nữa. Mễ Tĩnh bị ánh mắt mọi người bao vây, tâm trạng như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than.

Tiểu Vương nhử mày nhìn Lâm Tĩnh Dung, Lâm Tĩnh Dung vẻ mặt trầm tĩnh, nhưng không tự nhiên lắm.

Mễ Tĩnh và Tiêu Cố bị mọi người đẩy đến ngồi ở giữa cạnh nhau, một người quần bách, một người trái lại ung dung thong thả.

“Được rồi, mọi người đừng ồn nữa, mặt Mễ Tĩnh đỏ như mông khi rồi~” Thẩm Thi Thi miệng nói mọi người đừng ồn, nhưng lại là người ồn nhất.

Mễ Tĩnh nhìn cô, bĩu môi.

Tiểu Vương vẫn không nói gì, Thẩm Thi Thi tự giác đảm nhiệm phần của chủ tọa: “Bây giờ, hai người hôn nhau, hoặc uống một chai bia trong vòng 30 giây.”

Cô vừa nói vừa rút từ gầm bàn ra một chai bia, còn cố tình đặt thật mạnh xuống, tạo ra tiếng “coong”.

Mễ Tĩnh bối rối chết mất, uống xong một chai bia trong vòng 30 giây, đối với cô là điều không thể; nhưng hôn Tiêu Cố lại càng không! Nụ hôn đầu của cô còn chưa cho ai đâu!

Cân nhắc nặng nề đôi bên, Mễ Tĩnh quyết định liều mạng, uống rượu, có khi ngày mai còn được ngủ trong phòng một ngày.

Cô đang chuẩn bị cầm chai rượu lên, bả vai đã bị giữ lại.

Tiêu Cố nghiêng người sang, tiếng gần đến cô, khuôn mặt đẹp trai mơ hồ dưới ánh đèn mờ, phóng đại trước mắt cô.

Nụ hôn vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, như lông vũ rơi trên môi cô.

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Mề Tình trợn mắt, nhìn lông mi Tiêu Cố khẽ rung rung, làn môi chậm rãi tách ra.

Hương vị của Tiêu Cố dần tan đi, tiếng động ồn ào bên tai rõ ràng hơn. Mề Tình kinh ngạc, cô đặt tay lên môi, nhìn Tiêu Cố bằng vẻ mặt không thể tin nổi.

“Ui da Mề Tình xấu hổ lắm đó nha, ông chủ Tiêu còn không đi xoa dịu người ta đi!” Thẩm Thi Thi lại giở trò, Tiêu Cố liếc mắt nhìn bọn họ, cũng theo ra ngoài.

Sau khi hai người rời đi, Thẩm Thi Thi quơ quơ cái đi động trong tay, nhìn mọi người: “Tôi vừa chụp lại rồi~”

“Thật á, cho tôi xem!” mọi người lại náo loạn, còn có người la hét muốn in ảnh ra, dán trong cửa hàng để trừ tà.

Tiêu Cố ra khỏi phòng thì thấy bóng lưng Mề Tình. Cô chạy với tốc độ nhanh, nhưng thở sao bằng sói được, cô không nhanh bằng Tiêu Cố. Tiêu Cố chạy thêm hai bước nữa, bắt kịp cô.

Mề Tình bị chặn lại ở hành lang, vẻ mặt đỏ ửng còn chưa nguôi, vừa thẹn vừa giận mắng Tiêu Cố: “Anh cái đồ không biết xấu hổ, lòng lang dạ thú, cút!”

Tiêu Cố nhìn cô, bật cười, công chúa nhỏ mắng người cũng đáng yêu thế này.

Thấy Mề Tình muốn chạy, Tiêu Cố kéo tay cô, nói: “Xin lỗi, tôi không muốn uống rượu, nên phải hôn cô.”

Mề Tình nổi giận, một phát hất văng tay anh ra, cao giọng: “Lời xin lỗi của anh một xíu thành ý cũng không có, anh không muốn uống nên hôn tôi? Anh không muốn uống không có nghĩa là người khác cũng như vậy.”

Khách đi ngang qua hành lang đều nhìn họ bàn tán, có nữ sinh tò mò đứng lại xem, bị bạn lôi đi: “Người yêu cãi nhau, đứng xa một chút rồi xem.”

Mề Tình: “...”

Nhưng Tiêu Cố dường như không bị bên ngoài ảnh hưởng, nhìn đáng vẻ Mề Tình tức giận mà cười: “Vậy nếu tôi nói là tôi muốn hôn cô, chỉ muốn hôn cô thôi, không vì gì khác, cô có dễ chịu hơn không?”

Mề Tình: “...”

Một chút cũng không hiệu quả.

Khuôn mặt tươi cười của Tiêu Cố làm cô phiền lòng, cô nhắc tay muốn cho anh cái tát, nhưng bị đối phương nhanh nhẹn bắt lại. Tiêu Cố nắm cổ tay cô, nhìn thẳng vào mắt cô như muốn tìm tòi điều gì đấy: “Cô thờ hôn hèn như thế, chẳng nhẽ là nộ hôn đầu tiên?”

Mặt Mề Tình đỏ ửng, cô dùng sức kéo tay mình ra, nhưng Tiêu Cố nắm rất chặt, tuy không làm đau cô, nhưng cũng không để cô giật lại.

Cổ nhú mảy, nhìn anh chăm chăm: “Anh rốt cuộc muốn làm gì?”

Tiêu Cố nhìn cô, lông mi dài như khẽ cọ vào trái tim cô, hơi buồn: “Thực ra đây cũng là nộ hôn đầu của tôi.”

Mề Tình sùng sốt, rút tay về: “Anh tin anh, lưu manh!”

Tiêu Cố nhìn cô đi xa, không đuổi theo. Anh không quay lại phòng KTV, mà vào phòng nghỉ, khoe miệng mang theo nụ cười không dễ nhận ra. Sau khi Mề Tình về đến phòng, nỗi lòng vẫn không bình tĩnh lại. Cô mở điện thoại onl Weibo, xem lại video của Anh Thỏ nhiều lần, rốt cuộc tỉnh táo hơn một chút.

Làm thế nào bây giờ, nộ hôn đầu của cô.., rõ ràng Anh Thỏ mới là đối tượng cô mong muốn cho nộ hôn đầu.

Mề Tình lộn hai vòng trên giường, quyết định đi ngủ sớm, biết đâu khi thức dậy sẽ quên hết những chuyện này.

Nhưng vừa nhắm mắt, khuôn mặt phóng đại đẹp trai của Tiêu Cố hiện ra trước mặt, còn có rèm mi khẽ rung

!

Mề Tình mở mắt.

Bám giai như đĩa!

Cô vô thức dùng ngón tay chạm môi, cảm nhận nộ hôn đấy, trong người như có lò xo bắn ra.

Không được không được, cô không ngủ được rồi.

Cô đi loanh quanh trong phòng máy vòng, quyết định đi suối nước nóng ngâm mình.

Cô sửa soạn đồ đạc, đi đến suối.

Buổi tối ở đây rất ít người, ở suối nước nóng lộ thiên lại càng ít. Mễ Tình đến xong, nhìn xem có người hay không.

Suối nước nóng này tách biệt với resort, nơi này nhìn ra dãy núi trùng trùng điệp điệp, mang vẻ yên tĩnh lạ thường.

Khi này trong phòng KTV, dù có không khí nhưng cô nghe chuyện ma không sợ lắm, nhưng ở đây một lúc, mới cảm nhận được bởi cảnh âm thanh làm người ta run lấy bầy.

Mễ Tình nuốt nước bọt, đành đi vào suối, Bên trong có một người, tóc đen, vài sợi rừ xuống.

Cô ấy đưa lưng về phía Mễ Tình, Mễ Tình không thấy mặt cô.

...

Mễ Tình hơi do dự, vẫn còn người giống cô, buổi tối chạy tới suối lộ thiên tắm sao?

Cô bất động, nghĩ rằng nếu cô gọi người kia, rồi cô ấy quay lại với gương mặt giống cô như đúc, cô sẽ làm sao bây giờ?

Mễ Tình rùng mình, ôm chặt khăn tắm trong ngực.

Người trong suối kia như nhận thấy động tĩnh sau lưng, quay đầu lại.

Là một cô gái trẻ tuổi, chắc đã ngâm được một thời gian, gương mặt hồng hồng. Cô ấy thấy Mễ Tình, cười lúng túng: “Chị cũng tới suối này tắm ă?”

“Dạ vâng.” Mễ Tình thở phào nhẹ nhõm, gật đầu.

Cô bé kia hơi ngưng ngừng đứng lên, cũng chỉ bọc một cái khăn tắm: “Vì chỗ này lộ thiên, hơn nữa còn là hỗn hợp nam nữ, ban ngày không tiện lắm, nên em đến vào buổi tối không người.”

Mễ Tình cười: “Chị cũng thế.”

Cô bé kia bước ra khỏi suối, cười với cô: “Em ngâm nước thoải mái lắm, chị cũng hưởng thụ đi.”

Mễ Tình thấy cô đã đi, búi tóc lên, vào phòng thay đồ cởi quần áo, rồi quấn khăn tắm đi ra.

Gió bên ngoài thổi lạnh thấu xương, cô ba chân bốn cẳng chạy đến cạnh suối, thử độ nóng của nước, rồi chậm rãi hạ mình.

“Phiuuu—” Mễ Tình thở hắt một hơi dài, suối nước nóng thoải mái quá đi. Không gian an tĩnh, Mễ Tình ngẩng đầu lên có thể thấy mấy ngôi sao.

Cô trầm mình xuống thêm một ít, dưới mũi ngâm trong nước.

Thân thể trở nên ấm áp, máu huyết lưu thông, Mễ Tình thấy đầu óc cũng minh mẫn hơn.

Không thể gọi là bị hôn một cái được, cái này không thể tính là hôn môi, chỉ là môi chạm môi thôi, không sao cả.

Cô tự trấn an trong chốc lát, bỗng nghe tiếng bước chân rất nhỏ ở đằng sau. Cô nhướn mày, mở mắt, cô gái vừa nãy bỏ quên cái gì à?

Cô quay đầu nhìn thoáng qua, không thấy ai, liền đứng lên. Khẽ bó lại khăn tắm trên người, Mễ Tình vừa bước một bước ra khỏi suối thì thấy một bóng người tắm ánh trắng từ ngoài đi vào.

Hai ánh mắt chạm nhau trên không trung, cả hai người đều sững sốt.

... Thậm chí đi tắm suối cũng gặp Tiêu Cố!

Tiêu Cố mặc quần áo bình thường, chắc đến để xem có người hay không, Mễ Tình sững sốt trong giây lát, rồi ý thức được mình chỉ quấn khăn tắm, toàn thân còn ướt nước, khuôn mặt liền bốc cháy.

Cô muốn về phòng thay đồ mặc quần áo, nhưng đầu gối bước chân này dùng sức rất tuyệt, khăn tắm nhẹ nhàng tuột xuống.

Mễ Tình: “...”

Tiêu Cố: “...”

Tiêu Cố giật mình run rẩy. Rồi cực nhanh cởi áo khoác ra, bọc lấy người Mễ Tình.

Mẽ Tình cứng đờ người bên suối nước nóng, mắt nhìn mông lung không có tiêu cự.

Ánh mắt Tiêu Cố lóe sáng, không biết nhìn đi đâu. Anh khẽ mím môi, lên tiếng hỏi: “Cô không sao chứ?”

Mẽ Tình ngơ ngẩn, thét chói tai: “A——!!!”

Tiếng hét xuyên qua không gian, trong đầu óc hỗn loạn của Mẽ Tình chỉ có một ý tưởng vô cùng rõ ràng.

Đề cô chết đuối trong suối nước nóng đi!!!

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Mẽ Tình la hét tê tâm liệt phế, tiếng thét chói tai kinh động nhân viên phục vụ, giọng của cô vẫn chưa dừng hẳn, thì đã có người mặc đồ phục vụ chạy vào.

Tay Tiêu Cố còn khoắc trên vai Mẽ Tình, mà khăn tắm của Mẽ Tình lại chồng chất bên chân. Nhân viên phục vụ nhanh chóng phân tích hiện trường, giờ số tay tuyên truyền còn chưa phân phát hết lên, chỉ thẳng vào Tiêu Cố lớn giọng: “Vị tiên sinh này! Mời anh lập tức buông vị tiểu thư kia ra!”

Tiêu Cố quay đầu nhìn cô, muốn giải thích vài câu, vậy mà anh chưa kịp mở miệng, nhân viên phục vụ kia lại lớn tiếng hơn: “Không được cử động! Lập tức buông vị tiểu thư kia ra!”

Tiêu Cố: “...”

Cô không thể nghĩ xong rồi mới nói tiếp sao.

Anh quay đầu nhìn Mẽ Tình, thấy áo khoắc đã vừa trên người cô, liền buông cô rồi lùi ra sau hai bước. Nhân viên phục vụ thấy anh vừa kéo dài khoảng cách, nhanh chóng xông tới, nhặt khăn tắm trên đất khoắc lên vai Mẽ Tình: “Vị tiểu thư này, cô không sao chứ? Có cần tôi báo cảnh sát không?”

Tiêu Cố: “...”

Bây giờ anh mới chợt nhận ra, mình phải giải thích.

Mẽ Tình vì bị đá kích quá mức, nên tạm thời mất đi khả năng nói chuyện. Nhân viên phục vụ lại cho rằng cô sợ hãi, nên đỡ cô về phòng thay quần áo.

Đề lại một mình Tiêu Cố, nhân viên bên ngoài nhanh chóng dẫn anh đến phòng làm việc của quản lý suối nước nóng

Quản lý suối nước nóng là một người đàn ông trung niên hơi mập, từ khi sinh ra đã hớn hỏ, nhìn qua rất vui vẻ. Ông ngồi một bên ghế sofa, cười híp mắt nhìn Tiêu Cố ngồi đối diện.

Áo khoắc của Tiêu Cố bị Mẽ Tình cầm, cho trên trên người anh chỉ mặc áo lông màu trắng, anh mấp máy môi, nhấn mạnh một lần nữa: “Giống như tôi đã nói rồi, tôi và cô gái kia có quen biết.”

Quản lý ngồi đối diện nhấp ngụm trà nóng, cười ảm áp: “Tôi đã xem lại camera, đúng là hai người đi chung thật. Tôi tin anh là ông chủ của cô ấy, nhưng làm ông chủ thì không nên lợi dụng chức vị làm bậy, bức bách nhân viên làm chuyện mà họ không muốn”

Tiêu Cố: “... “

Đừng có tự tiện suy nghĩ lung tung như vậy được không?

Anh thở dài, cười với người quản lý: “Tôi nói lại một lần nữa, khăn tắm của ấy không cần thận bị rơi, tôi chỉ trùm áo khoắc của mình lên người cô ấy thôi.”

Quản lý khí thế nói: “Trong suối nước nóng không có người trông chừng, đương nhiên anh nói thế nào cũng được.”

Tiêu Cố: “... “

Muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do.

“Nếu như nhân viên chúng tôi không đến kịp lúc, anh có cam đoan mình sẽ không làm gì cô ấy không?”

Khóe miệng Tiêu Cố giật giật, trầm mặc độ mắt cùng quản lý.

Trong phòng nghỉ, Mễ Tình đã đổi lại quần áo của mình của mình, trên tay còn cầm ly nước nóng. Hơi nóng tỏa lên, khuôn mặt tái nhợt của cô cuối cùng cũng có huyết sắc. Nhân viên phục vụ thấy tinh thần cô tốt hơn một chút, dịu dàng hỏi thăm: “Vị tiểu thư, cô đã cảm thấy tốt hơn chưa?”

Mễ Tình không trả lời, nhân viên phục vụ hơi bối rối. Gặp phải sự việc như thế này, cô cũng không biết phải an ủi như thế nào mới khéo, nói: “Nếu như cô muốn báo cảnh sát, tôi có thể đứng ra làm chứng.”

Mễ Tình khựng lại, mím môi nói: “Không cần, tôi và người kia có quen biết. Anh ấy là ông chủ của chỗ tôi làm.”

Nhân viên phục vụ giật mình run run. Nháy mắt một cái, rồi nhìn về phía Mễ Tình, ánh mắt càng thêm phức tạp: “Tôi hiểu mà, có một số việc thân bất do kỷ bản thân không quyết định được.”

Lông mi Mễ Tình rung rung, cô ấy đang nghĩ đến chuyện gì vậy?

Cô đang muốn giải thích, đối phương lập tức cắt ngang: “Cô đừng suy nghĩ nhiều, cứ xem như không may bị chó cắn một cái đi.”

Mễ Tình: “... “

Khi cô đi ra từ trong phòng nghỉ, vừa lúc Tiêu Cố cũng được thả ra từ phòng làm việc của quản lý. Hai người vừa nhìn thấy nhau, độ xấu hổ trong không khí nhanh chóng tăng lên.

Tiêu Cố tiến lên về hướng Mễ Tình, như muốn nói điều gì, Mễ Tình quảng áo khoác của anh, giống như trùm bao tải lên đầu anh.

Mễ Tình muốn nhân cơ hội ấy cho anh một gậy, nhưng xung quanh lại không có gậy gộc gì để cô ra tay, cô không thể làm gì hơn là lấy tốc độ nhanh nhất để chạy trốn khỏi hiện trường.

Tiêu Cố nghe tiếng bước chân lộp bộp, anh lấy áo khoác xuống, đã thấy cô chạy xa.

Sau khi Mễ Tình trở về phòng, lập tức chôn mình trong chăn. Bên cùng phòng Thẩm Thi Thi vẫn chưa về, chắc đang đi chơi rồi. Mễ Tình không mở đèn, cả phòng chìm trong bóng đêm yên tĩnh, cô có thể nghe thấy cả tiếng thở của mình.

Chỉ trong một ngày ngắn ngủn, cô không những mất đi nụ hôn đầu, mà còn bị thấy hết, đối tượng lại cùng là một người! Nếu ở thời cổ đại, tình trạng bây giờ của cô sẽ không đi lấy chồng được.

Mễ Tình buồn bực gãi đầu trong chăn, kêu một tiếng.

Mất nụ hôn đầu tiên cô còn có thể tự an ủi bản thân, nhưng sự việc trong suối nước nóng... Sau này sao cô có thể đối mặt với anh Thỏ đây! Cô vô cùng muốn chết đuối cho quên đi!

Cô lăn lộn mấy vòng, cô thấy nếu cứ chết chìm trong suối, thì quá tốt cho Tiêu Cố rồi, có chết cũng phải lôi anh ta chịu cùng.

Cô âm thầm nhớ từng tập phim Conan, thay mặt của nạn nhân trong phim bằng mặt Tiêu Cố, rồi cuộc trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn.

Xảy ra tai nạn nghiêm trọng như thế, đêm nay vốn phải là một đêm thức trắng, nhưng Mễ Tình nghĩ đến 21 kiểu chết của Tiêu Cố, dần dần buồn ngủ, cô cố gắng mở to mắt, nhưng vẫn bị cơn buồn ngủ đánh bại.

Cuộc sống luôn đi ngược lại những gì ta mong muốn.

Gần mười hai giờ Thẩm Thi Thi mới về, cô thấy Mễ Tình đã ngủ, nhanh chóng nhẹ nhàng bò lên giường của mình, nhắn tin cho QQ Cố Cố Tím một lời chúc ngủ ngon, thấy được tin nhắn tự động của Cố Cố Tím, trong lòng cô chứa đầy mật ngọt nhắm mắt lại. Hành trình của ngày thứ hai là leo núi, Thẩm Thi Thi đã cài báo thức, đúng giờ gọi dậy. Tuy tối hôm qua cô ngủ tương đối trễ, nhưng Thẩm Thi Thi không có thói quen nằm ý, vẫn nhanh chóng bò dậy.

Cô rửa mặt xong đi vào mà Mễ Tình vẫn không có động tĩnh, lấy tay chọc chọc: “Mễ Tình, dậy thôi, ngày hôm nay đi leo núi.”

“Ừ...” Mễ Tình hất tay Thẩm Thi Thi ra một bên, trở mình ngủ tiếp.

Thẩm Thi Thi nhìn tay mình, cau mày lớn tiếng gọi: “Mễ Tình! Rời giường!!”

“....”

Mễ Tình bị đánh thức, cô vén chăn lên, ngồi dậy nhìn chòng chọc vào Thẩm Thi Thi.

Thẩm Thi Thi: “....”

“Tôi chờ cô ở ngoài vậy.” cô gấp gấp chạy ra ngoài, sau đó móc điện thoại di động ra nhấn cho tài khoản công chúng của Cố Cố Tím: “Công chúa nhỏ rời giường thật đáng sợ, ô ô ô (>~

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25

Nghe được chuyện tối qua, mặt Mễ Tĩnh đỏ lên.

Cô không nói gì mà xoay người lại, định trốn đi. Tiêu Cố nhìn theo bóng lưng cô, cũng leo lên.

Lâm Tĩnh Dung đến bên Tiêu Cố, sóng bước với anh: “Anh với Mễ Tĩnh thế nào rồi?”

“Không có gì.” Tiêu Cố lên tiếng nhàn nhạt.

Lâm Tĩnh Dung ngẩng đầu nhìn anh, tựa như vẫn có lời muốn nói, nhưng cuối cùng vẫn thu lại ánh mắt, không nói gì nữa.

Sau khi lên đến đỉnh núi, mọi người tự do hoạt động. Lốp tuyết rất dày, phóng tầm mắt nhìn quanh đều là tuyết trắng. Cảnh sắc tuy đẹp, nhưng rất lạnh lẽo, Mễ Tĩnh mặc áo lông, đầu ngón tay đông cứng vào.

Tiêu Cố mang theo một cái bình nước, bên trong là khương trà làm ấm người. Anh đổ trà vào nắp bình, đưa cho Mễ Tĩnh.

Mễ Tĩnh nhìn trà bốc hơi nghi ngút trước mặt, ngẩng đầu nhìn Tiêu Cố: “Anh không phải đối xử tốt thế với tôi, tôi không muốn nhìn thấy anh!”

Tiêu Cố thấy hơi buồn cười, vẻ mặt của Mễ Tĩnh bây giờ như trẻ con giận dỗi, nhìn rất.. đáng yêu.

“Vậy cô uống đi.” Anh bê nắp bình trên tay, không có ý thu lại.

Mễ Tĩnh cắn môi, lấy nắp bình để đuổi anh đi sớm.

Định uống cạn một hơi, cô quên mất: trà rất nóng.

Môi mới chạm vào nước trà, Mễ Tĩnh suýt thì hắt cả nắp ra: “Nóng quá! Anh cố ý hả!!”

Tiêu Cố giật mình, cau mày nhìn xem cô có bỏng không: “Cô không thấy trà đang bốc khói sao?”

Mễ Tĩnh nhìn chăm chăm vào anh, có điều đôi mắt to vừa bị kích động, nổi lên một tầng sương mỏng, vẻ mặt đáng thương.

Tiêu Cố cũng nhìn cô, rồi cup mắt, lấy nắp bình về. Anh nhẹ thổi vào nước trà đang tỏa khói, rồi đưa lại cho Mễ Tĩnh: “Công chúa nhỏ, uống trà đi.”

Mễ Tĩnh: “...”

Cô hơi lúng túng, 'hừ' một tiếng, tự mình thổi mấy lần, mới nhấp một ngụm trà nhỏ.

Tiêu Cố thấy công chúa rót cuộc cũng uống trà, rót cho mình một ly, vừa đưa kề bên môi, đã bị Mễ Tĩnh gọi lại: “Chờ đã! Chỗ đó tôi vừa uống xong, anh uống bên kia đi!”

Tiêu Cố khựng lại, khẽ cười, xoay nắp bình uống trà.

Mễ Tĩnh cau mày, tìm Thẩm Thi Thi cùng chụp ảnh, Tiểu Đức Tử tiến lên nói cười hi hi: “Ông chủ Tiêu, tôi cũng muốn uống trà.”

Tiêu Cố nói: “Mang cốc ra đây.”

Tiểu Đức Tử đau khổ: “Tôi không mang cốc.”

“Thế cô chịu đến khi xuống núi.”

Tiểu Đức Tử: “...”

Ngang nhiên phân biệt đối xử như thế hay lắm sao! Đúng là ông chủ chỉ yêu thích người đẹp! Tiểu Vương chú ý tới Tiêu Cố và Mễ Tĩnh, cô nghiêng đầu vốn muốn oán giận vài câu với Lâm Tĩnh Dung, nhưng thấy sắc mặt cô ấy không tốt, con người giật giật, cô hô to với Tiêu Cố: “Ông chủ, có thể giúp chúng tôi chụp ảnh không?”

Tiêu Cố 'ừ' một tiếng, đi tới.

“Lấy cảnh chỗ núi này đi.” Tiểu Vương đưa máy ảnh cho Tiêu Cố, kéo Lâm Tĩnh Dung đến đứng cùng, tạo dáng trước máy ảnh.

Tiêu Cố lựa chọn tiêu cự, ấn chụp, ngẩng đầu nhìn: “Được rồi.”

“À, cho tôi xem một chút.” Tiểu Vương nhìn máy ảnh, cười híp mắt nói với Tiêu Cố: “Ông chủ, hay là tôi giúp anh với chị Dung chụp một bức.”

Tiêu Cố không thích chụp ảnh lắm, lắc đầu: “Không cần đâu.”

“Ồi đừng ngại, không dễ tìm được cảnh đẹp thế này đâu.” Tiểu Vương nói xong liền kéo Lâm Tĩnh Dung đến bên người Tiêu Cố, còn mình đứng đối diện lấy cảnh: “Hai người cười lên nào!”

Lâm Tĩnh Dung ngẩng đầu nhìn Tiêu Cố, cười nói: “Cùng chụp một tấm nhé.”

Tiêu Cố không nói gì, Tiểu Vương gửi một ánh mắt khích lệ cho Lâm Tĩnh Dung, nhấn chụp.

Chụp xong, cô ôm máy ảnh đi sang chỗ khác: “Em qua bên kia, hai người cứ trò chuyện nha.”

Lâm Tĩnh Dung nhìn cô đi xa dần, nói với Tiêu Cố đang ở bên cạnh: “Sắp sang năm mới rồi, anh có muốn đi gặp mọi người với em không?”

Tiêu Cố trầm mặc một hồi, nói: “Không cần đâu.”

Lâm Tĩnh Dung hơi lúng túng, cô khẽ nói: “Anh đừng hiểu lầm, em không có ý gì hết, em chỉ thấy anh năm nào cũng một mình ở lại đây..”

“Anh biết.” Tiêu Cố quay lại nhìn cô, tròng mắt đen lãnh đạm, dường như không còn sự ôn nhu bình thường nữa, “Em đối với anh là một nhân viên ưu tú, cũng là người bạn đáng tin cậy.”

Lâm Tĩnh Dung sững sốt cúi đầu, lúc lâu sau mới nói: “Chỉ như vậy thôi sao?”

“Ừ.” Thanh âm nhẹ nhàng từ từ hạ xuống.

Lâm Tĩnh Dung trầm mặc, rồi lại cười: “Em đã biết.” cô ngẩng đầu nhìn Tiêu Cố, nói với anh, “Em đi tìm Tiểu Vương.”

Tiêu Cố gật đầu, đi về hướng khác.

Mọi người chơi ở trên núi một lát đã đến buổi trưa, tất cả ăn bánh quy chống đói rồi xuống núi. Xuống núi nhanh hơn lên núi, nhưng khi về resort thì đã là 1 giờ chiều. May mà nhà hàng vẫn cung cấp bữa trưa, mọi người ăn cơm rồi nghỉ ngơi, đến 5 giờ tất cả về thành phố A.

Khi đi chỗ ngồi thế nào thì lúc về cũng thế, nhưng Lâm Tĩnh Dung ngồi xe trước đột nhiên lại leo lên xe thuê cho mọi người. Thẩm Thi Thi không rõ lắm, nhưng cô muốn để Mễ Tĩnh ngồi riêng với Tiêu Cố nên cũng trèo lên xe Van.

Mễ Tĩnh: “...”

Cô không muốn ngồi riêng với Tiêu Cố hơn hai tiếng, nhưng hai xe Van đều không thể chen nổi nữa, tất cả mọi người đều không cho cô lên xe. Land Rover của Tiêu Cố bấm còi, Thẩm Thi Thi cười nói: “Nhanh lên nhanh lên, chỗ của cô ở xe ông chủ.”

Mễ Tĩnh: “...”

Mễ Tĩnh: \ “... \ “

Cô bất đắc dĩ chạy tới Land Rover, mở cửa ngồi phía sau.

Tiêu Cố không nói gì, chạy theo hai chiếc xe kia.

Dọc đường đi, hai người chẳng nói chẳng rằng, Mễ Tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ đờ đẫn. Ban ngày mùa đông rất ngắn, mới hơn 6 giờ mà trời đã tối. Đèn đường dần sáng lên, cửa sổ kính phản chiếu đường nét mờ nhạt của cô.

Vì sắc trời u ám, xe đi chậm, về đến thành phố A sẽ hơn 9 giờ. Bình thường bây giờ, Mễ Tĩnh vẫn đang sinh long hoạt hổ [1], nhưng ban ngày đã leo núi hơi mệt, đang ngủ ở đằng sau.

Tiêu Cố nhìn cô qua kính chiếu hậu, đánh tay lái, không đi theo hai chiếc xe kia nữa.

Mễ Tĩnh đập đầu vào cửa xe nên tỉnh giấc. Khung cảnh ngoài kia rất xa lạ, không giống như đường về hoa viên Nam thành. Cô xoa xoa chỗ vừa đụng, hỏi Tiêu Cố đang lái xe: “Đây là chỗ nào thế?”

Tiêu Cố nói: “Hôm nay về hơi muộn, nên ở chỗ này một đêm, mai tôi đưa cô về.”

Mễ Tĩnh giật giật chân mày, bây giờ chỉ số tín nhiệm của cô với Tiêu Cố đang ở mức thấp nhất, thấy anh đem mình đến nơi xa lạ, lập tức đề phòng rút lên: “Anh có ý gì? Chúng ta đi đâu?”

Tiêu Cố cười nói: “Sao thế, sợ tôi làm hại cô à?”

Mễ Tình rụt rè nhìn anh, Tiêu Cố vui vẻ: “Chỗ này rất gần, tôi thấy cô buồn ngủ như thế, nên đành mang cô tới đây vậy.”

Anh nói xong, cho xe quẹo, dừng lại trước cửa lớn.

Mễ Tình nhìn ra ngoài cửa xe, chỗ này cũng là một khu dân cư, bia bằng đá cẩm thạch trước cửa viết mấy chữ 'Khải Thụy Quốc Tế' rất to.

Bên trái cửa là phòng bảo vệ, cửa sắt đang mở, nhưng trước đó là một cái máy. Tiêu Cố đưa thẻ ra vào cho bảo vệ, người kia quẹt một cái, cái máy mới mở ra.

Tiêu Cố cầm lại thẻ, lái xe vào. Con buồn ngủ của Mễ Tình tan biến, mở to mắt đánh giá xung quanh.

Tuy trời rất tối, nhưng đèn bên trong lại sáng vô cùng, mọi thứ rất rõ ràng.

Nhà ở đây được thiết kế theo lối biệt thự Châu Âu, mỗi nhà còn có cả hoa viên và sân thượng. Mễ Tình nhìn một lúc, hỏi Tiêu Cố: “Anh có nhà ở đây?”

Tiêu Cố gật đầu: “Ừ.”

Mễ Tình: “...”

Xem ra bán Xuyên Xuyên rất có tiền đồ.

Land Rover của Tiêu Cố chạy đến trước một ngôi biệt thự rồi dừng lại, anh lái xe vào ga ra, đi ra ngoài. Mễ Tình theo anh xuống xe, nhìn xung quanh. Tiêu Cố quét vôn tay trước cánh cửa đang đóng chặt, cửa liền mở ra.

Mễ Tình 'ò' một tiếng, đúng là khóa vân tay.

Tiêu Cố dẫn cô đến phòng khách, đưa cho Mễ Tình một đôi dép: “Đi vào đi.”

Mễ Tình bừa bãi, thay dép đi vào.

Chỗ này đã sửa chữa xong, rất sạch sẽ, Mễ Tình dạo quanh một vòng, nói với Tiêu Cố: “Anh sửa sang xong rồi, tôi gì không ở?”

“Chỗ này xa quá, bên kia gần tiệm hơn.” Tiêu Cố cởi áo khoác ra, để ở ghế salon, nhìn cô nhếch miệng: “Chỗ này tôi định dùng làm phòng cưới.”

Mễ Tình: “...”

Mặt cô đỏ lúm lúm!

Tiêu Cố cười, giới thiệu cho Mễ Tình: “Tầng một là phòng khách và phòng bếp, tầng hai là phòng ngủ cho khách và thư phòng, tầng ba là phòng ngủ chính, cô muốn ở đâu?”

“Phòng ngủ cho khách!” Mễ Tình nói xong lập tức chạy lên trên tầng. Tiêu Cố đi sau cô lên tầng hai, tiện tay mở cửa phòng giúp cô, “Gián này có phòng tắm riêng, cô có thể tắm.”

Mắt Mễ Tình sáng lên, tuyệt quá!

Cô nhìn Tiêu Cố, trừng mắt: “Nhà này anh cũng cho thuê à?”

Tiêu Cố nhìn cô, trừng lại: “Không cho thuê, ai gả cho tôi được ở miễn phí.”

Mễ Tình: “...”

Cô vào trong phòng, cầm tay nắm cửa: “Anh Tiêu, tôi cần thời gian nghỉ ngơi, anh đi được rồi.”

Tiêu Cố cười, xoay người đi, Mễ Tình thấy anh lên lầu, nhanh chóng đóng cửa lại.

Lúc này, Cố Tín còn đang ở trong công ty bàn chuyện ra album mới. Anh nhìn thấy Thẩm Thi Thi gửi ảnh cho tài khoản công chúng của anh, cười với Chu Nghi Nhiên đối diện: “Hôm nay cực khổ rồi, mai tôi mời anh đi ăn Xuyên Xuyên.”

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Mễ Tình đi một vòng trong phòng khách, rồi hào hứng vào xem phòng tắm. Phòng tắm không rộng lắm, giấy dán tường màu trắng, gạch men sứ, bồn tắm bằng sứ đặt trong cùng, bên ngoài là cửa kính trong suốt.

Cô thử nước ấm, đến khi nước dâng lên 2/3 bồn, cô ngâm mình. Bồn tắm dài vừa đủ để cô duỗi chân, nhiệt độ nước thích hợp rất hiệu quả trong việc xua tan mệt mỏi.

Cô dựa vào thành bồn, nhẹ nhõm khoan khoái, thầm nghĩ rằng, không biết trong phòng ngủ chính của Tiêu Cố ngâm nước có thoải mái hơn không.

Không phải không phải, cô không muốn đi tắm ở phòng Tiêu Cố.

Hơn 20 phút sau cô mới ra ngoài, đúng lúc nghe được tiếng gõ cửa.

Trong nhà chỉ có cô và Tiêu Cố, người ngoài cửa không cần nói cũng biết là ai. Cô bình tĩnh lại, tự nhiên đập cửa phòng con gái nhà người ta, chắc có việc gì đó.

Mễ Tình hỏi: “Chuyện gì thế?”

Tiêu Cố ở ngoài cửa hỏi: “Cô có đói không? Tôi vừa làm đồ ăn, cô có muốn ăn không?”

Mễ Tình bất giác sờ bụng, tuy buổi trưa ăn cơm muộn, nhưng lúc tối vội vã về nên trên xe cô mới ăn một ít đồ vặt. Cô quả thực hơi đói. Suy nghĩ một lát, cô tới trước gương, đảm bảo đồ ngủ không xộc xệch, đoan trang nghiêm chỉnh, cô mới mở cửa ra ngoài: “Ăn ăn ăn.”

Tiêu Cố cười khê, đi xuống nhà.

Bên ngoài bếp là nhà ăn. Tiêu Cố dùng nồi nhỏ nấu mì, bên trong thêm một ít đồ ăn kèm, cầm hai cái bát và hai đôi đũa ra ngoài.

Mễ Tình ăn đến nỗi như úp mặt vào trong nồi, hai tay đỡ bát, húp mì xì xụp.

“Ở đây không có nguyên liệu nấu ăn, tôi chỉ tìm được mấy thứ này, cô ăn tạm.” Tiêu Cố cũng cầm đũa, xoắn mì cho vào bát.

Mễ Tình hơi cảm thán, mùi vị thế này mà chỉ là mức độ ‘ăn tạm’ thôi à? Chẳng nhẽ trước đây cô ăn mì gói, anh nghĩ rằng cô ăn rác rưởi sao?

“Cô muốn ăn trứng à?” Trong nồi có một quả trứng chần, Tiêu Cố chỉ tìm được đúng một quả, nên cho vào nấu.

“Có có.” Mễ Tình cầm bát đưa tới nồi, chờ Tiêu Cố gấp trứng vào bát mình.

Tiêu Cố hơi bất lực cắn môi, dùng đũa kẹp trứng gấp vào bát Mễ Tình: “Cô ăn đêm nhiều thế không sợ béo ẹ?”

Mễ Tình nuốt hết mình trong miệng, khinh bỉ nói: “Tôi không béo lên đâu, tạng người tôi ăn hoài không béo.” Mễ Tình nói xong, bỗng khựng lại, chờ đã, hôm qua cô đã bị Tiêu Cố nhìn hết rồi, hôm nay hai người hòa hợp vui vẻ ăn mì chung thế này, có gì đó sai sai?

Cô nhú mày, ngẩng đầu nhìn Tiêu Cố, nói: “Không phải anh nên nói rằng ‘Chúng ta đang chiến tranh lạnh’ sao?”

Tiêu Cố buông đũa, bật cười: “Nếu cô cảm thấy bản thân thiệt thòi, tôi có thể cời lại cho cô xem.” Phụt.. khụ khụ” Mễ Tình sặc nước, vừa bực vừa ngại nhìn anh: “Ai muốn nhìn chứ, biến thái!”

Tiêu Cố đứng dậy, lùi về sau hai bước: “Tôi nói thật đấy, có qua có lại, để cô không nói tôi chiếm tiện nghi của cô.”

Mễ Tình thấy anh vừa nói vừa toan cời áo khoác ra, đứng bật dậy: “Dừng ngay! Không được kiểm soát giờ trò lưu manh.”

Biết ngay con chồn này gọi cô ra ăn tối, đâu chỉ đơn giản như thế!

Tiêu Cố cười, dựa vào tường. Mễ Tình đỏ bừng mặt, cầm bát vọt lên lầu.

Tiêu Cố ở lại trong phòng ăn, lặng lẽ cười một lát, rồi mới ngồi vào bàn, ăn hết chỗ mì còn lại.

Mễ Tình trong phòng dành cho khách ăn xong trứng chần nước sôi trong miệng, lòng sợ hãi buông đũa xuống.

Ở lâu mới biết lòng người, tên Tiêu Cố nhân cách vạn vạn này.

Chắc vì ban ngày leo núi tốn sức, nên Mễ Tình ngủ một giấc rất ngon. Lúc Tiêu Cố gọi dậy, cô còn đang nằm mơ.

Mễ Tình bị đánh thức, tâm trạng không tốt, hung hãn ra mở cửa, nhìn Tiêu Cố đứng ngoài: “Có chuyện gì?”

Tiêu Cố không phải Thẩm Thi Thi, khí thế của cô đâu thể dọa được anh, anh nhìn cô, cười nói: “Công chúa nhỏ ơi, hôm nay cô phải đi làm.”

Mễ Tinh: “...”

Vì cô là công chúa nhỏ, nên sao cô phải đi làm!

Mễ Tinh buồn bã đau lòng đóng cửa thay quần áo. Khi cô đi xuống nhà, Tiêu Cố đang chờ ở cửa.

“Đi thôi.” Mễ Tinh nói.

Tiêu Cố nhìn cô, hỏi: “Cô mang đủ đồ chưa?”

Mễ Tinh: “Tôi nghĩ là rồi.”

“Nghĩ?” Tiêu Cố đi lên trước, nói với cô: “Ra đây lưu dấu vân tay?”

Mễ Tinh sững sốt, nghi ngờ nhìn anh: “Lưu dấu vân tay làm gì?”

“Nếu cô đột ngột nhớ mình quên thứ gì ở đây, thì chả lẽ tôi phải đến mở cửa cho cô à?”

Mễ Tinh: “...”

Cô cười haha, đến chỗ máy lưu dấu lại.

Tiêu Cố thấy cô xong rồi, khẽ nâng khóe miệng, đi ra ngoài: “Đi thôi, cô trễ giờ làm rồi.”

Mễ Tinh: “...”

Mấy phút sau, cô đã chễm chệ ngồi trên chiếc Land Rover của Tiêu Cố, đi về quán Xuyến Xuyến “Hương Phiêu Mùoi Dặm”.

Tiêu Cố đưa một hộp sữa cho Mễ Tinh, chắc là đồ mua ở siêu thị bên cạnh Khải Thụy Quốc Tế. Cô nhìn hộp sữa, cuối cùng vẫn nhận lấy uống.

“Haizzzzzz” Mễ Tinh ngồi bên ghế phụ, than thở.

Tiêu Cố nói: “Mới sáng ra đã than cái gì?”

Mễ Tinh đảo mắt: “Bởi vì sáng sớm tôi không được ngủ, phải dậy đi làm.” nghĩ lại việc mình phải làm là nhân viên phục vụ, tâm trạng Mễ Tinh tụt dốc không phanh. Tiêu Cố khẽ cười, không nói gì.

Xe đi hơn 40 phút mới đến tiệm Xuyến Xuyến, Mễ Tinh tháo dây an toàn, thuận miệng hỏi: “Anh mua nhà ở xa thế làm gì?”

Tiêu Cố nói: “Thích thì mua, tôi định mở chi nhánh ở đó.”

Mễ Tinh hơi ngẫm nghĩ, gật đầu, bên đó có không ít hộ gia đình, hơn nữa chỗ đó nhiều điểm thương mại, buôn bán chắc không tệ.

Qua hai ngày vui chơi rồi lại đi làm, mọi người vẫn phấn khích, đề tài trò chuyện vẫn xoay quanh chuyện đi vừa rồi.

Mễ Tinh tới ấn vân tay, máy chấm công vang lên, hiện tên cô. Mễ Tinh thu tay, vào phòng thay quần áo, sững sờ tại chỗ.

Vừa rồi cô cảm thấy có gì đó không đúng, hóa ra là vậy!!

Nhà của Tiêu Cố khóa bằng vân tay, anh lại để cô lưu dấu vân tay của mình vào, không phải đồng nghĩa với việc anh đưa chìa khóa nhà cho cô sao?

...

Ông chủ Tiêu tin tưởng cô thật, không sợ cô bê nhà anh ta đi à? Haha/

Mễ Tinh không tưởng tượng thêm nữa, vỗ vỗ mặt, vào phòng thay đồng phục.

Lúc ra ngoài gặp Lâm Tinh Dung, Mễ Tinh lên tiếng chào hỏi, đề ý chuyện hôm qua: “Chị Dung, sao hôm qua chị không đi xe ông chủ về?”

Trong tiệm này, người có quan hệ gần gũi với Tiêu Cố nhất chắc chắn là Lâm Tinh Dung. Hành động hôm qua của chị ấy hơi khác thường, hơn nữa nếu không phải do chị ấy chen lên xe van kia, Thẩm Thi Thi cũng sẽ không theo lên, tác hợp cô với Tiêu Cố.

Lâm Tinh Dung trầm mặc, cười nói: “Chuyện đó à, vì.. hôm qua tôi bị ông chủ Tiêu từ chối, đi xe của anh ấy thì xấu hổ lắm.”

Mễ Tinh ngây ngơ, cô chỉ băng quơ một câu, không ngờ câu trả lời lại thế này. Cô chần chừ hỏi lại: “Từ chối là sao?”

Tinh Dung gật đầu cười: “Ừ, ông chủ nói chỉ coi tôi là nhân viên, đồng nghiệp, nên mọi người về sau đừng gọi đùa tôi là bà chủ nữa.”

Mễ Tình mím môi, lúng túng: “Thật ngại quá, tôi không biết..”

“Không sao.” Lâm Tình Dung vỗ vai cô, nụ cười trên mặt rạng rỡ hẳn lên “Cô phải cố lên, tôi rất coi trọng cô.”

Mễ Tình: “...”

Cố lên cái gì? Nỗ lực trở thành quản lý à?”

“Được rồi, tôi thấy cô đi xe Tiêu Cố đến đây, hai người hôm qua không về nhà à?” Lâm Tình Dung tới bên cạnh Mễ Tình, vừa xuống cầu thang vừa nói.

Mặt của Mễ đỏ lựng, như gấp gấp muốn làm sáng tỏ chuyện gì đó: “Không phải đâu, ngày hôm qua về hơi muộn, nên anh ấy đưa tôi ở Khải Thụy Quốc Tế.”

Lâm Tình Dung dừng một chút, gật đầu: “À, chỗ kia tôi còn chưa bao giờ đến.”

Mễ Tình càng luống cuống, Lâm Tình Dung nhìn cô, cười một tiếng: “Tôi chỉ băng quơ nói mấy câu, cô đỏ mặt làm gì?”

Mễ Tình sờ mặt: “Tôi sợ mọi người hiểu lầm, tôi và ông chủ Tiêu thực sự không có gì...”

Cô nói xong câu cuối thì cạn kiệt sức lực, bởi nụ hôn ở suối nước nóng lại hiện ra trước mắt.

Tiêu Cố về nhà, đầu tiên anh dắt chó về. Husky đã hai ngày chưa thấy anh, lúc này được về nhà, nó vô cùng kích động. Tiêu Cố treu chọc con chó, đang định dẫn nó xuống phía dưới, lại nhận được điện thoại của Cố Tín.

“Có chuyện gì?” Tiêu Cố hỏi, Husky kêu theo.

“A, Husky có vẻ rất phấn khích, có phải nó nhớ em rồi đúng không?” Cố Tín nghe tiếng Husky, cười hỏi.

Tiêu Cố nói: “Có cần anh đưa điện thoại cho nó, để hai người trò chuyện không?” Cố Tín mấp máy, nói: “Hôm nay Thẩm Thi Thi có đi làm không?”

Tiêu Cố nhướn mày: “Em hỏi cái này làm gì?”

Cố Tín nói: “Cô ấy là fans mà, em định đến đó cho cô ấy một sự bất ngờ.”

Tiêu Cố: “...”

Anh xoa đầu Husky, suy nghĩ: “Thẩm Thi Thi đến tiệm vào buổi trưa.”

“Ok, em sẽ đưa một người bạn đến, anh giúp em chuẩn bị một phòng riêng.” Cố Tín giot tay lên nhìn đồng hồ, nói “Bọn em chuẩn bị xuất phát đây.”

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Lúc Cố Tín và Chu Nghi Nhiên đến, trong tiệm chỉ còn hai ba bàn khách. Thừa dịp ít người, Cố Tín khiêm tốn đi lên lầu hai.

Mễ Tình mang trà nhân sâm ra cho khách, xoay người đứng lúc nhìn thấy góc áo Chu Nghi Nhiên. Cô giật giật lông mày, ánh mắt dừng lại trên người Tiêu Cố trong đại sảnh.

“Sao hôm nay anh lại đến đây canh chừng?” tuy bình thường anh cũng hay ghé vào tiệm, nhưng hôm nay rõ ràng là đang chờ người.

Tiêu Cố đi tới trước mặt Mễ Tình, nói: “Hôm nay em họ tôi muốn đến đây.”

“Em họ anh? Cố...” Lúc sắp thốt ra chữ cuối cùng, cô vội vàng che miệng mình lại.

Tiêu Cố gật đầu, nói: “Đã tới rồi. Đang ở trên lầu.”

Mễ Tình nhìn cầu thang, thì ra người vừa mới lên đi là Cố Tín sao? Ui, Cố Tín tới, Thẩm Thi Thi. . . Nhắc mới nhớ, sao hôm nay Thẩm Thi Thi còn chưa đi làm.

Cô vừa nghĩ tới đây, Thẩm Thi Thi đã hấp tấp chạy vào: “Xin lỗi, trường học có chút việc em phải ở lại làm cho xong.”

Tieu Cố nhìn gương mặt đỏ bừng của cô, nhẹ nhàng nói: “Không cần xin lỗi, dù sao anh cũng trừ tiền.”

Thắm Thi Thi: “...”

Cô làm khuôn mặt quý, đeo balo định đi thay quần áo, Tieu Cố gọi lại: “Phòng 18 trên lầu có khách, cô phụ trách đi.”

Thắm Thi Thi có chút nghi ngờ, dừng bước chân: “Sớm như vậy đã có người đến đặt phòng rồi à?” Tuy phòng riêng dùng để tiếp khách khá tiện lợi, nhưng cô nghĩ ăn Xuyên Xuyên phải ăn ở đại sảnh mới đông vui.

Tieu Cố chỉ gật đầu không giải thích nhiều, nhưng đầu Mễ Tình lại chột lóc lên, như là hiểu ra điều gì.

Khách phòng 18 nhất định là Cố Tín!

Cô xoay người nhìn Thắm Thi Thi, trong mắt cười mang theo sự hứng thú đầy ám muội: “Đợi lát nữa biểu hiện tốt một chút.”

“Hả? À. . .” Thắm Thi Thi bất đắc dĩ lên tiếng, quay người lên phòng thay quần áo.

Cô thay xong đồng phục, trực tiếp đến phòng 18 gõ cửa: “Xin chào, làm phiền rồi.”

Cô đẩy cửa đi vào, vừa định hỏi khách cần gì không, nụ cười liền đọng lại ở trên mặt.

Cố Tín mặc áo màu đen ngồi dựa vào tường, cười với cô: “Chúng ta lại gặp nhau rồi, cô Thắm Thi Thi.”

Chu Nghi Nhiên ngồi đối diện khẽ động lông mi, ánh mắt hứng thú đạo trên người Cố Tín và Thắm Thi Thi. Xem ra Cố Tín mời anh đến ăn Xuyên Xuyên ở đây, là ý tại ngôn ngoại [1].

[1] Ý tại ngôn ngoại: ý không nằm trong câu nói.

Từ sau lần gặp nhau trong cửa hàng tiện lợi, cô chưa gặp lại anh. Cô cũng không nghĩ mình sẽ đợi Cố Tín quay lại cửa hàng, càng không nghĩ tới anh sẽ đến ăn tiệm này.

Kinh ngạc một hồi, Thắm Thi Thi hồ hởi nói: “Đúng vậy, chúng ta thật có duyên!”

Cố Tín cười nhẹ, nhìn cô: “Trước đây anh có đến cửa hàng tiện lợi hai lần. Nhưng đều không phải lần em trực ban.” Thắm Thi Thi nói: “À, em phải sắp xếp lịch học, một tuần chỉ làm ở đó hai, ba lần.”

Cố Tín gật đầu, Thắm Thi Thi nhiệt tình hỏi: “Hai người ăn gì? Em sẽ đưa món lên.”

“Vâng cảm ơn nhiều.” với thân phận của Cố Tín, anh quả thực không tiện chường mặt ra khắp nơi, anh chọn một vài món mình thích, Thắm Thi Thi ra ngoài giúp anh gọi món.

Chu Nghi Nhiên chờ Thắm Thi Thi rời khỏi, như cười như không nhìn anh: “Cố Thiên Vương quan hệ rộng thật.”

Cố Tín nhướn mày trả lời: Thắm Thi Thi làm việc tại cửa hàng tiệm lợi cạnh nhà tôi, lần trước bị fans đuổi theo, cô ấy đã giúp tôi.”

Chu Nghi Nhiên thú vị 'ồ' một tiếng: “Nhìn có vẻ giống sinh viên?”

“Ừ, đại học năm hai.”

Chu Nghi Nhiên cười khẽ một tiếng: “Anh biết rõ cô ấy quá.”

Cố Tín không vì lời trêu đùa mà xấu hổ, anh cảm môi, nói với Chu Nghi Nhiên: “Chúng tôi đã từng ăn cơm cà ri với nhau.”

Mễ Tình tò mò chạy lên tầng hai vây xem, Thắm Thi Thi ngâm nga bài hát chủ đề trong album Passion love của Cố Tín, tay bê đồ ăn. Mễ Tình đến bên cạnh, quan sát cô: “Có chuyện gì mà phấn khởi thế?”

Cô biết rõ rồi còn hỏi.

Thắm Thi Thi thấy cô đến, hưng phấn trả lời cô: “Cố Tín đến! Đang ở trong phòng 18! Một thời gian không gặp, anh ấy lại đẹp trai hơn rồi!”

Mễ Tình: “...”

“Được rồi, cô đến đúng lúc lắm, nhiều món như thế này, một mình tôi cảm không xuể, giúp tôi bê vào đi.” Thắm Thi Thi nói xong chuyển một đĩa đồ ăn cho Mễ Tình.

Mễ Tình nhận lấy đĩa, theo Thắm Thi Thi đến phòng 18: “Anh ấy đến một mình sao? Không đưa theo bạn gái nào à?”

“Nói vậy, anh ấy làm gì có bạn gái.” Thẩm Thi Thi quay đầu hung ác trừng mắt nhìn Mễ Tĩnh, lại suy nghĩ “Hình như còn có một người, tôi chưa nhìn kỹ.”

Mễ Tĩnh cười: “À, tôi biết rồi, trong mắt cô có Cố Tín thôi.”

Thẩm Thi Thi ha ha: “Tại vì trên người anh ấy tỏa ra ánh hào quang.”

Mễ Tĩnh trong lòng nhớ lại điều gì đó, nhưng khi chạy tới cửa phòng, cô vẫn muốn kìm nén hy vọng.

“Thật ngại quá, làm phiền rồi.” Thẩm Thi Thi cười híp mắt mở cửa đi vào, Mễ Tĩnh ở sau lưng cô, Cố Tín nhìn rồi liền đưa tay nhận lấy đồ ăn đặt trên giá cạnh bàn.

Lúc khom lưng, ánh mắt của Mễ Tĩnh vừa đúng lúc nhìn qua người khách ở đó, cô chợt cứng đờ, cho rằng bản thân nhìn lầm rồi.

Chu Nghi Nhiên hơi nghiêng đầu, đối diện với cô, mắt anh xẹt qua một tia kinh ngạc, hỏi một câu như thăm dò: “Mễ Tĩnh?”

Cố Tín và Thẩm Thi Thi nhìn bọn họ, lòng mi Mễ Tĩnh khẽ rung động, giống như con chim nhỏ mới nở từ trứng, lông tơ trên người rung rung.

“Thật ngại quá, anh nhận nhầm rồi.” cô bỏ lại một câu nói, xoay người bước nhanh ra ngoài.

Chu Nghi Nhiên đứng lên, đuổi theo: “Chờ đã.” Khi Mễ Tĩnh chạy đến cửa cầu thang, đúng lúc lướt qua người Tiêu Cố đang đi lên, Tiêu Cố quay lại nhìn cô chạy nhanh xuống tầng dưới, lòng mày khẽ cau lại.

“Mễ Tĩnh!” Chu Nghi Nhiên đuổi tới cầu thang, trong miệng vẫn gọi tên Mễ Tĩnh.

Tiêu Cố bắt cánh tay anh, ngăn Chu Nghi Nhiên lại: “Anh làm gì vậy?”

Chu Nghi Nhiên nhú mày, dừng lại nhìn Tiêu Cố: “Chẳng lẽ không nên để tôi hỏi anh sao? Anh là ai?”

Tiêu Cố nói: “Tôi là ông chủ ở đây, Tiêu Cố.”

Chu Nghi Nhiên đảo mắt, hỏi: “Anh chính là anh họ Cố Tín?” anh quan sát Tiêu Cố, rút tay mình ra “Xin lỗi, bây giờ tôi có chút việc, đợi lát nữa trò chuyện tiếp.”

Bóng dáng Mễ Tĩnh đã không còn ở cầu thang, Chu Nghi Nhiên đuổi theo.

Tiêu Cố còn đứng ở cửa cầu thang, nhìn bóng lưng của anh ta, nhú mày. Cố Tín đi từ trong phòng ra, đứng cạnh Tiêu Cố: “Rốt cuộc có chuyện gì vậy?”

Tiêu Cố quay đầu nhìn anh: “Anh muốn hỏi, người em đưa đến là ai?”

Cố Tín nói: “Chu Nghi Nhiên, một nghệ sĩ dương cầm, hai người có gặp nhau ở tiệc sinh nhật mẹ Hoắc Lệ mà.”

Tiêu Cố vẫn nhú chân mày, tâm tình nghèo nàn nhìn anh: “Xin lỗi, anh không biết Chu Nghi Nhiên, lại càng không nhận ra mẹ Hoắc Lệ là ai.”

Cố Tín nhếch miệng cười, nói: “Có vẻ anh ấy quen Mễ Tĩnh, công chúa nhỏ anh nhật về ấy.”

Mễ Tĩnh vọt ra từ tiệm Xuyên Xuyên, ngay cả đèn đỏ trên đường cũng không ngăn nổi cô. Lúc cô định vượt đèn đỏ mạnh mẽ băng qua đường, chợt bị một cánh tay dùng lực kéo lại.

“Rất nguy hiểm” Chu Nghi Nhiên kéo cổ tay cô, chân mày hơi nhíu.

Mễ Tĩnh vừa nhìn thấy anh, lập tức xấu hổ. Cô vội vã rút tay lại, đổi phương hướng chạy. Chu Nghi Nhiên chân dài, hai, ba bước đã đuổi kịp cô: “Mễ Tĩnh.”

“Tôi không phải tôi không phải, anh nhận lầm người rồi!” Cô hai tay che mặt, liều chết không thừa nhận mình là Mễ Tĩnh.

Chu Nghi Nhiên nhìn cô, khóe miệng khẽ mỉm cười: “Sao không nhận mình là Mễ Tĩnh?”

“Tôi vốn không phải mà!” Mễ Tĩnh ương ngạnh lấy tay che mặt.

Chu Nghi Nhiên cười, kéo tay đang che mặt của cô ra, đôi mắt âm áp nhìn cô chăm chú: “Em đến thành phố A từ khi nào?”

Mễ Tĩnh nói: “Tôi vốn là người thành phố A.”

Chu Nghi Nhiên rốt cục nhịn không được cười thành tiếng: “Nếu em không phải là Mễ Tĩnh, vậy thấy anh em bỏ chạy làm gì?”

Mễ Tĩnh: “...”

Một sơ hờ quá lớn.

Cô cúi đầu không nói lời nào, bỗng một người đi xe đạp nhấn chuông. Chu Nghi Nhiên nắm cổ tay cô, kéo sang ven đường.

“Anh nghe nói em không khỏe, nên không tiện xuất hiện, không nghĩ rằng em đã đến thành phố A.” anh nhìn cô, giọng nói nhu hòa “Đã xảy ra chuyện gì thế?”

Mễ Tĩnh mím môi, dù sao cô nói mình không phải Mễ Tĩnh anh cũng không tin, nếu đã như vậy, cần gì giấu giếm: “Em bị bức hôn, nên mới bỏ nhà đi.”

Lúc cô nói chuyện vẫn cúi đầu, tuy là quyết định thành thật với anh, nhưng vẫn không dám nhìn vào mắt anh.

Chu Nghi Nhiên sững sốt, dĩ nhiên anh không ngờ chân tướng là như vậy. Lúc đầu anh còn tưởng rằng, Mễ Tĩnh tu luyện tính kiên nhẫn, ở trong nhà không bước ra khỏi cửa.

Anh trầm mặc một hồi, mới hỏi: “Em đã nói chuyện rõ ràng với bố mẹ chưa?”

Mễ Tĩnh gật đầu: “Em nói rồi, nhưng bố em không nghe. Ông ấy vẫn như vậy, chuyện ông quyết định, không ai có thể từ chối.”

Chu Nghi Nhiên nhìn cô, ánh mắt càng dịu dàng hơn. Anh đưa tay xoa đầu cô “Bố mẹ sắp xếp hôn sự của em với ai?”

Mễ Tĩnh chép chép miệng: “Người Tổng gia, tên em không nhớ rõ.”

Chu Nghi Nhiên nở nụ cười, hỏi: “Em cứ cúi đầu như vậy làm gì, không muốn nhìn thấy anh sao?”

“Không phải!” Mễ Tĩnh vội vàng ngẩng đầu nhìn anh, sau khi đụng phải ánh mắt của anh lại thật nhanh cúi đầu xuống “Chẳng qua bây giờ em như thế này, thật sự là không còn mặt mũi gặp anh...”

Vừa rồi ở trong tiệm, nếu có kẻ bắt cóc cô nhất định sẽ không chút do dự nhảy xuống.

Chu Nghi Nhiên nhếch miệng, cố ý quan sát cô, nói: “Không đúng, em bây giờ vô cùng đáng yêu.”

Mễ Tĩnh nhìn quanh, khẽ ngẩng đầu lên liếc anh. Không được nha, Anh Thỏ dịu dàng quá rồi.....

Chu Nghi Nhiên thấy cô cuối cùng đã ngẩng đầu lên, cười nói với cô: “Em bây giờ đang ở đâu?”

Mễ Tĩnh nói: “Trong nhà Tiêu Cố, anh ta cho em thuê phòng.”

Chu Nghi Nhiên khẽ nhu mày, rồi lại vui vẻ cười với cô: “Khoảng thời gian này anh ở lại thành phố A, hay là em chuyển đến chỗ anh ở, anh không lấy mất tiền.”

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Lời nói của Chu Nghi Nhiên như kẹo ngọt, quyến rũ Mễ Tĩnh.

Chắc chắn nhà anh tốt hơn nhà Tiêu Cố ở Hoa viên Nam Thành nhiều, cô chuyển đến đây ngày nào cũng ngâm trong bồn tắm. Nhưng lại không phải trả tiền nhà, Anh Thỏ chắc cũng không đòi cô tiền điện nước...

Nếu nói trong lòng không rung động, thì chắc chắn là nói dối.

Nhưng đi làm sẽ rất xa, hơn nữa, ngày nào cô và anh Thỏ cũng sống chung dưới một mái nhà... huyết áp cô chịu không nổi ~

Cô hạ khóe môi, cười gượng hai tiếng: “Không cần đâu, dọn đồ đạc quá phiền phức, hơn nữa em đi làm cũng không tiện.”

Chu Nghi Nhiên ngẫm nghĩ rồi nói: “Cái này em không cần lo lắng, ngày nào anh cũng đưa đón em.”

Mễ Tĩnh ngây ngời nhanh chóng cự tuyệt: “Không được đâu ạ, phiền anh lắm.”

Chu Nghi Nhiên cười với cô: “Nếu em thấy phiền cho anh quá, em có thể không đi làm. Chỉ cần ngồi ngốc trong nhà anh, để anh xử lý xong công việc bên này, chúng ta cùng nhau về thành phố C.”

Mễ Tĩnh bối rối, ngày nào cũng tắm, không cần đi làm, đây quả thực là môi trường sống lý tưởng của cô. Không không, cô lắc đầu, vứt hết mấy cái suy

ngồi hưởng lạc ra khỏi nã: “Em không phải ký sinh trùng Mễ, hơn nữa nếu bố em không đổi ý, em sẽ không về thành phố C.”

Chu Nghi Nhiên nhìn cô, trong mắt ngập tràn ý cười, cô bé trước đây đã trưởng thành, có chủ kiến của mình rồi. Anh xoa đầu cô, cười nói: “Ký sinh trùng Mễ này anh nuôi được, còn bố em, em phải tin tưởng rằng ông ấy làm tất cả mọi chuyện chỉ muốn tốt cho em, tuy cách này không hợp lý lắm, nhưng em là con gái duy nhất của ông ấy, ông ấy chắc chắn thương em nhất.”

Anh có thể hiểu được ý nghĩ của bố Mễ, Mễ gia sản nghiệp lớn, lại chỉ có một cô con gái, bố Mễ muốn chọn cho cô một người chồng đáng tin cậy mới có thể giao hết công việc cho anh ta.

Mễ Tinh cúi đầu, rầu rĩ: “Là em cưới chồng chứ đâu phải bố, đương nhiên phải theo ý em rồi.”

Chu Nghi Nhiên méo miệng, nói: “Em yên tâm, khi trở về thành phố C anh sẽ tìm cơ hội trò chuyện với bác Mễ, nếu bố em phát hiện có người còn ưu tú hơn cả tên họ Tống kia, chắc chắn sẽ đổi ý.”

Mễ Tinh ngẩng đầu nhìn anh, liếc rất nhanh, sao cô lại cảm giác mấy lời này hơi ...

Chu Nghi Nhiên nhìn cô chăm chú, hỏi lại một lần: “Bây giờ anh mang em đi nhé?”

Mễ Tinh cắn môi, suy tư một lát, nói với giọng rầu rầu: “Hic, nhưng tháng này em trả tiền phòng rồi, nếu như bây giờ dọn ra ngoài, Tiêu Cố chắc chắn sẽ không trả cho em tiền nửa tháng còn lại đâu, em chịu thiệt đó huhu.”

Chu Nghi Nhiên trầm mặc, mỉm cười: “Được rồi, em cứ nghĩ kỹ đi, nếu thay đổi chủ ý thì...” anh lấy điện thoại ra, “à cho anh số điện thoại bây giờ em dùng với.” Mễ Tinh gật đầu, nói số cho anh. Chu Nghi Nhiên gõ xuống bàn phím, gọi: “Nếu thay đổi chủ ý, gọi cho anh vào số này.”

Mễ Tinh cười nhún vai: “Được ạ.”

Chu Nghi Nhiên để điện thoại vào túi, nhìn cô nói: “Bây giờ chúng ta về lại quán đi, chắc Xuyên Xuyên bị Cố Tín ăn mất hết rồi.”

Mễ Tinh cười cười theo anh về. Chu Nghi Nhiên xoay người nhìn cô đi bên cạnh, nói: “Mai em có rảnh không? Anh cũng hiếm khi tới thành phố A, hay là chúng ta ra ngoài dạo chơi?”

Mễ Tinh định đáp ứng, nhưng từ “Được” bị kìm lại: “Mai em phải đi làm ui da...” cô cau mày suy nghĩ, rồi ngẩng đầu nhìn anh nói: “Nhưng em có thể xin nghỉ!”

Xỉu nửa về quán cô sẽ lập tức tìm Tiêu Cố xin nghỉ!

Khi cô và Chu Nghi Nhiên vào trong tiệm, Tiêu Cố vẫn chưa đi. Tuy khách ở tầng 1 đã đông hơn nhưng tầng hai vẫn rất yên ắng.

Tiêu Cố ngồi trong phòng Cố Tín, ánh mắt rơi một lượt trên người Mễ Tinh và Chu Nghi Nhiên đang sóng vai bước, cuối cùng rơi trên người Mễ Tinh: “Trong thời gian làm việc, ngang nhiên qua mặt ông chủ rồi khỏi vị trí, cô không cần tiền lương hôm nay à?”

Nghe thấy tiền mình bị hao hụt, Mễ Tinh xông lên, biện luận với Tiêu Cố: “Tôi mới đi có 10 phút, bây giờ trong quán có cập rập lắm đâu.”

Tiêu Cố nói: “Mười phút cũng là tự ý rời đi, một tiếng vẫn là tự ý rời đi.”

Mễ Tinh giật gật khoe miệng, định nói gì thêm, nhưng Chu Nghi Nhiên kéo cô lại: “Không sao, anh ta trừ bao nhiêu, anh bù gấp đôi cho em.”

Tiêu Cố nhìn về phía Chu Nghi Nhiên, Chu Nghi Nhiên chống lại ánh mắt ấy, cười cười với anh.

Tiêu Cố rũ mi, đứng dậy ra ngoài. Mễ Tinh gọi anh, Tiêu Cố quay đầu, trầm mặc nhìn cô.

“À.....” Mễ Tinh thấy hơi khó nói, cảm giác cô nói bất kì cái gì Tiêu Cố cũng sẽ không đồng ý. Cô mấp máy môi, nói: “Cái này, tôi xin nghỉ ngày mai có được không?”

“Không được.” Tiêu Cố chẳng mảy may suy nghĩ, đáp luôn.

Anh cự tuyệt quá dứt khoát, Mễ Tinh tức giận: “Sao không được? Tôi có việc riêng, anh cứ trừ lương là được.”

Tiêu Cố nói: “Cô nói xem cô có việc riêng gì.”

Mễ Tinh nghẹn, nói chung không thể bảo là cô đi chơi với anh Thỏ đâu!

Tiêu Cố cau mày một cái khó nhận ra, xoay người đi về phía trước, Mễ Tinh giậm đùng đùng gọi anh: “Tôi đổi lịch nghỉ với người khác, được chưa???”

Cô nói xong nhìn về phía Thẩm Thi Thi đang đứng cạnh Cố Tín, nói: “Mai cô đi làm giùm tôi, lần sau tôi làm bù cho.”

Cô cho rằng với giao tình của mình và Thẩm Thi Thi, cô ấy sẽ đồng ý, không nghĩ rằng Thẩm Thi Thi cự tuyệt: “Hic, tôi sắp thi cuối kỳ, mai phải tới thư viện.” Mễ Tinh nhún vai: “Thư viện đi lúc nào chẳng được, chẳng lẽ cô hẹn bạn trai?”

“Đương nhiên là không! Tôi không có bạn trai cô đừng nói lung tung!” cảm giác ánh mắt Cố Tín đang rơi vào người mình, Thẩm Thi Thi khẩn trương giải thích.

Mễ Tĩnh cắn môi, không miễn cưỡng: “Đề tôi tìm người khác.”

Thẩm Thi Thi nhìn lướt qua Tiêu Cố đứng ngoài, nói thầm: “Ông chủ không muốn thả cô ra, chẳng ai đòi nghỉ cùng cô đâu.”

Mễ Tĩnh: “...”

Chu Nghi Nhiên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Mễ Tĩnh, cười nói: “Không sao cả, chờ đến ngày nghỉ của em, chúng ta ra ngoài chơi, anh còn ở thành phố A một thời gian nữa mà.”

Anh nói xong lời này, Thẩm Thi Thi và Cố Tín đều nhìn anh, Tiêu Cố ngoài cửa cũng lẳng lặng dõi mắt.

Chu Nghi Nhiên như không nhận ra, ngồi xuống ghế của mình, ngẩng đầu nói với Mễ Tĩnh: “Em có muốn ăn chung không?”

Mễ Tĩnh đương nhiên muốn, nhưng ngại ông chủ đứng ngoài. Nếu như cô đồng ý, nói không chừng anh ta hắt canh vào người cô mất: “Em còn phải làm việc, mọi người cứ chậm rãi ăn, em cầm đồ ăn lên cho!”

Cô nói xong đi ra ngoài luôn, khi ngang qua Tiêu Cố còn 'hử' một tiếng.

Cố Tín nghĩ ngợi gì đó, rồi hỏi Tiêu Cố ngoài cửa: “Anh có muốn ăn cùng không?”

Tiêu Cố nhàn nhạt quét qua Chu Nghi Nhiên, xoay người rời đi: “Không cần, không thấy ngon miệng.”

Sau khi anh đi, Thẩm Thi Thi và Cố Tín trong phòng bao nhìn nhau, rồi nâng khóe miệng. Cố Tín nhướn mày, cô muốn làm gì đây?

Thẩm Thi Thi lấy điện thoại từ trong túi, đến bên cạnh Chu Nghi Nhiên, đề cử món mới: “Các anh có muốn dùng thứ khác không? Ở chỗ chúng tôi còn có nhiều món ngon lắm.”

Cô trượt vài tấm hình trong album ảnh cho Chu Nghi Nhiên xem, đều là đồ ăn trong tiệm. Đầu ngón tay một lần nữa nhẹ nhàng trượt về sau, một hình ảnh khác hẳn với mấy tấm trước xuất hiện.

Đó là hình lần trước Thẩm Thi Thi chụp lên Tiêu Cố hôn Mễ Tĩnh.

Chu Nghi Nhiên sững sốt, nhú mày.

Thẩm Thi Thi cảm thán, gạt lại di động cực nhanh: “Ngại quá, bật nhầm hình.” cô cười cười với Chu Nghi Nhiên, rời khỏi phòng: “Tôi không quấy rầy hai người dùng bữa nữa, cần gì cứ gọi tôi.”

Tuy Cố Tín không biết vừa rồi Thẩm Thi Thi cho Chu Nghi Nhiên xem ảnh gì, nhưng nhìn sắc mặt phán đoán, chắc chắn không phải chuyện tốt. Anh uống một ngụm trà, hỏi Chu Nghi Nhiên: “Cậu và Mễ Tĩnh có quen biết?”

Chu Nghi Nhiên gật đầu: “Cậu không nhớ cô ấy sao? Cô ấy là con gái chú Mễ, bình thường hay chơi với Cố Trân, Cố Bảo.”

Cố Tín bất ngờ, cô gái kia là con chú Mễ? Quả thật, anh không nhận ra.

“Tôi rất ít khi tụ họp với các cậu, có mấy người không rõ lắm.” Cố Tín nói. Chu Nghi Nhiên cười: “Nói như vậy, tôi chắc hẳn phải cảm thấy vinh hạnh?”

Cố Tín nhìn anh, nói: “Tuy chúng ta có thể coi là bạn bè, nhưng nếu cậu và anh họ tôi cùng tranh giành một cô gái, tôi sẽ bênh anh trai tôi.”

Chu Nghi Nhiên cười khẽ, gấp thịt bò đã chín ra một cái bát.

Mễ Tĩnh đang lựa đồ ăn trong menu, chuẩn bị mang lên cho Cố Tín và Chu Nghi Nhiên. Thẩm Thi Thi đến bên cạnh cô, lấy đĩa trên tay cô: “Tôi đưa lên là được rồi, cô xuống đi, dưới kia bận hơn.”

“À..” Mễ Tĩnh suy nghĩ rồi xuống lầu, cô thấy xuất hiện trước mặt anh Thỏ với tư cách là nhân viên phục vụ thì xấu hổ lắm.

Cô tính toán, ba ngày sau cô có ngày nghỉ, đến hôm đó phải ăn mặc xinh đẹp đi với anh Thỏ.

Khi đến đại sảnh, cô phát hiện ra Tiêu Cố còn chưa đi, Mễ Tĩnh lướt qua người anh, 'hử' lần nữa.

Tiêu Cố nhìn cô, ánh mắt lạnh đậm hơn bình thường: “Cô và cậu Chu Nghi Nhiên kia có quen biết?”

Mễ Tĩnh quay đầu nhìn anh, giọng sùng sỏ: “Anh ấy chính là vị anh hùng mà anh cười nhạo đấy.”

Tiêu Cố ngăn người không nói gì thêm. Cách đó không xa, Tiểu Đức Tử chọc chọc tay Lâm Tĩnh Dung, giọng sợ sệt: “Chị Dung Dung, ông chủ với Mễ

Tình có chuyện gì thế? Sao hôm nay em cảm giác ông chủ đặc biệt đáng sợ?”

Lâm Tình Dung cũng nhận thấy tâm tình Tiêu Cố không vui, cô nhìn Tiêu Cố, thu lại ánh mắt: “Đi làm chuyện của cậu đi, ông chủ không giết không thiêu cậu, sao phải sợ?”

Tiểu Đức Tử làm mặt đau khổ: “Nhưng ông chủ sẽ đối xử tàn tệ với em”

Ánh mắt Tiêu Cố lơ đãng quét tới, Tiểu Đức Tử ngay lập tức đứng thẳng, nở nụ cười sáng lạn và ấm áp giữa mùa đông.

Cố Tín và Chu Nghi Nhiên gọi Thẩm Thi Thi lên tính tiền.

Phục vụ nam thần, Thẩm Thi Thi biểu diễn một màn Phật son vô ảnh thủ hoàn mỹ, được Cố Tín ngưỡng mộ: “Đúng là cao thủ trong nhân gian.”

Thẩm Thi Thi tự đắc: “Tôi chính là người tính tiền nhanh nhất quán! Chị Dung chưa chắc đã bằng đâu!”

Cố Tín cười xoa đầu cô: “Để tôi bảo chủ quán tăng lương cho cô.”

Thẩm Thi Thi cứng họng, không phải vì được tăng lương, mà là được nam thần xoa đầu!

Cô xấu hổ đến nổi bừng mặt, thẹn thùng báo giá tiền. Cố Tín đưa thẻ ngân hàng cho cô, Thẩm Thi Thi vui vẻ trong lòng, cảm cúi tính tiền, đến khi cô ngẩng mặt lên, đã thấy trước mắt trống không.

Thẩm Thi Thi: “...”

Anh ấy đi đâu thế? Đi từ cửa sau à?

Cô đuổi theo bằng cửa sau, cũng không thấy bóng dáng anh.

Thẻ ngân hàng trong tay như củ khoai lang nóng phỏng tay, cô gấp gấp sờ điện thoại, nhấn cho tài khoản công chúng của Cố Tín một tin: “Cố Tín, anh đi đâu thế! Thẻ của anh vẫn còn ở chỗ em (tot)/~~”

Cố Tín hồi âm rất nhanh: “Vừa nãy đi vội quá, em cứ cầm hộ anh, lần sau anh đến tìm em.”

Thẩm Thi Thi: !! Đây là thẻ ngân hàng đây!

Thẩm Thi Thi: Ồ kia! Là anh à Cố Tín?!

Cố Tín: Nếu không thì là ai? [khóc]

Thẩm Thi Thi:

A a a a để cô kích động đã!

Cố Tín: Nhưng dùng tài khoản công chúng không tiện lắm, em thêm tài khoản cá nhân đi!

Mười giây sau, Thẩm Thi Thi nhận được ID tài khoản của Cố Tín.

Cô nhìn chăm chăm tài khoản kia, hơi kích động, nhấn kết bạn, rất nhanh nhận được sự đồng ý.

Thẩm Thi Thi: Hahahahahahahaha Cố Tín, tên anh bệnh thế!

Thẩm Thi Thi: Anh biến hình từ nam thần thành nam thần kinh chỉ trong một nốt nhạc :0

Có loại cảm giác gọi là yêu nhầm người.

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Ca làm buổi trưa kết thúc, Mễ Tình về phòng thay quần áo bình thường, rồi như cũ, cô định về nghỉ trưa.

Chắc vì anh Thỏ, nên cô đi bộ nhẹ nhàng hơn. Cô cười khẽ, vừa mới cầm chìa khóa mở cửa ra, Husky đã vui sướng chào đón: “Gâu.”

Mề Tinh khom lưng sờ lông Husky đang vẫy đuôi, cười nói: “Husky, hai ngày rồi không gặp, có nhớ tao không?”

“Gâu.”

Husky thân mật cọ chân cô, Tiêu Cố trong phòng khách liếc nó, kêu lên: “Husky, qua đây.”

“Gâu.” Husky đáp lại, không định đi qua. Tiêu Cố nhìn chăm chăm, nhấn mạnh: “Qua đây.”

“Gâu...” Husky bắt đầu đi đi tới.

Mề Tinh hừ một tiếng, nhỏ giọng thì thầm: “Bắt nạt một con chó là kiểu hào hán gì thế?”

Tiêu Cố ngược mắt nhìn cô, trái tim nhỏ của Mề Tinh run lên, cô chạy thật nhanh về phòng.

Cô vỗ ngực thở một hơi, rồi nằm dài ra giường chơi điện thoại.

Trước kia cô tải ứng dụng giao dịch đồ cũ, đột nhiên nó hiện ra thông báo. Cô mở ra xem, có người để lại tin nhắn dưới chiếc áo liền váy của cô.

Ngải Ly Ly: Bộ này còn bán không?

Mề Tinh lập tức tỉnh táo: “Còn bán”, suy nghĩ một chút, lại thêm một câu: “Nhưng không được mặc cả, tôi có thể miễn phí vận chuyển.”

Ôi tiền đồ. ...

Ngải Ly Ly: Ok.

Thỏ two Từ: Bộ này tôi chỉ mới mặc một lần, cam đoan là đồ mới 99%.

Ngải Ly Ly: Ừ, hôm nay tôi có thử ở cửa hàng rồi, mặc rất đẹp, đồ ở đó đang giảm giá, bộ này dù giảm 10% rồi vẫn hơn 7 ngàn tệ, đắt quá.

Thỏtwo Từ: Vậy cô cứ chọn đi! Được thì tôi giao hàng.”

Ngải ly ly không đáp lại cô, nhưng chốc lát cô nhận được một thông báo giao dịch, là Ngải Ly Ly mua đồ. Cô và Ngải Ly Ly xác nhận thông tin, rồi thoát khỏi ứng dụng.

Bỏ bộ áo váy ra khỏi tủ, gói kỹ xong Mề Tinh lại bỏ vào trong chăn.

Đắp chăn vào, cô không nhận được nghĩ ngợi, hình như cô đã đổi vận. Đầu tiên là gặp lại Anh Thỏ, tiếp theo là gặp được người mua mát tay, tiếp theo có khi cha cô sẽ nhường nhịn?

Cô nghĩ rồi từ từ nhắm hai mắt lại.

Sau khi gửi bộ đồ đi, hai ngày sau Ngải Ly Ly xác nhận đã nhận hàng. Mề Tinh đi đến ngân hàng, kiểm tra thẻ thì đã thấy tăng thêm 6 ngàn, vui vẻ quyết định buổi tối nay sẽ mua thêm đồ ăn.

... Thôi mà quên đi, ngày mai sẽ có hẹn đi chơi với Anh Thỏ, ăn hư bụng sẽ không tốt. Nghĩ như vậy, sau khi tan làm Mề Tinh đành về nhà luôn.

Lúc này, Tiêu Cố và Husky đang ở phòng khách, chủ một bên chó một bên ngồi xem TV. Nghe thấy tiếng mở cửa, anh nhìn qua Mề Tinh, lại quay đầu đi. Mề Tinh nhìn anh nhui mũi, hừ, anh không để ý đến cô, cô cũng không muốn để ý đến anh.

Cô đang chuẩn bị về phòng, điện thoại trong túi xách bỗng rung lên. Cô lấy điện thoại ra, hóa ra Anh Thỏ gửi tin nhắn.

“Tan làm chưa? ^ _ ^ “

Mề Tinh nhếch miệng lên, trả lời: “Vừa mới về đến nhà [thỏ]“.

Anh Thỏ: Sáng mai 10 giờ, anh ở bên ngoài hoa viên Nam Thành chờ em

Lúc trước cô có nói với anh, cô ở hoa viên Nam Thành. Mề Tinh lại cười ngây ngô, trả lời: “Được”

Anh Thỏ: [thỏ]

“Nhắn tin với anh hùng à? Cười dè như thế mà...”

Giọng nói của Tiêu Cố truyền đến từ phòng khách, Mề Tinh cất di động, 'hừ' anh một tiếng: “Chẳng liên quan đến anh, chó độc thân.”

“Gâu” Husky tự động tìm chỗ ngồi.

Tiêu Cố: “...”

Anh hơi nheo mắt, nhìn Mễ Tình nói: “Nói như vậy hai người xác định mối quan hệ rồi?”

Mễ Tình nghẹn, gắng gượng chống lại: “Ít nhất tôi cũng có đối tượng để tiến lên bước nữa.”

Tiêu Cố nhàn nhạt nhìn cô, nói: “Tôi cũng có đối tượng như thế.”

Mễ Tình ngẩn người, chớp chớp mắt: “Chị Dung à?” nhưng sao trước kia nghe chị ấy nói anh đã từ chối chị ấy rồi? Lẽ nào hai ngày hôm nay, câu chuyện có chuyển biến?

“Lâm Tình Dung chẳng qua là bạn làm ăn với tôi thôi.” Tiêu Cố nhìn cô, thanh âm lạnh lùng.

“Vậy người kia là ai?” Mễ Tình không tự chủ mà hỏi, cô và Tiêu Cố ở cùng nhau lâu như vậy, đến bây giờ cô chưa thấy anh đi đâu qua đêm, ngay cả ra ngoài chơi cũng ít, đối tượng phát triển của anh... khả năng cao là chó. Phần lớn thời gian Tiêu Cố luôn chơi với chó, Husky luôn hưởng thụ đãi ngộ cho bạn gái của anh.

Mễ Tình đợi câu trả lời, không chờ được đáp án của Tiêu Cố, lau bàu về phòng.

Ngày mai muốn đi chơi với anh Thỏ, trước tiên cô phải phải đồ đẹp mới được..

Cô nhìn vào tủ, lấy chân váy màu đen xếp ly, bên trên là chiếc áo len cao cổ dệt đen trắng, áo khoác thì... nếu không bán chiếc áo khoác hồng kia đi thì đã tốt.

Mễ Tình hơi bi thương, cô suy tư hồi lâu, rồi lấy áo khoác dài màu trắng sữa ra.

Chọn xong quần áo, cô ôm đồ ngủ tai thỏ đi tắm rồi ngủ sớm.

Để đảm bảo cho ngày mai, Mễ Tình còn đặc biệt cài báo thức, tám giờ rưỡi gọi cô dậy.. Cô mắt nhắm mắt mở, ương ngạnh đứng dậy bắt đầu rửa mặt thay trang phục.

Tỉ mỉ trang điểm Mễ Tình nhìn đồng hồ, còn nửa giờ nữa mới đến 10 giờ. Cô suy nghĩ, cuối cùng quyết định đi xuống trước để chờ anh Thỏ.

Mễ Tình mặc áo khoác, cầm túi xách, đi ra khỏi phòng. Trong phòng khách trống không, Tiêu Cố dắt Husky đi dạo chưa về. Mễ Tình ra công viên đã thấy Chu Nghi Nhiên đứng đó.

Xe của anh đỗ ở ven đường, đó là một chiếc Cayenne màu trắng, anh yên lặng tựa bên xe, khung cảnh xe thể thao và mỹ nam hấp dẫn không ít ánh mắt nữ sinh đi ngang qua.

Mễ Tình bối rối, gọi anh: “Anh Thỏ... Chu Nghi Nhiên”

Chu Nghi Nhiên thấy cô đi về phía mình, đứng thẳng người, cười chào cô.

“Sao anh đến sớm thế? Không phải hẹn mười giờ à?” Mễ Tình tới bên cạnh, nhìn anh hỏi.

Chu Nghi Nhiên cười nói: “May mà anh tới sớm, nếu không.. Em phải đứng trong gió rét đợi anh rồi.”

Tâm hồn thiếu nữ trong sáng của Mễ Tình bị đánh trúng.

Chu Nghi Nhiên vốn định đi vòng qua bên kia mở cửa xe cho Mễ Tình, bỗng ánh mắt lại rơi vào người phía trước không xa, lễ phép nói một câu: “Chào anh”.

Mễ Tình ngẩn người, quay đầu theo hướng nhìn của anh, nhìn thấy Tiêu Cố.

Tiêu Cố dừng lại, cũng hướng về phía Chu Nghi Nhiên gật đầu, xem như là chào hỏi. Husky đứng trước anh sủa mấy tiếng, kéo anh đi đến trước mặt Chu Nghi Nhiên.

“Gâu” Husky gọi Chu Nghi Nhiên, thái độ không tốt lắm.

“Husky, đừng làm loạn.” Tiêu Cố kéo xích chó trên tay, Husky lại không phục, tiếp tục sủa.

Chu Nghi Nhiên cúi đầu nhìn nó, hỏi: “Anh nuôi chó à?”

Tiêu Cố nhàn nhạt lên tiếng: “Ừ”.

Anh nhìn Mễ Tình đứng bên cạnh Chu Nghi Nhiên, ánh mắt lại chuyển về phía Chu Nghi Nhiên: “Hai người ra ngoài chơi à?”

Chu Nghi Nhiên cười yếu ớt nhìn anh, “Hôm nay không phải đi làm, cô ấy ra ngoài chơi cũng không bị trừ tiền nhĩ.”

Tiêu Cố hạ khóe môi: “Nếu cô ấy bị trừ tiền, anh sẽ bù lại gấp đôi à?”

Chu Nghi Nhiên cười, không nói gì thêm, Tiêu Cố lại nhìn Mễ Tĩnh, dặt chố về: “Husky, đi thôi.”

“Gâu!” Husky còn chưa hết hy vọng đối với Chu Nghi Nhiên, sau đó lại vẫy đuôi với Mễ Tĩnh.

Mễ Tĩnh phát phát tay: “Khi nào về tao sẽ mua thịt cho mày.”

“Gâu” Lần đầu tiên Husky thấy nói chuyện với con người thật khó khăn.

Sau khi bắt đắ đi bị Tiêu Cố lôi đi, nó bắt đầu cáu kỉnh, không ngừng gây sự, Tiêu Cố nhìn xuống, xoa nhẹ đầu nó: “Lại thêm đòn à?”

“Gâu” Husky nhìn anh chăm chăm, vẫn không phục. Anh đánh được tôi, sao không có bản lĩnh đánh người kia đi!

Tiêu Cố cười, ngồi xổm xuống, nhìn nó nói: “Mày đã xông vào người ta sủa, nếu tao thả mày ra, mày sẽ cắn người đó hả?”

“Gâu...” Trong nháy mắt khí thế của Husky giảm một nửa.

“Cho nên không cần mày phô trương thanh thế.” Tiêu Cố đứng lên, lại kéo nó đi về phía trước “Tao tự biết xử lý.” Ở cửa tiểu khu, sau khi Mễ Tĩnh lên xe của Chu Nghi Nhiên, anh đưa cô một hộp quà được gói rất đẹp: “Cái này tặng em.”

Mễ Tĩnh ngạc nhiên, nhận lấy: “Đây là gì thế ạ? Quà Giáng sinh à?”

Chu Nghi Nhiên cười thành tiếng: “Quà sinh nhật của em, em quên rồi à?”

Mễ Tĩnh chợt nhớ ra, cũng cười theo: “Em quên mất.” Cô nói đến đây lại hơi sững sốt “Mấy thứ này anh luôn mang theo bên mình à? Hay không lẽ anh về thành phố kia lấy?”

Chu Nghi Nhiên nói: “Ngày hôm qua anh có về nên tiện lấy luôn.” Anh nghiêng người chỉ chỉ đằng sau: “Con thỏ bông kia cũng tặng em.”

Mễ Tĩnh nhìn theo hướn tay anh, có một con thỏ bông ngồi kia, trên người còn thắt dây an toàn. Cô bật cười: “Cảm ơn anh, nhưng anh không cần chạy về mua đâu, phiền lắm”

“Không hề phiền chút nào.” Chu Nghi Nhiên xoay người nhìn thẳng vào Mễ Tĩnh: “Nói qua nói lại, em vẫn thích thỏ nhất.”

Mễ Tĩnh mím môi cười, không nói gì.

Đến bây giờ cô vẫn nhớ rõ lần đầu tiên gặp anh. Hôm đó cô chạy đến từ vũ hội, trong vườn hoa bỗng gặp một con chó to đùng. Khi cô năm tuổi còn không cao bằng con chó, vừa thấy nó cô đã sợ hãi run lẩy bẩy.

Lúc đó trời tối đen như mực, mà cô lại sợ bóng tối, nên cô không hề hay biết mình khóc từ lúc nào.

Rồi chuyện xảy ra như cô tích, anh Thỏ bỗng xuất hiện, trên đầu đeo một chiếc tai thỏ màu hồng nhạt, trong bóng tối như một vị anh hùng, ghi ấn tượng sâu đậm trong lòng cô.

Từ đó về sau, cô đơn phương anh, và cả đôi tai thỏ trên đầu anh. Cô bỗng trở nên không kháng cự được tất cả những gì liên quan đến thỏ, trang sức, đồ dùng hình tai thỏ ngày càng nhiều, cô còn có lúc đã năn nỉ mẹ cho nuôi thỏ.

Thỏ quả thực rất đáng yêu, nhưng cô rất biết điều nên chưa bao giờ hỏi anh, sao là đàn ông con trai mà trên đầu lại đeo tai thỏ.

E rằng đây là sở thích cá nhân.

Còn nữa, weibo của anh cũng là “Anh Thỏ”.

Chu Nghi Nhiên thấy cô ngẩn ngơ, khẽ cười hỏi: “Nghĩ gì vậy?”

Mễ Tĩnh che giấu lắc đầu: “Không có gì, chỉ là suy nghĩ là lát nữa nên đi đâu chơi.”

Trước khi đi kỳ thực Chu Nghi Nhiên đã chuẩn bị lịch trình, nhưng vẫn hỏi ý kiến cô: “Em có muốn đi đâu không?”

“Hừm...” Mễ Tĩnh nỗ lực suy nghĩ, “Em chưa quen nơi này, lúc đầu Tiêu Cố nói muốn đưa em đi chơi...”

Mễ Tĩnh ngập ngừng, đứng rồi, anh ấy muốn dẫn mình đi chơi.

Không biết vì sao, trong lòng của cô liền đột nhiên hơi khó chịu, cô mím môi, không nói gì thêm.

Chu Nghi Nhiên trầm ngâm, rồi lại cười nói : “Chúng ta đi trung tâm mua sắm trước đi! Ở đây Úc thị có mở một quán điểm tâm, em đã thử chưa?”

“Em chưa.” Mễ Tinh lắc đầu, cô đã thấy vài nhà hàng của Úc thị ở đây, ban đầu tới thành phố này, cô định ăn thử một bữa ở nhà hàng Úc thị, nhưng kế hoạch mới tiến hành được 1%, tiền của cô đã bị trộm

“Thế chúng ta đi ăn điểm tâm trước.” Chu Nghi Nhiên cười, lái xe.

Quán điểm tâm của Úc thị mới xây dựng không bao lâu, không phải ai cũng vào được, cô quả thật có cảm giác không dám bén mảng đến quầy hàng. May mà Chu Nghi Nhiên có black card của Úc thị, nên đi vào bằng cửa sau.

Khi ngồi ăn, Mễ Tinh hạnh phúc rót nước mắt: “Ôi, lâu lắm rồi em mới được ăn ngon thế này.” Sau khi nói xong, cô liền tự sửa lại: “À không đúng, lần trước Tiêu Cố nấu món gì cũng ngon, anh vào tiệm ăn có thử xoay sây không? Anh ấy tự tay làm hết đấy.”

Nụ cười trên mặt Chu Nghi Nhiên đông cứng lại, đứng lên hỏi Mễ Tinh: “Em có muốn ăn thêm không? Anh mua cho em.”

Mễ Tinh lại chỉ hai cái bánh ga tô, Chu Nghi Nhiên đi mua.

Ăn xong đã hơn mười một giờ, hai người vào trung tâm mua sắm, đợi tiêu hóa xong bữa sáng rồi đi ăn trưa.

Trong cửa hàng, nhiều nhân viên chuẩn bị trang trí cho Giáng sinh. Chu Nghi Nhiên nhìn Mễ Tinh, nói: “Vào Giáng sinh chúng ta đến đây đi, chắc náo nhiệt lắm.”

“Được.” Mễ Tinh hồ hởi đáp.

Chu Nghi Nhiên cười, hai người đi vào trong cửa hàng có cây thông Noel. Chu Nghi Nhiên chỉ cây đàn dương cầm gần cây thông, hỏi Mễ Tinh: “Anh đàn một khúc cho em nghe nhé?”

Mễ Tinh bật cười: “Haha, được ạ, thật ra lần trước em xem video rồi, anh cũng đàn, còn là phiên bản cải biên nữa.”

Chu Nghi Nhiên trừng mắt: “Lần này là độc nhất vô nhị, chỉ đàn cho em nghe.”

Mễ Tinh bất giác xấu hổ, cô ho nhẹ, rồi chuyển đề tài: “VẬY anh đàn bài 'Jingle Bell' đi. Lần trước em tới đây cùng Tiêu Cố cũng đàn bài này.”

Chu Nghi Nhiên lơ đãng nhíu mày, trầm mặc vài giây, nhìn Mễ Tinh nói: “Khi trò chuyện chúng ta đừng nhắc tới Tiêu Cố được không?”

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Lời nói của Chu Nghi Nhiên làm Mễ Tinh hơi ngẩn ra, cô luôn miệng nhắc đến Tiêu Cố à??

Không biết là xuất phát từ tâm lý xấu hổ, hay là vì cảm thấy thất lễ với Chu Nghi Nhiên, mặt Mễ Tinh có chút đỏ lên: “Xin lỗi, em không có ý nói anh ấy...”

Chu Nghi Nhiên nhìn cô hơi cúi đầu thì vỗ nhẹ vào đầu cô, xoay người đến gần đàn dương cầm “Anh dạy em đánh đàn.”

Anh ngồi trước cây đàn, trên người mặc Tây trang màu trắng, tao nhã giống như một chú thiên nga trắng.

Nhân viên công tác bên cạnh len lén lấy điện thoại từ túi ra, mở ứng dụng quay video, không dễ dàng tìm một góc độ hướng camera về phía anh.

Chu Nghi Nhiên khẽ đặt tay trên các phím đàn, trước khi ấn phím đầu tiên, anh nhìn nhân viên công tác nở nụ cười: “Không quay phim, được không?”

Nhân viên công tác: “...”

Được một soái ca yêu cầu, cô không có cách nào cự tuyệt: “Được, thật ngại quá.” cô xấu hổ thu điện thoại lại, nhưng trong lòng vẫn không khỏi tiếc nuối.

Chu Nghi Nhiên lúc này mới đánh đàn, anh không đàn bài 'Jingle Bells' Mễ Tinh nói, mà là một bản nhạc khác nghe nhiều đến nỗi thuộc cả tên 'Für Elise' [*].

[*] 'Für Elise' hay còn gọi là 'For Elise' là một trong những bản nhạc dành cho đàn piano nổi tiếng nhất của Beethoven.

Tiếng đàn du dương vọng ra từ trong đại sảnh, thu hút nhiều khách vây quanh. Chu Nghi Nhiên chỉ có thể ngăn được người nhân viên chụp lên, chứ không ngăn nổi quần chúng xem náo nhiệt.

Không ít nữ sinh rít rít cầm điện thoại đi động chụp hình, thỉnh thoảng còn hô nhỏ vài tiếng. Mễ Tinh tức giận bắt bình nghị, hừ, dù sao các người cũng chỉ chụp được một ít thôi.

Sau khi Chu Nghi Nhiên diễn tấu, cả sảnh đều vỗ tay, còn cả nữ sinh kêu 'encore' [1].

[1] Encore: thuật ngữ chỉ hát lại, biểu diễn lại một lần nữa.

Mễ Tinh lại tức giận, mấy người có biết vé vào cửa để xem Anh Thỏ diễn tấu giá bao nhiêu tiền không? Còn muốn encore, ảo tưởng à!

Chu Nghi Nhiên xoay người, đi đến bên cạnh Mễ Tinh.

Mấy cô gái đều theo động tác của anh nhìn về phía Mễ Tinh, Mễ Tinh vuốt vuốt tóc, bình thân giống như một công chúa nhỏ kiêu ngạo, nhận sự hâm mộ và ánh mắt ghen ghét của mọi người.

Chu Nghi Nhiên không khỏi cười: “Đi thôi.”

“Được.” cô cũng không muốn đứng ngây ngốc tại chỗ này để tiếp tục bị người ta nhìn.

Hai người đi đến khu phục trang nữ, Chu Nghi Nhiên quay người nói với Mễ Tinh: “Ở trung tâm thương mại chẳng có gì tốt, lần sau tới xem anh biểu diễn, anh dành một vé VIP cho em”

“Thật sao?” Mễ Tinh hồ hởi “Anh biểu diễn trong nước à?”

Trên Weibo, cô thấy anh diễn ở lễ hội âm nhạc nước ngoài vô số lần, nhưng cô không đi được, lần nào cũng chỉ có thể ngồi trước màn hình laptop ngắm anh mà trong lòng ngứa ngáy. Chu Nghi Nhiên gật đầu: “Ừ, anh định tổ chức một tour trong nước, nhưng phải chờ đến sang năm.”

“Em nhất định sẽ đi!” Mễ Tinh hưng phấn hẳn lên. Chu Nghi Nhiên nhìn cô, khóe miệng tự nhiên cong lên thành vòng cung.

Hai người đi dạo, đến cửa hàng hãng Bunny trước. Chu Nghi Nhiên biết Mễ Tinh thích nhất nhãn hiệu quần áo này, vốn nghĩ rằng cô sẽ đi lòng vòng, không ngờ cô lại nhìn đến ngây ngẩn.

Chu Nghi Nhiên có chút bất ngờ: “Em không vào xem sao?”

Mễ Tinh kiên định lắc đầu “Không được, lần trước...” cô nói đến đây đúng lúc ngừng lại. Nguy hiểm thật, suýt chút nữa là nói “Lần trước cùng Tiêu Cố tới, thử nhiều đồ như vậy nhưng lại không mua, nhân viên chắc chắn đã nhớ mặt em rồi.”

“Em không thích kiểu dáng mấy bộ này.” Mễ Tinh cười với Chu Nghi Nhiên, đánh chết cũng không muốn thừa nhận cô hiện tại mua không nổi.

Chu Nghi Nhiên cũng không vạch trần, thật ra anh biết cô làm công ở tiệm Tiêu Cố, chắc chắn là tiền không đủ tiêu rồi.

Khi chuẩn bị đi qua cửa hàng Bunny, Mễ Tinh thấy biển quảng cáo của họ treo ở bên ngoài.

“Túi đồ chúc mừng năm mới 2016 đã hẹn trước chuẩn bị bắt đầu! Mừng một tháng một cửa hàng sẽ bán, số lượng hạn chế 1000 bộ, giá chỉ 1280 tệ, bán hết thì thôi!”

Nội tâm Mễ Tinh gào thét, a a a, sao cô lại quên mất ngày mỗi năm chỉ có một lần, Bunny bán túi đồ chúc mừng năm mới chứ!

Chỉ có 1280 tệ! Bây giờ cô có thể mua được!

Cô hận không thể một mạch xông về nhà, lên mạng đặt trước một bộ. Chu Nghi Nhiên thấy thần sắc cô không thể nào bình tĩnh, dò hỏi “Sao vậy?”

“Không có, không có gì, chúng ta đi mau thôi.” giống như lần trước Mễ Tinh kéo Tiêu Cố, cô lòi nhanh Chu Nghi Nhiên đi.

Vì muốn về nhà đặt hàng túi đồ kia, nên khi ăn cơm Mễ Tinh trong lòng không yên. Buổi chiều cô đi dạo thủy cung, xong xuôi cũng hơn 4 giờ. Hai người lên xe, bàn về hành trình kế tiếp.

“Đi nhà hàng Seaview của Úc thị đi! Anh nghe nói nhà hàng này là chỗ tốt nhất của Úc thị ở thành phố A.” Chu Nghi Nhiên đề nghị.

Mễ Tinh theo bản năng lấy điện thoại đi động ra nhìn đồng hồ, đáp ứng: “À, vâng ạ.” mặc dù rất muốn trở về đặt túi phúc, nhưng rất khó mới có cơ hội đi chơi cùng anh Thỏ, cô không muốn làm anh mất hứng.

Nhưng Chu Nghi Nhiên thấy vẻ mặt của cô đã nhận ngay ra điều gì sơ hở, anh thắt dây an toàn, nhưng chưa lái xe đi: “Em có chuyện gì gấp à? Vừa rồi ở thủy cung em nhìn điện thoại liên tục.”

Mễ Tinh quần bách, không nghĩ rằng khả năng quan sát của anh tốt như thế, nhưng cô không muốn nói ra mình muốn về nhà đặt túi đồ ưu đãi kia...

“Cũng không có gì, hôm qua làm cả ngày, bây giờ em hơi mệt.” Mễ Tinh nói ra lí do không có xíu thuyết phục nào. Chu Nghi Nhiên nhìn cô nở nụ cười, mở cửa xe đi ra ngoài: “Nếu như vậy, hôm nay đưa em về nghỉ ngơi, lần sau chúng ta đi tiếp.”

Mễ Tinh ngượng ngùng đỏ mặt: “Không cần không cần, ăn bữa cơm vẫn được mà.”

Chu Nghi Nhiên nói: “Đừng miễn cưỡng chính mình, chúng ta không gấp làm gì, sau này còn nhiều cơ hội.”

Mễ Tinh bối rối, ý của anh là, về sau anh sẽ thường xuyên mời cô đi ăn cơm sao?

Cô cúi đầu lặng lẽ cười, đồng ý: “Được, lần sau chúng ta đi tiếp.”

Chu Nghi Nhiên đưa cô đến hoa viên Nam Thành rồi lái xe đi, Mễ Tinh ôm thỏ bông anh tặng, trên tay còn cầm hộp quà, khó khăn leo lên tầng.

Đến cửa, cô hết tay tìm chìa khóa, bèn đập đập chân lên cửa: “Tiêu Cố, anh đâu rồi?”

“Gâu gâu gâu ~” không thể thuyết phục Tiêu Cố trả lời, Husky kêu lên, từ xa đi đến, Mễ Tinh hình dung nó đang cào cửa ở đối diện.

Tiêu Cố đuổi Husky đang chắn phía trước, mở cửa ra.

Lúc thấy Mễ Tinh ngoài cửa, anh giật mình chớp mắt run sợ. Quét qua cả người cô vài lần, anh không mặn không nhạt hỏi: “Hai người đến khu vui chơi thiếu nhi à?”

Mễ Tinh: “...”

Cô nghiêng người khó khăn ôm thỏ bông vào trong nhà, quay đầu trừng Tiêu Cố: “Đây là quà sinh nhật Anh Thỏ tặng tôi.”

Tiêu Cố nhẹ nhàng nhún mày, có chút nghi hoặc: “Anh Thỏ? Không phải vị anh hùng kia sao?”

“Hừ, lười nói với anh.” Mễ Tinh không để ý đến Tiêu Cố, ôm đồ trở về phòng.

Trong phòng, ngay cả hộp quà cô còn chưa mở, cô đã không thể chờ thêm một giây một phút nào, bật laptop, may mà máy của cô sau khi về nước mới mua, nên hơn 10 giây đã khởi động xong.

Trên trang web chính thức của Bunny, cô tìm thật nhanh, đặt túi đồ phúc lợi, nhưng nhìn thấy hai chữ thật to thật rõ “sold out”.

Mễ Tinh: “... “

Cô vẫn chậm một bước.

Cô di con chuột trượt xuống, kiểm tra tỉ mỉ tình hình cụ thể của túi phúc lợi năm nay. Trên mạng bán được 2000 cái, đồ bên trong không công khai, nhưng trong ghi chú chỉ rõ có ít nhất một cái áo khoác, một cái áo lông, một bộ váy áo, một chân váy.

Tìm Mễ Tinh rí máu, đồ Bunny giá cao, bình thường một bộ váy vẫn ở đó cũng gần hai ngàn, bây giờ túi phúc lợi có tận 4 món, mà chỉ có 1280 tệ... nhưng bây giờ chẳng còn ý nghĩa gì nữa rồi.

Cô đặt máy laptop lên bàn, cảm giác chớp mắt một cái là nước mắt có thể chảy xuống.

Khi Tiêu Cố tới gõ cửa phòng, bèn trông thấy bộ dạng không mên nỏi của cô.

“Cô đang làm gì thế?” anh tựa cửa, nhìn bóng lưng Mễ Tinh hỏi.

Mễ Tinh quay đầu, ánh mắt u oán còn hơn cả Nhiếp Tiểu Thiện [1] : “Túi phúc lợi của Bunny bán hết rồi.”

[1] Nhiếp Tiểu Thiện: nhân vật trong phim 'Thiên nữ u hồn'. Xem thêm thông tin tại: .

Tiêu Cố liếc nhìn màn hình laptop, nhìn không được bầu môi: “Chỉ có thể thôi à? Tôi còn tưởng cô phiếu giảm”

Mễ Tinh: “...”

“Anh thì biết gì?” Mễ Tinh tức giận đập bàn, “Việc này so với cổ phiếu bị sụt giảm còn đáng sợ hơn! Vì tôi không mua cổ phiếu!”

Tiêu Cố: “...”

Nói rất hợp lý.

“Bán hết rồi thì thôi, suy nghĩ thoáng ra một chút...”

“Luẩn quẩn trong lòng!” Tiêu Cố còn chưa nói hết, đã bị Mễ Tình cắt đứt.

Tiêu Cố cười nhẹ, nhìn cô: “Ăn cơm chiều chưa? Tôi nấu sò biển, bò bít-tết sốt tương, còn có súp rau dưa đặc.”

Mễ Tình bị túi phúc lợi kia ngược tâm quẩn quại, nhưng nghe anh nói, cô lấy tốc độ mắt thường không thấy được mà phục hồi tâm trạng: “Miễn phí à?”

Tiêu Cố hạ khóe môi, xoay người ra ngoài: “Cô phụ trách rửa chén.”

Chỉ cần rửa vài cái bát, đã có thể ăn cơm Tiêu Cố nấu, đối với Mễ Tình thì quá hời.

Cô ngồi bên cạnh bàn, ăn một muôi rau dưa đông lạnh, hạnh phúc mà híp mắt lại. Tay nghề của Tiêu Cố thật sự không phải dùng để trưng cho đẹp.

“Nói thật đi, trước kia anh làm gì vậy? Sao lại nấu ăn ngon như vậy?” Mễ Tình để thìa ở khóe miệng, tò mò nhìn Tiêu Cố.

Tiêu Cố liếc mắt nhìn cô: “Muốn biết?”

Mễ Tình gật đầu.

Tiêu Cố nói: “Vậy cô nói trước đi, hôm nay hai người đã làm những gì?”

Mễ Tình nhú mày, không biết anh hỏi cái này để làm gì, nhưng vẫn trả lời ngắn gọn: “Đi ăn đồ ngọt, ăn cơm trưa, sau đó đi thủy cung.”

Tiêu Cố hỏi: “Sao không ăn cơm chiều?” anh cho rằng Chu Nghi Nhiên nhất định là có kế hoạch cho hành trình cả ngày.

Mễ Tình nói: “Vi tôi vội trở về mua túi phúc lợi.”

Tiêu Cố: “...”

Anh đột nhiên cảm thấy thương Chu Nghi Nhiên.

“Anh nói đi!” Mễ Tình thúc giục “Sao món anh nấu lại ngon thế?”

Tiêu Cố nói: “Vi tôi có học rồi.”

Mễ Tình: “...”

Đây không phải là trả lời cho có lệ à? Cô cắn thìa, nhìn đĩa rau lạnh, phát hiện ra một vấn đề: “Sao anh lại làm phần cho hai người? Anh biết tôi sẽ về à?”

“Tôi không biết.” Tiêu Cố ngược mắt nhìn cô, nâng khóe miệng “xem ra chúng ta có thần giao cách cảm.”

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Mặt Mễ Tình bỗng dựng đỏ lên kì lạ, sau đó, cô lấy vẻ lạnh lùng mà nói với Tiêu Cố: “Anh không xấu hổ à?”

Tiêu Cố cười nhạt: “Sao cô phải ngược ngược?”

Mễ Tình tiếp tục lãnh đạm: “Đồ không biết xấu hổ.”

Tiêu Cố nhướn mày: “Người như tôi là không biết xấu hổ sao? Cô đúng là chưa bao giờ va chạm với xã hội thực tế.”

Mễ Tình: “...”

Cô vui đầu lạng lẽ ăn, người xưa nói ‘Thực bất ngữ, tầm bất ngôn’ [1], quả nhiên là chân lý.

[1] Thực bất ngữ, tầm bất ngôn: Khi ăn không bàn luận, khi ngủ không nói chuyện. Đây là một câu trong đạo ẩm thực của Khổng Tử. Xem thêm tại: .

Kể cả cô không nói, thì Tiêu Cố cũng không chịu ngồi yên. Anh nhìn người đối diện, hỏi: “Người tên là Chu Nghi Nhiên kia, ngoại trừ lúc còn bé cứu cô ra thì còn chỗ nào tốt?”

Nói đến anh Thỏ, Mễ Tình có quá nhiều phương diện để khen: “Anh ấy à, gương mặt đẹp trai, tính tình dịu dàng, hơn nữa còn thông minh, thi khảo sát

bình thường đều đứng hạng nhất, tài đàn dương cầm cũng cực giỏi. Khi tuyển sinh đại học, anh ấy được điểm cao nhất, được không ít thầy cô xem trọng, à được rồi, anh ấy đã diễn tấu ở nước ngoài nhiều lần...”

Cô càng nhiều lời, sắc mặt của Tiêu Cố càng khó coi. Đợi đến khi cô ngừng hẳn, Tiêu Cố mới trầm mặt nói: “Đây chẳng qua là cô tô vẽ thêm hình tượng của anh ta trong lòng cho đẹp thôi.”

Dùng câu tục ngữ mà nói, đó là 'người tình trong mắt hóa Tây Thi' [2], nhưng anh không thừa nhận hai người là một cặp tình nhân.

[2] Người tình trong mắt hóa Tây Thi: ý nói chỉ cần là người mình yêu thì trong mắt mình luôn luôn đẹp nhất.

Nghe thấy anh nói xấu về anh Thỏ, Mễ Tình không vui: “Sao tôi phải tô vẽ thêm làm gì? Tất cả tôi nói đều là sự thật.” cô cau mày, nhỏ giọng thì thầm, “ít nhất còn hơn anh.”

Tuy cô nói rất nhỏ, nhưng Tiêu Cố vẫn nghe thấy, anh giật khóe mắt, sắc mặt còn tối hơn: “Cậu ấy tốt hơn tôi ở chỗ nào?”

Trong lòng Tiêu Cố lặng lẽ so sánh mình với những lời khen Mễ Tình dành cho Chu Nghi Nhiên, gương mặt đẹp trai, anh cũng rất tuấn tú; dịu dàng, anh tự thấy mình đối xử với Mễ Tình rất dịu dàng; thông minh, từ nhỏ đến lớn anh không thiếu gì điểm cao nhất lớp; đàn dương cầm giỏi, anh nấu ăn rất ngon...

Anh còn chưa so sánh xong, Mễ Tình đã nói: “Ít nhất bằng cấp của anh ấy cao hơn anh!” anh Thỏ học ở học viện âm nhạc nổi tiếng nước Pháp, người dạy cũng là đại sư nổi danh quốc tế.

Tiêu Cố: “...”

Điều này làm Tiêu Cố không nói gì thêm, Mễ Tình thấy anh cúi đầu im lặng ă, nghĩ thầm, chắc anh mặc cảm rồi. Cảm giác được phản nạo, Mễ Tình vui vẻ ăn ngon bữa này, ngay cả rửa bát cô cũng có động lực hơn.

Rửa bát xong cô về phòng, Tiêu Cố ở phòng khách trêu chọc chớ, rồi cũng về phòng nghe điện thoại.

“Tiền công lần trước tài vụ đã thanh toán với cậu rồi.” Giọng nói của Úc Ý truyền đến từ ống nghe. Tiêu Cố trầm ngâm rồi nói: “Lần trước anh muốn Bộ phận Tuyên truyền phỏng vấn tôi, tôi đồng ý.”

Úc Ý như hơi sững sốt, một lát sau, âm thanh lại vang lên: “Tôi hơi tò mò nguyên nhân.”

Tiêu Cố cười tự giễu: “Để cho không ai nghĩ tôi chưa tốt nghiệp cao trung.”

Lần này Úc Ý tỉnh tâm hơn nhiều: “Anh thăm thương trộm nhớ à?”

Tiêu Cố nói: “Cậu kết hôn rồi, tôi không thể nói chuyện yêu đương sao?”

Úc Ý cười khê: “Tôi sẽ thông báo người Bộ phận Tuyên truyền liên hệ cậu.”

Người của Bộ phận ấy rất năng suất, hôm sau đã hẹn xong thời gian phỏng vấn Tiêu Cố, vào đêm trước Giáng sinh, cuộc phỏng vấn đã được bố trí tốt, sẽ được phát hành trên trang web chính thức và báo chính thức.

Báo của Úc thị rất nổi tiếng, có hơn 10 triệu người theo dõi, Mễ Tình cũng là một trong số đó.

Báo không chỉ cập nhật sản phẩm mới, mà còn hướng dẫn nấu ăn định kỳ hay phỏng vấn đầu bếp số đặc biệt. Mễ Tình rất thích mấy cái này, bình thường rảnh rồi cô sẽ xem.

Hôm nay có cập nhật, Báo làm số đặc biệt, vì để hưởng ứng không khí Giáng sinh nên trang báo tràn ngập mấy đồ vật đặc trưng cho ngày này, Mễ Tình nhìn vào bìa lớn.

Cô mở to mắt nhìn kỹ, tiêu đề của số báo Giáng sinh viết 'Số đặc biệt Giáng sinh! Đầu bếp chính của Úc thị, Tiêu Cố!’

Mễ Tình: “...”

Cô đột nhiên thấy thế giới trở nên kì ảo.

Cô để điện thoại xuống, bò ra ngoài từ trong chăn, ôm máy tính lên weibo. Mở ra thêm lần nữa, vẫn là gương mặt đẹp trai quen thuộc của Tiêu Cố, chẳng qua là phóng to hơn.

Tuy Tiêu Cố mở quán ăn, nhưng từ trước đến nay cô chưa từng thấy Tiêu Cố trong vai trò đầu bếp. Lúc này anh mặc đồ đầu bếp tiêu chuẩn... Cô đã bao giờ nói cô là “đồng phục không” [3] chưa??

[3] Đồng phục không: đại loại là yêu thích đồng phục đẹp.

Mễ Tình dụi mắt, chăm chú nhìn bên dưới.

Bài phỏng vấn bắt đầu bằng thông tin cơ bản về Tiêu Cố, 20 tuổi tốt nghiệp Khoa Tài chính Đại học Hoàng Gia, rồi sau đó đi Pháp học nấu ăn, dưới sự chỉ bảo của đầu bếp nổi tiếng Leslie, là học trò người Hoa duy nhất, cũng là học trò giỏi nhất của ông ấy.

Nếu như Tiêu Cố tiếp tục phát triển nhà hàng, danh tiếng chắc chắn không thua gì vương tử Lâm Triệt mà truyền thông ngày ngày truy lùng, đáng tiếc, anh ngây người 3 năm ở Pháp, rồi về nước... mở tiệm Xuyên Xuyên. Mễ Tình: "..."

Đây là thế nào... Mễ Tình cảm thấy a a a.

Cô nghĩ Tiêu Cố ra nước ngoài rồi lại trở về, nhất định là có nguyên nhân, nhưng cô không nghĩ nhiều, mà đọc tiếp.

Số đặc biệt có giới thiệu vài món sở trường của Tiêu Cố, còn có ảnh anh thực tập ở nhà hàng Pháp, còn có hai tám chụp cuộc sống của anh.

Mễ Tình đọc số đặc biệt này từ đầu đến cuối rồi lâm vào trầm mặc. Cô đỡ đầu mở mục bình luận, định đọc để hạ hỏa chút.

"Đậu má đẹp trai thế! Nội dung tôi còn chưa xem!"

"Độ đẹp trai của đầu bếp Úc thị lại lên một tầng cao mới [cười cry] tôi càng ngày càng hoài nghi, phòng Quản lý nhân sự của Úc thị toàn nhan không [4] [cười cry]!"

[4] Nhan không: thích gương mặt đẹp.

"20 tuổi đã tốt nghiệp hệ Tài chính Đại học Hoàng gia... Bây giờ làm đầu bếp chẳng những người cao 1m80, đến cả IQ cũng là 180 [mỉm cười]"

"Đàn em hệ tài chính Đại học Hoàng gia đây, em chỉ muốn nói chương trình học của trường này rất biến thái, không lưu ban là quá giỏi rồi [doge]"

"Ngành tài chính vốn là một trong những ngành chủ lực của Đại học Hoàng gia, còn cả ngành kỹ thuật."

"Chờ đã, sao các người lại thảo luận tài chính với chả kỹ năng ở bên dưới số đặc biệt thế [cười cry] ta chỉ muốn anh đẹp trai này khi nào đến Úc thị, xin hãy đóng gói thành quà Giáng sinh cho ta :)"

"Tại sao lại lên số đặc biệt! Gợi anh ấy lại làm quà không được sao! Là một hội viên bạch kim của Úc thị, tôi nghĩ tôi có quyền lợi đòi hỏi yêu cầu này [doge]"

"Đây không phải ông chủ Tiêu sao!!"

Câu nói sau cùng kéo Mễ Tình về thực tại.

Cô xem lại số đặc biệt một lần, phát hiện tuy bên trong có viết Tiêu Cố kinh doanh Xuyên Xuyên, nhưng không nói rõ đó là quán nào."

Mễ Tình mắng Tiêu Cố trong lòng, sao anh ngốc thế, cơ hội tuyên truyền tốt thế này!

Aishhh, nhưng cũng có thể là Úc thị cố tình giấu tên tiệm, dù sao cũng không phải tiệm thuộc quyền quản lý của Úc thị.

Cô đọc lần thứ 3, ánh mắt dừng lại ở tấm hình.

Ông chủ tiêu... hóa ra đã học cao học. Hơn nữa xem ra, anh không chỉ thạo tiếng Anh, mà tiếng Pháp cũng trôi chảy.

Được rồi, anh ngang bằng với anh Thỏ rồi.

Thế nhưng đối với Mễ Tình, anh Thỏ không giống thế.

Chắc là trong lòng mỗi cô gái đều có một vị anh hùng của mình, khi còn bé bạn có thể sùng bái siêu nhân, cũng có thể là Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không, nhưng anh hùng của cô, vẫn là anh Thỏ từ trên trời rơi xuống kia. Cô tắt máy tính, lòng rối bời, nằm xuống giường.

Hôm sau là ngày 24 tháng 12, đêm trước đêm Giáng sinh.

Tiệm Xuyên Xuyên tuy theo lối cổ phong, nhưng trước cửa vẫn trang trí một cây thông nhỏ, Tiểu Đức Tử còn đội mũ ông già Noel, phát kẹo cho khách vào quán.

Hôm qua Úc thị đưa tin Tiêu Cố có rất nhiều người thấy, nếu không thấy, thì hôm nay cũng biết, bởi người khác đều thao thao bất tuyệt sùng bái anh.

Cả ngày không chỉ có nhóm nhân viên nữ mê muội ông chủ Tiêu, ngay cả khách vào tiệm cũng không ngừng đàm luận chuyện liên quan đến Tiêu Cố. Điều Mễ Tình nghe được nhiều nhất chính là, khu vực này không những có Đinh Mông [5], còn có cả Tiêu Cố, đúng là vinh quang thật.

[5] Đinh Mông: nữ chính trong truyện "Bản hòa tấu hôn nhân" của Bản Lật Tử.

Chủ cho thuê nhà của khu vực lân cận đây, đều thấy có thể tăng tiền thuê nhà được rồi.

Nhưng nam chính trong câu chuyện của bọn họ mãi không xuất hiện, Mễ Tình cũng không thấy anh. Hôm nay trong quán rất cập rập, lúc nghỉ ngơi buổi chiều cô lười về nhà, nên ngủ luôn trong phòng nghỉ.

Buổi tối bận đến mức 10 rưỡi mới xong việc, Mễ Tình khoác áo lông, một mình về nhà.

Ban đêm nhiệt độ rất thấp, Mễ Tình định chạy về, vừa đến cổng hoa viên Nam thành, cô đã nhìn thấy Tiêu Cố dắt chó đi ra.

Cô nhìn anh, đi tới hỏi: “Muộn thế này rồi, anh còn đi đâu nữa?”

Tiêu Cố nói: “Đi đón cô.”

Mễ Tình ngáy người, đón cô?? Anh tốt bụng đến thế à?

“Sao tôi lại có cảm giác cáo chồn chúc Tết gà [6] thế nhỉ.” Mễ Tình nghi ngờ nhìn anh. Tiêu Cố bật cười, nhìn cô nói: “Hơn 10 rưỡi rồi mà cô chưa về, làm chủ nhà, tôi có nghĩ vụ đi xem sao.”

[6] Cáo chồn chúc Tết gà: bắt nguồn từ câu thành ngữ “Chồn cáo chúc Tết gà, rắp tâm ăn gỏi”. Ý nói giả bộ thân thiện nhằm mưu đồ xấu.

Mễ Tình cười ha ha: “Trước đây tôi 11 giờ mới về cũng đâu thấy anh ra đón.”

Tiêu Cố khựng lại, nói: “Về sau nếu tăng ca phải gọi điện cho tôi.”

“Để làm gì?”

“Tôi tới đón cô.”

Ánh mắt Mễ Tình càng hồ nghi, cô thậm chí muốn tiến lên kiểm tra trán anh: “Anh ảm đầu à?”

Tiêu Cố không nói gì, xoay người kéo Husky về: “Về nhà thôi.”

Mễ Tình theo sau anh, yên ắng bước đi. Chuyện Tiêu Cố xuống dưới đón cô quá bất thường, như kiểu theo đuôi cô ấy.

Ui chao, theo đuôi cô? Anh theo đuôi cô sao??

Mễ Tình đỏ bừng mặt vì suy nghĩ của mình.

Tiêu Cố đi trước bỗng dừng lại, quay đầu nhìn cô: “Cô còn mè nheo cái gì? Đi nhanh lên.”

Mễ Tình: “...”

Thái độ kém thế này mà là theo đuôi hả? Haha.

Husky kêu hai tiếng, Mễ Tình quyết định giữ thế diện cho cậu đàn, bước lên hai bước, đi song song với Tiêu Cố.

Cô chỉ cao tới bả vai anh, chỉ cần hơi ngẩng lên là đã thấy khuôn mặt anh. Cô liếc nhìn anh nhanh chóng, rồi nhìn chằm chằm bóng hai người dưới ánh đèn đường mờ ảo.

Hai người im lặng về nhà, Mễ Tình vốn định đi tắm rồi ngủ luôn, đột nhiên bị Tiêu Cố gọi lại: “Chờ đã.”

“Có chuyện gì??” Mễ Tình dừng lại nhìn anh.

Tiêu Cố lấy quả táo đỏ ra đưa cho Mễ Tình: “Cái này cho cô.”

Trong đầu Mễ Tình hiện lên rất nhiều ý nghĩ, cuối cùng lại là —

Là, hoàng hậu đưa cho công chúa Bạch Tuyết quả táo độc !

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

iêu Cố thấy Mễ Tĩnh do dự mãi mà chưa nhận táo, nhủu mày: “Sao thế? Sợ tôi hạ độc cô à?”

Mễ Tĩnh: “...”

Cô biểu hiện rõ ràng thế cơ à?

Chưa đợi cô trả lời, chân mày anh nhủu thêm: “Nếu đã vậy thì lần sau tôi nấu món gì cô cũng đừng ăn.”

Mễ Tĩnh nghe xong, lập tức nhào tới, giật lấy quả táo anh định thu về: “Hìhì, chẳng qua tôi không thích ăn táo mà thôi.”

Nếu sau này không được ăn đồ Tiêu Cố nấu thì còn hy vọng gì vào ngày mai nữa!

“À.” Tiêu Cố lên tiếng, đi về phòng. Mễ Tĩnh theo anh, vừa đi vừa nói: “Tôi thấy bài phỏng vấn của anh rồi, anh vốn là đầu bếp lớn, làm ăn nhỏ lẻ thế làm gì? Anh không biết đâu, hôm nay có bao nhiêu người đến tiệm vì anh đấy!”

Tiêu Cố đáp: “Vì không muốn thế nên tôi mới khiêm tốn.”

Mễ Tĩnh bĩu môi, giả vờ thanh cao cái gì chứ. Ngay từ đầu, nếu không muốn bị mọi người vây quanh thì đừng nhận phỏng vấn. Cô dừng lại ở cửa phòng mình, vung vẩy trái táo với Tiêu Cố: “Cảm ơn quả táo của anh.”

Nói xong, cô mở cửa vào phòng.

Tiêu Cố quay lại nhìn cô đóng cửa, rồi cũng về phòng mình.

Mễ Tĩnh ôm đồ ngủ đi tắm, rồi dờ dẫm nhìn quả táo Tiêu Cố cho. Cô thật sự không thích ăn táo, nhưng mã của quả táo này rất đẹp, tươi mới, dùng nó làm bữa sáng vậy.

Chắc chắn, nếu là táo Giáng sinh, thì ăn luôn đêm nay thôi.

Cô mở túi nơ bướm ra, lấy quả táo hít hà, hương trong vẹo quanh quần nơi chớp mũi.

Mễ Tĩnh không kìm được, mở miệng cắn một miếng, quả táo rất giòn, bật ra tiếng, vị ngọt nhẹ thấm vào tim gan.

Cô đang định cắn miếng thứ hai, thì điện thoại trên bàn rung lên, là tin nhắn của Chu Nghi Nhiên.

Mễ Tĩnh vội đặt táo lên bàn. Cô lấy tờ giấy lau tay rồi cầm điện thoại lên.

“Mai em có rảnh không? Chúng ta đi ăn cơm đi ^_^”

Mễ Tĩnh nuốt miếng táo, trả lời: “Ngày mai đúng hôm em được nghỉ.”

Rung rung, Chu Nghi Nhiên trả lời: “Tốt quá rồi, chúng ta có thể đi công viên chơi, nghe nói có rất nhiều trò mới.”

Mễ Tĩnh chưa hiểu gì, cô nghĩ ngay đến hôm đó, Tiêu Cố nói: “Khu vui chơi cho trẻ em”, cô lại cắn táo, trả lời: “Được ạ [thỏ].”

Anh thỏ: Vậy 10 giờ anh đón em ở hoa viên [thỏ]

Mễ Tĩnh thấy anh cũng gửi lại icon [thỏ], bật cười: “Vâng ạ.”

Cô đặt điện thoại xuống, vừa gặm táo vừa tìm quần áo mai mặc trong tủ. Ngày mai là Giáng sinh, phải mặc đồ cho hợp không khí ngày lễ. Cô suy nghĩ một hồi, lấy chiếc áo khoác đồ cổ tròn ra. Mặc bên trong thì... một bộ váy liền cao cổ màu trắng đi! Chuẩn bị xong quần áo Mễ Tĩnh mới yên tâm ngủ. Quả táo bị cô ăn xong từ lúc nào không biết, cô ném lõi táo vào thùng rác, rồi đi ra gần cửa, nằm xuống giường.

Chưa tới hai phút sau, cô tháo mặt nạ dưỡng da trên mặt..

Chu Nghi Nhiên bây giờ cũng đang định đi ngủ, anh chuẩn bị tắt máy, Hoắc Lệ đã gửi tin nhắn: “Anh vẫn còn ở thành phố A à?”

Chu Nghi Nhiên hồi âm “ừ”.

Hoắc Lệ nhận tin đó rồi nhanh chóng gửi tiếp: “Mai em định đến đó, đi chơi với anh được không?”

Chu Nghi Nhiên ngẫm nghĩ, tuy Hoắc Lệ và Mễ Tĩnh là bạn tốt, nhưng mấy vấn đề của cô, e rằng Hoắc Lệ vẫn chưa biết.

“Mai anh có hẹn với người khác rồi, hôm khác được không?” Chu Nghi Nhiên rút cuộc cự tuyệt.

Lúc lâu sau Hoắc Lệ mới đáp, vồn vện: “Vậy thì thôi vậy.”

Chu Nghi Nhiên đọc tin nhắn xong rồi tắt máy.

8 rưỡi hôm sau, đồng hồ báo thức của Mễ Tĩnh đánh thức cô. Cô ỳ trong chăn thêm năm phút rồi mới dậy rửa mặt thay quần áo.

Mặc xong đồ chuẩn bị sẵn, Mễ Tĩnh đứng trước gương ngắm nghía một lúc rồi mới bắt đầu trang điểm.

Trong lúc cô đang tút tát, Tiêu Cố đã dắt chó về. Trên đường gặp một người phụ nữ trên tay ẵm một con chó cái rất đáng yêu.

Husky thấy cô chó kia, phấn khích sủa: “Gâu gâu.”

Tiêu Cố bình tĩnh kéo dây xích, lãnh đạm nói: “Mày bị xích rồi.”

Husky: “.....”

Husky trở mắt nhìn con chó xinh xắn cùng chủ đi sượt qua.

Tiêu Cố dụ dỗ lôi kéo nó qua một con đường, mới vừa đi chưa được hai bước, đã nhìn thấy một chiếc xe quen mắt ngừng bên ngoài hoa viên Nam Thành..

Cayenne trắng, xe của Chu Nghi Nhiên.

Anh hơi khựng lại, rồi nắm xích dẫn Husky đi tiếp. Chu Nghi Nhiên thu bóng dáng Tiêu Cố vào trong tầm mắt, gật đầu cười với anh, xem như chào hỏi.

Tiêu Cố nhìn anh từ xa, cũng gật đầu, rồi dẫn Husky vào sân hoa viên.

Chu Nghi Nhiên mà xuất hiện ở đây, chỉ có vì Mễ Tĩnh. Hôm nay là Giáng sinh, xem ra hai người hẹn nhau đi chơi.

Cha chả.

Husky đang đi cạnh anh bỗng rùng mình, ngẩng đầu sủa với anh. Tiêu Cố làm như không nghe thấy mà dẫn nó đi qua vườn hoa, leo lên tầng 7.

Vừa mở cửa nhà đã thấy Mễ Tĩnh ăn diện hoành tráng. Cô cúi đầu, lấy điện thoại xem giờ.

“Cô ra ngoài à?” Tiêu Cố lạnh mặt hỏi.

Mễ Tĩnh bị giọng nói của anh vang lên làm giật mình, cô bất ngờ, rồi cau mày nhìn anh: “Đúng vậy, hôm nay là ngày nghỉ của tôi.” Không phải trốn việc ra ngoài chơi, anh dữ như thế làm gì?

Husky xông đến chỗ Mễ Tĩnh kêu, Tiêu Cố tháo xích trên cổ nó ra, đóng cửa: “Đi với Chu Nghi Nhiên kia à?”

Mễ Tĩnh mất hứng: “Anh không phải gọi là “Chu Nghi Nhiên kia”, cứ gọi anh ấy là Chu Nghi Nhiên.”

Tiêu Cố nhìn cô, im lặng, ánh mắt mang theo sự áp lực đè nén, làm cho vai Mễ Tĩnh run run: “Anh muốn làm gì?”

Tiêu Cố tiến lên phía trước một bước, Mễ Tĩnh lùi lại theo bản năng hai bước, còn giờ tay chặn trước ngực.

Tiêu Cố dồn cô đến chân tường, nhìn thẳng vào cô nói: “Anh ta rốt cuộc có gì tốt mà cô lại thích như thế?” Anh nhìn khuôn mặt trang điểm đẹp đẽ của cô, chân mày nhíu lại.

Thực sự trong lòng cô hơi sợ hãi, khi thể bây giờ hoàn toàn lép vế, bị Tiêu Cố nghiêm khắc khống chế. Cô không biết rốt cuộc Tiêu Cố khó chịu ở đâu, nhưng nếu muốn cứu vãn tình thế thì phải đoạt được quyền chủ động.

Lúc này chỉ cần nói to hơn đối phương, thì sẽ có khí thế hơn.

Vì thế cô quyết định vùng lên, hét to: “Anh ấy cái gì cũng tốt! Từ sinh nhật mẹ Hoắc Lệ, lần đầu tiên gặp nhau anh ấy đã rất tuyệt rồi. Anh ấy đeo tai thỏ cũng rất đẹp, trai,“

Mễ Tĩnh nói liền một mạch, trong lòng thở dài, quyền chủ động có ở trong tay mình không?

Tiêu Cố như bị vật gì đánh trúng, sững sờ.

“Chu Nghi Nhiên là một nghệ sĩ dương cầm, ở tiệc sinh nhật mẹ Hoắc Lệ anh đã gặp rồi.”

Nhớ lại những gì Cố Tín đã nói với mình, trong lòng trào lên một xúc cảm lạ lùng, lời nói này như một chiếc chìa khóa, mở ra kí ức vốn đã phủ đầy bụi..

Thành phố C, tiệc rượu sinh nhật mẹ Hoắc Lệ, tai thỏ... Hồi ức như trận hồng thủy ào ào xô tới.

Tiêu Cố mới chỉ đến thành phố C một lần, đó là năm anh 10 tuổi.

Người nhà mẹ anh nói chung là khá giả ở thành phố C, đó cũng là lúc Tiêu Cố có nhận thức.

Nhưng đến bây giờ anh chưa từng nhìn thấy mấy người họ hàng giàu có kia, mãi cho đến khi anh 10 tuổi, mới có một người phụ nữ xa lạ cùng cậu bé khoảng 2, 3 tuổi, xuất hiện trước nhà họ.

Mẹ anh bảo gọi người phụ nữ kia là mẹ Tiểu Cửu, anh vâng lời gọi theo. Mẹ Tiểu Cửu đối với anh rất tốt, khen anh đáng yêu, còn tặng nhiều đồ chơi cho anh. Cậu bé đi cùng bà ấy được giới thiệu là con trai bà, cũng là em họ anh.

Em họ Tiểu rất dễ thương, Tiêu Cố rất thích em trai ấy. Hai đứa trẻ không quan tâm chuyện người lớn, tự cầm đồ chơi lên phòng.

Buổi chiều hôm đó, tình cảm anh em tăng cao đột biến, chỉ hận vì sao gặp nhau muộn như thế. Vì chỉ ở mỗi một ngày, nên giờ phút chia ly tới rất nhanh. Trước khi đi, mẹ Tiểu Cửu thấy hai bạn nhỏ lưu luyến không rời, lên dẫn Tiêu Cố đến thành phố C hai ngày.

Mẹ Tiêu Cố đồng ý, nên Tiêu Cố đi theo em trai nhỏ. Khi đó, Tiêu Cố thấy em trai nhỏ như một tòa thành lớn.

Anh ở thành phố C được hai ngày, mẹ Tiểu Cửu cảm bộ lễ phục nhỏ cho anh thay, anh hỏi bà sao phải mặc cái này, mẹ Tiểu Cửu cười nói, đi sinh nhật mẹ Hoắc Lệ, ở đó có rất nhiều đồ ăn ngon.

Nói thật, Tiêu Cố với câu: “rất nhiều đồ ăn ngon” từ trong miệng bà cũng không mấy hứng thú. Vì cha anh đã làm vô số món ngon rồi. Nhưng anh thích tiệc rượu sinh nhật, hơn nữa, em họ cũng muốn đi.

Ngồi trên xe, mẹ Tiểu Cửu hưng phấn cảm hai cái tóc hình thỏ cho hai đứa trẻ đeo. Khuôn mặt em họ tối sầm lại, bẻ gãy luôn. Tiêu Cố thì không như thế, khi đi mẹ anh đã dặn dò phải lễ phép.

Nhưng con trai mà đeo tai thỏ, anh cũng không muốn. Cuối cùng, anh không chịu được mẹ Tiểu Cửu nhõng nhẽo đòi hỏi, anh bắt đầu đi đeo lên đầu.

Anh còn nhớ rõ, lúc đó mẹ Tiểu Cửu còn dùng máy ảnh chụp lại, kêu 'thật đáng yêu'.

Đeo một đôi tai thỏ nên việc Tiêu Cố bị các bạn nhỏ khác cười nhạo ở tiệc sinh nhật là chuyện đương nhiên. Anh không nhận được nên đi ra ngoài, muốn ném tai thỏ xuống, nhưng nghe thấy không xa tiếng khóc của một bé gái.

Anh đi tới xem, phát hiện thì ra là một cô bé bị chó dọa sợ tới nỗi ngã xuống đất khóc toáng lên.

“Anh làm sao thế?” giọng nói của Mẹ Tinh kéo Tiêu Cố về thực tế.

Mẹ Tinh lúc đầu nhìn anh ngẩn người, còn cho rằng mình chiến đấu thành công, nhưng anh... sững sờ cũng hơi lâu đấy!

Tiêu Cố mím môi, nhìn người trước mặt, một tay dè lên tường, kề sát vào người cô nói: “Cô nghe cho kĩ đây, người nắm đó cứu tôi là cô, không phải Chu Nghi Nhiên.”

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Lời nói của Tiêu Cố làm Mẹ Tinh bối rối.

Cô cau mày, trong lòng không ngừng suy nghĩ về nó.

Cái gì mà người nắm đó cứu cô không phải Chu Nghi Nhiên? Người đã giúp cô dọa con chó chạy mất, anh hùng đeo tai thỏ là Tiêu Cố sao?

Sau một lúc ngờ vực, cô nhìn Tiêu Cố cười: “Anh lo lắng bị cướp công cũng chẳng có thành ý gì cả! Trước đây không phải anh rất mỉa mai từ anh hùng à, bây giờ giả mạo có ý gì?”

Tiêu Cố nghiêng đầu, 'hừ' một tiếng “Tôi giả mạo sao? Sao cô không nói tại mắt cô bị mù?”

Mẹ Tinh: “...”

“Rốt cuộc khuyết điểm của anh ở chỗ nào thế!” Mẹ Tinh nổi giận, đẩy anh một cái, dùng giọng quát tháo lấy lại khí thế “Thôi được, anh nói mình là anh Thỏ. Thế anh đem tai thỏ khi đó ra cho tôi xem.”

“Thứ đấy giữ lại làm gì?” Tiêu Cố cười. Cái đó do mẹ Tiểu Cửu bắt tôi đeo, lúc đi về tôi tiện tay đưa cho một người.”

Anh nói đến đây bỗng dừng lại, rồi nhìn chăm chú vào Mễ Tĩnh, nói: “Tôi nhớ rồi, khi đó tôi đã đưa tai thỏ cho Chu Nghi Nhiên, nên cô mới cho rằng anh ta cứu cô.”

Mễ Tĩnh thở ra về đùa cợt, cảm thấy đây là chuyện cười hài nhất từng nghe thấy: “À, nói xong rồi sao, anh nói... phi phi! Thế anh kể xem, khi đó anh ở đâu?”

Tiêu Cố nói: “Tiệc sinh nhật mẹ Hoắc Lệ.”

Mễ Tĩnh nhú mày, không biết anh nghe ở đâu: “Tại sao anh lại ở đó?”

“Tôi đi cùng Cố Tín, họ được mời.”

Mễ Tĩnh nghi hoặc quan sát: “Cố Tín và Hoắc gia có quan hệ thế nào? Sao lại phải mời anh ấy?”

“Cố gia ở thành phố C cũng có thể gọi là danh môn.” Tiêu Cố nói đến đây thì dừng lại, như đang nghĩ ngợi điều gì. Anh nhìn Mễ Tĩnh cười, mở miệng: “À, có thể cô không biết, Cố Tín trước đây tên là Cố Vân, sau này cậu ấy đổi tên.”

Cố Tín thì cô chẳng có ấn tượng mấy, còn Cố Vân này cô rất quen. Người Cố gia đặt tên rất thâm sâu, đều liên quan tới vàng bạc châu báu. Hai chị em Cố Trần Cố Bảo tên nghe rất sang quý, nhưng cái tên Cố Vân này... thực sự hơi kém.

Vì thế người lớn trong nhà biểu tình, đòi đặt Cố Kim, Cố Quân, Cố Thổ.

Mễ Tĩnh sau khi lên tiểu học, đã bắt đầu biết những chữ này.

Cô giật khóe miệng, dè dặt nói với Tiêu Cố: “Ok, coi như lúc đó anh có tham gia tiệc sinh nhật, nhưng không thể chứng minh những chuyện sau đó có xảy ra.”

Tiêu Cố mím môi, nhú mày nhìn cô: “Sao cô không đi hỏi Chu Nghi Nhiên?”

“Ờ thì,, “ Mễ Tĩnh không phản đối. Qua nhiều năm như thế, cô chỉ im lặng mà quan tâm tới Chu Nghi Nhiên, chưa từng đề cập với anh chuyện hôm đó. Cô luôn cảm giác rằng nếu mình hỏi chuyện này, tâm tư của cô đối với anh sẽ bại lộ dưới ánh mặt trời.

Thế nhưng sự việc tới ngày hôm nay, cô không thể tiếp tục làm đà điều mãi vui đầu trong cát khi gặp khó khăn. Nếu chuyện này không làm cho rõ ràng, cô cũng không an tâm.

Chu Nghi Nhiên có lẽ đang đợi cô dưới tầng, cô hơi mím môi, ra cửa: “Được, giờ tôi sẽ đi hỏi cho ra nhẽ.”

Tiêu Cố ngẫm nghĩ giây lát rồi quyết định đi theo: “Tôi đi cùng cô, nếu anh ta phủ nhận tôi sẽ đối chất với anh ấy.”

Mễ Tĩnh: “...”

Ông chủ Tiêu không hổ là thương gia, không muốn chịu thiệt dù chỉ là một chút.

Lúc này, Husky cũng vọt tới, như thể muốn cùng chủ nhân ra chiến trận. Tiêu Cố xua nó vào phòng: “Husky, mày ở lại đây.”

“Gâu!” Husky sục sùi ý chí chiến đấu mà kêu một tiếng.

“Tao sẽ về ngay.” Tiêu Cố theo sau Mễ Tĩnh ra ngoài, đóng cửa lại nhốt Husky bên trong.

“Gâu.” Husky cảm thấy nghề làm chó thật gian nan.

Chu Nghi Nhiên chờ ở hoa viên Nam thành, thấy Mễ Tĩnh đi ra với Tiêu Cố liền nhú mày. Nhận ra sắc mặt Mễ Tĩnh không bình thường, anh tới gần, hỏi thăm: “Có chuyện gì à?”

Mễ Tĩnh ngược lên nhìn anh, nhưng không biết mở miệng thế nào.

Từ trước đến giờ, cô luôn xem anh là anh Thổ mà dối xử, bây giờ lại muốn đến chất vấn người ta xem có phải anh Thổ không, ngay cả cô cũng chán ghét bản thân mình.

“Rốt cuộc em sao thế?” thấy cô ngập ngừng không nói, Chu Nghi Nhiên càng thấy rõ là có vấn đề.

Tiêu Cố bước lên phía trước như muốn nói gì, Mễ Tĩnh cả kinh, vội ngăn lại, nói nhanh: “Anh còn nhớ lần đầu chúng ta gặp nhau ở nhà dì Hoắc không?”

Chu Nghi Nhiên ngăn người, không nghĩ rằng đột nhiên cô hỏi cái này, nhưng phản ứng rất nhanh: “Nhớ chứ, khi đó em bị chó dọa cho sợ, khóc tèm nhèm như con mèo mướp nhỏ.”

Mễ Tĩnh vui vẻ gật đầu: “Không sai không sai, anh còn giúp em đuổi con chó kia đi nữa.”

Lông mi Tiêu Cố giật giật, rất bất mãn với cách nói chuyện mang tính mỉa mai này của Mễ Tĩnh.

Anh lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Chu Nghi Nhiên, như có ý chỉ cần anh ta dám thừa nhận, anh sẽ lập tức thả Husky ra cắn người.

Sắc mặt Chu Nghi Nhiên hơi trầm xuống, suy tư một hồi, như vừa tìm ra chứng cứ, nói: “Lúc anh chạy đến, không phải con chó kia đã bị đuổi đi rồi sao?”

Mễ Tĩnh gấp gấp nói: “Trước đó, không phải là anh tìm được em, giúp em đuổi con chó đi sao?”

Lúc đó, cậu bé đeo tai thỏ chần chừ cho cô đứng trước, ngay cả lời cảm ơn cô còn chưa kịp nói, anh đã đi mất. Cô bò lên từ dưới đất, đuổi theo hướng anh chạy đi, nhìn thấy Chu Nghi Nhiên. “Chính là anh!” Mễ Tĩnh nói như huyền hoặc chính mình.

Chu Nghi Nhiên nhú mày, trầm mặc.

Mễ Tĩnh chưa từ bỏ ý định: “Lúc đó anh có cầm tai thỏ trên tay.”

Chu Nghi Nhiên ngẫm nghĩ, như nhớ lại kí ức gì. Anh nhìn Tiêu Cố đứng cạnh, giải thích với Mễ Tĩnh: “Tai thỏ đó là Tiêu Cố cho anh, anh ấy là anh họ Cố Tin! Ngày hôm đó, Tiêu Cố cũng tham gia tiệc sinh nhật dì Hoắc. Khi đến anh có đeo một đôi tai thỏ, bị bọn anh cười trên mấy câu nên nổi giận chạy đi. Dì Cố sợ anh ấy lạc đường nên đuổi theo, anh cũng đi theo. Khi gặp Tiêu Cố trong vườn hoa, anh ấy vẫn có vẻ tức giận, giúi tai thỏ vào tay anh rồi chạy mất.”

Anh nhớ kĩ khi Tiêu Cố chạy đi đã không quay trở về, rốt cuộc tài xế Cố gia đã tìm thấy rồi đưa anh ấy về luôn.

Thuyết pháp của Chu Nghi Nhiên phá vỡ chút ảo tưởng cuối cùng của Mễ Tĩnh, cô im lặng một lúc rồi lại hỏi: “Qua nhiều năm như vậy, anh có nhớ nhầm không?”

Chân mày Tiêu Cố cau lại, Chu Nghi Nhiên cười nói: “Không đâu, trí nhớ của anh rất tốt, hơn nữa cũng vì lúc đó Tiêu Cố đeo tai thỏ, anh mới ấn tượng sâu sắc về anh ta như vậy.”

Đúng vậy, cũng bởi vì anh ta mang tai thỏ...

Miệng Mễ Tĩnh mím thành đường, khi đó cô mới 5 tuổi, xung quanh rất tốt, cô còn hoảng sợ nên không nhớ kĩ diện mạo anh Thỏ. Cô chỉ nhớ, một ít màu sắc, cùng một ít đồ vật.

Anh mặc một thân lễ phục nhỏ màu đen, trên đầu đeo tai thỏ.

Khi cô thấy Chu Nghi Nhiên cầm tai thỏ trên tay, lập tức ngộ nhận. Nhưng nếu Chu Nghi Nhiên mặc lễ phục trắng, cô cũng không đến nỗi tưởng nhầm, nhưng anh lại mặc đồ đen...

Lời nói của hai người đều ăn khớp, cô đã thôi hoài nghi liệu anh có thật là anh Thỏ hay không.

Chu Nghi Nhiên nhìn sắc mặt trắng bệch của cô, lo lắng hỏi: “Em làm sao vậy? Khó chịu chỗ nào sao?”

Chu Nghi Nhiên muốn tiến lên đỡ lấy Mễ Tĩnh, Mễ Tĩnh lại lui về sau một bước, tránh khỏi tay anh: “Em không sao...” cô dừng lại trong chốc lát, lại xin lỗi nhìn anh “Hôm nay em hơi khó chịu, hôm khác chúng ta đi được không?”

Chu Nghi Nhiên gật đầu, không hỏi gì thêm: “Sắc mặt em không tốt, về nghỉ ngơi đi, đừng suy nghĩ nhiều như vậy.”

Mặc dù không biết rốt cuộc là chuyện gì, nhưng đột nhiên cô hỏi chuyện khi còn bé, chắc chắn là có nguyên nhân.

Mễ Tĩnh lại nói xin lỗi với anh, xoay người trở về. Tiêu Cố còn đứng tại chỗ, anh đi tới trước mặt Chu Nghi Nhiên, cười nói: “Vô cùng cảm ơn sự thẳng thắn của anh, gặp lại sau!”

Chu Nghi Nhiên: “...”

Anh cau mày, cảm thấy dường như mình đã mắc phải cái bẫy.

Tiêu Cố về, anh cũng lái xe đi.

Mễ Tĩnh còn bị đá kích mạnh đến giờ vẫn chưa phục hồi tinh thần, cả người hồn xiêu phách lạc. Tiêu Cố đến bên cô, nhú mày, tâm tình nghèo nàn mà nói: “Sao thế, biết người cứu cô là tôi thì thấy vọng à?”

Mễ Tĩnh xoay người nhìn anh, rồi lại trầm mặc quay đi.

Cô không nói lời nào, Tiêu Cố coi như cô âm thầm chấp nhận, vì thế cũng bớt bức dọc.

Lúc đến cầu thang, Mễ Tĩnh làm bầm lều bầu: “Nếu như là anh cứu tôi, tình cảm nhiều năm như thế có ý nghĩa gì?”

Cô coi Chu Nghi Nhiên là anh Thỏ bao năm qua, tình cảm cô trao nếu tính bằng tiền thì chắc chắn có thể xây nhà cao tầng.

Tiêu Cố nghe cô nói xong thì im lặng, rồi nói: “Tôi thấy tôi lỗ hơi nhiều đấy.”

Mề Tình nhìn anh chăm chăm, cười nói: “Sao anh lại lỗ to?”

Tiêu Cố nói: “Cô coi người khác là tôi, còn thích anh ta nhiều năm như thế, tôi không gọi là lỗ to à?”

Mề Tình chưa hiểu gì đã bị anh nói làm cho đỏ bừng mặt, cô quay mặt đi, lạnh lùng nói: “Lúc tôi mới đến cũng có nói về anh Thỏ, chính anh còn không nhớ nổi đó là chuyện của mình mà.”

Tiêu Cố đáp: “Chỉ bằng vài câu nói của cô mà suy luận được khúc chiết li kỳ như thế, cô nghĩ tôi là Sherlock Holmes à?”

Mề Tình: “...”

Hai người về thẳng nhà. Husky thấy bọn họ về thì lao ngay tới. Mề Tình trêu chọc nó hai cái, rồi buồn bực về phòng, vị trí anh hùng mình sùng bái nhiều năm đã đổi chủ, với cô mà nói thì đó là đả kích lớn.

Hai tiếng đập cửa vang lên, Mề Tình liếc sang rồi bất đắc dĩ đứng lên mở cửa.

Tiêu Cố đứng ở bên ngoài, trong tay còn có một túi đồ.

Mề Tình cúi đầu nhìn: “Đây là cái gì?”

Tiêu Cố đưa vật trong tay cho cô: “Quà Giáng sinh.”

Mề Tình nghi ngờ nhận lấy, nhìn vào trong, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Đây không phải là... Áo khoác hồng nhạt cô đã bán đi rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Mề Tình ngạc nhiên, ngơ ngác ngẩng đầu nói: “Chiếc áo này sao lại ở chỗ anh?”

Tiêu Cố nói: “Tôi mua đấy.”

Đầu Mề Tình như kêu 'coong' một tiếng, ba chữ đơn giản của Tiêu Cố làm cô tiêu hóa hơi lâu: “Anh...mua á? Sao anh lại mua đồ nữ?”

Chắc không phải sở thích khác thường đâu!

Mề Tình run rẩy, khẩu vị nặng quá.

Tiêu Cố mỉm môi không tự nhiên, anh đưa mắt quét qua, ra vẻ bình thản nói: “Cô bán lỗ thế mà cũng chịu được à?”

Mề Tình: “...”

Cho nên anh thấy tiếc của giới... Bán lỗ á? Ông chủ Tiêu đúng là không bao giờ chịu thiệt, nhìn người khác chịu thiệt cũng không chịu nổi.

Cô mấp má môi, hỏi: “Anh mua bao nhiêu thế?”

Tiêu Cố nói: “3 ngàn.” dùng ba ngàn khối mua bộ đồ về, trong lòng anh lập tức thoải mái.

Mề Tình ngẩn người, sùng bái anh như thánh: “Sao anh mua giá hời thế? Tôi nhớ là người bán bán 6 ngàn mà?”

Tiêu Cố tự hào vẽ ra một khuôn miệng cong cong: “Bí mật thương nghiệp.”

Mề Tình: “....”

Cô cau mày, nói: “Vì sao anh mua mà lại cho tôi?”

Sau khi cô hỏi xong, thần thái Tiêu Cố lại không tự nhiên như trước: “Chẳng qua lúc đó tôi tự nhiên muốn mua, chứ không có chủ ý mua cho cô.”

Mễ Tĩnh 'à' một tiếng, cười với anh: “Thế sao anh lại đưa tôi? Tôi không trả tiền đâu.”

Lông mày Tiêu Cố nhíu lại, anh khẽ nói: “Hôm nay là Giáng sinh.”

Mễ Tĩnh nhìn anh nói: “Anh là ông già Noel?”

Lấy chiếc áo từ túi giấy ra, Mễ Tĩnh kiểm tra thật cẩn thận. Chiếc áo rất vuông vức, như được là phẳng phiu, cúc áo cũng cài vào, hoàn chỉnh như mới.

Cô vui vẻ mặc áo vào, soi gương, quả thực rất đẹp. Tuyệt đẹp!

Cô quay một vòng trước gương, di động bị cô ném lên giường buồn bã kêu. Mễ Tĩnh cầm lên nhìn, là tin nhắn Chu Nghi Nhiên gửi tới: “Em đã tốt lên chút nào chưa?”

Mễ Tĩnh đáp: “Tốt hơn nhiều rồi ạ, hôm nay thật ngại quá.”

Anh Thỏ: Không sao cả, lần sau em được nghỉ nhớ gọi anh ^_^

Mễ Tĩnh nhìn tin nhắn này, bối rối. Cô nghĩ ngợi một lát, ngón tay lạnh lạnh gõ trên màn hình: “Sao tài khoản Weibo của anh lại đề là 'Thỏ tiên sinh'?”

Nghe thấy âm thanh báo tin nhắn vang lên 'ting' một cái, tâm trạng Mễ Tĩnh như dây cót vắn chặt.

Cô nín thở hồi hộp nhìn chòng chọc vào màn hình, xem tin nhắn.

Anh Thỏ: Vì em rất thích thỏ.

Tâm của cung dây cót bị bung ra, tim đập vang như sấm. Chu Nghi Nhiên lấy tên 'Thỏ tiên sinh' chỉ vì cô thích thỏ; nhưng cô lại cho rằng Chu Nghi Nhiên là cậu anh hùng cứu cô khi xưa, nên mới thích thỏ.

Thời gian sai lệch như ma xui quỷ khiến, tạo nên một hiểu lầm kì cục.

Cô ngây người nhìn màn hình, không biết nên trả lời thế nào.

Nếu như trước đây — dù chỉ là một ngày trước, tin nhắn của Chu Nghi Nhiên có thể làm cô mừng rỡ như điên, nhưng bây giờ, cô chỉ thấy lòng loạn như ma.

Anh không phải anh Thỏ của cô.

Anh Thỏ chính công là chủ nhà mặt than kia kìa.

Cô thấy tình huống này giống như trong cuốn sách, tên là 'Thế giới bí ẩn'.

Cô chưa nhắn tin trả lời, Chu Nghi Nhiên cũng không nhắn thêm, chắc anh cảm nhận được cô cần sự yên tĩnh.

Anh đi ra từ trong bãi đỗ xe, còn chưa tới thang máy đã nghe thấy tiếng còi xe đôi điện: “Bíp bíp.”

Anh nhìn theo hướng phát ra tiếng, đập vào mắt là chiếc Cayenne màu đỏ. Ánh mắt anh dừng lại ở người điều khiển, không phải ai khác, chính là Hoắc Lệ.

Hoắc Lệ mặc áo khoác màu đỏ, cười cười bước xuống, khóa cửa xe.

Chu Nghi Nhiên nhìn Hoắc Lệ đang tới chỗ mình, lông mày bất giác nhíu lại: “Sao em lại ở đây?”

Hoắc Lệ cất chìa khóa xe vào trong túi, cười nói với anh: “Em đến tìm anh, không phải hôm qua em đã nói hôm nay em sẽ tới thành phố A sao?”

Hôm qua quả thực cô đã gọi tới, Chu Nghi Nhiên đợi cô đi tới trước mặt mới hỏi: “Sao em biết anh ở đây?”

Hoắc Lệ cười đắc ý: “Việc này hỏi thăm một chút là ra ấy mà, hành tung của anh đâu phải bí mật quốc gia.”

Chu Nghi Nhiên cười hỏi: “Chuyện của em xong xuôi rồi à?”

Hoắc Lệ gật đầu: “Ừ, vì thế nên mới đến tìm anh. Được rồi, không phải nói anh có hẹn sao? Sao về sớm thế?”

Ánh mắt Chu Nghi Nhiên thoáng trầm ngâm, anh đáp: “Tạm thời hủy bỏ rồi.” anh nói đến đây thì nhìn Hoắc Lệ, “nếu anh không về chẳng nhẽ em định đứng đây đợi à?”

Hoắc Lệ nhẹ nhàng nhíu đôi lông mày tinh xảo: “Em đang định gọi cho anh, nhưng vừa vặn bây giờ rồi, hay chúng ta ra ngoài giải trí một chút? Hôm nay

là Giáng sinh.”

Chu Nghi Nhiên suy nghĩ rồi gật đầu: “Cũng được, anh hẹn thêm mấy người bạn, mọi người cùng gặp mặt!”

Hoắc Lệ hơi trầm xuống, nhưng lại gượng cười: “Cũng tốt.”

Bên này bọn họ đang định hội họp bạn bè, bên kia Tiêu Cố đã sẵn cơm trưa gỗ của phòng Mễ Tĩnh.

Mễ Tĩnh đang làm tổ trong phòng xem TV, không kiên nhẫn rống lên về phía cửa: “Có chuyện gì?”

Tiêu Cố nói: “Cơm trưa, ăn không?”

Mễ Tĩnh nghe xong tắt TV, đứng lên: “Ăn!!!” Cô hất tóc, chạy đến mở cửa, thấy Tiêu Cố đã mặc áo khoác đứng bên ngoài. Cô tròn tròn mắt, hỏi: “Sao anh ăn mặc chỉnh tề thế, ra ngoài ăn à?”

Tiêu Cố nói: “Ừ, tới quán ăn Trung Quốc của Úc thị.”

Mễ Tĩnh híp mắt thăm dò: “Anh mời khách?”

“Ừ.”

Mễ Tĩnh yên chí: “Chờ xíu, tôi mặc áo khoác.” cô lấy áo khoác đỏ thẫm từ trên móc xuống, khoác lên người.

Cô không chọn mặc áo khoác hồng nhạt vừa chuộc về, bởi vì áo này ăn nhập với cách trang điểm, hường ứng không khí Giáng sinh.

Tiêu Cố nhìn áo khoác đỏ của cô, lại nhìn sang áo khoác hồng treo trong tủ, mím môi xoay người ra ngoài.

Mễ Tĩnh cảm túi theo sau anh, biết rằng anh mời khách, nên cô kén chọn: “Sao không chọn nhà hàng Tây?”

Tiêu Cố không đếm xỉa tới, đáp: “Muốn đi ăn cơm Tây thì sao phải đi Úc thị, tôi làm luôn là được.”

Mễ Tĩnh: “...”

Ừ, được rồi...

Khi ra cửa, Husky lại muốn ra cùng. Mễ Tĩnh chỉ chậu thức ăn chất đầy thành ngọn núi nhỏ của nó, cười nói: “Cậu đàn ngoan, ăn thức ăn của mày đi.”

Husky: “...”

À, Giáng sinh đối với nó là ngày lễ ăn thức ăn cho chó.

Mễ Tĩnh nói xong, như nghĩ đến điều gì, phì cười: “À, Tiêu Cố!”

Tiêu Cố quay lại nhìn cô.

Mễ Tĩnh nhìn cười, vai run run: “Tôi nhớ hôm ấy anh đi mua quần áo đặt tên là Cậu đàn.”

Tiêu Cố: “...”

Anh xoay người, bình tĩnh bước ra ngoài cửa: “Ánh mắt của cô tệ quá, nhìn nhầm rồi.”

Mễ Tĩnh: “...”

Cô thừa nhận khi còn bé là do cô nhìn lầm, nhưng vòng vo như thế để mắng cô, muốn đem nôi vứt cho cô à, cô cũng không phải bôi rửa bát: “À, cái đơn hàng đó chắc chưa xóa đâu, nếu không tôi đi đổi chiều một chút?”

Tiêu Cố: “...”

Mễ Tĩnh chiếm được tiện nghi, nở nụ cười khoe mẽ: “Khi tôi thấy cái tên đó, liền nghĩ người mua cũng chẳng để ý, bây giờ mới phát hiện ra tôi nhầm rồi, cái tên này rất có ý tứ, haha.”

Tiêu Cố: “...”

“Cô còn muốn ăn cơm trưa không?” anh nhú mày uy hiếp.

Mễ Tĩnh thức thời nói: “Muốn muốn, cậu đàn.”

Tiêu Cố: \ “... \ “

\ “Người có còn muốn hay không ăn cơm trưa? \” anh vận lông mi uy hiếp nói.

Mề Tinh lần này khó có được thức thời địa đạo: \ “Muốn, cầu đàn. \ “

Tieu Cố: “...”

Husky “gâu gâu“.

Phát hiện Tieu Cố đang xuống tinh thần, Mề Tinh thức thời, dù sao cô cũng không muốn bữa cơm trưa bị ngâm nước nóng: “Hôm nay anh là ông già Noel, ông già Noel không hẹp hòi như thế đâu.”

Tieu Cố: “...”

Anh bữu mỗi xoay người bước đi. Mề Tinh vẫy vẫy tay chào Husky, khoái trá đi theo.

Tieu Cố tới nhà hàng Trung cách chỗ ở của anh không xa, khi hai người đến, lập tức có nhân viên mặc quần áo Giáng sinh ra đón: “Hai vị xin hỏi có hẹn trước không?”

Tieu Cố đưa điện thoại cho người nhân viên, người đó kiểm tra rồi lập tức dẫn hai người đi tới phòng đã đặt. Mề Tinh lần đầu tiên đến nhà hàng Trung, vừa đi vừa nhìn, không chỉ có nhân viên mặc đồ Giáng sinh, mà trong quán cũng có nhiều khay kệ.

“Mấy cái này có được ăn không?” Mề Tinh hỏi.

Nhân viên nghe thấy đáp: “Có ạ, kệ là miễn phí.”

Mề Tinh ngạc nhiên giương mắt, Úc thị quả thực rất tuyệt!

Vì thế cô nắm một tay đầy kệ.

Sau khi vào phòng, một nhân viên khác đến đưa thực đơn, hai người gọi món, dù Tieu Cố mời khách, nhưng Mề Tinh đặc biệt tự giác gọi một đồng đồ mình thích ăn, rồi mới đưa thực đơn cho Tieu Cố.

Tieu Cố mỉm cười, ngừng đầu nói với nhân viên: “Trước hết cứ tạm thế đã, cảm ơn.”

“Dạ vâng.” người bán hàng nhắc lại mấy món Mề Tinh đã gọi, xác nhận xong, lại hỏi, “Xin hỏi hai người có muốn gọi phần ăn tình nhân dành cho Giáng sinh không ạ? Đó là combo đặc biệt của hôm nay, mỗi đôi tình nhân vào nhà hàng đều được một phần, miễn phí ạ.”

Tieu Cố chưa trả lời, Mề Tinh cướp lời: “Muốn muốn muốn!”

“Được ạ, xin chờ một chút.” người bán hàng mỉm cười đi ra ngoài.

Tieu Cố nghiêng đầu nhìn Mề Tinh bên cạnh, trong nụ cười có dụng ý khác: “Theo lẽ thường, nếu trong tình huống thế này, không phải đều giải thích với nhân viên rằng chúng ta không phải tình nhân sao?”

Mề Tinh nhếch môi nói: “Nhà hàng không thích loại người ngu ngốc thế đâu.”

Tieu Cố: “....”

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Mỗi suất ăn tình nhân rất ít, chỉ có một chén canh nhỏ, một ít mì xào và một bát trứng lòng đào.

Nhưng hình thức đĩa nào cũng rất đẹp mắt, trứng lòng đào còn để trong khuôn, nhìn rất đáng yêu.

Mùi vị trong nhà hàng Úc thị thì không phải bàn cãi, Mề Tinh vô cùng hài lòng với phần ăn tình nhân này.

Ăn cơm trưa xong đã là hai giờ, Mề Tinh cứ nghĩ Tieu Cố sẽ lái xe về thẳng nhà, nhưng thấy anh quẹo qua một khúc cua, cô mông lung: “Không về nhà à?”

Tiêu Cố chăm chú lái xe, không nhìn cô: “Đến công viên đi, không phải cô rất muốn đến khu vui chơi trẻ em à?”

Mễ Tĩnh: “...”

Tất cả đều là hiểu lầm mà!

Hôm qua Chu Nghi Nhiên nói muốn đưa cô đi công viên, chắc đang có sự kiện gì đó. Cô nói với Tiêu Cố: “Nghe nói hôm nay ở công viên tổ chức sự kiện gì ấy.”

“Ồ, nghe Chu Nghi Nhiên nói à?”

Mễ Tĩnh cau mày, vặn lại: “Đúng thế, có sao không?”

Tiêu Cố trầm mặc, tiếp tục lái xe.

Hôm nay dù không phải cuối tuần nhưng người đến công viên vẫn nườm nượp, Tiêu Cố suýt thì không tìm được chỗ đỗ xe.

Anh bước xuống xe, đi mua hai vé vào cửa, đưa một tấm cho Mễ Tĩnh, cùng cô xếp hàng soát vé. Mễ Tĩnh nhìn tấm vé trong tay, hơn ba trăm tệ.

Cô ngước mắt nhìn Tiêu Cố, nói với anh: “Vì anh tự đề nghị đến công viên, nên ba trăm tệ vào cửa tôi sẽ không trả.”

Tiêu Cố tự nhiên thấy buồn cười: “Cô có đúng là công chúa nhỏ trong gia đình giàu có không thể? Chỉ ba trăm tệ mà cũng tính toán tỉ mỉ?”

Mễ Tĩnh làm bộ đáng 'anh không phục à?' rồi biểu tình: “Ai quy định người có tiền thì không được tính toán so đo ba trăm tệ? Càng có tiền càng tham món lợi nhỏ mà.”

Trước đây khi cô mua túi phúc lợi, Hoắc Lệ cũng đã nói câu như thế, quần áo trong túi chẳng ai đoán được, hơn nữa giá còn rất rẻ, nên chất lượng có lẽ cũng không bằng đồ bán trong cửa hàng. Nhưng cô thích mua, ai quy định người có tiền không được mua đồ giảm giá?

Tiêu Cố nghe Mễ Tĩnh nói xong, mỉm cười đáp: “Coi như hôm nay tôi cho công chúa nhỏ hưởng ưu đãi của ông già Noel, được không?”

Mễ Tĩnh 'hừ' một tiếng, nhưng trong lòng lại rất thỏa mãn với thái độ này của anh.

Tóm lại không cần cô trả tiền tấm vé này là được, bây giờ cô đúng là công chúa nhỏ nghèo túng vì ba trăm tệ mà phải xét nét tính toán.

Xếp hàng một lúc lâu, hai người mới tới được cửa soát vé, không thể không nói rằng, khi xếp hàng có không ít cô gái ngăm nhìn Tiêu Cố, xì xầm bàn tán.

Mễ Tĩnh thấy, quả nhiên, các cô còn quá non dại.

Bước vào công viên trò chơi, hai người đã nghe thấy khúc nhạc Giáng sinh vui vẻ, cửa chính còn đặt một cây thông Noel, bên cạnh là ông già Noel và tuần lộc do nhân viên đóng giả, đang chụp ảnh chung với khách hàng đi qua. Mễ Tĩnh phấn khích tiến lên: “Chúng ta cũng chụp chung đi!”

Tiêu Cố đút hai tay trong túi áo khoác, đứng sau lưng cô đáp: “Chụp ảnh chung thế này nhất định là muốn kiếm tiền.”

Mễ Tĩnh quay lại hỏi: “Dùng điện thoại của mình mà cũng tốn tiền?”

“Đương nhiên.”

Chân mày Mễ Tĩnh nhíu lại: “Vé vào cửa kia không bao trọn gói à?”

Tiêu Cố cười, đáp: “Mấy trò chơi giải trí có thể miễn phí, nhưng những sạp hàng nhỏ, chụp ảnh chung, .. cô nghĩ cũng nằm trong vé vào cửa à?”

Mễ Tĩnh nghiêm túc: “Tôi cho rằng như thế.”

Tiêu Cố đến gần xoa đầu cô: “May mà cô không mở công viên.”

Mễ Tĩnh: “...”

“Nói gì thì cứ việc nói, động tay động chân làm gì?” cô chỉnh trang lại mái tóc, đi vào trong với Tiêu Cố.

Khi đi ngang qua cây thông Noel, con tuần lộc kia nhiệt tình vẫy tay với cô, như đang mời cô chụp ảnh chung.

Mễ Tĩnh phân vân một lúc, vẫn không chịu được cám dỗ. Cô đi tới đứng cạnh tuần lộc: “Nhanh, dùng điện thoại của anh chụp cho tôi một tấm!”

Tiêu Cố không nhìn cô, lấy điện thoại, ngấm bọn họ, chụp ảnh.

Mễ Tĩnh chụp xong toan bỏ chạy, tuần lộc lạnh lẽo chụp lấy tay cô, tốc độ phản ứng quả thật so với sát thủ giết người trong chớp mắt: “Hai mươi tệ.”

Anh ta cười cười nói với Mễ Tinh một con số, Mễ Tinh chưa từ bỏ ý định quýt, xoay người định chạy, tuần lộc càng níu cô chặt hơn: “Hai mươi tệ.”

Giọng nói lần này không còn vui vẻ như lần trước, Tiêu Cố đi đến đưa tuần lộc hai mươi tệ, Mễ Tinh mới thoát được.

“Đưa tiền thế thì hơi dễ dàng rồi.” Mễ Tinh bất bình, cúi giận sửa sang tóc tai, cô bị kéo nên quần áo hơi nhàu nhĩ, chụp ảnh chung một giây là xong, kiếm được hai mươi tệ, hay lẽ mai cô cũng đóng giả Công chúa Bạch Tuyết đi tìm chồng ở nơi này, kiếm được hơn là cái chắc.

Cô nói xong, nhìn Tiêu Cố bên cạnh, nói với anh: “Cho tôi xem ảnh chụp vừa nãy đi.”

Tiêu Cố lấy điện thoại ra, trên màn hình hiện ảnh vừa chụp. Mễ Tinh nhìn xong, tỏ ra không hài lòng: “Ảnh xấu thế! Hai mươi tệ mà chất lượng ảnh thế này à?”

Tiêu Cố nói: “Hai mươi tệ trả cho con tuần lộc kia, tôi chụp ảnh miễn phí, đồ miễn phí chỉ thế thôi.”

Mễ Tinh: “...”

“Hon nữa, người trả tiền con tuần lộc là tôi.” Tiêu Cố bình tĩnh bỏ một đao.

“Anh gửi ảnh cho tôi đi.” cô cau mày, lấy điện thoại ra, bật bluetooth.

Gửi ảnh xong, cô thấy ảnh gì mà xấu thế, như xóa không được, không xóa cũng không xong.

Nếu không xóa, ảnh xấu thế sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của cô. Còn xóa, thì đây cũng là hai mươi tệ. Cô suy nghĩ một lát, ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Cố: “Anh xóa ảnh trong điện thoại anh đi.” Tiêu Cố nhướn mày, không có ý định chiều lòng công chúa nhỏ: “Đây là tôi trả tiền, tôi chụp.”

Mễ Tinh nói: “Nhưng người trong hình là tôi cơ mà!”

Hừmm..

“Thế nên tôi càng không muốn xóa.”

Mễ Tinh bối rối, hai tai nghe lời anh nói đỏ ửng lên, cô trừng mắt lườm anh, xoay người chạy.

Tiêu Cố đi theo cô, tàu hải tặc, xe qua núi, đu quay tròn, tất cả đều chơi một lần, còn xem kịch một lát.

Mễ Tinh chơi hơn hai tiếng cũng thấm mệt. Tiêu Cố mua hai cái xúc xích hun khói, cùng cô đi đến Ngõ làng cổ tích.

Trên đường, đi ngang qua một tiệm bán thú bông, Mễ Tinh nhìn trúng một con thỏ bông bên trong, nóng lòng muốn thử, mua năm xèng, học ông chủ cách bắn súng một lát, bắt đầu bắn thú.

Chẳng hề bất ngờ, năm viên đều không trúng.

Cô không vui, mua tiếp năm xèng, hỏi ông chủ: “Sao con thỏ kia cứ lắc lư thế?”

Ông chủ cười ha ha, đáp: “Mấy món đồ chơi đằng trước không di chuyển đâu, cô cứ bắn chúng nó ấy.”

Mễ Tinh chép miệng, nhìn hàng đồ chơi trước mắt, không hề di chuyển, nhưng quá xấu. Cô muốn con thỏ kia cơ.

Tiêu Cố đứng bên cạnh nãy giờ, đột nhiên mở miệng nói: “Đừng ngu, nếu nó không lắc lư, cô cũng không bắn trúng.”

Mễ Tinh: “...”

Cô bỏ khẩu súng xuống, nhìn Tiêu Cố, gần như gào lên: “Ngon thì anh làm đi, bắn con thỏ kia ấy.”

Tiêu Cố mỉm cười, cầm khẩu súng lên.

Con thỏ Mễ Tinh thích là thú bông móc chìa khóa, đôi tai thật dài, mặc bộ đồ lụa mỏng, rất tinh xảo, đáng yêu. Nhưng nó ở hàng cuối cùng, lại không lớn, còn lắc lư, độ khó cực cao.

Ngón trỏ Tiêu Cố đặt ở cò súng, anh lẳng lặng nhắm mục tiêu, giống như thợ săn núp trong bụi cây săn sư tử.

Đúng thời cơ, tay anh không lưỡng lự mà bóp cò, đạn bắn trúng biển tên trước con thỏ, lực mạnh còn làm cả biển tên lẫn con thỏ đổ xuống.

“Giỏi quá, bắn trúng rồi!” Mễ Tinh phấn khích, thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Sắc mặt ông chủ lập tức khó nhìn, nhưng không biết nói gì, chỉ có thể đưa cô con thỏ kia.

Mễ Tình lấy được con thỏ, vuốt vuốt trên tay, vui vẻ nói: “Còn tận bốn xèng, anh bắn cái túi đồ hình đôi môi kia đi.”

Tiêu Cố không nhiều lời, khẩu súng nhắm vào ngay chiếc túi.

Sau khi viên đạn bay ra, túi đồ hình đôi môi cũng đổ xuống.

“Lại bắn trúng, anh giỏi quá đi!” Mễ Tình bây giờ nhảy cẫng lên, còn không kiêng dè xông lên ôm Tiêu Cố, mi một cái: “Sao có thể giỏi như thế chứ?” Tiêu Cố nói: “Tôi chưa từng nói với cô à? Câu lạc bộ tôi tham gia khi còn học Đại học là bắn súng, chúng tôi còn được giải toàn thành nữa đấy.”

Ông chủ tiệm: “...”

Ông ta cho rằng chỉ cần tránh xa tay súng bắn tia hay cảnh sát là OK, ai mà ngờ học Đại học còn có câu lạc bộ như thế.

Lúc ông chủ đưa Mễ Tình cái túi, cô còn hưng phấn hơn, la hét muốn Tiêu Cố giành được đồ trang trí hình quả chuối.

Ông chủ căng thẳng, quay đi quay lại đã thấy thứ kia tử trận.

Ông mấp máy môi, thì thầm với Tiêu Cố: “Mối yêu đã nghe lời bạn gái như thế, kết hôn rồi ở nhà không là gì cả đâu.”

Nói xong lại nhỏ giọng: “Đại hiệp, mọi người đều kiếm miếng com manh áo, nếu anh giành được hết chỗ này, về nhà tôi phải quỳ điều khiển TV mất thôi.”

Tiêu Cố bật cười, Mễ Tình đã chọn xong món mới, chỉ chỉ, nói với Tiêu Cố: “Cái kia cái kia kìa!!”

Tiêu Cố để súng xuống, đưa hai xèng còn dư cho Mễ Tình: “Tôi chỉ biểu diễn ba lần, hai lần cô làm đi.”

Mễ Tình không đồng ý: “Tôi bắn không trúng, anh bắn đi, tôi muốn cái kẹp tóc kia.”

Tiêu Cố đứng sát vào Mễ Tình, nói nhỏ bên tai cô: “Nếu ông chủ mất quá nhiều đồ chơi, chúng ta không rời khỏi đây được đâu.”

Mễ Tình nghe xong, trong lòng tỉnh ngộ.

Đúng vậy! Giống như thắng lớn trong sòng bạc, nhà cái đâu dễ dàng để mình đi!

Cô nhìn về phía ông chủ, nhìn có vẻ hiền hậu nhưng biết đâu lại gian manh, có thể bày tiệm ở chỗ này chắc chắn phải có chút quan hệ, nói không chừng còn có tay chân xung quanh, tốt nhất vẫn nên hài lòng với mấy món kia đi.

Cô dùng nốt hai đồng xèng, chính giữa hàng đầu tiên cô còn không bắn được, cái cài tóc kia thì lại càng xa vời.

Nhìn hai người rời đi, ông chủ thở phào nhẹ nhõm.

Tiêu Cố và Mễ Tình ra khỏi tiệm bắn thú, đi đến Ngôi làng cổ tích.

Nhà trong ngôi làng này đều mang màu sắc cổ tích, Mễ Tình đi bên trong, thấy được sự kết hợp giữa hiện thực và huyền huyền. Nơi đây không chỉ có hàng quán ăn uống, mà còn tập trung nhiều cửa hàng mua sắm.

Hai người tìm một tiệm thức ăn nhanh kiểu Trung Quốc, tùy ý gọi mấy món đồ ăn, trong tiệm đã kín chỗ nên hai người đành ngồi bên ngoài.

Cũng may thức ăn được đưa lên rất nhanh, hai người không đến nỗi chết công bên đường.

Mễ Tình gọi một tô mì, miếng chén còn lớn hơn mặt cô, nhưng không thể nào chứ, mì chẳng có mấy sợi. Cô gấp mì ăn, rồi nói với Tiêu Cố: “Không ngon bằng mì anh nấu.”

Tiêu Cố thản nhiên đón nhận lời khen: “Ừ, dù sao tôi làm đầu bếp lương cao hơn đầu bếp ở đây mà.”

Mễ Tình cười haha, nhai mì sột soạt. Ăn được một nửa, cô lại nghĩ tới sự kiện kia: “À đúng rồi, hôm nay tổ chức hoạt động gì thế?”

Tiêu Cố ăn xong, uống một hộp nước chanh, nói: “Ở đây đang làm một cây thông Noel cao 25 mét, đặt trong Ngôi làng cổ tích, tối hôm nay chính thức lên đèn, còn có tiết mục biểu diễn, chắc hẳn rất náo nhiệt.”

“Wow, tận 25 mét.” Mễ Tình tưởng tượng trong đầu, cái cổ không tự chủ ngước lên.

“Nghe nói lúc 6 rưỡi, còn hơn 20 phút.”

Nghe Tiêu Cố nói thế, Mễ Tình nhanh chóng ăn sạch đồ còn lại.

Cô và Tiêu Cố đến chỗ cây thông Noel, có không ít người vây quanh, Nơi đây không chỉ có cây thông, mà còn có hộp quà màu đỏ rất lớn, đặt dưới gốc cây, bốn phía treo đèn màu, khi đèn bật lên chắc chắn sẽ đẹp lóa mắt.

Có nhiều người chụp ảnh chung. Mễ Tinh tiện tay chụp một tấm, rồi đi vòng quanh.

Cô vào một cửa hàng đồ lưu niệm, mặt tiền không lớn lắm, nhưng bên trong bày vô số quà Giáng sinh rực rỡ muôn màu. Mễ Tinh nhìn một lượt, bị một set đồ cổ tích hấp dẫn.

Set đồ có bốn món chủ đề cổ tích, theo thứ tự là Alice Lạc Vào Xứ Sở Thần Tiên, Công Chúa Bạch Tuyết, Cô bé quàng khăn đỏ và Nàng Tiên Cá, bốn món đồ từ phần mắt, gương, mũ, khăn quàng cổ, thậm chí váy, đều được thiết kế theo chủ đề.

Mễ Tinh quả thực không dời được mắt, cô thích cái túi Alice, cũng thích cái nón của Cô bé quàng khăn đỏ.

Người bán hàng thấy cô chỉ nhìn set đồ này, đến gần giới thiệu: “Mấy set đồ này đều là bản giới hạn mùa Giáng sinh, tiêu thụ tốt, bán rất khá ạ.”

Mễ Tinh gật đầu, nghĩ tới phần mắt của mình sắp hết, định mua một hộp phần mắt. Trong bốn set cổ tích, phần mắt Alice có hình ảnh thỏ, cô không chút do dự, cầm phần mắt Alice lên.

Hộp rất đáng yêu, ngoại trừ lớp đóng gói bên ngoài là hình ảnh thỏ, bên trong được trang trí trái tim màu hồng bích và bình trà tinh xảo. Phần mắt chỉ có bốn màu, số lượng không nhiều, Mễ Tinh lật đăng sau nhìn giá niêm yết, hơn 800 tệ.

Cô lại bối rối. Nếu như là trước đây cô nhất định không nói hai lời mà mua ngay, nhưng bây giờ ngay cả hơn tám trăm tệ cô cũng phải tính toán cẩn thận.

Ngắm lại thấy khó sở muốn khóc.

Cô hít thở suy tính một hồi, đang định mua, Tiêu Cố sau lưng gọi cô: “Còn mấy phút nữa, đi nhanh thôi.”

Tiếng gọi này chẳng khác gì quả bóng cao su căng khí bị kim đâm một lỗ, Mễ Tinh vừa chắc chắn lại dao động: “Ah.”

Cô xin lỗi, cười trừ với nhân viên, ra khỏi tiệm.

Khách bên ngoài đến đông hơn cả vừa nãy, nhân viên công tác đang duy trì trật tự, rồi kiểm tra lần cuối.

Mễ Tinh nhìn xung quanh, thấy Tiêu Cố chậm rãi theo sau. Thấy anh cô lại quay đầu đi, ngẩng đầu nhìn cây thông Noel thật cao.

Nó được trang trí rất đẹp, đèn màu quấn chung quanh một vòng đến tận cùng, phía trên gắn một ngôi sao năm cánh, chắc cũng có thể phát sáng. Không chỉ vậy, cây thông Noel còn trang trí rất nhiều phụ kiện Giáng sinh, bất kể rồi người tuyết, tất cả đều đẹp.

Lúc chỉ còn lại 10 giây, bảng đếm ngược thời gian bên cạnh cây thông Noel sáng lên, bắt đầu đếm ngược từ mười. Tiêu Cố đến bên cạnh Mễ Tinh, ánh mắt cô không hề lay chuyển, hỏi: “Sao anh đi chậm thế?”

Tiêu Cố đưa một túi giấy nhỏ tuyệt đẹp cho cô, không nói gì.

Mễ Tinh nhìn chỉ liếc nhìn đại, lập tức ngăn cản cả người, đây không phải phần mắt Alice cô vừa nhìn sao?

Cô nhẹ nhàng gạt chân mày, hỏi Tiêu Cố: “Anh mua từ khi nào?”

“Vừa mới xong.” Tiêu Cố nhìn cô nói “Không phải cô thích nó sao?”

Mắt Mễ Tinh mở to, tiếng đếm ngược bên tai cũng biến thành mơ hồ.

“... Ba, hai, một!”

Con số cuối cùng trôi qua, trong nháy mắt đèn bốn phía đồng thời tắt sáng, cả thế giới lập tức rạng rỡ hẳn lên.

Trong mắt của Mễ Tinh lóe ra ngọn đèn màu cầu vồng, trong con ngươi còn có thể hiện ra đường nét Tiêu Cố mờ nhạt.

Tiêu Cố không nhịn bật cười, trong tiếng hoan hô của mọi người, anh hơi cúi người, đặt một nụ hôn lên môi Mễ Tinh.

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Như lần đi hát karaoke trước kia, Tiêu Cố chỉ nhẹ nhàng chạm môi cô, đầu lưỡi cũng không len lỏi vào, nhưng trong lòng Mễ Tinh vẫn như có nước

Hoàng Hà chạy xiết.

Cô lại bị hôn trộm, vẫn là người lần trước!!

Mề Tinh lùi lại phía sau, mặt đỏ như quả cà chua: “Anh làm gì thế! A, lưu manh đáng chết! Tôi sẽ báo cảnh sát!”

Tiêu Cố đứng thẳng lưng, mi tâm mang theo ý cười: “Đương nhiên là đòi quà Giáng sinh, Noel mà sao chỉ có mỗi tôi tặng quà cho em, quá không hợp lí!”

Mề Tinh: “...”

Lưu manh mãi mãi sẽ tìm ra lí do để giở trò!

Cô quay người đi về hướng ngược lại, nhưng chưa được mấy bước đã xoay lại, giật hộp phấn mắt Alice trên tay Tiêu Cố, lại nhanh chóng bước đi.

Tiêu Cố cười bất đắc dĩ, theo sau cô.

Mề Tinh nổi giận đùng đùng, đi không chú ý phương hướng, cứ đi quanh cây thông Noel theo bản năng. Dọc đường đi còn có mắt đôi tình nhân hôn nhau, sắc mặt cô ngày càng đỏ.

Phía trước cách đó không xa có một sạp nhỏ bán quà lưu niệm, không ít người vây quanh. Mề Tinh đi tới xem, là túi quà Giáng sinh. Túi quà lớn hơn bàn tay, in hình chibi ông già Noel và con tuần lộc, dây ruy băng đỏ thắt nơ bướm, vô cùng đáng yêu.

Mề Tinh đến hỏi giá, 40 tệ một cái. Cô lấy trong ví ra tờ 100 tệ, đưa cho nhân viên bán hàng: “Cho tôi hai túi, cảm ơn.”

“Vâng, xin chờ một chút ạ.” Nhân viên bán hàng nhận tiền, đưa cho cô hai túi quà và 20 tệ trả lại.

Mề Tinh nhét tiền lẻ vào túi áo khoác, nhìn sang thì thấy Tiêu Cố vừa tới đây.

“Quà giáng sinh cho anh.” Cô đem một túi quà nhét vào tay Tiêu Cố.

Tiêu Cố nhìn túi quà chỉ có nữ sinh mới thích, nói với Mề Tinh: “Tôi dùng túi quà này đổi lấy một nụ hôn là được.”

“Quà giáng sinh của anh.” Cô đem một túi phúc nhét vào trong lòng Tiêu Cố.

Tiêu Cố nhìn lấy túi kẹo thúc chỉ có nữ sinh mới thích, đối với Mề Tinh nói: “Tôi dùng cái này đổi lại một cái hôn là được.”

Mề Tinh: “...”

Cô đánh Tiêu Cố một cái.

Có ba cô gái vừa đi ngang qua, thấy hai người thì hi hi cười trộm.

Mề Tinh: “...”

Cô lại xoay người muốn chạy đi, lần này vừa quay đầu lại, đã nhìn thấy Hoắc Lệ đứng ở sạp hàng vừa nãy.

Mề Tinh hơi bất ngờ, sao Hoắc Lệ lại ở đây?

Hoắc Lệ cầm một túi quà, cười nói gì đó với người bên cạnh. Lông mi Mề Tinh giật giật, bởi vì người đứng bên cạnh Hoắc Lệ là Chu Nghi Nhiên.

Như thể cảm nhận được ánh mắt cô, Hoắc Lệ nghiêng đầu nhìn sang đây, cũng đờ cả người.

“Mề Tinh, cậu ở đây à?” Ngay sau đó Chu Nghi Nhiên cũng nhìn thấy Mề Tinh, anh tiến về phía cô mấy bước, lại phát hiện Tiêu Cố đứng sau lưng cô. Tiêu Cố còn cầm túi quà của Mề Tinh trong tay, nói với ba người ngốc nghếch kia: “Hay là chúng ta tìm một chỗ ngồi nói chuyện đi.”

Trong ngôi làng cổ tích có một quán rượu nhỏ, bốn người cùng đi tới đó.

Nghĩ đến việc Mề Tinh và Hoắc Lệ bao lâu mới gặp nhau, chắc chắn có nhiều điều cần tâm sự, Tiêu Cố và Chu Nghi Nhiên ngồi ở quầy bar, để lại ghế dài cho hai cô.

Mề Tinh và Hoắc Lệ ngồi đối diện nhau, nhất thời không người nào mở miệng trước.

Hoắc Lệ nhìn Mề Tinh một lát, nói: “Thì ra cậu cũng đến thành phố A, thật là trùng hợp.”

Mề Tinh lên tiếng hỏi: “Cậu đến thành phố A tìm Chu Nghi Nhiên à?”

Hoắc Lệ nói: “Không phải, tớ có việc ở đây, xong xuôi rồi mới nhận ra anh ấy cũng đang sống ở đây, liền hẹn nhau đi chơi.” Cô nói xong, lại sợ Mề Tinh

hiểu lầm gì đó, bổ sung: “Anh ấy còn hẹn thêm hai người bạn nữa, nhưng hai người ấy không đi cùng đến đây, nên com nước xong đã đi rồi.”

“À,“ Mễ Tình nhìn hộp phấn mắt trong tay một cách chăm chú, chậm rãi trả lời.

Hoắc Lệ cũng thấy thú trong tay cô, hỏi: “Đây là sản phẩm trong set đồ cổ tích à? Trước kia tớ cũng mua một chiếc túi Alice.”

Mễ Tình không chú tâm lắm, gật đầu, như ngẫm nghĩ cái gì. Lát sau, cô ngừng đầu, nói với Hoắc Lệ: “Từ trước tới giờ, tớ vẫn cho rằng, vì trong tên cậu có một chữ 'Lệ' nên mới đặt tên weibo như thế [1], nhưng hôm nay nhìn thấy cái này...” cô giơ phấn mắt Alice in hình anh Thỏ lên, “Tớ đột nhiên nghĩ, có phải hay không còn có nguyên nhân khác? Có thể vì tên weibo Chu Nghi Nhiên là 'Thỏ tiên sinh’.”

[1] Tên weibo của Hoắc Lệ là Alice. Alice tiếng Hán Việt là Ái Lệ Ti.

Nụ cười Hoắc Lệ cứng lại.

Mễ Tình ngồi đối diện nhìn cô. Nếu không phải Chu Nghi Nhiên từng nói nghệ danh của anh là 'Thỏ tiên sinh' bởi vì cô thích thỏ, cô cũng không có những suy nghĩ như thế. Hôm nay nhìn thấy mấy món đồ Alice này, cô không khỏi cảm giác suy nghĩ của mình rất đúng.

Hoắc Lệ mím môi, lâm vào trầm mặc. Mễ Tình thờ dài, nhìn cô hỏi: “Hoắc Lệ, có phải cậu thích Chu Nghi Nhiên không?”

Hoắc Lệ ngược lên nhìn cô, lại trầm tư một lúc lâu, bắt đầu nói: “Tớ quả thật có tình cảm với Chu Nghi Nhiên, nhưng tớ biết cậu cũng thích anh ấy nên tớ không nói ra.”

“Ra là vậy...” cô lại cúi đầu nhìn hộp phấn mắt: “Trước kia cậu không muốn tớ về thành phố, có phải bởi vì Chu Nghi Nhiên đã trở về, cậu không muốn tớ gặp lại anh ấy?”

Lông mi Hoắc Lệ động đậy, cô cắn môi đỏ mọng: “Tớ thừa nhận lúc đó tớ có tâm tư đấy, nhưng tớ không muốn cậu về nhà, cũng vì suy nghĩ cho cậu mà, so với tớ, cậu đương nhiên hiểu cha cậu hơn, ông ấy không dễ dao động.” Mễ Tình cười: “Em biết.”

Cuộc đối thoại đến đây đột ngột bị cắt đứt, bầu không khí lạnh lẽo bên trong ghế dài đối lập hoàn toàn với sự náo nhiệt ở sân nhảy bên ngoài.

Hai người lại trầm ngâm, Hoắc Lệ đột nhiên nói: “Mễ Tình, tớ nói thật, cậu và Chu Nghi Nhiên không có khả năng. Cha cậu muốn tìm người có thể giúp cậu quản lí Mễ Thị, Chu Nghi Nhiên là người làm nghệ thuật, đối với kinh doanh chẳng hiểu gì cả, nếu cha cậu không ép cậu cưới người Tổng gia nữa, thì cũng không tác thành cậu với anh ấy.”

Mễ Tình cúi đầu, cô biết Hoắc Lệ nói đúng.

Cha cô yêu thương cô, cái này cô biết, cho nên dù mẹ cô chỉ sinh một đứa con gái là cô, hai người cũng không muốn đứa bé thứ hai. Nhưng vốn là phụ nữ, trên thương trường phải chịu thiệt hơn đàn ông là điều khó tránh khỏi, hưởng gì từ nhỏ cô đã được nuôi dưỡng như công chúa nhỏ, đầu phải nữ cường nhân [2], nên cha muốn tìm cho cô một người mạnh mẽ để ở bên cạnh.

[2] Nữ cường nhân: người phụ nữ mạnh mẽ.

“Thứ cậu nói tớ đều biết.” Cô ngừng đầu, nhìn Hoắc Lệ: “Hy vọng khi cậu trở về, không nói chuyện của tớ cho người khác biết.”

Chân mày Hoắc Lệ giãn ra, nói: “Mễ Tình, tốt xấu gì chúng ta cũng có giao tình. Tôi chưa đến mức vì muốn ở bên Chu Nghi Nhiên mà hãm hại cậu, để cậu cưới người mà cậu không thích! Nếu thế thì lúc trước, tớ đã không giúp cậu trốn đi rồi.”

Mễ Tình mỉm cười, đáp: “Dù sao cậu cũng đã nói, nếu tôi không gả cho thiếu gia họ Tổng kia, thì cũng không có khả năng ở cạnh Chu Nghi Nhiên.”

Hoắc Lệ: “...”

Trước quầy bar, Tiêu Cố và Chu Nghi Nhiên cũng đang nói chuyện phiếm.

Vì hai người đều phải lái xe, nên chỉ uống nước thường. Tiêu Cố uống một ngụm, nói với Chu Nghi Nhiên: “Người làm nghệ thuật như anh quả nhiên lãng mạn, hạ thủ một lúc hai người.

Bartender trong quầy đang lau chùi ly rượu cũng ngừng đầu nhìn Chu Nghi Nhiên.

Chu Nghi Nhiên nói: “Tôi nghĩ anh hiểu lầm rồi, tôi và Hoắc Lệ chỉ là bạn bè bình thường.”

“Ồ, vậy còn anh với Mễ Tình?”

Chu Nghi Nhiên trầm mặc một chút, nói: “Tôi đúng là đang theo đuổi cô ấy, nhưng cô ấy không đáp lại tôi.”

Ngày đó gửi tin nhắn, anh cứ nghĩ Mễ Tình sẽ hiểu ý của anh. Ở thời điểm đó, cô bằng lòng đi chơi với anh, nên chắc cũng có ý với anh?

Lúc Mễ Tình hỏi anh chuyện Tiêu Cố hồi bé, anh cũng nghĩ thế.

Anh vốn đang dự định vào dịp lễ Giáng sinh lãng mạn hôm nay, sẽ tỏ tình với Mễ Tình, nhưng bây giờ anh lại không rõ, rốt cuộc Mễ Tình có tình cảm với anh không.

Anh nghĩ tới bức hình kia, hỏi Tiêu Cố: “Anh có quan hệ gì với Mễ Tình?”

Tiêu Cố mỉm cười: “Tôi cũng đang theo đuổi cô ấy, nhưng mà, cô ấy đã đáp lại.”

Mặc dù cách cô ấy đáp lại là dùng bạo lực và mắng anh lưu manh.

Chu Nghi Nhiên cau mày, một lúc lâu sau cũng không nói gì thêm. Anh cầm lấy ly nước lạnh trước mặt uống một ngụm, nói với Tiêu Cố: “Khi trước tôi ở trong tiệm của anh, đã từng thấy bức ảnh anh hôn cô ấy.”

Tiêu Cố ngạc nhiên, nghi ngờ nói: “Cái gì?”

Chu Nghi Nhiên cau mày nhìn anh: “Anh còn định chối sao? Nhân viên của anh chụp lên bức ảnh đấy.”

Tiêu Cố: “...”

Có lẽ anh đã biết cơ bản những gì đã xảy ra... khi về tiệm phải tăng lương cho Thẩm Thi Thi mới được!

Chu Nghi Nhiên lại nói tiếp: “Tuy tôi không biết nụ hôn đó phát sinh vào tình huống này, nhưng vì anh cũng thừa nhận theo đuổi cô ấy, tôi hy vọng anh sẽ nghiêm túc.”

Tiêu Cố mỉm cười, nhìn anh đáp: “Riêng cái này anh yên tâm, cuộc đời tôi đến bây giờ mới chỉ yêu một người, chắc chắn là nghiêm túc hơn anh.”

Chu Nghi Nhiên nhìn anh, cũng cười theo.

Bốn người ngồi trong quán rượu hơn 1 tiếng, rồi đứng dậy ra về.

Rời khỏi công viên, vì Tiêu Cố và Chu Nghi Nhiên đỗ xe ở hai chỗ khác nhau, nên hai người đi một ngã.

Trước khi đi, Chu Nghi Nhiên đưa một chiếc túi đẹp để cho Mễ Tình: “Cái này tặng em, là sô cô la anh mua trong ngôi làng cổ tích, quà Giáng sinh đấy.”

“A, em cảm ơn.” Mễ Tình nhận lấy, nói tiếng cảm ơn với Chu Nghi Nhiên.

Chu Nghi Nhiên cười nói với cô: “Hôm nay em hãy về nghỉ ngơi cho tốt, khi khác anh mời em đi ăn cơm nhé?”

Mễ Tình đang định trả lời, Tiêu Cố bên cạnh đã lạnh lùng cướp lời: “Chơi cả ngày đương nhiên phải nghỉ ngơi rồi.”

Mễ Tình: “...”

Cô cứ thuận tay đánh Tiêu Cố một cái: “Sao anh nói lảm thế?”

Tiêu Cố đầu hàng cô, quay người đi lấy xe. Mễ Tình cũng không đứng lại lâu, chào tạm biệt Hoắc Lệ và Chu Nghi Nhiên, rồi đuổi theo bóng dáng Tiêu Cố.

Hoắc Lệ đứng ngây người, cười với Chu Nghi Nhiên: “Anh nói xem, giữa hai người họ có gì không?”

Chu Nghi Nhiên nhìn theo bóng lưng ấy, không đáp.

Mễ Tình ngồi trên xe Tiêu Cố, vẻ mặt trầm mặc hơn lúc nãy. Tiêu Cố cũng không hỏi gì cô, chỉ chú tâm lái xe.

Mễ Tình ngồi im trong chốc lát, bỗng lấy điện thoại ra. Cô bấm vào số điện thoại Chu Nghi Nhiên trong danh bạ, rồi thay đổi tên liên lạc từ 'Anh Thỏ' thành 'Chu Nghi Nhiên'.

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Về đến nhà, Mễ Tình an vị trên giường mở quà.

Hôm nay Tiêu Cố chơi xạ kích, cho cô tận ba món quà, rồi lại tặng phần mất Alice, Chu Nghi Nhiên cũng tặng cô một hộp socola, còn có cả... Ánh mắt của cô dừng lại ở chiếc áo khoác hồng nhạt treo ngoài tủ quần áo.

Hôm nay kiếm không tòi!!

Cô mừng khắp khởi mở hộp socola, bị các loại hoa văn hoa tiết trang trí Giáng sinh trên socola làm cho kinh diễm. Cô chọn một viên socola hoa tuyết, cắn một miếng, bên trong là ô mai hoa quả, vô cùng tinh tế. Cô nhét cả viên socola vào miệng, bắt đầu nghiền cứu phần mất.

Nếu như ngày nào cũng là Giáng sinh thì tốt biết mấy.

Cô ăn hai viên socola nữa, hài lòng đi tắm rồi ngủ.

Hôm sau lại là một ngày bận rộn, Mễ Tĩnh cảm giác mình từ công chúa Bạch Tuyết trở thành cô bé Lọ Lem.

Vì là thứ bảy, hơn nữa bầu không khí Giáng sinh còn chưa tan hẳn, nên khách đến tiệm nhiều hơn trước, suốt buổi trưa đều có người xếp hàng bên ngoài.

Mễ Tĩnh bận đến mức chân không chạm đất, vô cùng ngưỡng mộ Thẩm Thi Thi được phục vụ ở tầng hai.

Thẩm Thi Thi được chỉ định phục vụ tầng hai, vì trưa nay Cố Tín lại tới. Lần này anh tới một mình, không đi cùng Chu Nghi Nhiên.

“Đại Đại [1], dạo này vận khí của em cực kì tốt!” Thẩm Thi Thi bê cho Cố Tín một bát quy linh cao, tiện tay rót thêm trà cho anh, “Hôm qua là Giáng sinh, có rất nhiều bạn học trốn đi chơi, kết quả thầy giáo điểm danh! May mà hôm qua em có đi! Sau đó hôm nay lại gặp lại anh! Sáng nay ông chủ Tiêu còn nói sẽ tăng tiền lương cho em!”

[1] Tên Thẩm Thi Thi gọi Cố Tín.

Cố Tín ban đầu ngồi im, chăm chú nghe cô nói, khi nghe đến câu cuối, nụ cười trên mặt anh hơi biến hóa: “Tiêu Cố tăng lương cho em?”

“Đúng thế!” Thẩm Thi Thi nặng nề gật đầu, “Hạnh phúc tới quá bất ngờ, làm em trở tay không kịp!”

Cố Tín suy nghĩ một chút, nó với cô: “Có phải anh ấy tăng tiền lương cho tất cả nhân viên không?”

“Không hẳn..” Thẩm Thi Thi nói tới đây, hạ thấp giọng, khẽ sát vào tai Cố Tín, nói, “Anh ấy nói là quà giáng sinh.”

Giọng cô rất nhẹ, như lông vũ lướt qua tai Cố Tín, làm cho anh hơi bối rối. Anh uống một hớp trà sâm Thẩm Thi Thi vừa rót, định nói với cô cái gì, chợt nghe bên ngoài có người gọi nhân viên phục vụ.

“Có đây ạ!” Thẩm Thi Thi kêu một tiếng về phía ngoài cửa, rồi ra ngoài, “Có chuyện gì anh cứ gọi em.”

Cố Tín gật đầu cười.

Sau khi Thẩm Thi Thi ra ngoài, anh gửi cho Tiêu Cố tin nhắn ngắn: “Có phải chẳng mấy chốc nữa em sẽ có chị họ không?” Tiêu Cố: Em đâu họ [2] nói cho em biết à?

[2] Em đâu họ ở đây là Thẩm Thi Thi.

“Phụt!” Cố Tín suýt phun trà trong miệng ra ngoài.

Bên ngoài, Thẩm Thi Thi đang chờ khách gọi món, Mễ Tĩnh dẫn một đoàn khách đi lên, Thẩm Thi Thi xong việc, để Mễ Tĩnh đưa khách xuống tính tiền, rồi tự mình dọn bàn.

Nhưng nhân phẩm tích lũy mấy hôm nay của cô đã dùng hết rồi, cô hơi thất thần, nên làm đổ một cốc trà bên cạnh bàn. Có cả khách chưa uống trà xong, tất cả đều đổ vào người một vị khách nữ.

Vị khách kia lập tức hét lên: “Cô làm cái gì thế!”

Thẩm Thi Thi vội vã lấy mấy tờ khăn giấy lau trên chiếc áo khoác lông nhung: “Xin lỗi xin lỗi ạ, tại tôi không cẩn thận.”

“Cô không cẩn thận sao? Cô có biết cái áo này bao nhiêu tiền không?”

Giọng người kia rất to, Cố Tín ngồi trong phòng bao cách vách còn nghe thấy rõ mồn một. Anh suy nghĩ vài giây rồi đứng dậy đi ra cửa.

Đến sát vách phòng bao, vị kia còn chưa tha thứ: “Tôi mới mua bộ quần áo này hôm qua, hôm nay mới mặc đã bị cô làm bẩn. Một câu xin lỗi của cô là xong à?”

Kinh nghiệm làm việc của Thẩm Thi Thi phong phú, loại khách không chịu buông tha thế này cô không thể không gặp, tuy lúc này bị cô ta mắng đến nổi hơi bức, nhưng cô cũng biết nếu bây giờ cãi lại, người này sẽ càng không bỏ qua: “Thật xin lỗi ạ, đây chỉ là nước trà, tôi hứa sẽ giặt sạch cho cô.”

“Cái gì gọi là 'chỉ là nước trà'”? Vị khách nữ kia nghe xong càng không im lặng, âm thanh nói ra còn chói tai hơn, “Cô lại đây ngửi một cái, toàn mùi trà! Còn có cả bã trà nữa!”

“Bộ này của cô bao nhiêu tiền? Tôi đền.”

Giọng nam mang theo tính kim loại mát lạnh vang lên từ cửa, mọi người trong phòng nhìn theo bản năng.

“Đại...” Thẩm Thi Thi kinh ngạc, hơi bất lực nhìn anh. Cố Tín mỉm cười với cô, bước vào.

Nữ khách hàng vừa rồi mới không ngừng làm ồn, bây giờ cứ như bị điểm huyết nói, lạ lùng nhìn Cố Tín.

Người này là Cố Tín sao? Có phải Cố Tín không? Cố Tín làm sao có thể xuất hiện ở đây? Trong đầu cô như có viên đạn sượt qua, thiếu nước lấy điện thoại di động, xem anh có thật là Cố Tín hay không.

“Có chuyện gì mà vây quanh đây thế?” Tiêu Cố cũng vừa tới quán, định ăn trưa với Cố Tín. Mễ Tinh đi theo sau anh định ăn chực.

“Làm sao thế?” Mễ Tinh cũng tò mò hỏi Thẩm Thi Thi, khi cô vừa đi xuống mọi chuyện vẫn tốt đẹp, sao đến bây giờ như muốn đánh lộn thế này?

Thẩm Thi Thi thấy ông chủ thì kích động, bắt đầu lo lắng vụ tăng lương sẽ bị bác bỏ: “Em không cẩn thận làm đổ trà lên người cô ấy, em định giúp cô ấy giặt sạch, nhưng cô ấy vẫn khó chịu.” Mễ Tinh và Tiêu Cố đều nhìn quần áo trên người vị khách kia. Cô ấy mặc áo khoác lông nhung màu hồng, áo khoác kèm mũ, trên mũ gắn đôi tai thỏ.

“Cô ấy nói chiếc áo này là mẫu hãng Bunny mới ra, cực đắt.” Thẩm Thi Thi nhỏ giọng nói với Mễ Tinh. Giá tiền đồ hãng Bunny cô biết, chỉ tưởng tượng thôi đã thấy tuyệt vọng.

Mễ Tinh nghe xong, cười ra tiếng: “Cái áo này là của hãng Honny Bee, fake lại mà.”

Honny Bee cũng là hãng thời trang hạng trung, giá rẻ hơn nhiều so với Bunny, rất phổ biến với học sinh và người mới đi làm. Nhưng do hãng này có không ít kiểu dáng nhái lại của Bunny, nên Mễ Tinh không thích hãng này lắm.

Vị khách nữ kia nghe Mễ Tinh nói xong, sắc mặt biến đổi, sau đó xông lên chỗ cô bắt đầu làm ồn: “Cô dựa vào đâu mà nói quần áo của tôi là đồ nhái? Tiệm của các người không muốn chịu trách nhiệm nên nói năng lung tung à?”

Mễ Tinh không nhịn được cười lớn: “Bộ này của Bunny tôi cũng có, tôi liếc cái là biết, Bunny dùng da thật, bộ này dùng da nhân tạo.”

Vị khách nghe xong lời của cô, khinh thường haha đáp lại: “Cô chỉ là nhân viên phục vụ, mua được đồ Bunny? Buồn cười quá đi.”

Mễ Tinh bị nói thế, giận đến đỏ mặt: “Đừng coi thường người khác, tủ quần áo của tôi đầy đồ Bunny!”

“À, đây một tủ đồ nhái ha!”

“Cô...” Mễ Tinh muốn xông tới cắn người, lại bị Tiêu Cố ngăn lại.

“Chỗ bán chúng tôi sẽ giặt sạch, cam đoan không để lại vết tích. Nếu cô có yêu cầu khác, ví dụ như bồi thường, mời cung cấp hóa đơn.” Tiêu Cố nhàn nhạt nói.

Vị khách kia nói: “Có ai mua đồ còn giữ hóa đơn à?”

Mễ Tinh nhíu mày, nhìn cô cười híp mắt: “Bây giờ quần áo dơ rồi, trước tiên phải giặt sạch thôi, bồi thường gì đó thương lượng sau. Giặt ủi quần áo bản là trách nhiệm của chúng tôi, cô cời ra tôi lập tức đi giặt, xong xuôi trả lại cho cô, có được không?”

Cô chắc chắn cô ta không dám cời quần áo ra, Honey Bee chỉ nhái lại kiểu dáng, sẽ không bắt chước cả tên nhãn hiệu, nếu cô ta cời ra, sẽ lộ nhãn hiệu quần áo thật sự.

Vị khách kia trầm mặc rồi tức giận nói: “Quần áo để tôi tự giặt, để các người động vào tôi không yên tâm!”

Tiêu Cố nhìn cô ta, nói: “Nếu cô không để chúng tôi giặt đồ, cũng không đưa được hóa đơn mua áo, chúng tôi không có cách nào bồi thường.”

“Các người cứ muốn là không chịu trách nhiệm.”

Mễ Tinh nói: “Đương nhiên không phải, không có hóa đơn cũng không sao, quần áo trên người cô có nhãn hiệu, giá cả xem trên website hãng Bunny cũng được.”

Vừa nhắc tới nhãn hiệu, vị khách nữ lại im lặng, lát sau, cô ta tức giận kéo tay bạn mình đi: “Thôi bỏ đi, hôm nay coi như tôi xui xẻo! Về sau sẽ không bao giờ đến quán này nữa!” Mễ Tinh nhìn bóng lưng giận dữ kia, đột nhiên nghĩ tới một câu nói.

Tự mình giả bộ, lại còn muốn khóc oan.

“Được rồi, đừng ngại người ở đây, đưa khách mới lên đi.” Tiêu Cố không có chút dao động nào, phân phó.

Thẩm Thi Thi ngượng ngùng nhìn anh: “Xin lỗi anh, ông chủ Tiêu.” cô sợ ông chủ trù lương nên riu rít xin lỗi.

Tiêu Cố cũng không trách cứ: “Loại khách thế này về sau đừng đến thì hơn.”

Cố Tín cũng đi đến, xoa đầu Thẩm Thi Thi, an ủi cô: “Không sao rồi, đừng chấp nhặt với loại người ấy.”

Tiêu Cố liếc nhìn anh, không mặn không nhạt nói: “Cố đại minh tinh, hành tung của em bại lộ rồi, tốt nhất chuồn nhanh lên.”

Cố Tín thở dài, nói với Thẩm Thi Thi: “Thẻ của anh em có mang không??”

Thẩm Thi Thi gật đầu: “Có mang!”

Cố Tín thở phào, cười nói với cô: “Vậy em giúp anh thanh toán, anh đi trước.”

Anh nói xong lập tức rời đi bằng cửa sau. Thẩm Thi Thi bối rối, chờ đã, Đại Đại, không phải anh tới lấy thẻ à!

Sau khi Cố Tín và Thẩm Thi Thi đều đã đi, Tiêu Cố quay người nhìn về phía Mễ Tinh: “Em đi thay quần áo đi.”

Mễ Tinh kinh ngạc, sao lại bắt cô thay quần áo? Chẳng nhẽ bởi vì vừa nãy cô cãi nhau với khách, anh sẽ đuổi cô đi à?

Mễ Tinh không phục, nói: “Người vừa nãy ghê gớm như thế, anh còn bênh cô ta sao? Thẩm Thi Thi cũng đâu có ý!”

Tiêu Cố chỉ nhìn cô, nói: “Người kia quả thật ghê gớm, nhưng điều này liên quan gì đến việc tôi bắt em thay quần áo?”

Mễ Tinh phồng mang trợn mắt, nói: “Không phải anh muốn sa thải tôi à?”

Tiêu Cố mỉm cười, đáp: “Tôi sợ công chúa nhỏ bị làm cho phát cáu, nên đặc biệt dẫn em ra ngoài giải sầu.”

... Tốt thế sao? Mễ Tinh nghi ngờ mở to mắt nhìn anh, phản kích chạy về phòng thay quần áo: “Tôi ra ngay lập tức!”

Mễ Tinh chỉ đi có năm phút đồng hồ đã thay xong quần áo, trong ánh mắt hăm mộ của đồng nghiệp, cô hưng phấn theo ông chủ ra ngoài. Thẩm Thi Thi ở cửa nhìn Land Rover của Tiêu Cố xa dần, nói với Tiểu Đức Tử bên cạnh: “Xem ra chẳng bao lâu nữa Mễ Tinh thành bà chủ rồi.”

Tiểu Đức Tử như trúng tim đen, thương tâm chạy đi.

Mễ Tinh ngồi trên xe Tiêu Cố, hỏi anh: “Chúng ta đi đâu thế?”

Tiêu Cố nói: “Đi đến Khai Thụ quốc tế, tôi thấy cửa hàng hai mặt tiền rất hợp ý, hôm nay muốn đưa ra quyết định cuối cùng.”

Mễ Tinh hơi bất ngờ, nhưng không nói gì.

Tiêu Cố đưa túi xoài sấy cho cô, hỏi: “Sao vừa rồi em biết bộ quần áo kia không phải hãng Bunny? Nếu như nhãn hiệu cũng bắt chước thì em định để chúng ta dùng giả hãng Bunny bồi thường cho cô ta à?”

Mễ Tinh ghen xoài, quả nhiên, ông chủ muốn luận tội cô: “Nhãn hiệu cô ấy nói là Bunny, tôi nói giúp cô ấy giặt sạch, cô ấy lưỡng lự không chịu cời, tôi nhìn quần áo rất chuẩn xác, bộ đồ chắc chắn của hãng Honey Bee.”

Chuyện mặc đồ Honey Bee ngay từ đầu đã chẳng có gì, nhưng không nên nói đồ mình mặc của Bunny, lại còn muốn đòi tiền ngoa, chuyện này thật khó nghe!

Cô nghĩ tới đây, nói với Tiêu Cố: “Hơn nữa anh nói bồi thường, tôi mới không tin anh chịu thiệt như thế đâu.” Bộ quần áo 6 ngàn anh mua giá 3 ngàn, bắt anh bồi thường, chắc chỉ bồi thường 1 ngàn mất!

Tiêu Cố mỉm cười, không tiếp tục đề tài này: “Tôi chưa ăn cơm trưa, em muốn ăn gì?”

Mễ Tinh tuy đã ăn bữa trưa của nhân viên, nhưng chẳng nhằm nhò gì, khi ông chủ mời khách cô có một cái dạ dày khác: “Ăn ở Khai Thụ quốc tế không? Bên kia có tiệm thịt quay mà?”

Tiêu Cố ngẫm nghĩ rồi nói: “Tôi nhớ có một nhà.”

Trong Khai Thụ quốc tế có cửa hàng Lilith Barbecue, nhưng bây giờ rất đông khách, Tiêu Cố và Mễ Tinh chờ một lúc mới có chỗ. Tiêu Cố vừa gọi thịt ba chỉ, vừa nói với Mễ Tinh: “Tôi và người phụ trách cửa hàng kia hẹn nhau ba giờ, em ăn nhanh nhé.”

Mễ Tinh vừa nướng thịt ba chỉ và rau xà lách, vừa nói với anh: “Anh đi thì tốt rồi, anh cứ đưa tiền thanh toán, tôi ngồi một mình ăn.”

“Em nghĩ gì mà hay thế,“ Tiêu Cố hơi buồn cười, “Tôi đưa em đến đây để cho em xem một chút, em thích căn nào.”

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Mễ Tĩnh đang nhai dở miếng thịt, cô bặm miệng ho khan, cố gắng nuốt thịt và rau xuống.

Tiêu Cố cầm cốc trà của cô vào trong rót nước, rồi lại đem ra ngoài đưa cho cô.

Mễ Tĩnh nhận ly nước, uống một hớp, cảm giác đỡ nghẹn rồi. Cô lại ho khan hai tiếng, rồi nói với Tiêu Cố: “Lúc ăn cơm đừng có nói mấy lời đáng sợ như vậy, dễ xảy ra án mạng.”

Tiêu Cố cũng tự gấp cho mình một miếng thịt ba chỉ mới nướng xong, nhìn Mễ Tĩnh: “Cho em đi chọn mặt tiền thôi mà, đáng sợ thế à?”

“Đương nhiên rồi.” Mễ Tĩnh nói vô cùng chắc chắn, “Hơn nữa, tại sao lại bảo tôi đi chọn, cũng đâu phải tiệm của tôi.”

Tiêu Cố nói: “Tôi cảm giác rằng mấy cô gái khá am hiểu loại chuyện này.” anh nói đến đây thì dừng lại, rồi lại phân bác lại lời của mình, “Nhưng tôi đã quên em là công chúa nhỏ, chắc không biết.”

Mễ Tĩnh không phục, 'hừ' một tiếng: “Mắt nhìn của công chúa nhỏ tốt lắm, mỗi tội không xem phong thủy thôi, có gì mà không biết.”

Tiêu Cố mỉm cười, đáp: “À, vậy thì lát nữa đành nhờ em.”

Mễ Tĩnh: “...”

Vì sao cô lại trúng phép khích tướng đơn giản đến thế...

Tuy Mễ Tĩnh đã tăng tốc độ ăn uống, nhưng lúc hai người chạy đến chỗ cửa hàng đã là ba giờ mười phút. Người phụ trách đang đợi bên ngoài, đầu húi cua mặc Âu phục, nhìn chắc chưa đến 30 tuổi.

Anh ta cầm theo một chiếc cặp, khi thấy Tiêu Cố thì nhiệt tình nghênh đón: “Xin chào, ông chủ Tiêu.”

Tiêu Cố cũng gật đầu, đáp: “Ngại quá, tôi đến muộn rồi.”

“Đâu có đâu có.” Người phụ trách thái độ dễ chịu, hôm nay nhất định phải kí được hợp đồng này, dù cho Tiêu Cố nhìn trúng cửa hàng nào, đều là do anh ta phụ trách, chờ hơn mười phút chẳng là chuyện gì to tát.

Anh ta vừa nói vừa lấy chìa khóa mở cửa tiệm, mời Tiêu Cố và Mễ Tĩnh đi vào. Cửa hàng trước mặt có hai tầng, Mễ Tĩnh đi quanh phòng khách ở tầng 1, người phụ trách đi theo, nhiệt tình giải thích: “Cửa hàng này khá rộng, ánh sáng cũng đẹp, ông chủ Tiêu có vẻ thích kiểu này, bà chủ thấy thế nào?”

Mễ Tĩnh cứng họng: “Tôi không phải bà chủ đâu.”

Người phụ trách cười đáp: “Bà chủ thật biết nói đùa, ông chủ Tiêu đưa cô tới đây chọn cửa hàng, cô không phải bà chủ thì ai?”

Mễ Tĩnh: “...”

Cô, là người bán hàng.

Cô mấp máy môi, nói lại: “Tôi thật sự không phải bà chủ.”

Con người người phụ trách động đậy, như hiểu ra cái gì: “Bà chủ cãi nhau với ông chủ Tiêu à? Cô cũng đừng để trong lòng, nếu ông chủ Tiêu cho cô quyết định chọn cửa hàng nào thì nghĩa là cô trong lòng anh ấy vẫn còn chỗ đứng.” Mễ Tĩnh: “...”

Thời buổi này làm bất động sản phải có trí tưởng tượng phong phú như thế à?

Cô không buồn giải thích tiếp, leo lên tầng hai ngắm nghía. Tầng hai cũng rộng thoáng, cô đứng ở cửa sổ nhìn ra, xung quanh có không ít nhà dân.

“Em thấy thế nào?” Tiêu Cố đi theo sau, đến bên cửa sổ hỏi cô.

“Nhìn tạm được, hướng tốt.” Mễ Tĩnh nói, “Tiền thuê có đắt không?”

Tiêu Cố nói: “Ở đây toàn nhà mới xây, tiền thuê đất hơn hoa viên Nam thành.”

“À, vậy thì chúng ta đi chỗ khác xem.”

Cửa hàng bên kia nằm gần khu buôn bán của Khai Thủy quốc tế, vì lượng người đến lớn nên giá cao hơn một chút. Mễ Tình nhìn bên trong, bố cục thiết kế không có gì mới, nhưng diện tích lại hẹp hơn. Vì quán của Tiêu Cố đã có tiếng trong giới thực khách rồi, không nhất thiết phải chọn mặt tiền cửa hàng trong khu thương mại, nên Mễ Tình đề nghị chọn cửa tiệm ban đầu.

“Cửa hàng kia có thể chứa được nhiều người hơn, ngoài ra còn rất gần khu thương mại, anh cũng thích bên kia hơn à?”

Tiêu Cố gật đầu, chuyện được quyết định.

Xử lý xong các loại thủ tục, Tiêu Cố lái xe chở Mễ Tình, tốc độ không nhanh không chậm: “Tôi đã hẹn công ty lắp đặt thiết bị, em nghỉ nên làm theo phong cách gì?”

Mễ Tình trề môi, hỏi: “Vì sao lại hỏi tôi?”

Nếu thế áp lực của cô rất lớn.

Tiêu Cố cười, đáp: “Em không phải bà chủ sao, anh không hỏi em thì hỏi ai?”

Mễ Tình bất mãn nhìn anh chằm chằm, nói: “Người phụ trách kia không hiểu vấn đề, anh cũng không hiểu à? Nhưng chuyện trang trí lắp đặt thì em nghĩ cứ như cửa hàng cũ là được rồi.”

Tiêu Cố buồn bực nhưng vẫn cười, rẽ trái ở giao lộ.

Mễ Tình thấy anh không đi theo hướng về quán, nghi ngờ hỏi: “Anh còn muốn đi đâu à?”

Tiêu Cố đáp: “Dù sao đã đến đây rồi, đêm nay ở đây đi!”

Mễ Tình: “...”

Không phải, chờ đã, lẽ nào cô trốn việc được tới nay?

Có lẽ biết cô đang nghĩ gì, Tiêu Cố trầm tư một chút: “Hôm nay coi như đi công tác, anh không trừ lương em đâu.”

Mễ Tình: “...”

Đi công tác từ Hoa viên Nam thành đến Khai Thủy quốc tế à...

Cô còn đang suy nghĩ ngày mai đi làm với tình hình đặc biệt này sẽ bị đồng nghiệp chê cười thế nào, Tiêu Cố đã lái xe đến siêu thị trước.

“Ở đó không có gì ăn, bây giờ đi mua nguyên liệu nấu ăn rồi tối làm cơm.”

Nghe được Tiêu Cố nói anh muốn nấu cơm, tinh thần Mễ Tình lập tức liền tỉnh táo. Theo Tiêu Cố vào siêu thị, chọn một ít thịt, hải sản và rau dưa, cuối cùng còn mua thêm một chai rượu vang. Bữa cơm tối nay chắc hẳn sẽ rất phong phú đây!

Trên đường trở về, Mễ Tình hỏi Tiêu Cố: “Sao lúc đó anh lại nghĩ sẽ đến Pháp học nấu món Tây?”

Thông thường những sinh viên tài giỏi của các trường học tài chính không phải nên đến phố Wall hay sao!

Tiêu Cố nói: “Thích thì đến thôi!”

Mễ Tình bĩu môi, quả nhiên là style trả lời của ông chủ Tiêu. Cô chưa từ bỏ ý định tiếp tục hỏi: “Vậy tại sao sau 3 năm lại trở về?”

Từ món Tây sang trọng đến Xuyên Xuyên, thay đổi đột ngột thật đấy!

Lần này Tiêu Cố trầm mặc một hồi, trả lời: “Vì ba anh qua đời.”

Mễ Tình bối rối, không nghĩ mình lại vô tình động đến nỗi đau của anh.

Cô hơi xấu hổ, không biết nên nói gì tiếp theo, Tiêu Cố lại lên tiếng: “Ông chỉ để lại tiệm xuyên xuyên. Anh không hy vọng nó bị đóng cửa.”

Mễ Tình trầm mặc một hồi, cúi đầu nói: “Tình cảm của hai người thật tốt.”

Tiêu Cố cười nói: “Không hẳn vậy đâu, trước đây ông ấy không muốn anh đến Pháp, kết quả quanh đi quẩn lại, anh lại trở về quản lý tiệm Xuyên Xuyên của ông.”

Mề Tinh suy nghĩ một chút nói: “Ít ra ông ấy không ép anh kết hôn cùng người mình không thích.”

Tieu Cố nghiêng đầu nhìn cô một lát, khoé miệng nhếch lên: “Nhưng ông ấy lại khuyên anh rằng, đừng bao giờ yêu một thiên kim đại tiểu thư, nếu không cưới về nhà sẽ rất khó nuôi.”

Mề Tinh bĩu môi, khinh thường.

“Thật ra ông ấy rất yêu mẹ anh.” Tieu Cố thu hồi ánh mắt, lại nhìn về khoảng không phía trước.

Mề Tinh im lặng trong chốc lát, không biết đang suy nghĩ gì, sau khi xe lái vào Khải Thụy quốc tế, cô lại hỏi: “Sau party sinh nhật dì Hoắc, anh không đến thành phố C nữa à?”

“Ừ.” Tieu Cố lái xe vào gara, dừng xe lại. “Người của Cố gia đều phản đối mẹ anh gả cho ông ấy, sau khi bà rời khỏi Cố gia thì cũng không liên lạc với bọn họ nữa.”

Mề Tinh cầm túi mua sắm cho Tieu Cố, theo sau anh xuống xe: “Dì Cố bây giờ khỏe không?”

Tieu Cố nói: “Bà ấy qua đời lúc anh học năm thứ tư đại học rồi, sức khỏe của mẹ anh không tốt lắm.”

Mề Tinh lại im lặng, không biết sao hôm nay cô cứ hỏi về mấy vấn đề này.

Hai người đem túi lớn túi nhỏ đặt ở phòng bếp, Tieu Cố dựa người vào bàn, nhìn Mề Tinh: “Mẹ anh vốn là đại tiểu thư sống trong nhung lụa, sau khi gả cho bố anh thì cùng ông quản lý cửa hàng, chịu không ít cực khổ. Anh đã từng cảm thấy, ba anh nói không sai, cưới một đại tiểu thư trở về, sẽ chỉ làm cô ấy chịu khổ thôi. Nhưng bây giờ anh lại cảm thấy cưới được một công chúa nhỏ về nhà cũng thật tốt, cô ấy làm bà chủ của anh, chỉ cần mỗi ngày phụ trách thử đồ ăn là được.”

Mề Tinh thấy vẻ mặt lộ rõ ý cười của Tieu Cố, bỗng nhiên có cảm giác hoảng hốt. Trái tim bỗng đập rất nhanh, như trở lại thời học sinh, lần đầu tiên được tỏ tình, bối rối không biết làm sao. Cũng may cô không chạy trốn như khi đó, mà tự trấn tĩnh giấu cợt Tieu Cố một câu: “Ha ha, ông chủ mỗi ngày chơi mặt chược, bà chủ mỗi ngày thử món ăn, tiệm này nửa tháng chắc đóng cửa mất.”

Cô nói xong câu này, sau đó bỏ chạy.

Tieu Cố còn đứng cười ở tại phòng bếp, lại vào phòng khác: “Em vào giúp anh rửa rau, không muốn ăn cơm tối à?”

Mề Tinh: “...”

Không phải vừa rồi còn nói chỉ cần thử món là được sao! Lời ngon tiếng ngọt của đàn ông quả thật không tin được!

Cô đi tới phòng bếp, đứng cạnh Tieu Cố giúp anh xử lý những nguyên liệu nấu ăn đơn giản. Phòng bếp bên này lớn hơn bên hoa viên Nam thành nhiều, Tieu Cố ra tay càng thuận lợi. Mề Tinh nhiều lần lên nhìn anh, không thể không thừa nhận, khi Tieu Cố chuyên tâm nấu ăn đúng là cảnh đẹp ý vui.

“Tuy anh biết mình tú sắc khả xan [1], nhưng cứ nhìn anh thế cũng không no bụng đâu.” Tieu Cố đột nhiên nghiêng đầu, đôi mắt mang theo ý cười, con ngươi run nhẹ nhìn cô.

[1] Tú sắc khả xan: Sắc đẹp có thể ăn được.

Mề Tinh giống như làm chuyện xấu bị bắt gặp, xấu hổ lập tức quay đi: “Anh đừng tự luyến nữa.”

Tieu Cố cười cười nói: “Không phải là tốt rồi, cẩn thận con dao, coi chừng cắt trúng tay.”

“Hừ.” Mề Tinh dùng sự lạnh lùng kiêu ngạo để che giấu sự chột dạ của mình.

Tieu Cố cũng không nói gì thêm, chuyên tâm làm việc, khi nấu xong bữa cơm đã gần tám giờ.

“Chết đói rồi...” Mề Tinh ngồi phịch trên ghế, lòng đang nghĩ, nếu chỉ thử món ăn thì đâu khổ cực thế này.

Tieu Cố bê mâm đồ ăn lên, Mề Tinh tỉnh ngay tắp lự: “Thơm quá!”

Tieu Cố nói: “Đây là ốc Burgundy, một món cực nổi tiếng.”

Mề Tinh cầm dao nĩa, nói: “Tôi biết, ốc này ăn nho xanh dễ phát triển!” Mề Tinh nói xong, chưa đợi Tieu Cố ngồi xuống đã dùng bữa.

Tieu Cố khui rượu vang, rót cho cô gần nửa ly: “Vang đỏ kết hợp với ốc Burgundy sẽ tuyệt vời hơn.”

Mề Tinh không suy nghĩ nhiều, cầm ly nhấp một ngụm rượu nhỏ, rượu nho nguyên chất rất thơm.

Bữa ăn này của Tieu Cố mang màu sắc vùng Burgundy, vùng Burgundy sản xuất nhiều rượu vang, món ăn cũng làm màu rượu đỏ.

Mề Tinh ăn uống xong, khuôn mặt cũng ửng hồng.

“Uống một lượng vang đỏ hợp lý sẽ giúp ngủ ngon hơn, bây giờ em đi tắm một cái, ngủ rất ngon.” Tiêu Cố ngồi đối diện, dịu dàng nói với cô.

Đề nghị này làm Mề Tinh rạo rức, đã lâu lắm rồi cô không ngâm mình.

Cô nhìn mấy chiếc đĩa không trên bàn ăn, nói với Tiêu Cố: “Mấy cái này...”

Tiêu Cố cười galant: “Đề anh dọn.”

“Vây thì tốt quá!” Mề Tinh đứng dậy, xông lên tầng tắm. Tiêu Cố gọi cô lại, Mề Tinh đề phòng nhìn anh “Lẽ nào anh đòi ỷ?”

Tiêu Cố nói: “Anh chỉ muốn nhắc em, đến phòng ngủ chính mà tắm, bồn tắm lớn hơn, ngâm mình thoải mái hơn.”

Mề Tinh suy nghĩ một chút, chỉ vào anh nói: “Nhưng anh không được nhìn lên đấy!”

Tiêu Cố cười cười: “Đương nhiên.”

Nhận được cam kết, Mề Tinh vui vẻ vọt thẳng lên tầng ba. Cô ngắm nghía phòng ngủ to của Tiêu Cố một lát rồi mới vào phòng tắm.

Phòng tắm trong phòng này cực kì lớn, hai người tắm chung cũng được. Mề Tinh nhớ ra mình không mang đồ ngủ, chạy xuống tìm Tiêu Cố: “Em không có đồ ngủ.”

Tiêu Cố đang rửa bát, nghe giọng cô lập tức quay lại: “Anh treo một chiếc somi mới trong tủ đồ, em mặc tạm đi.”

“À.” Mề Tinh chạy lên tầng ba, tìm cái somi trong tủ quần áo. Bồn tắm đã đầy nước, cô ôm áo somi đi vào, sung sướng ngâm mình.

“Haizz...” Cô thoải mái mà thở một hơi, chậm rãi tựa vào thành bồn. Nếu có thể mỗi ngày đến nơi này tắm, thì tốt biết bao.

Không biết đã ngâm bao lâu, Mề Tinh cảm giác mình bắt đầu buồn ngủ. Thấy nước đã bắt đầu lạnh, cô lấy sữa tắm trong phòng tắm của Tiêu Cố, đổ vào bồn tắm rồi xoa lên người.

Đi ra khỏi bồn tắm, cô thấy hơi chóng mặt. Cô nghĩ có thể do mình ngâm nước lâu, hơn nữa còn uống rượu.

Cô vừa mở cửa phòng tắm, đã thấy Tiêu Cố cũng trong phòng ngủ.

Cô bối rối, mặt đỏ đến tận mang tai: “Không phải anh nói sẽ không nhìn lên à!”

Tiêu Cố buồn cười: “Anh nói anh không nhìn lên, chứ không nói anh sẽ không trở về phòng mình.”

Mề Tinh: “...”

Hương dầu tắm từ người cô phảng phất trong không khí, lông mi Tiêu Cố rung rung.

Cô mặc áo sơ mi của anh, rất rộng, nhưng quan trọng là, cô chỉ mặc mỗi áo somi. Chiếc áo chỉ che đến bắp đùi cô, vì vừa tắm xong nên mái tóc được quấn khăn trên đầu, lộ ra cái cổ trắng nõn.

Tiêu Cố thấy còn trong người mình bắt đầu lên men.

Mề Tinh nhảy bén phát hiện ra, không khí trong phòng có vẻ không bình thường, cô định xông ra ngoài cửa, kết quả, chân phải còn chưa nâng được lên đã bị Tiêu Cố ngăn lại.

Tiêu Cố chỉ dùng lực nhẹ đã bế được cô lên. Mề Tinh mất chữ A mồm chữ O, đến khi bị anh đặt xuống giường vẫn còn không biết gì.

Tiêu Cố khẽ nhú mày, nhìn người dưới mình.

Lúc đầu anh chưa định làm tới bước này, nhưng Mề Tinh trước mắt quá mức mê người.

Anh chậm rãi cúi xuống, hôn cô.

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Tiêu Cố vừa hôn lên cổ Mễ Tình, cô đã thét lên: “A –! !”

Anh khựng lại, ngẩng đầu nhìn Mễ Tình.

Ánh mắt của anh không chuyên chú như trước, mà nhuộm một tầng men say, Mễ Tình như bị ánh mắt ấy đầu độc, không đẩy anh ra, mà nhìn anh bồi rồi một lúc, kêu lên một tiếng: “Sao anh không đi tắm!”

Tiêu Cố: “...”

Mễ Tình: “...”

Trời ơi, sao cô lại nhắc đến cái này!

Mễ Tình xấu hổ đến muốn khóc, Tiêu Cố cười nhẹ, nhưng lại rời khỏi người cô.

Anh hiểu được đây là cách từ chối uyển chuyển của Mễ Tình, cô định thừa dịp anh đi tắm lên trốn mất.

Tuy trong lòng khó tránh khỏi tiếc nuối, nhưng anh cũng không muốn ép buộc cô. Anh nhìn cô một cái, xoay người vào phòng tắm: “Anh đi tắm.”

Tiêu Cố cố ý tắm thật sạch hết tận mười phút, để Mễ Tình rời đi trọn vẹn. Anh mặc đồ nghỉ lấy khăn lau tóc, tự nghi ngờ sao trước đây anh không phát hiện mình dịu dàng như thế?

Anh vừa lau tóc vừa ra khỏi phòng tắm, Mễ Tình vẫn nằm trên giường nhìn trần nhà.

Tiêu Cố: “...”

Hay là... trên đường chạy trốn gặp cái gì ngoài ý muốn?

Anh giật lông mày, nhẹ nhàng hỏi: “Sao em vẫn còn ở đây?”

Mễ Tình nói: “Em đang suy nghĩ về đời người.”

Tiêu Cố: “...”

“À.” anh buông khăn xuống, đi tới trước gương bắt đầu sấy tóc. Tận đến khi anh sấy tóc xong, Mễ Tình vẫn còn đang nhìn chòng chọc trần nhà.

Anh nhin không được, hỏi: “Trần nhà đẹp thế cơ à?”

Mễ Tình đáp: “Cũng tạm được.”

Lông mày Tiêu Cố nhíu lại, anh thu gọn máy sấy, lại đến cạnh giường, nhìn Mễ Tình nói: “Anh đã cho em hai cơ hội để rời đi rồi, sẽ không có lần thứ ba đâu!”

Mễ Tình thấy anh sát bên, vội nói: “Nếu em không muốn, anh dám làm xằng bậy!”

Hai tay Tiêu Cố đặt lên người cô, anh cúi đầu nhìn cô: “Vậy tại sao em vẫn còn ở đây?”

“Em nói rồi, em đang suy nghĩ về đời người!”

“À, suy nghĩ có kết luận gì chưa?” anh cúi xuống, nhẹ nhàng ngửi tóc cô, hôn cổ cô.

Mễ Tình cảm giác lòng mình bị hôn đến nhũn ra, mặt lại càng hồng, cả lỗ tai cũng chuyển hồng. Tiêu Cố hôn một đường dọc theo cổ cô, còicúc áo somi của cô.

“Chờ đã!” Mễ Tình lại kêu to một lần nữa.

Chân mày Tiêu Cố hơi nhíu lại, nghiêng đầu nhìn cô: “Sao thế?”

Mễ Tình đỏ mặt nói: “Có phải sẽ rất đau không?”

Tiêu Cố sững lại, đột nhiên cười thành tiếng: “Anh nghĩ em rất bảo thủ cơ.” “Em vốn bảo thủ mà!” Mễ Tình như bị vũ nhục, không phục nhìn anh, “Chỉ là hôm nay em... uống say rồi.”

Tiêu Cố che miệng, hơi thở nóng rực gần má Mễ Tình: “Vậy xem ra, anh phải nắm thật chắc cơ hội hôm nay mới được.”

Mặt Mễ Tình như bị hơi thở anh thiêu đốt, cả người đều nóng bỏng. Tiêu Cố hôn lên môi mỏng của cô như trấn an, anh thấp giọng nói: “Nếu đau quá thì cứ cắn anh.”

Mễ Tình mở miệng cắn Tiêu Cố một cái qua lớp đồ ngủ, Tiêu Cố kêu lên đau đớn, nhìn cô nói: “Anh còn chưa bắt đầu làm.”

Mễ Tình nhè mấy sợi bông vải trong miệng ra, nói: “Em hơi khàn trương.”

Tiêu Cố nhìn cô, nở nụ cười trầm, cởi áo.

Cảnh này đánh mạnh vào thị giác, mắt Mễ Tình sáng lên. Ánh mắt cô đảo qua các loại bắp thịt trên người Tiêu Cố, cuối cùng rơi vào hình xăm ở thắt lưng anh.

“A, hình xăm!” Mễ Tình kích động, ngồi bật dậy, cô muốn nhìn hình này từ lâu rồi!

Tiêu Cố tay mất nhanh nhẹ, đặt cô lại vị trí cũ, cười với cô: “Hình xăm để lát sau nhìn, bây giờ làm chuyện chính.”

Mễ Tình còn định nói điều gì, đã bị môi Tiêu Cố chặn lại.

Sau một đêm triền miên, trên người Tiêu Cố hằn vài cái dấu răng.

Kéo rèm cửa sổ, chỉ lộ ra ánh sáng mờ mờ. Mễ Tình chưa tỉnh, Tiêu Cố ngồi bên cạnh cô, nhẹ nhàng vuốt ve sườn mặt cô, cúi đầu nhìn: “Mễ Tình.”

Giọng nói anh rất nhẹ, trầm thấp dịu dàng gọi hai chữ này.

Người bị gọi không có phản ứng gì, Tiêu Cố bấu môi, khẽ sát vào tai cô gọi: “Công chúa nhỏ, dậy đi nào.”

Mễ Tình cuối cùng cũng có phản ứng, lông mi yếu ớt run rẩy, chậm rãi mở ra.

Vừa mở mắt đã thấy Tiêu Cố ngồi cạnh, trong đầu Mễ Tình trắng toát. Chuyện phát sinh tối qua ồ ạt ủa về trong tiềm thức, cô xấu hổ hai má đỏ bừng.

Tiêu Cố buồn cười, luồn tay vào tóc cô: “Làm cũng làm rồi, xấu hổ cái gì chứ?”

Mễ Tình không phục, nhìn anh, lạnh lùng 'hừ' một tiếng: “Ai xấu hổ? Chúng ta đều là người lớn rồi, chuyện này cũng bình thường thôi.”

Tiêu Cố cười nhẹ: “Không xấu hổ thì tốt rồi.”

Anh đang định đi thay quần áo, nhưng Mễ Tình kéo anh lại, chúi đầu: “Chờ đã, anh nói cho em xem hình xăm mà?”

Tối hôm qua tuy anh cởi sạch, nhưng cô không có cơ hội nhìn kỹ hình xăm của anh, đến khi làm xong chuyện lớn thì cô đã hết sức để nhìn.

Tiêu Cố nhìn hông mình, hào phóng kéo lưng quần xuống.

Mễ Tình đôi góc nhìn để nghiên cứu, nhìn Tiêu Cố hỏi: “Anh xăm cái gì thế? Chim à?”

Tiêu Cố gạt đầu rồi nói: “Ừ, trong 'Son Hải kinh' có ghi chép về một loài chim. Có người nói nếu ăn thịt của nó thì sẽ không cần ngủ. Nên thời xưa, kẻ có tiền sẽ cho người làm của mình ăn thịt loại chim này, thế là họ không ngủ không nghỉ, chỉ làm quần quật.” Anh nói xong, tọt từ quần áo tìm đồ, “Khi đó Cố Tín kéo anh đi xăm, anh xăm hình con chim này lên người, mong muốn nhân viên cửa hàng sẽ cần cù chịu khó hơn.” Mễ Tình: “...”

Máu nhà tư bản tận sâu trong xương tủy.

Tiêu Cố thay quần áo xong, thấy Mễ Tình còn nằm trên giường, đi tới nhìn cô: “Sao còn chưa dậy nữa?”

Mễ Tình ủ rũ thờ dãi: “Nếu bị bỏ em biết, ông ấy sẽ đánh chết em” chính cô cũng không nghĩ mình dám làm ra chuyện tày đình này, nhưng tối qua hormone phân bố quá đúng chỗ, để cho hai người khao khát lẫn nhau.

Tiêu Cố đứng bên cạnh, nhìn cô cười nói: “Không phải em vừa nói chuyện này rất bình thường thôi sao?”

“Nhưng bỏ em không cho là như vậy?” Mễ Tình mở mắt.

Tiêu Cố đến gần cô, khom lưng hôn lên môi cô: “Hay là hôm nay chúng ta đi đăng kí, ông ấy sẽ không nói được gì.”

Mễ Tình cười haha: “Như thế ông ấy sẽ đánh chết anh.

Tiêu Cố cười đáp: “Anh không sợ.” Từ khi anh quyết định muốn sống chung với Mễ Tình, anh đã chuẩn bị tinh thần gặp bố cô.

Anh kéo Mễ Tình từ trong chăn ra ngoài, đưa quần áo cho cô: “Đừng suy nghĩ nhiều làm gì, anh đưa em đi ăn.”

Mễ Tình thất thần ôm quần áo, lại bỏ sang một bên: “Không được không được không được, em cảm thấy có một số chuyện chúng ta phải nói rõ trước.”

Tiêu Cố nhú mày, nhìn cô nói: “Anh đang chăm chú lắng nghe.”

Mễ Tình rất hài lòng với thái độ này của anh: “Anh xem chúng ta đã đến bước này rồi, nhưng anh còn chưa nói yêu em.”

Tiêu Cố ngạc nhiên, phụt cười. Anh háng giọng, nhìn Mễ Tình, trên mặt mang theo ý cười: “Anh yêu em.”

Mễ Tình gật đầu.

Tiêu Cố nói: “Anh nói rồi, em cũng nói đi.”

Mễ Tình buồn cười, nhìn anh: “Haha, em là công chúa nhỏ. Mà công chúa nhỏ thì không cần yêu anh.”

Tiêu Cố: “...”

Trước kia anh chưa từng biết, có thể chơi thế này.

Anh đang rơi vào trầm tư, công chúa nhỏ Mễ Tình lại bắt đầu tuyên bố chuyện thứ hai: “Nếu em đã ngủ với anh rồi, thì em chính là nữ chủ nhân chỗ này, căn phòng này đổi hết thành màu hồng, à, còn thảm lông dê của anh, cũng đổi thành màu hồng.”

Tiêu Cố: “...”

Lông mi anh run run, đem Mễ Tình đặt vào lồng ngực mình: “Anh thấy chúng ta phải chú tâm thảo luận một chút, rốt cuộc ai ngủ với ai.”

Mễ Tình trừng to mắt, nói: “Nếu không phải em muốn ngủ với anh, anh cho rằng tối hôm qua anh có thể thành công à!”

Tiêu Cố nhìn cô, vui đầu vào vai cô cười.

Mễ Tình không hiểu gì, nghe tiếng cười của anh, mặt đỏ tận mang tai, tiện tay nhéo lưng anh: “Cười cái gì mà cười? Em phải thay quần áo, anh đi ra ngoài đi.”

Tiêu Cố buông cô ra, mi tâm có ý trêu ghẹo: “Trên người em có chỗ nào anh chưa từng nhìn thấy?”

Mễ Tình đỏ mặt, nói: “Khi nào em không cho anh xem thì anh không được xem!”

Tiêu Cố dở khóc dở cười, nhưng vẫn nghe lời, ngoan ngoãn ra ngoài.

Bây giờ anh đã hiểu lời bỏ anh nói, cười một công chúa nhỏ về nhà, nuôi cực khó.

Mễ Tình thay quần áo, rửa mặt xong thì đi xuống tầng. Tiêu Cố đợi cô trong phòng khách, thấy cô xuống liền hỏi: “Ăn ở gần đây hay về hoa viên Nam thành ăn?”

Mễ Tình nhìn đồng hồ, không nghĩ rằng đã là mười rưỡi, cô đến bên cạnh Tiêu Cố, nói với anh: “Về Nam thành hoa viên đi, Cầu Đan không thích thức ăn cho chó.”

Tiêu Cố cười, kéo tay cô ra ngoài: “Yên tâm, nó tìm cái gì thì không thấy, chứ còn thức ăn thì...” lúc ra cửa, anh như nhớ ra cái gì, nói cho Mễ Tình mỗi chuỗi chữ số, “Đây là mật mã mở cửa, nếu không dùng vân tay được thì nhập mã.”

“À.” Mễ Tình ghi nhớ chuỗi mật mã trong đầu.

Khi cô và Tiêu Cố về lại hoa viên Nam thành thì đã hơn mười một giờ. Tiêu Cố đưa cô đến thẳng mọi hàng ăn nhỏ. Mễ Tình phát hiện ra ông chủ quán này là người trêu đùa bọn họ lúc đất Cầu Đan đi dạo.

Ông chủ cũng nhận ra Mễ Tình, ông nghe Tiêu Cố gọi món ồ, dùng cùi chỏ đụng anh: “Đây không phải bạn gái cháu à? Không phải bác đuổi ra đấy.”

Tiêu Cố cười nói: “Tối hôm qua cô ấy mới trở thành bạn gái cháu.”

Ông chủ hàng ăn: “...”

Mấy lời này còn có hàm ý khác.

Ông cười cười rồi đi ra ngoài, ném thêm vào đồ ăn của Tiêu Cố hai thìa muối.

Cuối cùng, ông vẫn bảo vệ bí mật nghề nghiệp của mình, Mễ Tình thử thức ăn trên bàn, mở to mắt lúc lắc đầu với Tiêu Cố: “Ui! Món này ngon thật!”

Ông chủ hàng ăn vui vẻ ngậm ngậm, định đi tới hỏi cô so sánh mình với bạn trai thì sao, chợt nghe cô nói tiếp: “Sắp đuổi kịp anh rồi!”

Ông chủ hàng ăn: “...”

Cái gì mà sắp đuổi kịp? Ông là đầu bếp mở nhà hàng chuyên nghiệp, còn kém Tiêu Cố bán Xuyên Xuyên à!

Ông suy nghĩ một hồi, chắc là vì trong thức ăn Tiêu Cố nấu có thêm một gia vị.

Là yêu.

Ông xúc động nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Ăn cơm trưa xong, Tiêu Cố cũng không để Mễ Tinh về quán làm, mà đưa cô về thẳng hoa viên Nam thành.

Có thể đường đường chính chính mà trốn việc, Mễ Tinh muốn còn không được. Cô nhớ lại những buổi trưa ngủ trong hơi ấm của hệ thống sưởi, cuộc sống gia đình êm ấm.

Nhưng sau khi mở cửa, đồng hồ điện trong phòng làm cô giật cả mình.

Gối trên sofa bị lòi hết xuống đất, một chiếc gối còn rách như bị vật sắc nhọn nào đâm vào, sợi bông bên trong bay ra. Trên mặt đất có nhiều giấy vụn, là hài cốt của mấy quyển tạp chí ở góc nhà. Mấy đồ trang trí nhỏ cũng xiêu xiêu vẹo vẹo nằm trên mặt đất, Mễ Tinh nhìn phòng khách xóc xếch, chớp chớp mắt: “Đây là... gặp trộm à?”

Cuối năm, mấy tên trộm vặt khá hung hăng ngang ngược, dù sao cũng đến giai đoạn họ chạy nước rút lấy thành tích rồi.

Tiêu Cố mới đầu còn giật mình, sau đó rất nhanh khôi phục thần sắc như bình thường.

Anh nhìn Husky nằm úp sấp trong ổ chó, giọng nói mang theo sự đe dọa: “Thiên Thiên[1], nhột à?”

[1] Từ “Thiên” trong “Hao Thiên Khuyển” – tên Cố Tín gọi Husky.

“Gâu!” Husky cao ngạo vẫy đuôi, ánh mắt cũng không thèm nhìn anh.

Mễ Tinh nhìn thái độ không như xưa của Husky, hỏi Tiêu Cố bên cạnh: “Nó đến thời kì nổi loạn à?”

“Hai ngày vừa rồi anh không dắt nó đi dạo, nó đau cái kính.” Tiêu Cố vừa nói vừa đi tới chỗ ổ chó.

Mễ Tinh nhìn Husky tao nhã nằm trong ổ của mình, nghĩ thầm, nó mới là công chúa nhỏ ấy.

Tiêu Cố ngồi xổm trước ổ chó, nói với Mễ Tinh: “Em về phòng đi, anh đánh nó một trận.”

Mễ Tinh: “...”

“Anh ra tay nhẹ một chút nha.” Cô nói rồi quay đi, vốn định bước về phòng, bỗng ánh mắt lại dừng lại trên mấy quyển tạp chí không biết từ đâu ra.

Cô vòng qua sàn nhà bừa bãi, cầm một quyển tạp chí giở vài trang: “Người bình thường đều xem mấy cái tạp chí đó hả?” Nhưng không thấy trang nào có hờ hang, ngực trần, người đẹp, Mễ Tinh khẽ nhủ mày, lật một quyển khác.

Tiêu Cố ngẫm nghĩ, hiểu ngay rằng cô đang tìm cái gì. Anh cúi đầu mỉm cười, hỏi cô: “Em muốn anh đọc loại tạp chí nào?”

Mễ Tinh không trả lời, chỉ lật từng quyển một, phát hiện toàn tạp chí về tài chính kinh tế, món ăn, cô đứng dậy: “Không có gì hết.” Cô phui tay về phòng.

Khi ra ngoài cô đã khóa cửa phòng, nên may mắn thay, phòng cô không bị chó đập. Cô thở phào nhẹ nhõm, nghe thấy mấy tiếng chó sủa bên ngoài cửa.

Tiêu Cố dạy dỗ Thiên Thiên xong, gõ cửa phòng Mễ Tinh: “Em ngủ một giấc đi, anh dọn phòng xong còn tìm công ty lắp đặt thiết bị. Hơn bốn giờ, em đưa Thiên Thiên đi dạo, nhớ cầm xích chó nhé.” “Dạ.” Mễ Tinh gật đầu, nhận nhiệm vụ Tiêu Cố giao.

Tiêu Cố đang định xoay người đi, lại hỏi tiếp: “Em biết cách buộc xích chó không?”

“... Đương nhiên là biết!” Mễ Tình hận không thể đem xích chó tròng vào cổ anh.

Tiêu Cố cười nói: “Đừng đến nơi nhiều chó, để anh lại phải đi cứu em.”

Mễ Tình: “...”

“Im lặng đi dọn nhà anh đi!” Mễ Tình nặng nề sập cửa phòng.

Cô đặt báo thức trên điện thoại, rồi cởi quần áo ra thay đồ ngủ. Sáng nay đi gấp, cô còn chưa nhìn kỹ, bây giờ cô soi gương quan sát mấy lần, phát hiện trên người mình có bao nhiêu vết xanh tím.

Mặt cô đỏ lên, đóng cửa tủ quần áo, qua quýt mặc đồ ngủ rồi bò lên giường.

Có lẽ do mệt mỏi nên Mễ Tình ngủ rất ngon. Báo thức reo lúc lâu cô mới bắt đầu đi mở mắt.

Trong căn phòng rất ấm, cô hơi ngại đất Cầu Đàn ra ngoài. Nhưng xem tình huống lúc này, nếu hôm nay cô không dắt nó đi, có khi ngày mai nó phá cửa phòng cô mất.

Mễ Tình đấu tranh tư tưởng một lúc, rốt cuộc vẫn đứng dậy, thay quần áo.

Husky như đang chờ cô, ngồi xổm trước cửa phòng. Mễ Tình mở cửa ra hoảng hốt, Husky thấy cô xông lên: “Gâu!”

Cô đeo xích chó cho nó, cầm chìa khóa, điện thoại và ít tiền lẻ, rồi đi xuống tầng.

Husky xuống tầng như bay. Mễ Tình đi một đôi giày đế bằng, khó khăn lắm mới theo kịp tốc độ của nó.

Bất giác cô bị Husky chạy kéo đi, cô hiểu ra rốt cuộc vì sao Tiêu Cố lại tập được cơ bắp rồi... Cô dắt chó đi mấy lần, có lẽ nào chân đang nhỏ cũng thành to ra?

Cô bị ý nghĩ này làm cho sợ giật nảy mình, dùng sức kéo Husky đang vui chơi phía trước lại: “Cầu Đàn, chạy chậm lại đi.”

Husky bị cô kéo một cái thì tốc độ chậm lại. Mễ Tình nghĩ Husky là chó kéo xe, có thể kéo xe trượt tuyết chở người đi. Hay là lần sau cô đi xe đạp, để nó kéo mình đằng trước?

Mễ Tình càng nghĩ càng thấy được, chỉ cần dùng ghi đông xe tốt tốt, thì có thể để Cầu Đàn kéo mình đi, như thế thì không chỉ có chó thỏa sức chạy nhanh, mà cô cũng không sợ chân to ra!

Cô nhớ rằng chị Dung Dung có một chiếc xe đạp để trong tiệm Xuyên Xuyên, ngày mai đi mượn là OK rồi.

Từ khi có ý nghĩ này, Mễ Tình bắt đầu tìm đường đi ít người, để Husky không làm người ta bị thương.

Bị Husky dắt đi dạo một vòng, dù mùa đông nhưng Mễ Tình cũng toát đầy mồ hôi. Khi trở về, cô thở hồng hộc đi theo sau Husky, còn nó vẫn phần chân, như thể chạy thêm một vòng nữa cũng không hề gì.

Thế lực Mễ Tình theo không kịp nên tốc độ lúc về chậm hơn rất nhiều. Khi đi qua một cửa hàng trang sức, cô thấy trong tủ kính bày một chiếc kẹp tóc màu hồng hình tai thỏ, mắt lập tức sáng rực lên. “Gâu!” Husky thấy cô không đi, nó phải dừng lại nên kêu một tiếng.

Mễ Tình bụm miệng cười với nó, ánh mắt không có thiện ý lắm: “Cầu Đàn, chúng ta vào mua đồ.”

Cô kéo Husky vào tiệm, nhân viên cửa hàng thấy cô, lập tức gọi lại: “Thật ngại quá, chó không được vào ạ.”

À, như vậy sao.” tuy Cầu Đàn nhà cô bị đuổi, nhưng cô cũng không thể cứng rắn lao vào, “Vậy cô giúp tôi trông chó một lát, tôi vào mua một vật rồi đi ngay.”

Nhân viên cửa hàng nhìn lướt qua con chó bên cạnh cô, không dám “Cô cứ dắt nó đi, cô muốn mua cái gì, tôi vào lấy giúp cô.”

“Vậy làm phiền cô rồi,” Mễ Tình cười nói “Tôi muốn xem cái kẹp tóc hình tai thỏ ở tủ kính bên kia.”

Cô dùng ngón tay chỉ chỉ, nhân viên đi tới chỗ cô chỉ, cầm kẹp tóc vậy vậy cô: “Cái này ạ?”

“Đúng rồi, bao nhiêu tiền thế?”

“35 tệ ạ.” Nhân viên cửa hàng cầm kẹp tóc, Mễ Tình đếm tiền mang theo, có 37 tệ, vừa đủ.

Cô đưa cho nhân viên 35 tệ, nhờ người đó cất mớ, rồi kẹp luôn lên đầu. Cô nhìn vào gương, rồi hài lòng kéo Husky đi.

Trên đầu rêu rao một đôi tai thỏ hấp dẫn không ít ánh mắt, một người bạn nhỏ chỉ về phía cô, nói với mẹ: “Mẹ ơi, xem kìa, ở kia có một con thỏ và một con chó.”

Mẹ người bạn nhỏ đó bật cười, cúi đầu hỏi: “Bảo bối thích thỏ à? Mẹ cũng mua cho con một đôi nhé.”

“Tốt quá tốt quá.” người bạn nhỏ vỗ tay vui sướng.

Khi về đến nhà, Tiêu Cố đã về rồi, anh đang ở bếp làm cơm tối. Mễ Tình cúi xích chó, xoa đầu Husky, thấy Tiêu Cố đi ra từ trong bếp.

Nhìn Mễ Tình đeo tai thỏ, Tiêu Cố ngạc nhiên, rồi bật cười: “Sao dốt chó đi dạo mà lại có thêm tai thỏ thế này?”

Mễ Tình cười hì hì bước lên trước, hỏi anh: “Đẹp không?”

Tiêu Cố vuốt ve đôi tai tỏ, vô cùng mềm mại: “Rất đẹp.”

Mễ Tình hào hứng nói: “Vậy anh đội cho em xem đi.”

Tiêu Cố: “...”

Anh cảm thấy càng ngày càng không hiểu nổi não công chúa nhỏ đi đường nào rồi.

Mễ Tình thấy anh không đồng ý, nhú mồm nói: “Không phải anh nói rằng rất đẹp à? Sao không đeo?”

Tiêu Cố bĩu môi, không muốn nói: “Anh là nói em đeo đẹp.” anh đeo như tên biến thái.

Mễ Tình mím môi, nhìn anh: “Nếu anh không đeo thì sao em biết anh có phải anh Thỏ đã cứu em không?”

Tiêu Cố bối rối, chợt nhớ nhìn cô: “Khi còn bé em không nhận ra, bây giờ anh đeo vào là em nhận ra ngay được à?”

Mễ Tình như bị chọc đúng chỗ đau, cạn lời, bắt đầu ngang ngược: “Em mặc kệ, nói chung hôm nay anh phải đeo cho em xem! Nếu không... em không thừa nhận anh là anh Thỏ!”

Tiêu Cố: “...”

Phản ứng này của cô giống như Thiên Thiên, không ăn được đập đồ.

Nhưng với Thiên Thiên, anh sẽ đánh một trận; còn với công chúa nhỏ, anh sẽ cung chiêu.

Nghĩ rằng ở đây chỉ có mỗi mình Mễ Tình thấy, Tiêu Cố co được dẫn được, bỏ kẹp tóc từ trên đầu Mễ Tình xuống, đeo lên đầu mình.

Mắt Mễ Tình sáng lên, hưng phấn nhìn anh: “Hahaha, anh đội rất đáng yêu, em hiểu tấm lòng của mẹ Tiêu Cữu rồi.”

Tiêu Cố trầm mặt không nói gì, Mễ Tình nhìn Tiêu Cố 'tú sắc khả xan' như vậy, nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng: “Nói thật đi, anh dễ dàng chuộc lại quần áo như thế, đã bỏ ra cái gì?”

Nhị Luồng như một máy đánh giá chất lượng sản phẩm, nhìn thấy Tiêu Cố hận không thể nhào thẳng tới.

Con người Tiêu Cố khê đảo, tiếp nhận sóng điện não Mễ Tình. Anh hơi cúi người xuống, cách cô rất gần: “Em nghĩ anh đã bỏ ra cái gì?”

Giọng nói Mễ Tình không hề vui vẻ: “Nhan sắc.”

Tiêu Cố bật cười, hôn môi cô: “Nhan sắc của anh chỉ dành cho em thôi.”

Mễ Tình 'hừ' một tiếng: “Nhớ đấy.”

Tiêu Cố lại cúi đầu hôn cô, hai người rơi vào cảnh xuân. Chóp mũi Mễ Tình hít hà, mềm nhũn nhìn anh: “Có cái gì cháy không mà khét thế nhỉ?”

Tiêu Cố: “...”

Anh quên mất anh còn đang nấu cơm

Anh quay lại bếp, ngay cả tai thỏ trên đầu còn chưa bỏ xuống. Mễ Tình cầm điện thoại, đứng ở cửa chụp ảnh anh.

Khi Tiêu Cố tắt bếp mới phát hiện ra cô chụp mình từ nãy đến giờ, bỏ cái tai thỏ xuống: “Mễ Tình.”

Giọng nói của anh mang đầy vẻ uất ức, Mễ Tình cất điện thoại, cười nói: “Có chuyện gì thế?”

Tiêu Cố nhìn cô đe dọa, định dùng khí thế của mình để cô đi vào khuôn khổ: “Xóa ảnh vừa chụp đi.”

“Không, em muốn để làm màn hình điện thoại.” Mễ Tình phản kích chạy đi.

Tieu Cố: “...”

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Trên bàn cơm, Tieu Cố vẫn còn nấn nì Mễ Tinh xóa tấm hình trong điện thoại.

Mễ Tinh nhai nhai cơm rồi nuốt xuống, nhìn Tieu Cố cười: “Em không xóa đi đâu, nếu về sau anh không đối xử tốt với em, em sẽ đăng ảnh chụp lên tất cả các diễn đàn, để mọi người xem”

Tieu Cố: “. . .”

Anh trầm mặc nhìn cô một hồi, mở miệng nói: “Nếu như em dám đăng lên internet, anh sẽ đăng tấm hình em chụp với con nai kia lên.”

Mễ Tinh không ngờ anh vẫn còn chiều này, lập tức gác đĩa: “Tấm hình kia anh vẫn chưa xóa sao?”

Lần này đổi thành Tieu Cố cười với cô: “Em xóa thì anh xóa.”

Mễ Tinh cau mày suy tính, đưa ngón trỏ ra điều kiện với Tieu Cố: “Em xóa một tấm, anh xóa một tấm.”

Tieu Cố nhếch môi, nhìn cô nói: “Đừng nghĩ anh không biết em chụp rất nhiều.” nói không chừng cô còn sao thành nhiều bản nữa.

Mễ Tinh hừ một tiếng, cầm đĩa lên tiếp tục ăn: “Chẳng ai muốn xóa cả.”

Trên tay Tieu Cố chỉ có một tấm hình của cô, hơn nữa chỉ là hơi xấu mà thôi, hoàn toàn có thể nói là do kỹ thuật của người chụp kém. Không phải, vốn chính là kỹ thuật chụp ảnh của Tieu Cố quá kém!

Sau khi cơm nước xong Tieu Cố không để Mễ Tinh rửa chén, Mễ Tinh thấy bất ngờ, chợt nghe anh nói với mình: “Dọn đồ đạc của em đi, chuyển đến phòng anh.”

Mễ Tinh lập tức đề phòng: “Vì sao?”

Tieu Cố quay đầu nhìn cô, môi nhếch lên: “Nếu không, anh có muốn ngủ với em cũng không tiện.”

Mễ Tinh: “. . .”

Mấy lời không biết xấu hổ thế này sao anh có thể nói ra mà mặt không đổi sắc cơ chứ!

“Lưu manh.” Mễ Tinh tuy ngoài miệng mắng như thế, nhưng cũng về phòng thu xếp đồ đạc. Đồ của cô chủ yếu là quần áo, sau khi vận chuyển một nửa quần áo sang tủ của Tieu Cố, cô phát hiện, tủ của anh nhét không nổi nữa rồi.

Số quần áo còn lại đành để nguyên đó, cô mang một số đồ vật hàng ngày thường dùng qua, rốt cuộc hoàn thành cái công trình vĩ đại này.

Lại nói tiếp, mặc dù cô đã chuyển đến đây hơn hai tháng, nhưng chưa từng bước vào phòng Tieu Cố. Cô cầm đồ mát xa lăn lộn, đi lòng vòng trong phòng Tieu Cố.

Phòng ngủ chính lớn gấp hai lần phòng cô, đồ gia dụng cũng xịn hơn, còn có cả phòng tắm riêng. Cô tò mò đẩy cửa phòng tắm, hai mắt nhìn quanh, thấy bên trong không có bồn tắm.

Cô vẫn đang tiếc nuối, Tieu Cố đã rửa bát xong đi vào. Anh thấy cô chăm chú nhìn phòng tắm của mình, không nhịn được trêu ghẹo: “Không ngờ công chúa nhỏ lại háo sắc như thế, mê mẩn nhìn phòng tắm của anh.”

Khóe mắt Mễ Tinh giật một cái, lùi ra ngoài: “Đến bồn tắm còn không có, lại còn không biết ngồi mà gọi là phòng tắm?”

Tieu Cố cúi đầu cười, suy nghĩ một hồi nói: “Chờ anh giải quyết xong chuyện bên này, chúng ta chuyển đến Khai Thụy quốc tế đi.” Mễ Tinh có chút tò mò hỏi: “Vậy tiệm bên này giao cho chị Dung Dung quản lý à?”

“Ừ, giao cho cô ấy anh cũng yên tâm, đương nhiên anh vẫn dẫn một số nhân viên kì cựu đến chi nhánh mới để dạy dỗ người mới.” Tieu Cố đóng cửa phòng, bước đến, “Dạo gần đây, anh đang bàn bạc với bên lắp đặt thiết bị cho chi nhánh bên kia, còn phải chuẩn bị nhiều, nên có lẽ không có thời gian đưa Thiên Thiên đi dạo, em chăm nó nhé.”

“Ồ, em còn phải đi làm mà?”

Tiêu Cố nói: “Từ ngày mai em không phải đi làm nữa.”

Nghe thấy không đi làm, Mễ Tinh không thoải mái lắm: “Anh muốn đuổi việc em à?” cô nghĩ làm người bán hàng đã thấm rồi, nhưng bị mất việc còn thấm hơn.

Tiêu Cố nhìn cô, ánh mắt mang theo ý cười nhàn nhạt: “Em thấy mà, nếu không đưa Thiên Thiên đi làm có khi nó dỡ cả nhà đi, hơn nữa, em đi với anh chuẩn bị cho bên kia.”

Mễ Tinh chớp chớp mắt hai cái, hỏi: “Tiền lương tính sao đây ông chủ?”

Tiêu Cố cười nói: “Tính mức bà chủ cửa hàng, được chưa?”

“Tốt.” Mễ Tinh thoải mái gật đầu. Cô lấy đồ ngủ đi vào phòng tắm, vẫn không quên dặn Tiêu Cố không được nhìn lên.

Cô tắm xong đi ra, Tiêu Cố cũng đi tắm, Mễ Tinh ngồi trên giường lớn của Tiêu Cố, thử một chút độ mềm mại. Ngoài cửa có tiếng chó sủa, Mễ Tinh đi tới mở cửa, Husky lập tức chen vào.

Tiêu Cố tắm xong đi ra, chỉ thấy Mễ Tinh trêu chó. Anh đi tới ngồi xổm xuống, vỗ đầu Husky nói: “Thiên Thiên, từ nay về sau, buổi tối tao không có thời gian chơi với mày, mày phải tự chơi một mình, biết không?”

“Gâu!” Husky sủa, thể hiện mình không hiểu gì.

Tiêu Cố thỏa mãn gật đầu: “Hiểu rồi thì ra ngoài đi.”

Anh đuổi Husky ra, nhanh tay đóng cửa.

Mễ Tinh ngồi im ắng một lúc, đột nhiên mở miệng: “Sao em luôn cảm giác anh với nó như hai thằng đàn ông?”

Tiêu Cố nhìn cô, đến bên giường ngồi: “Em vẫn chưa ngủ à?”

Mễ Tinh nói: “Bây giờ mới 9 giờ.”

Tiêu Cố vẫn chăm chú nhìn cô: “Anh nghĩ hôm nay em cũng mệt rồi.”

Không biết vì sao, Mễ Tinh đột nhiên hiểu được ý tứ xấu xa. Mặt cô ửng hồng, cời giày bò lên giường: “Buổi chiều đưa chó đi dạo, quả nhiên hơi mệt.”

Tiêu Cố im lặng cắn môi. Mễ Tinh tuy đã bò vào trong chăn, nhưng không hề thấy buồn ngủ. Tiêu Cố thấy cô tựa đầu vào giường, ngồi bất thần, nhẹ giọng kẻ sất vào cô: “Nếu như em không buồn ngủ, chỉ bằng chúng ta làm gì đó.”

“Làm gì?” Mễ Tinh chớp mắt nhìn anh, đột nhiên vỗ tay một cái, “Chúng ta xem phim ma đi !!”

Tiêu Cố: “. . .”

Công chúa nhỏ muốn xem phim ma, anh đành đi tìm phim cho cô. Trong phòng ngủ Tiêu Cố có TV, bình thường không động vào, nhưng bây giờ nó có đất dụng võ. Anh mở TV, tìm được một bộ phim ma mới chiếu hai tháng trước trong thư viện, nhấn bật. Mễ Tinh đắp chăn ngồi trên giường, không quên sai bảo Tiêu Cố: “Anh tắt đèn đi, thế mới có không khí.”

Tiêu Cố trầm mặc tắt đèn, Mễ Tinh phấn khích la hét.

Lá gan Mễ Tinh cực nhỏ, có hôm tan tầm về trễ, cô còn chẳng dám lên tầng, nhưng lại rất thích xem phim ma và nghe chuyện ma.

Khi xem thì thấy kích thích, nhưng mỗi lần xem xong nhớ lại, cô sợ gần chết.

Tiêu Cố không hề sợ mấy thứ này. Suốt cả bộ phim, lúc thì anh thấy Mễ Tinh thét chói tai, lúc thì thấy cô kêu lạnh, thời khắc quan trọng cô còn chui vào lòng Tiêu Cố.

Cánh tay Tiêu Cố bị cô ôm rất chặt, dù hơi đau, nhưng anh vẫn hưởng thụ cảm giác có người đẹp trong lòng.

Xem xong phim ma thì đã 10 rưỡi, Tiêu Cố tắt TV, cũng không bật đèn, cúi đầu nhìn người bên cạnh.

Con mắt đã sớm thích ứng với bóng tối, sự tinh táo của Mễ Tinh rơi vào mắt anh. Anh nhẹ nhàng đặt một tay lên hông cô, cúi đầu chuẩn xác ngậm lấy cánh môi cô.

Mễ Tinh kêu ư ư, Tiêu Cố buông lỏng môi cô ra, hôn lên cổ cô. Tay tham lam tiến vào trong quần áo cô, thần sắc chuyên chú mê say.

Mề Tinh ngửa đầu rên rỉ, nói lầm bầm: “Hôm qua mới làm, hôm nay không được làm nữa.”

“Ừ.” Tiêu Cố ngoài miệng đáp lời, nhưng động tác tay không buông lỏng.

Mề Tinh dùng hai tay ôm đầu anh, ánh mắt ươn ướt: “Em vẫn còn đau nhức iò đó đấy.”

Tiêu Cố dừng động tác, ngược mắt nhìn cô: “Vẫn còn đau sao?”

Mề Tinh cau mặt, nói: “Đương nhiên rồi, anh cứ thử thì biết!”

Tiêu Cố nhìn cô, buồn bực cười, sửa sang quần áo cho cô: “Vốn dĩ anh đâu có ý định làm.”

Anh hôn lên môi cô.

Mề Tinh 'hừ' một tiếng, không tin lời anh. Hai người nằm xuống, Tiêu Cố cũng an phận, chỉ ôm cô ngủ. Một lát sau, anh mở mắt, hỏi: “Vẫn còn đau lắm hả? Hay anh đi mua thuốc cho em?”

Mặt Mề Tinh lập tức đỏ bừng: “Anh mà đi mua thuốc em cần chết anh!”

Tiêu Cố cười nói: “Bé Thỏ cáu giận cần người à?”

Mề Tinh nhìn anh cảnh cáo: “Nói chung anh không được đi mua thuốc.”

Tiêu Cố buồn cười: “Anh đi mua thuốc còn không thấy mất mặt, em khó chịu cái gì?”

“Nếu anh bảo với nhân viên cửa hàng là thuốc để anh dùng, thì em đồng ý.”

Tiêu Cố: “...”

Công chúa nhỏ quả nhiên khó chiều.

Nhưng anh rất lo cô bị đau, đành dụ dỗ cô, nói: “Ngày mai anh sẽ mua thuốc ở chỗ rất xa, đảm bảo không ai nhận ra chúng ta, được không?”

“Không...” Mề Tinh rúc đầu vào chăn, âm thanh buồn buồn vọng ra, “Thực ra cũng không đau lắm” nếu không.. sao hôm nay cô dất chó đi được.

Vậy mà Tiêu Cố lại đáp: “Thuốc mua rồi để đó, nói không chừng có lúc cần dùng.”

Mề Tinh: “. . .”

Cô tưởng tượng ra ông chủ Tiêu đang suy nghĩ cái gì.

Đêm ngủ cạnh một người, Mề Tinh cũng không phải không thích ứng được, cô vẫn ngủ say sưa, sáng tỉnh dậy.

Bên cạnh đã trống không, Tiêu Cố chắc đi làm rồi. Mề Tinh nhớ ra mình còn phải dắt chó đi dạo, bắt đắc dĩ bò dậy từ trong chăn.

Rửa mặt, thay quần áo xong, cô đeo xích chó cho Husky, dắt nó ra cửa.

Thấy ven đường có sạp nhỏ bán đồ ăn vặt, cô mới nhận ra mình chưa ăn sáng. Cô mua bữa bánh bao và sữa, vừa ăn vừa dẫn Husky đến tiệm Xuyên Xuyên.

Bây giờ chưa phải lúc mở cửa, trong quán không có người. Tiểu Đức Từ thấy Mề Tinh, hào hứng chạy đến: “Mề Tinh, cô tới rồi! Ông chủ Tiêu nói cô không đi làm nữa, có chuyện gì à?”

Đột nhiên bị hỏi chuyện này, Mề Tinh hơi xấu hổ, cô mỉm cười, đáp lại: “À, anh ấy đưa tôi đến chi nhánh mới để trợ giúp.”

“Thì ra là thế, cứ tưởng cô nghỉ hẳn.”

“Không phải đâu.” Mề Tinh nhìn quanh, đưa xích chó cho Tiểu Đức Từ, “Anh giúp tôi trông Cầu Đán một lúc, tôi đi tìm chị Dung rồi quay lại ngay.”

“À, yes sir~” Tiểu Đức Từ đồng ý ngay.

Khi Mề Tinh đi lên, đúng lúc Lâm Tinh Dung đi xuống từ tầng hai, cô đi lên trước, nói với chị Dung: “Chị ơi, có phải chị có một chiếc xe đạp để trong tiệm không? Có thể cho em mượn không?”

Lâm Tinh Dung ngạc nhiên, rồi nói: “Có chứ, chị để bên trong, em theo chị đi lấy.”

“Vâng.” Mề Tinh theo chị Dung vào trong, thấy trong góc nhà dựng một chiếc xe đạp. Chiếc xe này rất nhẹ, chắc dễ điều khiển.

Cô cầm chìa khóa của Lâm Tĩnh Dung, đẩy xe ra ngoài. Lâm Tĩnh Dung nhìn cô suy nghĩ, rồi vẫn mở miệng hỏi: “Em và Tiểu Cố sống chung à?”

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Bỗng bị người ta hỏi chuyện này, Mễ Tĩnh hơi ngượng, dù gì Lâm Tĩnh Dung cũng từng theo Tiểu Cố.

Mễ Tĩnh chậm chạp, lúng túng quay đầu lại, cười với Lâm Tĩnh Dung: “À, đúng vậy....”

Không ngoài dự đoán của Lâm Tĩnh Dung, nhưng về mặt cô cũng hơi ảm đạm. Cô mấp máy môi, nhếch miệng cười một cái: “Vậy chúc mừng hai người nhé.”

“Cảm ơn chị.” Mễ Tĩnh không biết phải nói cái gì, vì vậy, cô gật đầu rồi dắt xe đi.

Ở ngoài cửa tiệm, Tiểu Đức Từ đang véo má Husky, Mễ Tĩnh ở đằng sau ho nhẹ, mở miệng nói: “Có tin nếu tôi bảo ông chủ Tiểu anh bắt nạt chó của anh ấy không, tiền thưởng của anh hình như chưa có à?”

Tiểu Đức Từ: “...”

Cậu thu tay lại rất nhanh, nghiêng đầu nhìn Mễ Tĩnh cười xán lạn: “Chó của ông chủ anh mình thần vũ, tôi sao dám bắt nạt nó.”

“Gâu!” Công chúa nhỏ Cầu Đan cực kì bất mãn, xông tới trước mặt Tiểu Đức Từ sủa, Tiểu Đức Từ quay người lại, rất thiện chí xoa đầu nó.

Mễ Tĩnh không tính toán với Tiểu Đức Từ nữa, cô một tay kéo chó, một tay vịn xe đạp đi ra ngoài.

Husky vừa được ra ngoài đã thỏa sức chạy, Mễ Tĩnh vừa kéo nó vừa dắt xe, cực vất vả: “Cầu Đan, từ từ hẵng chạy, ở đây đông người, mày còn chạy nữa thì không được ăn thịt đâu.”

Lời nói của Mễ Tĩnh mang theo sự uy hiếp, Husky không muốn nhưng vẫn phải đi chậm lại.

Đến con đường nhỏ ít người, Mễ Tĩnh dựng xe đạp, rồi buộc xích chó vào ghi-đông xe, thử độ bền đến khi nào chắc mới thôi. Mễ Tĩnh trèo lên xe đạp, nói với Husky: “Được rồi, mày đi trước kéo tao, không được chạy quá nhanh, nếu không thì chẳng có thịt ăn đâu.”

“Gâu!” Có lẽ vì chưa bao giờ được đi kiểu này, nên Husky rất phấn khích. Nó sủa một tiếng, bắt đầu chạy về phía trước. Khi vừa mới bắt đầu, Mễ Tĩnh cũng đạp xe, dần dần giữ được thăng bằng, cô chỉ để chân ở bàn đạp, mặc cho Husky kéo mình chạy.

“Wow, Cầu Đan, mày chạy kia!” Mễ Tĩnh hưng phấn, nếu như trước mắt là cảnh tuyết trắng, cô chắc chắn sẽ nghĩ mình đang ngồi xe trượt tuyết.

“Gâu!”

Husky cũng từ từ tìm được cảm giác, chạy càng lúc càng nhanh, nó bắt đầu vui mừng chạy, Mễ Tĩnh dần không điều khiển được ghi-đông: “Chờ đã, Cầu Đan, mày chạy quá nhanh, chậm lại đi!”

Husky đang chơi vui không để ý đến cô, vẫn chạy như điên. Ghi-đông trong tay Mễ Tĩnh đang đưa càng mạnh, cô không có thời gian tiếc đôi giày, vừa bóp chặt phanh, vừa đặt chân ghim chặt xuống đất, muốn để tốc độ chậm lại.

Trượt một đoạn đường xong, tốc độ đã giảm một chút, nhưng xe càng mất thăng bằng. Sức lực Mễ Tĩnh dùng hết rồi, tay cô mềm nhũn, hoàn toàn mất thăng bằng, xe đạp trượt thẳng sang lề đường, đổ xuống.

Cô nhanh tay nhanh mắt nhảy xuống trước khi xe đổ, nhưng không tránh khỏi vận mệnh bị ngã.

Hai bên con đường nhỏ là bụi cây xanh biếc. Mễ Tĩnh ngã xuống đó. Trên mặt đất đều là cỏ, cô ngã không nặng lắm, chỉ có lòng bàn tay bị cây nhỏ trên nền đất đâm rách mấy vết. Cô khóc huhu đứng lên từ trong bụi cây, trên đầu còn dính lá

Cô cúi đầu nhìn áo lông trắng trên người gần như bẩn hết rồi, còn ướt nhẹp, Mễ Tĩnh đau lòng phui phui, nhưng càng phui càng bẩn.

“Gâu!” Vừa rồi lật xe, Husky cũng bị ngã, may mà nó không kéo xe tiếp tục chạy mà tới cạnh Mễ Tĩnh.

Mễ Tĩnh ngẩng đầu nhìn nó, phàn nộ: “Tất cả là tại mày, bảo mày không được chạy nhanh rồi! Lần sau đừng hòng tao dắt mày đi!”

“Gâu!” Husky có lẽ cảm nhận được mình vừa gây họa lớn, mở to đôi mắt vô tội chăm chăm vào cô.

Bánh xe đạp vẫn đang quay, Mễ Tinh cúi đầu nhìn nó, lông mày cũng hơi nhăn, nhưng may mà không bị thương, đành nhìn đau nhứt đỡ xe đạp lên, kéo Husky về: “Mày còn dám chạy thì hai ngày sau đừng có nghĩ được ăn!”

“Gâu.” Husky đi theo bên cạnh cô thật chậm, như cô vợ bé nhỏ khép nép.

Mễ Tinh cúi đầu nhìn nó, lông mày cũng hơi nhăn, nhưng may mà không bị thương.

A, xong đời rồi, nói với Tiêu Cố thế nào đây? Cô mím chặt môi, cúi đầu suy tư.

Trước hết, phải lên đưa chó đi spa tắm rửa, trả xe cho Lâm Tinh Dung, rồi trước khi Tiêu Cố trở về, tắm rửa sạch sẽ, rồi giả bộ chưa có chuyện gì dắt chó về!

Quá chuẩn, cứ vậy đi!

Hoa viên Nam thành có một spa chó mèo. Thành thạo, Tiêu Cố sẽ đưa chó đi tắm. Mễ Tinh kéo xe đạp, chưa đến spa, một chiếc Land Rover đã dừng lại bên cạnh.

Mễ Tinh nhìn sang theo bản năng, rồi ngẩn người.

Xe này.. thật giống của Tiêu Cố nha.

Đang nghĩ ngợi, cửa xe đã mở ra, Tiêu Cố từ bên trong đi xuống.

Mễ Tinh: “...”

Quả thật, lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt.

Tiêu Cố vừa xuống xe đã lập tức cau mày, nhìn cô, trầm giọng hỏi: “Em đưa chó đi dạo mà sao lại như thế này?”

Mễ Tinh cúi đầu không đáp, Tiêu Cố lại nhìn Husky: “Thiên Thiên, mày đi đâu mà bẩn thế này?”

Husky cũng học theo Mễ Tinh, cúi đầu, một người một chó ăn ý giữ im lặng, chờ ai đó giáo huấn.

Lông mi Tiêu Cố rung rung, lấy một chiếc lá cây trên tóc Mễ Tinh xuống: “Xe đạp của Lâm Tinh Dung à? Em vừa đi xe đạp vừa dắt chó, điển hình à?”

Mễ Tinh: “...”

Tiêu Cố nhìn dáng vẻ chật vật của cô, cũng không để ý đến việc trách móc nữa, đưa một người một chó về nhà.

Mễ Tinh rửa sạch mặt, cởi quần áo bẩn, mặc đồ ngủ Thỏ vào. Tiêu Cố kéo cô ra salon phòng khách, kiểm tra vết thương.

Ngoại trừ mấy vết ở lòng bàn tay ra, đầu gối cô cũng xước, hơi rướm máu. Anh cau mày vén quần ngủ của Mễ Tinh lên, dùng bông xức ít rượu thuốc, lau nhẹ lên vết thương.

Vừa đụng vào da cô, cô đã hét to, muốn thu chân lại: “Tê quá, đau quá!!!”

Tiêu Cố cảm thấy cá chân cô, cười lạnh: “Còn biết đau cơ à? Anh để em dắt chó, em lại dắt như thế.” Mễ Tinh biết đuối lý nên ngậm miệng, vùi đầu làm con chim cút.

Tiêu Cố tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng vẫn sợ cô đau, thối thối ở đầu gối cô, ra tay cũng nhẹ hơn: “Kiên nhẫn một chút.”

“A.” anh dùng rượu thuốc, Mễ Tinh đau đến mức cau mày, viền mắt đỏ lên.

“Anh phát hiện trí tưởng tượng của em thật phong phú, để Thiên Thiên kéo xe dắt em đi, phương pháp thoải mái nhẹ nhàng như thế anh còn chưa thử bao giờ.”

Mễ Tinh: “...”

Cô tức giận lắc đầu, cắn môi: “Nó không phải chó kéo xe à, kéo được cả xe trượt tuyết, huống gì đây là cái xe đạp?”

Tiêu Cố ngược mắt nhìn cô: “Chỉ tiếc người điều khiển khoang lái quá kém.”

Mễ Tinh: “...”

Tiêu Cố sát trùng chân trái cho cô xong, chuyển qua chân phải, đổi miếng bông khác: “May mà chỉ lộn nhào một cái, nếu như...”

Lời của anh đến đây thì không tiếp nữa, Mễ Tinh trề môi, nói: “Em đã cố tìm chỗ ít người đi lại rồi.” Điều cơ bản ấy cô vẫn phải nghĩ đến, “Nhưng nói đi

cũng phải nói lại, sao anh lại ở đó?”

Tiêu Cố mỉm cười đáp: “Sao, em giấu giếm gì anh à?”

Mễ Tĩnh 'hừ' một tiếng, không thèm trả lời, Tiêu Cố nói: “Anh xong việc quay về, từ xa đã nhìn thấy em.” Khi đó, trên người cô thê thảm chật vật, anh còn tưởng cô có chuyện gì, hù chết anh rồi.

Xử lý xong vết thương trên đùi Mễ Tĩnh, Tiêu Cố cầm tay cô để sát trùng. Lòng bàn tay vì trực tiếp tiếp xúc với mặt đất, nên vết thương sâu hơn, thậm chí còn có ít nhành cây bé xíu chui vào.

Tiêu Cố gấp cánh cây ra, Mễ Tĩnh đã nước mắt lưng tròng.

“Đau quá đi..”

Mễ Tĩnh muốn rút tay về, Tiêu Cố nắm chặt cổ tay cô không buông: “Xong ngay rồi, đừng lộn xộn.”

Nước mắt Mễ Tĩnh chảy vòng quanh, lòng bàn tay đau rát từng hồi, về sau kể cả Tiêu Cố có đồng ý, cô cũng không để Cầu Đan kéo mình nữa.

Thôi thôi lòng bàn tay Mễ Tĩnh, Tiêu Cố dứt xoài khô cho cô, kéo Husky đi ra ngoài: “Anh đưa Husky đi spa tắm, em nghỉ ngơi đi, chờ anh về làm com trưa.”

“Vâng.” Mễ Tĩnh cắn xoài khô, cảm thấy mùi vị trong veo thơm ngon này gãi gãi vào vết thương đau đớn.

Nửa tiếng sau Tiêu Cố mới về, tay rách nát mang.

Mễ Tĩnh hít hà, là mùi com, “Anh mua gì thế?” cô tò mò hỏi.

“Hôm nay, chưa kịp làm com, anh mua mấy món ở tiệm Sao Nhỏ.” Tiêu Cố để cặp lòng com lên bàn, lại lấy từ túi ra vài miếng băng cá nhân, “Đưa tay cho anh.”

Mễ Tĩnh ngoan ngoãn đưa tay ra, Tiêu Cố xé một miếng băng cá nhân, nhẹ nhàng dính vào vết thương, “Mấy ngày nay kiêng nước nhé.”

“Vâng.” Mễ Tĩnh nhìn tay mình, miếng băng cá nhân có màu hồng, in hình thỏ, “Miếng urgo này đáng yêu thế!”

Tiêu Cố mỉm cười, dán băng cá nhân ở cả đầu gối cô: “Băng cá nhân bình thường sợ em chê xấu không dùng, anh phải đến cửa hàng đồ lưu niệm mua đây.” Nhân viên cửa hàng nói trong miếng băng có chiết xuất thuốc Vân Nam, mong rằng có hiệu quả.

Mễ Tĩnh mở to mắt nhìn anh: “Ui da, không ngờ anh lại cẩn thận tỉ mỉ như thế.”

Tiêu Cố cười nói với cô: “Anh nuôi công chúa nhỏ mãi mới đúc kết được ra đây.”

Mễ Tĩnh bật cười.

Xử lý xong vết thương của Mễ Tĩnh, Tiêu Cố bày com lên bàn ăn trong bếp: “Đừng làm ồ ở trên ghế salon, vào đây ăn com thôi.”

Mễ Tĩnh ngửa đầu nhìn anh, giang hai tay, nói: “Chân em bị thương rồi, không cử động được, anh ôm em đi.”

Tiêu Cố: “...”

Hình như anh đúc kết chưa đủ kinh nghiệm.

Anh đứng cạnh bàn nhìn Mễ Tĩnh một hồi, rồi đến ôm cô lên. Tay Mễ Tĩnh vòng trên cổ anh, cúi mặt cười.

Tiêu Cố nhìn cô, miệng cũng mỉm cười: “Như thế này, có phải em muốn nói, tay em cũng bị thương rồi, không ăn com được, anh dứt cho em đi đứng không?”

Mễ Tĩnh nướn mày cười nói: “Chúc mừng anh, càng ngày càng hiểu biết về việc nuôi công chúa nhỏ.”

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Tiêu Cố hầu hạ công chúa nhỏ ăn xong, tự mình đi trả xe đạp cho Lâm Tinh Dung, còn đặc biệt con dặn, nếu Mễ Tinh còn mượn nữa, thì cứ từ chối thẳng, rồi gọi điện cho anh.

Lâm Tinh Dung tuy nghe lờ mà lờ mờ, nhưng vẫn đồng ý.

Mễ Tinh ngã xong thì nghiêm chỉnh hơn nhiều, hai ngày sau đều đưa Husky đi dạo đúng khuôn phép.

Hoa viên Nam thành có một tiệm cắt tóc, sầm sứa rất sang trọng. Mỗi ngày Mễ Tinh dắt chó sẽ đi qua đây. Hôm nay, cô dừng lại trước cửa quán, nhìn xuyên qua cửa sổ thủy tinh.

Nói tiếp, đã lâu lắm rồi cô chưa làm tóc. Cô nhân tiện cầm một lợn tóc màu hạt dẻ lên, có dấu hiệu chẻ ngọn rồi.

Sắp đến năm mới rồi, Mễ Tinh muốn đưa Cầu Đan về, rồi tới đây làm tóc, xinh đẹp đón năm mới.

Sau khi quyết định như vậy, Mễ Tinh dắt Husky, bước chân càng nhanh càng gấp gáp.

Đưa chó về nhà xong, Mễ Tinh cầm túi xuống tầng.

Bây giờ, người trong cửa tiệm không nhiều lắm, một nhân viên nam đeo tạp dề, đang nhiệt tình vây quanh cô đưa đến chỗ gội đầu.

Căn phòng dài đặt năm, sáu giường gội đầu song song. Mễ Tinh chọn một giường trống không, ngồi lên. Nhân viên gội đầu dùng khăn lót vào gáy cô, bên cạnh, một đồng nghiệp cũng đang gội đầu cho khách mập mờ huyết sáo, khuôn mặt chàng nhân viên đỏ ửng ửng.

Mễ Tinh không quan tâm đến tiếng huyết sáo, nằm xuống giường. Chàng trai gội đầu mở nước nóng, vừa thử nhiệt độ vừa hỏi cô: “Nhiệt độ thế này đã vừa chưa ạ?”

“Được rồi.” Mễ Tinh đáp.

“Vâng.” Nhân viên bắt đầu gội theo trình tự, Mễ Tinh nhắm mắt nghỉ ngơi. Trong lúc gội, chàng trai hỏi cô có gội dầu xả không, cô đồng ý.

Điện thoại trong túi xách đột nhiên đổ chuông, Mễ Tinh mở mắt móc điện thoại ra, là Tiêu Cố gọi tới.

“Có chuyện gì ạ?”

Cô nhận điện thoại, âm thanh Tiêu Cố truyền tới từ loa: “Em đi đâu thế?”

“À, em gội đầu ở dưới lầu, còn một lúc nữa mới xong.”

“Gội đầu à?” Tiêu Cố dừng một chút, rồi ‘ừ’ một tiếng, “Mấy món trong tủ lạnh hết rồi, anh đi mua thức ăn đây.”

“Vâng ạ.” Vì đang gội đầu nên Mễ Tinh cũng không nhiều lời, cúp điện thoại luôn. Tiêu Cố đẩy Husky vào trong nhà, ra khỏi cửa.

Trên đường đi chợ mua thức ăn cũng phải đi qua tiệm gội đầu kia. Lúc đó, Tiêu Cố nhìn qua cửa sổ thủy tinh thấy Mễ Tinh đang nằm trên giường gội đầu. Anh ngẫm nghĩ một chút, quyết định đi vào.

Xả xong đầu rồi, nhân viên đang xoa bóp đầu cho Mễ Tinh.

“Lực thế này đã vừa chưa ạ? Có đau không ạ?” Âm thanh chàng nhân viên rất nhẹ nhàng.

Mễ Tinh lim dim mắt, nói: “Không, rất thoải mái.”

Chân mày Tiêu Cố nhíu lại. Nhân viên xoa bóp vài cái, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua tai Mễ Tinh, ma sát ở vành tai cô: “Cô có cần rửa tai không ạ?”

“Không cần.” Mễ Tinh còn chưa lên tiếng, âm thanh Tiêu Cố đã chen vào.

Mễ Tinh và người nhân viên gội đầu đều sững sờ, Mễ Tinh mở mắt, nhìn Tiêu Cố về mặt khó chịu, đang đứng một bên nhìn chòng chọc mình.

Cô không hiểu gì, hỏi anh: “Sao anh lại ở đây?”

Tiêu Cố nói: “Anh đi mua đồ ăn, đứng lúc qua đây.”

“À...” Mễ Tinh cụp mắt.

Ánh mắt từ mấy giường gội đầu kia đều tụ lại ở đây, chàng trai gội đầu có vẻ thấy áp lực.

Tiêu Cố nói: “Anh đi mua thức ăn, đứng lúc qua đây.”

“À...” Mễ Tinh cụp mắt.

Ánh mắt xung quanh dồn hết vào đây, làm chàng trai kia có vẻ áp lực.

Tiêu Cố vẫn đứng một bên, hai tay đút túi quần: “Bao giờ em mới gội đầu xong?”

Mễ Tinh nói: “Xong ngay đây ạ.”

Ánh mắt Tiêu Cố lại dời đến người anh chàng nhân viên, người đó bối rối, mở miệng nói: “Bây giờ xả lại là xong ạ.”

May mà tóc Mễ Tinh không dài lắm, anh xả thật nhanh cho cô, bọc tóc lại.

Đến khi Mễ Tinh được đưa đi sấy tóc, anh chàng kia mới thở phào nhẹ nhõm.

Người đồng nghiệp vừa huyết sáo lại trêu ghẹo: “Mãi mới có gái đẹp tới, ai ngờ có bạn trai rồi.”

Anh chàng gội đầu: “...”

Người đồng nghiệp thoải mái vỗ vai cậu: “Đừng suy nghĩ nhiều, bạn trai cô ấy vừa cao vừa soái, còn quần người chặt như thế, cậu không đùa được đâu.”

Anh chàng gội đầu: “...”

Cậu muốn đi nói với chủ tiệm, không muốn làm chung với tên nào như này nữa.

Mễ Tinh ngồi trước gương sấy tóc. Tiêu Cố an vị ở chỗ trống bên cạnh. Thợ cắt tóc một tay cầm máy sấy, tay còn lại xuyên qua tóc Mễ Tinh: “Anh chàng đẹp trai bên cạnh là người yêu cô à?”

Mễ Tinh gật đầu: “Vâng ạ.”

“À.” Thợ cắt tóc đầy ý vị cười với Tiêu Cố, lại hỏi Mễ Tinh, “Em muốn cắt kiểu nào?”

Lúc đầu Mễ Tinh nghĩ sẽ làm đến khi đẹp hoàn hảo mới thôi, nhưng nhìn sắc mặt Tiêu Cố vừa thối vừa đen, cô vẫn tóc chiến tóc thắng là tốt nhất: “Dạ, sửa cho em phần tóc chẻ ngọn là được rồi ạ.”

“Được.” người thợ cắt tóc sấy tóc cô đến khi gần khô, cầm kéo và lược, động tác thành thạo giúp cô cắt tia đuôi tóc.

Xong xuôi còn chưa hết hai mươi phút, tóc Mễ Tinh đã sửa xong rồi. Khi cô đi tính tiền, cô bé nhân viên ở quầy thu ngân khuyến khích cô làm thẻ hội viên. Mễ Tinh nghĩ, chẳng bao lâu nữa sẽ đến Khải Thụy quốc tế, nên từ chối.

Từ tiệm cắt tóc đi ra, Tiêu Cố cầm như hén theo sau Mễ Tinh. Mễ Tinh quay đầu nhìn anh, tiến lên khoác cánh tay anh: “Anh bức tức cái gì chứ? Chỉ là gội đầu thôi mà?” Tiêu Cố ngẩng đầu nhìn cô: “Em không biết gội đầu là hành động cực cực cực thân mật à?”

Mễ Tinh nói: “À, có khác gì mấy em gái nhân viên gội đầu cho anh đâu.”

Tiêu Cố giật giật khóe miệng, không nói gì.

Lông mày Mễ Tinh nhíu lại: “Anh không nói chính là thừa nhận? Thế thì anh bị mấy em gái gội đầu sờ sạch rồi, còn không biết ngại mà nói em!”

Tiêu Cố đang mím môi rớt cuộc cũng bật cười: “Thế thì sau này anh chỉ tìm nhân viên nam, em tìm nhân viên nữ.”

Mễ Tinh ngẫm nghĩ rồi nói: “Không, em thích nhân viên nam cơ.”

Nét cười trên môi Tiêu Cố vụt tắt.

Mễ Tinh tiếp tục nói: “Mấy anh chàng gội đầu rất dịu dàng đó...” cô nhìn sắc mặt đen xì của Tiêu Cố, mỉm cười, “Về sau mỗi khi em muốn tìm nhân viên nam gội đầu, anh gọi cho em có được không???”

Tiêu Cố: “...”

Thì ra là muốn vậy.

Mễ Tinh thấy anh không đồng ý, lại nói: “Ai da, nếu anh không muốn, em đành phải tìm mấy anh giai ấy vậy.”

Tiêu Cố cúi đầu, bật cười: “Tuần mệnh công chúa nhỏ.”

Mễ Tinh cười vui vẻ.

Tiêu Cố kéo tay cô, cùng nhau đến chợ: “Nhưng em nhìn cửa tiệm đẹp mới vào à? Tiệm đó mới mở, trang hoàng quá thật rất đẹp, nhưng vừa anh nhìn,

kỹ thuật của nhân viên quá bình thường.”

Mễ Tĩnh cười: “À..”

Tiêu Cố nói: “Lần sau anh dẫn em tới một tiệm cắt tóc, mặt tiền dù không lớn, nhưng sư phụ tay nghề cực giỏi, còn có vợ ông chủ giúp em gội đầu.”

“Thế tốt quá.”

Hai người vừa đi vừa nói, thâm thoắt đã đến chợ. Trong chợ, rất nhiều người biết Tiêu Cố, thấy anh đi với gái đẹp thì tất cả đều chen lấn xô đẩy nhau để giành chỗ trêu chọc anh.

Đi một vòng quanh chợ, đồ ăn chưa mua được bao nhiêu, ngược lại, mọi người đều biết ông chủ Tiêu có bạn gái xinh đẹp hết sức, còn la hét muốn uống rượu mừng.

Mễ Tĩnh uất hận nhìn anh chằm chằm: “Anh nghĩ da mặt ai cũng dày như anh à?”

Tiêu Cố cười, kéo cô đi.

Vì xảy ra chuyện ở tiệm cắt tóc, nên khi bắt đầu làm cơm trưa đã khá muộn. Tiêu Cố đổ thức ăn cho chó vào chậu, rồi mới vào bếp chuẩn bị.

Mễ Tĩnh vẫn như trước, giúp anh sơ chế một ít nguyên liệu đơn giản. Một bữa cơm không tốn nhiều thời gian đã bày xong lên bàn.

Mễ Tĩnh đang ăn, bỗng nhiên nghĩ ngợi cái gì, ngẩng đầu nói với Tiêu Cố: “Ngày mai là 31 tháng 12 đấy!”

Tiêu Cố mù mờ nhìn cô: “Thì sao chứ?”

Mễ Tĩnh phấn khởi nói: “Ngày mai có thể mua túi quà Bunny rồi!”

Tiêu Cố cầm bát trầm mặc, khiêm tốn học hỏi: “Trước kia em không phải nói rằng bán hết rồi à?”

“Đặt trước trên mạng thì hết, nhưng mua ở showroom thì vẫn còn.”

“À.” Tiêu Cố tiện miệng nói, “Nếu còn mua được, thì sao trước kia em cứ làm bộ dạng không thèm thế?”

“Anh chả hiểu gì cả,” Mễ Tĩnh thở dài, nói với anh, “Túi quà Bunny bán cực chạy, số lượng có hạn, mọi người đều xếp hàng suốt đêm hôm trước, em không thể đứng xếp hàng như thế được...”

Đuôi lông mày Tiêu Cố khẽ nhướn: “Vậy bây giờ...”

“Bây giờ có anh rồi!” Lời Tiêu Cố còn chưa nói xong, Mễ Tĩnh đã vui vẻ đáp.

Tiêu Cố: “...”

Mễ Tĩnh mong đợi nhìn anh: “Tối mai anh giúp em đi xếp hàng, sáng hôm sau em đi tiếp ứng nha nha nha.”

Tiêu Cố: “...”

Anh buông bát, nhìn Mễ Tĩnh, nghiêm túc khuyên bảo: “Túi quà bán rẻ như thế, quần áo bên trong chắc chắn cực xấu.”

Mễ Tĩnh lập tức phản bác: “Quần áo Bunny làm sao mà xấu được !!”

Tiêu Cố: “...”

Mấy lí lẽ nào tàn tiêu chuẩn này anh không sao phản bác được.

Mễ Tĩnh tiếp tục giải thích: “Túi quà Bunny không phải để bán cho hết kho, mà được nhà thiết kế cẩn thận sắp đặt, chất lượng tuy không thể tốt bằng đồ bình thường, nhưng ít nhất là kiểu dáng mới, hơn nữa còn được phối thành một set đồ. Còn có Vì thế nên suốt đêm người người nườm nượp xếp hàng, ở showroom sẽ bán túi quà chạy hơn trên mạng nhiều, cả túi quà cũng đẹp hơn nữa!”

Tiêu Cố: “...”

Tại lời này mà anh đầu hàng rồi.

Anh nâng bát lên, cúi đầu trầm mặc, rồi nhận mệnh lệnh: “Được, anh biết rồi.”

Mễ Tĩnh hoan hô nho nhỏ, lại thu lại nụ cười, híp mắt nhìn chằm chằm Tiêu Cố: “Anh sẽ không xếp hàng giữa chừng, nhìn trúng em gái nào trong hàng, rồi chạy đi thuê phòng đấy chứ?”

Tiêu Cố: “...”

“Bây giờ anh mới hiểu ra, trí tượng tượng của em đúng là đột phá.” Tiêu Cố cười.

Mễ Tĩnh quệt khóe môi: “Đây không phải em nghĩ ra đâu, là chuyện có thật đấy, năm ngoái, em xem trên diễn đàn có một em gái khóc lóc kể lể, nói bạn trai giúp cô ấy mua túi quà, ai ngờ đang xếp hàng, anh ta lại đi thuê phòng với cô em khác.”

Người mua túi quà hầu hết là mấy em gái, Tiêu Cố đẹp trai như thế, trở thành mục tiêu cực lớn, Mễ Tĩnh càng nghĩ càng lo lắng.

Tiêu Cố nhìn cô, buồn cười nhếch mày: “Em không yên tâm thì tự đi mua nhé.”

Anh nói đến đây, con ngươi cũng đen lại, để Mễ Tĩnh nghĩ người bên ngoài suốt đêm, anh cũng không yên tâm, nói không chừng cô bị bắt mất lúc nào không biết.

Hai người cùng im lặng một lát, Mễ Tĩnh giải quyết dứt khoát: “Thôi được, tối mai chúng ta cùng đi xếp hàng.”

Coi như là cuộc phiêu lưu đi!

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

Quyết định xong chuyện túi quà, Mễ Tĩnh cũng coi như bớt một gánh nặng.

Buổi chiều, Tiêu Cố đi xử lý chuyện chi nhánh mới. Mễ Tĩnh ngủ rồi dậy dắt chó đi dạo. Khi về, Tiêu Cố gọi cho cô, nói đang thương lượng chuyện của quán với Lâm Tĩnh Dung, về rất muộn, nên cô cứ ăn tối một mình.

Mễ Tĩnh cũng không chờ cơm anh, giải quyết tốt cái bụng của mình và Husky, tắm nước nóng bò lên giường, ôm laptop.

Xem xong hai tập phim truyền hình, cô mở weibo. Lại nói tiếp, đã lâu rồi cô không lướt weibo Chu Nghi Nhiên nữa rồi. Hôm nay nhớ đến, cô vào xem một lượt.

Thời gian biểu diễn của Chu Nghi Nhiên đã được xác định, 14 tháng 2 năm sau.

“Ai da...” Mễ Tĩnh cảm thán nhẹ nhàng, mở đêm diễn tấu vào lễ tình nhân, lãng mạn quá đi.

Cô đang nghĩ ngợi, bỗng điện thoại đặt bên cạnh giong rung lên, Mễ Tĩnh nhìn, thì ra là Chu Nghi Nhiên.

Cô hơi bất ngờ, từ sau hôm Giáng sinh đó, hai người không hề liên lạc, bây giờ nhìn thấy cái tên này, cô bất giác cảm thấy xấu hổ, còn chột dạ.

May mà Chu Nghi Nhiên chỉ gửi tin nhắn, cô dùng ngón trỏ ấn mở trên màn hình.

Chu Nghi Nhiên: Ngày mai em có rảnh không? Mai là ngày cuối cùng của năm nay, khó khăn lắm mới có một lần chúng ta cùng ở trong nước, hay là cùng nhau đón năm mới đi! ^ _ ^

Mễ Tĩnh ngẫm nghĩ rồi đáp lại: “Thật ngại quá ạ, ngày mai em với Tiêu Cố đi mua túi quà rồi QwQ.”

Chu Nghi Nhiên: Túi quà nào?

Mễ Tĩnh: Túi quà năm mới của Bunny, em định xếp hàng suốt đêm orz [1].

[1] Orz: Giống hình một người đang quỳ, chống hai tay xuống đất (chữ O là đầu người). Ý nghĩa là “hối hận”, “bi phẫn”, “vô vọng”, ngoài ra còn có thể hiểu là “thất tình”.

Gửi tin nhắn này xong, lúc lâu sau Chu Nghi Nhiên mới trả lời: “Anh ta và em cùng đi xếp hàng à? Hai người ở chung một chỗ rồi sao?”

Mễ Tĩnh suy nghĩ hồi lâu, đành nói thật: “Vâng ạ, ở cùng một chỗ rồi [tho].”

Từng giây từng phút trôi qua, Mễ Tĩnh nghĩ anh sẽ không trả lời nữa, nhưng điện thoại lại nhận được tin nhắn mới.

“Chúc mừng nhé, mong em có được hạnh phúc.”

Mề Tinh không thể nói rõ cảm xúc trong lòng mình là gì, đành gửi một lời cảm ơn.

“Gửi tin nhắn cho ai thế?”

Âm thanh Tiêu Cố bỗng vang lên từ cửa, Mề Tinh cả kinh, ngẩng đầu theo bản năng: “Đâu có, chẳng có gì hết, anh về từ bao giờ thế?”

Tiêu Cố cúi đầu nhìn cô: “Em bấm điện thoại quá say sưa rồi, anh đi vào còn không biết.”

Mề Tinh lại nói dối, cô vội xóa tin nhắn của Chu Nghi Nhiên, thấy màn hình laptop vẫn còn weibo Chu Nghi Nhiên, cô cũng tắt luôn đi.

Tiêu Cố nhìn hành động mờ ám của cô, không nói gì, anh tìm đồ ngủ trong tủ rồi đi tắm.

Mề Tinh thở phào nhẹ nhõm, bỏ ra khỏi chăn, đi tới cửa phòng tắm hỏi: “Anh ăn cơm tối chưa?” cô vừa nhìn giờ mới biết, đã hơn chín giờ rồi. Giọng nói Tiêu Cố đi cùng tiếng nước chảy ào ào: “Anh ăn trong tiệm rồi.”

“À.” Mề Tinh lại hỏi tiếp, “Hai người bàn bạc chuyện gì mà lâu thế?”

“Giải quyết một số việc trong quán, còn giao quyền công tác ở bên này.”

“À.” Mề Tinh đáp, rồi lại ngồi vào trong chăn. Khi Tiêu Cố tắm rửa xong, cô đã cất laptop đi, đang chờ người trên giường.

Tiêu Cố đi tới, hai tay chống bên cạnh cô, cúi người hôn cô. Một nụ hôn trần trọc rơi vào xương quai xanh Mề Tinh, cô đẩy Tiêu Cố một cái rất nhẹ, như để cho có.

Tiêu Cố đã hoàn toàn ở trên người cô, anh hơi ngước mắt nhìn cô, con ngươi tối tăm hàm chứa ham muốn nhàn nhạt. Anh nói: “Sao thế, chỉ em được ra lệnh cho anh, anh không được nhận lương à?”

Mề Tinh: “...”

Cô còn chưa nói gì, Tiêu Cố đã tiếp tục cúi đầu hôn.

Cô còn định giãy dụa, nhưng không chống nổi cảm giác đang lan dần trong cơ thể. Hai tay mềm nhũn đang đặt trên lồng ngực Tiêu Cố, rồi vô thức vòng lên cổ anh.

“Anh, anh nhẹ một chút...” Giọng nói Mề Tinh mềm như một vũng nước, dù không đau như lần đầu tiên, nhưng cô vẫn không chịu nổi sự xâm lược mạnh mẽ của Tiêu Cố.

Động tác Tiêu Cố hơi dừng lại, anh nói nhỏ vào tai cô: “Anh sẽ cố gắng.. nhưng mấy chuyện này, đôi khi anh không không chế được đâu.”

Giọng nói của anh bình thường nghe đã rất gợi cảm, giờ dường như càng ái muội trong bóng đêm. Lòng Mề Tinh như bị lỏng vũ cộ vào, ngứa ngứa, cô rên hừ hừ.

Con ngươi Tiêu Cố đen thẫm lại, bắt đầu một đợt công thành đoạt đất mới.

Sau khi chiến sự vui vẻ kết thúc, Mề Tinh nằm trong lòng anh thở hổn hển.

Tiêu Cố vuốt mái tóc ướt mồ hôi của cô, thấp giọng hỏi: “Vừa nãy em nhắn tin với ai?”

Mề Tinh không còn sức lực suy nghĩ gì nữa, thốt ra ba chữ: “Chu Nghi Nhiên...”

Sắc mặt Tiêu Cố lập tức đen lại, dường như cảm giác khí áp bên người giảm xuống, Mề Tinh mở mắt nhìn anh: “Em nói với anh ấy, em... anh rồi.”

Mặt Tiêu Cố bắt đầu rạng rỡ hơn, anh khom lưng hôn lên mặt Mề Tinh, nói: “Ừ, nói rõ với anh ta, sau này không có việc gì thì đừng liên lạc với anh ta nữa.”

Mề Tinh tỉnh táo hơn một chút, cô ngước mắt nhìn anh, bất mãn 'hừ' một tiếng: “Thế mà anh và chị Dung còn nói chuyện lâu như thế.”

Tiêu Cố cự mình, cười khê: “Anh bàn chuyện trong tiệm với cô ấy mà.”

Giải thích này càng làm cho Mề Tinh bất mãn hơn: “Rõ ràng nói em là bà chủ, mà sao lại đi bàn chuyện với chị ấy?”

Tiêu Cố cười, xoa đầu cô: “Anh nói với em, em có hiểu không?”

Mề Tinh: “...”

Cô cảm giác mình bị sỉ nhục: “Nói như kiểu em thất học ấy. Em tốt nghiệp đại học rồi, mấy chuyện đó đương nhiên phải hiểu.” Em cứ yên tâm, chị nhanh kia trang hoàng xong, sẽ đến việc của em” Tiêu Cố lại trở mình, hôn cô.

Mề Tinh cảnh giác, phản kháng mạnh mẽ, nói: “Sao anh lại nữa à? Không phải vừa mới làm một lần sao?”

Tiêu Cố mỉm cười nhìn cô: “Ai nói cho em một người anh chỉ làm được một lần thế?”

Mề Tinh: “...”

Cô bị câu hỏi như thế làm cho bối rối. Tuy trong lòng rất rất không hài lòng với Tiêu Cố, nhưng cô thò đầu ra rất nhanh. Ý chí của cô mềm đi, con thỏ nhỏ lại bị xẻo thịt ăn vào bụng

Hôm sau tỉnh lại, cả người Mề Tinh đều ê ẩm. Tiếng chó sủa truyền đến từ cửa, Mề Tinh cầm điện thoại lên nhìn, quá thời gian đưa cho đi bao lâu rồi.

Cô ngẫm nghĩ một chút, rồi hô to về phía cửa: “Cầu Đán, đừng sủa nữa, vì chủ nhân của mày làm nhiều việc xấu, nên sáng nay mày không được ra ngoài đâu.”

Husky: “...”

Vì sao người chịu đau thương vẫn luôn là nó..

Mề Tinh thấy rốt cuộc ngoài cửa cũng im ắng lại, nhắm mắt ngủ tiếp. Khi mở mắt lần nữa là bị Tiêu Cố đánh thức, anh đứng cạnh giường, Husky đứng cạnh anh, chẳng nhẽ nó mách lẻo với chủ à?”

Tiêu Cố vừa đứng nhìn cô một lúc, cười nói: “Được rồi, đi ăn cơm thôi, em không đói à?”

“Đói rồi...” Giọng Mề Tinh mềm nhũn, chui từ trong chăn ra ngoài. Tiêu Cố đưa quần áo cho cô, nói: “Bữa trưa đã xong rồi, em đi rửa mặt rồi ra ăn.”

“A.” Mề Tinh định mặc quần áo, nhưng lại giật dỗi ném qua một bên: “Cả người em đều đau, anh mặc cho em.”

Tiêu Cố: “...”

“Anh nghĩ em nên rèn luyện nhiều hơn, tố chất thân thể kém quá.” Tuy nói vậy, Tiêu Cố vẫn cầm áo len trùm qua đầu cô.

Cơm nước xong, Mề Tinh cảm giác tinh thần phấn chấn, muốn buổi tối đi xếp hàng, thì bây giờ cô phải đưa chó đi dạo. Xong xuôi, cô đứng trước gương véo mặt mình.

Tối nay đụng mặt nhiều em gái như thế, cô phải là người xinh đẹp nhất!

Trang điểm, thay quần áo xong, Tiêu Cố cũng đã trở về. Mề Tinh mặc bộ đồ trắng hôm anh và cô gặp nhau lần đầu tiên [2]. Chuẩn bị xong, cô đứng trước mặt Tiêu Cố xoay một vòng, cười híp mắt hỏi anh: “Anh xem hôm nay em có cái gì khác nào?”

[2] Ai muốn biết bộ đồ này thế nào đọc lại nha, ở ngay đầu chương luôn.

Tiêu Cố nhìn kĩ cô, khoe miệng nhếch lên, đáp: “Hình như lên một cân thì phải.”

Mề Tinh: “... ..”

Rốt cuộc anh có phải bạn trai không đây!

Cô kiểm chế không đá anh hai phát, tức giận nhìn chăm chăm: “Em dùng phấn mắt Alice anh tặng hôm Giáng sinh đấy, anh không nhìn ra được à?”

Tiêu Cố: “...”

Anh nhìn ra mới gọi là lạ ấy!

Nhưng anh vẫn gật đầu: “À, thảo nào hôm nay anh thấy em đẹp hơn bình thường.”

Mề Tinh cau mày, không tin lời anh. Một lát sau, cô rầu rĩ hỏi: “Em lên cân thật à?”

Mấy hôm nay được Tiêu Cố nuôi quá khéo, lên cân cũng không phải điều không thể.

Tiêu Cố néo néo mặt cô: “Không, em mi ngon nhất.”

Mề Tinh nghi hoặc nhìn anh, quyết định hôm nay ra ngoài sẽ mua cân điện tử.

Vì buổi tối ở ngoài, nên hai người không ăn tại nhà. Tiêu Cố lái xe đưa Mề Tinh đi trung tâm thương mại Ánh Sao.

Showroom Bunny ở trung tâm Ánh Sao là showroom to nhất trong thành phố A, lượng túi quà bán ra cũng nhiều nhất, 1500 túi, nên Mề Tinh chọn mục tiêu ở đó.

Túi quà ở trung tâm Ánh Sao có nhiều, nhưng người xếp hàng cũng rất đông, nên hai người phải vạch ra chiến lược tác chiến mới chiếm được chỗ.

Ăn tối ở trung tâm Ánh Sao xong, Mễ Tình và Tiêu Cố nhân tiện đi dạo quanh. Vừa rồi, hai người đã hỏi bảo vệ, bây giờ chưa cho xếp hàng bên ngoài, hai người có đi đến giành chỗ cũng sẽ bị đuổi đi.

Đi dạo đến gần bảy rưỡi, người bên ngoài đã nhanh chóng tụ tập, Mễ Tình kéo Tiêu Cố ra ngoài.

Sân trước trung tâm thương mại đã có dải phân cách, ở đây không chỉ bán túi quà Bunny, mà mấy hãng khác cũng bán túi quà, có rất nhiều người đến, xe cảnh sát tập kết cũng nhiều hơn.

Mễ Tình quan sát, bây giờ chưa đến 100 người xếp hàng, cô nhanh chóng kéo Tiêu Cố đi.

“Em đứng đây chờ anh.” Đi với Mễ Tình đến chỗ xếp hàng rồi, Tiêu Cố lại tới bãi đỗ xe, “Anh đi lấy mấy thứ rồi quay lại ngay.”

“À.” Mễ Tình nhìn bóng dáng anh, không yên tâm lắm, hét, “Anh nhanh lên nhé!”

“Ừ!”

Mười phút sau Tiêu Cố quay lại, trên tay mang theo túi lớn. Mễ Tình nhìn túi anh cầm theo: “Đây là gì thế?”

Không chỉ có cô, rất nhiều em gái xếp hàng xung quanh đều tò mò nhìn anh.

Trước con mắt bao người, Tiêu Cố lấy từ túi ra hai chiếc ghế gấp, một tấm thảm lông cừ, một bình nước lớn, một ít đồ ăn vặt.

Mễ Tình sợ ngây người: “Anh còn chuẩn bị đầy đủ thể này cơ à....”

Tiêu Cố cười: “Còn có cả mạt chược nữa, chơi không ?”

Mễ Tình: “...”

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

Tiêu Cố thật sự lấy mạt chược ra.

Anh mang bộ mạt chược nhỏ, Mễ Tình nhìn theo, mở hộp mạt chược ra là một bàn vuông nhỏ.

Đứng sau hai người là một thanh niên, cũng đi theo bạn gái đến xếp hàng, thấy hai người lấy bàn mạt chược ra, lập tức đi đến nói muốn chơi cùng.

Mễ Tình nhìn mắt người ngồi xuống tấm thảm, lấy bàn mạt chược ra, cảnh sát đứng đầy ở đây, mấy người tụ tập có được không vậy?

Tiêu Cố ngồi đối diện chàng trai kia, bắt đầu xào bài. Mạt chược là trò chơi có thể rút ngắn khoảng cách giữa hai người xa lạ. Vì thế, Tiêu Cố rành rồi hàn huyên: “Cậu cũng đi xếp hàng với bạn gái à?”

Chàng trai kia gật đầu, cảm thán: “Đúng à, cô ấy cứ lèo nhèo đòi mua, em cũng không dám để cô ấy đứng một mình suốt đêm! Anh thấy trời đông giá rét như thế này...” cậu ta vừa nói vừa xếp bài. “Mỗi năm chỉ có một lần, việc nhỏ ấy mà.”

“Cũng phải.” Tiêu Cố gật đầu cười, cũng bắt đầu xếp bài trước mặt.

Một em gái đứng trước thấy bọn họ chơi bài, cũng xúm lại: “Hai anh đẹp trai, cho em xin một suất với?”

“Được.” Tiêu Cố chưa nói gì, chàng trai kia đã đồng ý rất sáng khoái. Em gái kia được cho phép lập tức ngồi xuống tấm thảm, xếp bài. Tiêu Cố quay đầu nhìn Mễ Tình đứng đằng sau, hỏi cô: “Ba người thiếu một chỗ, em chơi không?”

Mễ Tình cười: “Em á? Em không chơi đâu.”

“Không chơi thật sao?” Tiêu Cố ngược mắt nhìn Mễ Tình, ánh mắt kia rất bất ngờ.

Mễ Tình bĩu môi, nói: “Không chơi thì sao? Đi ba nước em đã chết rồi.”

Tiêu Cố cảm lòng không được, cắn môi: “Không sao cả, anh dạy em.”

Mễ Tinh: “...”

Ai bảo cô muốn học cách chơi thế?

Âm thanh mặt chược lại hấp dẫn một cô em nữa, một bàn bốn người hợp đủ. Mễ Tinh rời khỏi ghế xếp, ra đằng sau Tiêu Cố nhìn anh đánh, dù cô không hiểu trò này, nhưng ai thắng ai thua vẫn xem được.

Từ ván đầu tiên đến giờ, Tiêu Cố toàn thắng.

Chàng trai ngồi đối diện nhìn anh, không chịu được, hỏi: “Bình thường anh không tìm được người chơi mặt chược cùng à??”

Tiêu Cố mỉm cười, đẩy quân bài trên tay xuống: “Tự. Chạm”

Chàng trai kia: “..”

Một vị cảnh sát tuần tra đi đến, giờ tay gõ lên bàn mặt chược của họ: “Làm cái gì đấy, thanh thiên bạch nhật tụ tập đánh mặt chược?”

Mễ Tinh: “...”

Cô muốn nói, bắt bọn tôi đến đồn cảnh sát đi!

Chàng trai kia ngẩng đầu nhìn vị cảnh sát, cọt nhả nói: “Thưa ông, chúng tôi không chơi tiền, sao gọi là tụ tập được. Anh xem, đêm dài đằng đẵng, chúng tôi chỉ tìm trò chơi giết thời gian thôi.”

Vị cảnh sát đáp: “Đêm dài đằng đẵng thì về nhà ngủ, tới đây làm quái gì, chỉ tổ tăng việc cho chúng tôi.”

Chàng trai cười hihi: “Nếu không phải vì bạn gái tôi đã chẳng đến mua, bảo cái trung tâm này đừng bán nữa, tôi giờ hai tay tán thành!” Sau đó, chàng trai ăn trọn một chương từ bạn gái.

Chàng thanh niên xoa xoa đầu bị đánh, cười nói với cảnh sát: “Ah thưa ông, chúng tôi thật sự không chơi bài đen đâu, anh xem, tôi ngồi đối diện một thân bài đây này, anh ta thắng mãi mà tôi có mất đồng nào đâu?”

Vị cảnh sát nhìn nữ sinh ngồi đằng sau, nói với cô ấy: “Thằng nhóc này là bạn trai cháu à? Hành xử thế này, cháu xem kĩ lại đi.”

Mấy thanh niên ồn ào đều có vẻ thuần lương thành thật, vị cảnh sát không để ý đến vị thanh niên nữa, nhìn về phía Tiêu Cố: “Cháu xem, chàng trai này, trầm ổn, thảo nào mấy cô gái ở đây đều nhìn nó.”

Tiêu Cố: “...”

Mễ Tinh: “...”

Chàng trai kia: “...”

May mà vị cảnh sát không khen anh là thần bài.

Vị cảnh sát dặn dò bọn họ mấy câu rồi cũng đi, Mễ Tinh nhìn trong hàng người dài đằng dặc, phát hiện quả nhiên không ít em gái đang nhìn trộm Tiêu Cố, xì xầm, còn chụp lên nữa.

Cô cười thầm trong lòng, may mà hôm nay cô cũng đi theo, nếu không không biết Tiêu Cố đang bay nhảy với cô em nào rồi.

Sau khi cảnh sát đi, họ lại bắt đầu chơi mặt chược, vẫn là Tiêu Cố thắng hết. Đánh xong một vòng, anh cầm bình nước bên cạnh rót cho Mễ Tinh một cốc, uống cho ấm người, cô gái ngồi đối diện nhìn thấy cảnh đó, bấm vào tay bạn trai mình: “Em cũng muốn uống nước nóng.”

Chàng trai: “...”

Anh ta u oán lườm Tiêu Cố và Mễ Tinh, Mễ Tinh suýt nữa phun nước trong mồm ra ngoài.

“Được rồi được rồi, anh đi mua cho em, em đợi nhé.” chàng trai nói xong liền đứng lên, đi đến sạp hàng rong ven đường.

Ở đây bình thường không có nhiều hàng quán như thế, nhưng hôm nay rất nhiều gánh hàng rong đến chiếm chỗ, định kiếm một món tiền cuối năm.

Hơn chín giờ, màn hình lớn ở quảng trường bắt đầu phát truyền hình trực tiếp tiệc cuối năm, mấy người Tiêu Cố chơi bài chán chê, cũng bắt đầu nghỉ ngơi.

Tiêu Cố và Mễ Tinh ngồi trên ghế xếp, anh sờ sờ áo lông cừu của Mễ Tinh, lại đưa túi đồ ăn vặt sang.

Một em gái đám đông nhìn Tiêu Cố, chưa xốt cầm điện thoại cập nhật weibo: “Cùng xếp hàng suốt đêm mua túi quà, nhưng người ta có bạn trai tuần tú

cẩn thận tỉ mỉ chăm sóc, còn tui một thân mình run lên trong gió, người ta riu rít trò chuyện trong trời đông giá rét QAQ, còn tui chỉ thấy thoang thoang hương gà nướng, cây thông Noel, bà ngoại hiền hậu tươi cười...”

Trái ngược lại, Mễ Tinh vừa ăn đồ ăn vặt, vừa tựa vào vai Tiêu Cố nhìn lên màn hình ở quảng trường, không có chút nôn nóng nào như những người cùng xếp hàng: “A, show ca nhạc năm mới này có Cố Tín đúng không?”

“Ừ.”

Mễ Tinh mở to mắt nhìn Tiêu Cố: “Cố Tín đưa Thẩm Thi Thi một tấm vé, để em ấy tới nay đến xem.”

Tiêu Cố cúi đầu nhìn cô: “Em cũng muốn xem à?”

“Nhưng em không có vé.” Mễ Tinh uống một hớp nước nóng: “Thẩm Thi Thi cũng muốn mua túi quà Bunny, em giúp em ấy mua một túi.” Hai người đang trò chuyện, trên màn hình bỗng xuất hiện Cố Tín, không chỉ ở sân khấu, ngay cả trên quảng trường, mấy cô em đều hét lên.

Mễ Tinh hơi ngạc nhiên: “Nhân khí Cố Tín cao thật...” cô nói, rồi cười với Tiêu Cố, “Nhum em thấy giọng anh còn hay hơn Cố Tín, nếu anh cũng đi hát, chắc chắn kiếm được hơn nhiều.”

Tiêu Cố bật cười, nói: “Thôi đi, dù sao ngoài hát ra, anh còn làm được rất nhiều chuyện khác, còn nó ngoài hát ra chẳng làm được gì, anh không cần đá đồ bát com của nó.”

Mễ Tinh nhìn anh không biết xấu hổ, buồn bực cười: “Trai trẻ tự tin nhỉ.”

Tiêu Cố cau mày nhìn cô.

Em gái gần đó lại cập nhật weibo: “Trong hàng có một đôi tình nhân đang liếc mắt đưa tình, cho hỏi có bảo cảnh sát được không [mỉm cười]”

Điện thoại rung lên báo có tin mới, em gái mở weibo xem: “Chó độc thân nhận mệnh lệnh này! Bảo vệ kỉ thức ăn của chó mới là chuyện chính [mỉm cười]”

Em gái: “...”

Gần 12 giờ, show ca nhạc năm mới cũng dần kết thúc, mọi người nhìn màn hình không chớp mắt, đếm ngược chờ ngôi sao cuối cùng xuất hiện.

Mễ Tinh nín thở nhìn màn hình, Tiêu Cố nhìn cô, hỏi: “Em vẫn còn hâm mộ người nổi tiếng à?”

“Tất nhiên rồi, em thích Mạc Thiên vương, em đoán nhất định anh ấy sẽ ra đếm ngược.” Lúc Mễ Tinh nói, mắt không hề rời khỏi màn hình.

Quả nhiên, người dẫn chương trình trên màn hình cũng hô tên Mạc Trấn, trên quảng trường, mấy cô em lại hô hào lần nữa.”

Mễ Tinh như bị không khí này cảm hóa, hưng phấn nói với Tiêu Cố: “Em chưa bao giờ đón năm mới như thế này, cảm giác thật tuyệt! Sang năm chúng ta lại như thế này nhé!”

Tiêu Cố: “...”

Anh cười, xoa đầu Mễ Tinh nói: “Được.”

Fan của Mạc Trấn la hét vui mừng, khi anh hát, mấy em gái ở quảng trường cũng hát theo. Xong một bài, chỉ còn 30 giây, năm nay đã đặt dấu chấm hết rồi.

Trên màn ảnh bắt đầu xuất hiện chữ số La Mã giảm dần, mọi người đều đếm ngược.

“10, 9, 8,... 3, 2, 1! Chúc mừng năm mới!”

Bong bóng ngũ sắc bay lên bầu trời đêm, trong nháy mắt che hết hội trường. Trên quảng trường, đã có người chuẩn bị pháo hoa, vào thời khắc này đồng loạt bùng cháy.

Cả thế giới đều chúc mừng năm mới.

Mễ Tinh ôm Tiêu Cố, cười nói: “Chúc mừng năm mới.”

Tiêu Cố cúi đầu nhìn cô, trong mắt ngập ý cười, anh vuốt tóc cô, hôn cô: “Chúc mừng năm mới.”

Những năm mới sau này, cả hai sẽ cùng nhau bước qua.

Nụ hôn này rơi vào mắt không ít cô gái, đã có người kéo tay cảnh sát tuần tra, lòng đầy căm phẫn rú lên: “Anh xem! Bọn họ ngược chó độc thân!”

Cảnh sát: “...”

“Khụ khụ” Tiêu Cố hắng giọng, nghe tiếng họ, “Trong đám đông mà không đứng đắn thế này..”

Mễ Tinh lập tức cúi đầu, nhưng đôi tai đỏ lên đang bán đứng cô.

Tiêu Cố nhìn chàng trai lúc trước, nghĩ định chờ một lát chơi bài tiếp.

Bạn gái chàng trai ấy rất hâm mộ Tiêu Cố và Mễ Tinh, cô cau mày, nhìn bạn trai mình: “Anh xem người ta kia, yêu thương nhau biết bao, hơn nữa, bạn trai người ta còn đẹp trai như thế!”

Chàng trai kia: “...”

Anh ta mấp máy môi, nói với bạn gái: “Hai người ấy vừa nhìn đã biết đang trong thời kì yêu đương cuồng nhiệt. Mà ai đang ở trong giai đoạn ấy đều 'anh anh em em' cả, chỉ hận không thể dính luôn vào nhau. Qua hai ba năm nữa, xem họ còn thế không?”

Cô gái cười cười, gật đầu nói: “Anh nói cũng có lí, như anh nói, thì có lẽ cứ hai, ba năm là lại phải đổi bạn trai hả? Lại nói tiếp, chúng ta đúng năm nay là năm thứ ba rồi!”

Chàng trai: “...”

Trai gái yêu đương nồng nhiệt sao không ở nhà hưởng thụ thế giới hai người, lại giữa trời đông giá rét chạy đến trung tâm thương mại mua túi quà?

Anh ân cần đi lên nhéo vai cô gái, hỏi: “Vợ à, em có lạnh không? Anh đi mua đồ uống nóng cho em, chờ nhé ~”

Vừa nói xong, anh ta đã đi. Tiêu Cố thấy nhiệt độ không khí thấp hơn, cũng đứng lên, nói với Mễ Tinh: “Anh cũng đi mua đồ nóng, em cầm cho ấm tay.”

“Được ạ.” Mễ Tinh vẫy vẫy tay theo anh.

Tiêu Cố và chàng trai kia cùng đi đến một quán nhỏ mua đồ uống nóng, chàng trai thấy anh qua đây, 'hừ' một tiếng: “Nếu hôm nay em cãi nhau với người yêu, anh phải chịu trách nhiệm hoàn toàn!”

Tiêu Cố kì quái nhìn anh ta, nói: “Nếu anh đây thích đàn ông, cũng sẽ không thích chú.”

Chàng thanh niên: “...”

Ông chủ quán hàng rong nhìn hai người, 'ồ' một tiếng như hiểu chuyện gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Tiệc mừng năm mới vừa kết thúc không bao lâu, bọn Tiêu Cố lại bắt đầu chơi mạt chược. Mễ Tinh ở bên cạnh xem hai ván, nhin không nổi dựa vào Tiêu Cố ngủ gà ngủ gật.

Cô như thế này, không ảnh hưởng đến tư thế Tiêu Cố chơi bài.

Mãi đến hơn sáu giờ, bàn mạt chược mới đóng, Tiêu Cố đánh thức Mễ Tinh, tự đem túi lớn túi nhỏ đồ đạc dọn dẹp lại, bỏ vào trong xe.

Trung tâm mở cửa vào 8 rưỡi, nhưng mới sáu, bảy giờ, đám người đã rục rịch.

Khi Tiêu Cố ra khỏi bãi đỗ xe, anh tiện đường mua hai phần ăn sáng mang về. Đến 8 giờ, mấy đồng chí cảnh sát ở quảng trường đã tăng cường tuần tra.

Mễ Tinh hơi phấn khích, cầm tay Tiêu Cố, dặn dò: “Showroom Bunny ở tầng hai, cứ đi vào thế này, chúng ta không đi thang máy, mà đi thang bộ.”

Tiêu Cố nhú mày, nhìn cô, hỏi: “Anh phải vào với em á?” anh là một người đàn ông chân chính, tự nhiên chen chúc với đám đàn bà con gái vào mua sắm, cảnh tượng ấy đúng là rung động lòng người.

“Đương nhiên rồi!” Mễ Tinh nói rất chắc chắn, “Anh bảo vệ em, biết đâu em chết trong đám người chen chúc thì sao? Chúng ta ở đây cả đêm, không thể ra về trắng tay được.”

“... Anh thấy chúng ta cứ xếp hàng đi, chẳng sao đâu.”

Mễ Tinh nói: “Showroom bán ra số lượng có hạn, nhờ có người mua một lúc 100 túi thì sao?”

Tiêu Cố: “...”

Sau đó đi bán sỉ túi quà à?

Anh còn đang suy nghĩ, nhân viên đã mở cửa trung tâm. Đoàn người đợi đã lâu như tội phạm được thả tù, ồn ào náo động tràn vào.

Mễ Tinh dường như làm theo bản năng, kéo Tiêu Cố xông vào trong.

Không biết có phải vì thấy mình không giành được thang máy, hay lo lắng vào thời khắc mấu chốt thang máy sẽ gặp trục trặc hay không, mà số người đi thang bộ như Mễ Tinh cũng không ít.

Khi Mễ Tinh kéo Tiêu Cố vọt lên tầng hai, đã có người xếp hàng trước showroom, nhưng hàng ngũ này di chuyển rất nhanh, đã có cô gái cầm túi quà từ trong đi ra.

Mễ Tinh nhìn túi quà trong tay các cô, màu hồng, một túi lớn, chỗ tay cầm hình tai thỏ, cực cực đáng yêu.

Chưa hết mấy phút, đã đến phiên cô. Cô hào hứng bước vào, rút thẻ, nói như reo mừng: “Cho tôi hai túi quà, cảm ơn ạ!”

Nhân viên công tác không hề nhìn cô, một người phụ trách quẹt thẻ, một người lấy từ thùng đầy túi quà ra hai chiếc túi đưa cô.

Mễ Tinh nhắc túi lên, nặng trĩu, Tiêu Cố nhìn cô cả người mềm nhũn, nhanh tay đón lấy túi quà trong tay cô: “Anh cầm cho.”

Hai người bước đến một băng ghế gần đó, Mễ Tinh chờ không nổi nữa, muốn mở túi quà ngay. Cô chọn bừa một túi, mở túi ra.

Bên trong là một chiếc túi nữa, dùng ruy băng hồng nhặt cột thành nơ bướm, cô tháo nơ bướm, lấy hết quần áo bên trong ra.

Giống như đồ đã công bố trên website chính thức, có một chiếc áo khoác, một cái áo len, một chiếc chân váy, một bộ áo liền váy.

Áo khoác màu đào nhạt, dáng dài, Mễ Tinh ước mủn, áo qua đầu gối cô. Áo len và áo liền váy đều màu hồng, có tai thỏ trang trí. Mễ Tinh đặc biệt sung sướng ở chỗ, trong túi vẫn còn quần yếm hình thỏ!

Cô hưng phấn đến nỗi suýt thốt lên: “Em rút được quần bán trong showroom! Cái quần yếm này em nhìn trúng từ lâu rồi!”

Tiêu Cố đứng một bên, nhàn nhạt nhìn: “À.”

Sự nhiệt tình của Mễ Tinh không vì bị anh lạnh nhạt mà tắt mất, cô ôm một đồng quần áo lớn, đi về phía toilet: “Em đi thay quần áo, anh đứng đây chờ em nhé.”

Tiêu Cố: “...”

Hơn mười phút sau, Mễ Tinh mới từ toilet đi ra. Trên người cô đã thay quần áo trong túi, áo khoác ngoài màu đào nhạt, mặc trên người cô làm hai mắt Tiêu Cố sáng rực lên.

“Thế nào?” cô hào hứng chạy tới, xoay một vòng trước mặt Tiêu Cố.

Tiêu Cố nhìn cô, nói: “Được, không ngờ em còn hợp phong cách này.” Bình thường thấy Mễ Tinh trắng trẻo dễ thương, không ngờ quần áo thực nữ thanh tân cũng hợp với cô.

Mễ Tinh cười đắc ý: “Trước đây mẹ em từng nói, em là cái móc treo quần áo, mặc gì cũng đẹp.”

Tiêu Cố cười nhạt: “Mẹ khen em mà em cũng tin à?”

Mễ Tinh: “...”

Sao lại không tin! Mẹ cô nói thật mà!

Tiêu Cố cất quần áo cũ của cô vào túi, dắt tay cô đi đến bãi đỗ xe: “Được rồi, về thôi, giăng co cả đêm rồi không mệt à?”

Mễ Tinh vừa cầm túi quần áo, vừa nói: “Trước đây, túi quà của em đều do tài xế riêng mua hộ, chủ ấy đến showroom trước giờ, cứ đến giờ là mua cho em.” nói đến đây, giọng cô trở nên phấn khích, “Đây là lần đầu tiên em tự mua túi quà, cảm giác thật kích thích, thú vị hơn trước đây nhiều.”

Tiêu Cố mỉm cười nói: “Nếu em nhìn lại đáng về vừa rồi khi em giặt túi quà, em sẽ không nghĩ như thế đâu.”

Mễ Tinh bĩu môi: “Nhìn thế nào?”

Tiêu Cố nói: “Công chúa nhỏ hóa thân thành lưu manh đầu đường xó chợ, đáng tiếc anh không chụp ảnh lại.”

Mễ Tinh: “...”

Cô mà là lưu manh, thì cũng là công chúa có khí chất lưu manh.

Bên ngoài trung tâm có không ít người chực xông vào trong, chen chúc khủng khiếp, Mễ Tinh cố ý đi cửa sau, nhưng người vẫn đông.

Có không ít em gái hai tay hai túi quà, cười nói đi ra ngoài. Đi ngang qua một cửa hàng, Mễ Tinh bỗng quay người hỏi Tiêu Cố: “Vừa nãy anh nhìn cô em kia hả?”

Tiêu Cố bối rối, nghi hoặc nhìn cô: “Cô nào?”

Mễ Tinh nhú mày nói: “Lại còn giả bộ, em gái vừa đi tới ấy.”

Mễ Tinh nhếch môi: “Vừa đi tới có cả một đám.”

“Chính là em gái ở giữa, cao gầy nhất, khí chất nhất!” Mễ Tinh nói, hàng lông mày nhíu lại, “Anh không thấy thì sao biết vừa nãy có một đám con gái đi qua?”

Tiêu Cố: “...”

Bởi vì mắt anh quá to chứ sao.

Nhưng Mễ Tinh lại làm bộ dạng tức giận uất ức khi Tiêu Cố lên nhìn mấy cô em: “Mấy người đàn ông các anh đúng là không biết xấu hổ! Đã có bạn gái còn nhìn ngang liếc dọc!”

Tiêu Cố: “...”

Anh buông tay cô ra, ôm cô vào lòng, xoa xoa tóc cô: “Ngoan nào, về ngủ no một giấc, nghỉ ngơi cho tốt, ảo giác sẽ biến mất.”

Mễ Tinh: “...”

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

Về đến nhà, Mễ Tinh lên giường ngủ nguyên ngày. Hôm sau, cô bị Tiêu Cố bắt đến quán giúp đỡ.

Dịp Tết nguyên đán nên lượng khách tăng vọt, không biết giúp gì trong quán, cô đành trở về hàng ngũ nhân viên phục vụ.

Hai ngày này, gần như Tiêu Cố đều ở trong quán, Mễ Tinh mang theo ấm trà không đi nấu nước, trừng mắt lườm anh: “Không phải nói cho em là bà chủ à? Cuối cùng vẫn làm em gái chạy nước.”

Tiêu Cố không đáp, chỉ cười xoa đầu cô.

Trong đại sảnh, một vị khách nữ kéo tay Thẩm Thi Thi, chép miệng, hướng Mễ Tinh nói: “Aida, cô nhân viên kia có quan hệ gì với ông chủ Tiêu thế?”

Thẩm Thi Thi nương theo ánh mắt vị khách nọ, cười híp mắt: “à, đó là bạn gái ông chủ, bà chủ chuẩn mực đấy.”

Vị khách nữ lập tức ôm ngực, như thể chịu đã kích lớn về tâm hồn: “Ông chủ Tiêu có bạn gái sao?”

“Vâng ạ.” Thẩm Thi Thi cười, gật đầu, “Hai người đó rất ngọt ngào, ngược chết Thiên Thiên là chó độc thân.”

Vị khách nữ: “...”

Điều ấy, cô cảm nhận được thẩm thấu.

Tết Nguyên đán, không những lượng khách đến quán tăng nhanh, mà tình yêu của ông chủ với bà chủ cũng được lưu truyền với tốc độ bàn thờ.

Tết qua đi, Mễ Tinh rút cuộc cũng khôi phục việc cũ là dắt chó đi chơi, mỗi ngày chỉ cần đưa Cầu Đan ra ngoài, là coi như hoàn thành công việc.

Khi Tiêu Cố xử lý xong chuyện ở chi nhánh mới rồi về nhà, Mễ Tinh đang mặc quần yếm tai thỏ trong phòng khách trên chó. Nghe tiếng mở cửa, cô quay

đầu nhìn, thấy Tiêu Cố đi vào, trong tay còn cầm bông hoa hồng.

Mễ Tinh tròn mắt nhìn, hỏi: “Cô em nào tặng hoa cho anh đây?”

Tiêu Cố khẽ cười, đưa hoa trong tay cho cô: “Cho em đó, mấy ngày nay chịu khổ rồi.”

Mễ Tinh cúi đầu nhìn bông hoa hồng đỏ được gói cẩn thận, lại ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Cố: “Loại dụng hoa để ban ơn phước à?”

Tiêu Cố giờ tay cốc nhẹ vào đầu cô: “Anh vừa mới mua ở cửa hàng hoa xong.”

“À.” Mễ Tinh khẽ nhủ mảy, rồi lại bĩu môi nói, “Thật nhỏ mọn, người ta tặng hoa đều tặng cả bó, anh mới đưa một cành.”

Tiêu Cố cười, nói: “Đây là nhánh hoa đẹp nhất trong cửa hàng rồi đấy.”

Mễ Tinh bị anh chọc cười: “Đều là anh nghĩ ra cả, em đi cắm hoa đây.” cô lanh lợi hoạt bát chạy vào phòng ngủ, tìm một lọ thủy tinh, đổ nước rồi cắm cành hồng vào.

Đặt lọ thủy tinh lên bệ cửa sổ, cô lại hoạt bát chạy đến trước mặt Tiêu Cố, xoay một vòng: “Anh nhìn xem, hôm nay em có gì khác?”

Tiêu Cố đang chơi với Husky, nghe cô hỏi, động tác ngừng lại.

Lại nữa à?

Anh nhìn kĩ Mễ Tinh mấy bận, vừa định há mồm nói, Mễ Tinh đã cướp lời: “Anh thử nói em béo lên xem !”

Tiêu Cố bật cười, thử thăm dò: “Phấn mắt...” Lông mày Mễ Tinh giật giật.

“Vẫn là loại cũ!” Tiêu Cố nhìn sắc mặt cô, sửa lại lời nói.

Mễ Tinh nhìn anh, tiếp tục chờ đáp án.

Tâm trạng Tiêu Cố như đang bị ép chơi tìm điểm khác nhau, không phải phấn mắt. Anh nhìn lại cô, cô liên tục xòe móng tay được tỉa nhọn... Móng tay?

Tiêu Cố cảm thấy cả thế giới như mở rộng ra, sáng bừng lên: “Em mới làm nails à?”

“Đúng rồi!” Mễ Tinh phấn khích huơ huơ tay trước mặt Tiêu Cố, mười ngón xòe ra, “Có đẹp không?”

Mười ngón tay cô sơn màu hồng nhạt, đầu móng tay nạm đá thủy tinh tinh xảo, còn có đôi tai thỏ xinh xắn.

Tinh xảo nhỏ nhắn như vậy, phải mất mấy tiếng mới làm xong, Tiêu Cố vô cùng ca ngợi: “Ừ, rất đẹp.”

Được anh khen ngợi, Mễ Tinh mỉm cười, khoác tay anh: “Đúng rồi đúng rồi, em cực cực thích, xế chiều hôm nay em mới đi làm xong, mát hơn hai tiếng!” cô nói đến đây, lại tròn mắt nhìn Tiêu Cố, “Bây giờ em không còn là nhân viên phục vụ nữa rồi, anh không bắt em cắt móng tay nữa chứ?”

Tiêu Cố mỉm cười: “Ừ, em thích thì cứ giữ lại đi.”

“A, tốt quá!” Mễ Tinh lại tiếp tục xòe tay ngắm nghía.

Tiêu Cố hôn cô một cái, cúi đầu nhìn, hỏi: “Ngày mai anh đưa em đến Khải Thụy quốc tế.”

“Hả? Có chuyện gì à?”

“Mọi chuyện đều diễn ra như dự định của anh, chi nhánh mới ba tháng sau khai trương được rồi, bây giờ chúng ta có thể dọn đến Khải Thụy quốc tế ở, đỡ phải chạy tới chạy lui.”

“À..” Mễ Tinh gạt đầu, tuy sớm biết phải dọn đi, nhưng đến lúc này rồi, cô vẫn thấy tiếc nuối.

Như nhìn thấu suy nghĩ của cô, Tiêu Cố lại nói: “Một nửa số nhân viên ở tiệm chính sẽ đi qua đó, anh cũng để Thẩm Thi Thi đến chi nhánh mới, gần trường học của em ấy hơn.”

Nghe Tiêu Cố nói vậy, sự luyến tiếc của Mễ Tinh giảm đi một nửa, lại nghĩ tới bồn tắm lớn ở bên kia, chút thương cảm còn lại cũng bay biến: “Bao giờ chúng ta chuyển sang đó?”

“Cuối tuần đi! Anh sẽ tìm công ty vệ sinh sang đó quét dọn lại một lượt. Còn nữa, đồ gia dụng bên kia cũng không nhiều, mai chúng ta đi sắm thêm.”

“Được, bốn cái rèm cửa phòng ngủ phải đổi thành màu hồng!”

Tiêu Cố: “...”

Thì ra cô vẫn nhớ vụ này..

Tiêu Cố hẹn công ty vệ sinh hôm sau đến dọn, buổi chiều anh đưa Mễ Tĩnh đi siêu thị mua đồ.

Anh định đi xem đồ phòng bếp trước, nhưng lại bị Mễ Tĩnh mạnh mẽ kéo đến tầng bán vải vóc: “Đi xem đồ trên giường đã.”

Tiêu Cố nghiêng ngẫm nhìn cô: “Đồ nào dùng trên giường cơ?”

“Chính là...” Mễ Tĩnh ban đầu định nói chăn ga gối đệm, nhưng đột nhiên lại hiểu ra ý của Tiêu Cố. Mặt cô đỏ ửng, dừng bước nhìn anh: “Hay là đi mua đồ tẩy rửa trước đi, em mua bột tẩy trắng cho anh.” Tiêu Cố cúi đầu, cười khẽ.

Nhân viên bán hàng thấy có khách tới, tiếp đón vô cùng nhiệt tình: “Hai vị khách đây muốn mua gì ạ?”

Mễ Tĩnh nói: “Chăn ga gối đệm ạ.”

Người kia gật đầu, hỏi: “Là giường kết hôn ạ?”

Mặt Mễ Tĩnh lại đỏ ửng: “Không, không phải đâu ạ.”

Tiêu Cố nhìn cô, mỉm cười. Cô gái bán hàng lại cảm thấy không có gì xấu hổ, dẫn hai người đến khu hàng hóa: “Bộ uyên ương này bán rất chạy, nhìn rất tình khôi, hoa được thêu tỉ mỉ, phần ren trang trí lại càng thêm ngọt ngào.”

Mễ Tĩnh tỏ ý ghét bỏ: “Đồ chói quá, có màu hồng không?”

“Có ạ.” người bán lại đưa hai người đi xem bộ khác, “Hệ liệt truyện cổ tích, in hình hoàng tử công chúa, tượng trưng cho tân hôn hạnh phúc, sống chung một nhà, áo gối in hoa lại thêm phần ý vị.”

Mễ Tĩnh rất hài lòng, cô sờ mặt gối, rất mềm mại thư thái: “Bộ này rất đẹp, lấy bộ này đi!”

Tiêu Cố nhìn khuôn mặt hồng hào của cô, gật đầu.

Mua chăn ga xong, Mễ Tĩnh lại mua rèm cửa sổ cùng màu. Xong xuôi, Tiêu Cố đẩy xe hàng đến chỗ mua đồ dùng trong bếp.

Khi chọn dao nĩa, Mễ Tĩnh đều lấy màu hồng nhạt. Tiêu Cố lo lắng trong nhà sẽ bị màu hồng nhạt chiếm giữ, nên vất hết óc bói móc: “Em nhìn cái bát này đi, có vết đen.”

Mễ Tĩnh nhìn chỗ anh chỉ, quả thật có mấy vết đen nhỏ. Người bán hàng nhìn thấy, vội nói: “Cái này không ảnh hưởng đâu ạ, mấy ngày là hết.”

Tiêu Cố nói: “Đừng nói như kiểu dễ hết thế.”

Người bán hàng: “...”

Mễ Tĩnh cũng ghét bỏ cái bát có vết đen, vì vậy bỏ lại, rồi lại chọn bộ khác, cũng... màu hồng.

Tiêu Cố: “...”

Buổi mua sắm này thắng lợi trở về, nhưng hơn nửa đồng đồ là màu hồng khiến Tiêu Cố không dám nhìn thẳng.

Về đến nhà đã gần năm giờ, Tiêu Cố xếp đồ đạc rồi bắt đầu nấu ăn. Mễ Tĩnh vừa đứng bên làm trợ thủ, vừa liếc TV xem chương trình giải trí “Ngôi sao nổi tiếng.”

“Từ huyện thượng đế 4 sắp công chiếu rồi!” Nhìn màn hình TV xuất hiện gương mặt Mạc Trăn, Mễ Tĩnh hưng phấn thét lên, “Mạc Thiên vương đẹp trai quá đi!”

Mễ Tĩnh liếc một cái vào phòng khách, bỏ con dao xuống, “Mạc Trăn rất đẹp trai à?”

“Điều đó mà cũng phải nói à.” Ánh mắt Mễ Tĩnh tiếc nuối rời khỏi màn hình, “Bao giờ chiếu phim đó chúng ta đi xem đi!”

Tiêu Cố đặt hai tay lên vai cô, mạnh mẽ xoay cô lại đối mặt với mình: “Anh và Mạc Trăn ai đẹp trai hơn?”

Mễ Tĩnh đáp: “Mạc Trăn là nam thần của em!”

“À.” Tiêu Cố cời tạp dề trên người ra, “Thế em đi tìm nam thần nấu cơm cho em ăn nha.”

Mễ Tĩnh: “...”

Cô tiến đến gần Tiêu Cố để lấy lòng, kéo cánh tay anh: “Đừng như vậy mà, hai người các anh phong cách khác nhau, mỗi người một vẻ.”

Hai cánh tay Tiêu Cố khoác trước ngực, dựa vào bàn thủy tinh nhìn cô như cười như không: “Nói đi, ai đẹp trai hơn nào?”

Mễ Tĩnh: “...”

“Sao anh lại ngốc nghếch quá vậy, như cô em gái nào ấy!” Mễ Tĩnh bắt mắt 'hừ' một tiếng.

Tiêu Cố vẫn thờ ơ, như đang đợi câu trả lời.

Mễ Tĩnh vẫn nhớ đến com tối, đành quyết tâm liều mạng, thỏa hiệp nói: “Cũng tại em quá điên cuồng hâm mộ mấy người nổi tiếng, khi đó...” cô nói đến đây giọng đột nhiên vút lên, gần từng chữ nói với Tiêu Cố, “Anh đẹp trai nhất! Được chưa?”

Tiêu Cố bỗng mỉm cười, đôi môi đẹp nhếch lên làm loạn lòng người.

Anh vươn tay xoa xoa đầu cô: “Ngoan.”

Mễ Tĩnh: “...”

Anh đẩy tay Tiêu Cố ra, xụ mặt.

Hai gò má không nhịn được nóng lên.

Tiêu Cố làm com tối xong, Mễ Tĩnh giúp anh bê thức ăn. Không chỉ có ba món mặn một món canh, Tiêu Cố còn dùng hoa quả mới mua hôm nay là một đĩa salad trái cây.

Salad trái cây không phải món gì hiếm lạ, nhưng chính tay Tiêu Cố làm Mễ Tĩnh ngạc nhiên.

Vì anh dùng quả táo và cà chua bi làm hình thỏ.

“Trời ơi, đáng yêu quá đi!” Mễ Tĩnh cầm một trái cà chua, dùng ngón tay chọc chọc vào con thỏ, “Sao anh làm được thế?”

Tiêu Cố nói: “So với điêu khắc thực phẩm Trung Quốc quá phức tạp, làm hình con thỏ coi như cấp bậc nhập môn thôi.”

“Tiêu Cố, anh thật lợi hại!” Mễ Tĩnh vô cùng yêu thích thỏ táo và thỏ cà chua, không nỡ buông tay, cũng không nỡ ăn vào bụng.

Tiêu Cố cười với cô: “Anh thích nghe em khen anh đẹp trai cơ.”

Mễ Tĩnh bật cười, thả lại thỏ cà chua vào bát, hai tay vòng qua eo anh: “Anh còn nhớ không, khi em vừa đến thành phố A, tiền bị trộm mất, việc không tìm được, khi đó em đã nói, ở cái chốn này đúng là không có cái gì tốt cả.” cô nói đến đây, khóe môi nâng lên, “Nhưng thật ra không phải như vậy, điều tốt đẹp nhất em gặp ở thành phố A này, chính là anh.”

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

Tìm Tiêu Cố như bị bắn trúng, anh không kìm lòng được, cúi đầu hôn lên môi Mễ Tĩnh.

Nhiệt độ cơ thể tăng lên, nụ hôn cũng cuồng nhiệt hơn, Mễ Tĩnh áp vào lồng ngực nóng bỏng của anh, nghiêng đầu thở hổn hển: “Ăn trước đi đã, ăn ăn.”

Tiêu Cố cũng thờ phỉ phò, anh lại cọ xát môi Mễ Tĩnh, đáp: “Được.”

Trong phòng, không khí ái muội còn chưa tản bớt đi, hai người im lặng ăn com. Ăn xong, cả hai cùng rửa bát, Mễ Tĩnh lau sạch bát, rồi muốn trốn chạy: “Em đi tắm trước nha.”

Tiêu Cố xoay người thuận tay nắm tay cô, cười: “Cùng nhau?”

Mễ Tĩnh: “...”

Tiêu Cố dường như càng ngày càng không biết xấu hổ!

Tiêu Cố giả vờ không nhìn thấy sắc mặt đỏ như cà chua của cô, bặm miệng: “Bồn tắm trong phòng ngủ chứa được hai người đấy.”

Mễ Tinh: “...”

Cô cựa ra khỏi vòng ôm như xiềng xích của Tiêu Cố, xông lên tầng hai như mũi tên rời cung.

Nhưng cuối cùng vẫn không tránh được móng vuốt của sói xám.

Sáng hôm sau, Mễ Tinh đương nhiên phải nằm ỉ dường thương, Tiêu Cố làm đồ ăn sáng xong, gọi cô mãi mà cô vẫn không chịu đứng lên.

“Ăn sáng cũng không tha thiết à?” Tiêu Cố nói. Anh nhìn Mễ Tinh nằm bẹp, “Không dậy thì anh hôn em đấy.”

“O...” Mễ Tinh kéo chăn lên, che khuất nửa mặt, chỉ để lại đôi mắt chớp chớp nhìn anh, “Thế thì anh ghi âm nhạc chuông báo thức cho em đi.”

Âm thanh của cô xuyên qua lớp chăn dày, nghe hơi nhiều, nhưng Tiêu Cố vẫn nghe rõ ràng, “Ghi âm nhạc chuông báo thức á?”

“Vâng.” Mễ Tinh lần mò tìm điện thoại dưới gối, ấn trên màn hình mấy cái, “Anh nói 'Công chúa nhỏ, dậy thôi nào.' đi”.

Tiêu Cố: “...”

Anh nhìn điện thoại trước mặt, trầm mặc một lúc, vẫn mở miệng: “Công chúa nhỏ, dậy thôi nào.”

Mễ Tinh ghi âm xong, nghe lại một lần, cười nói với Tiêu Cố: “Nghe thế này giọng của anh càng thêm nam tính, ui chao.....”

Tiêu Cố không để ý đến cô, lật lật chăn: “Giờ em dậy được chưa nào?”

Mễ Tinh lại nhấn trên màn hình mấy cái, kẻ điện thoại di động sát mặt anh: “Anh nói tiếp câu 'Công chúa nhỏ, ngủ ngon' đi, em thích nghe mấy lời cực thâm tình như thế.”

Tiêu Cố: “...”

Anh cúi người, ghé sát tai Mễ Tinh, trầm giọng nói: “Câu này mỗi tối anh có thể tự mình nói với em, đảm bảo cực thâm tình.”

Mặt Mễ Tinh sát hơi thở mập mờ ấy, lập tức đỏ lựng.

Tiêu Cố rất hài lòng: “Vẫn chưa chịu dậy à?”

Mễ Tinh bất đắc dĩ bỏ ra từ trong chăn ấm: “Khá hơn rồi ạ, em thế này không biết tại ai nữa.”

Tiêu Cố nghe cô nói vậy, cúi đầu cười: “Bữa sáng xong xuôi rồi, em rửa mặt rồi xuống ăn ngay nhé, anh phải ra ngoài, em cứ ở nhà chơi, buổi trưa anh đón em.”A..” Mễ Tinh rề rà mặc quần áo, Tiêu Cố đi tới cửa rồi, lại vòng lại hôn cô một cái.

Mễ Tinh ăn sáng xong dọn bàn sạch sẽ, không còn việc gì nữa. Tiêu Cố cũng đi rồi, cô liền lấy điện thoại ra lên mạng.

Trong mục 'Bạn bè', Thẩm Thi Thi cập nhật trạng thái mới, nói về phim điện ảnh mới của Mạc Trăn, 'Tử huyết thượng đế 4', Mễ Tinh thấy, hào hứng nhắn tin cho Thẩm Thi Thi: “Hôm qua chị đã xem trailer 'Tử thượng đế 4' rồi, cảm giác bác sĩ Cao Sâm càng ngày càng đẹp trai ~ bao giờ chiếu phim cùng đi xem không?”

Thẩm Thi Thi: [khóc lớn]

Mễ Tinh: ? ? Làm sao vậy?

Thẩm Thi Thi: Vừa này Cố Tín cũng thấy trạng thái của em trong mục 'Bạn bè', anh ấy hình như đang tức giận [khóc lớn]

Mễ Tinh: ... Vì sao?

Thẩm Thi Thi: Anh ấy hỏi em, nam mình tình ai đẹp trai nhất em trả lời là Mạc Thiên vương (͡° ͜° ͡°)

Mễ Tinh: ... Đứa nhỏ ngốc nghếch này..

Thẩm Thi Thi: [khóc lớn] em quên mất anh ấy cũng là ngôi sao nam QAQ

Thẩm Thi Thi: Anh ấy lại nhắn tin cho em này!

Thẩm Thi Thi: [hình ảnh]

Mễ Tinh mở ảnh Thẩm Thi Thi gửi ra, là ảnh chụp màn hình điện thoại, Cố Tín gửi cho em ấy tin nhắn, nội dung như sau:

Nói, ai đẹp trai nhất?

Mễ Tinh: “...”

Cố Tín và Tiêu Cố chắc chắn là anh em tốt ! ...

Thắm Thi Thi: Em vừa nhắn lại, chọn Cố cực đẹp trai, anh ấy rất hài lòng! Em cũng xóa trạng thái đi rồi ~

Mễ Tinh: “...”

Thắm Thi Thi chắc bị Cố Tín ăn vào bụng rồi. Cô nghĩ đến mấy chuyện tồi qua, cảm thấy.... Minh cũng bị Tiêu Cố ăn rồi.

Cô bủi mũi, nói chuyện khác: “Dạo này quán thế nào rồi?”

Thắm Thi Thi đáp: Vẫn bận rộn như trước, à không, từ sau khi chị đi còn bận hơn nữa, ông chủ Tiêu không tuyển thêm người mới.

Thắm Thi Thi: Em cứ nghĩ ông chủ Tiêu yêu đương rồi tính cách sẽ tốt lên, nhưng hóa ra anh ấy vẫn thích sàm soi bọn em [mỉm cười] anh ấy có gì bất mãn à? [mỉm cười]

Mễ Tinh: ...

Không đúng, cô cảm thấy anh rất bình thường.

Thắm Thi Thi: ...

Thắm Thi Thi: Ảnh chụp màn hình √ đã được gửi đến ông chủ Tiêu ^ _ ^

Mễ Tinh:

Giữa người với người, sự tín nhiệm cơ bản nhất cũng không có.

Trò chuyện một chút đã tới trưa, Tiêu Cố lái xe đưa cô về hoa viên Nam thành ăn trưa, Tiêu Cố hẹn công ty vệ sinh vào ba ngày sau, nên hai ngày này hai người vẫn ở đây, tiện dọn chút đồ đạc.

Mễ Tinh khác với Tiêu Cố, cô mang rất nhiều quần áo đi, chỉ chứa một bộ ở bên ngoài, còn lại để hết vào vali.

Hai ngày này, cô chỉ có việc đưa chó đi và xếp hành lý, vào một cái qua màu.

Hôm sau, mọi thứ cần mang đi đã được đóng gói trong vali. Mễ Tinh dắt chó xong, vốn định chờ Tiêu Cố trở về, cùng anh chuyển đến Khai Thụy quốc tế ở, nhưng vừa mới tới cửa khu, đã thấy một chiếc ô tô đen đỗ ở đó.

Chiếc xe này cô chưa thấy bao giờ, cô mở to mắt nhìn, thầm nghĩ chắc của nhà hàng xóm, Vậy mà chưa đến cầu thang, cửa chiếc ô tô đen mở ra, hai người đàn ông mặc tây trang đen xuống xe.

Hai người kia đều cơ bắp, mặc tây trang đen vô cùng khí thế.

Lông mày Mễ Tinh nhíu lại, diễn hắc y nhân à?

Husky bắt an sủa bọn họ, Mễ Tinh kéo xích chó, toan mang nó đi vòng qua đường khác. Cô vô thức cảm thấy, không nên dính líu gì đến hai người này.

Vậy mà vừa mới quay đầu, hai người mặc đồ đen đã bước nhanh tới chỗ cô, gọi: “Đại tiểu thư.”

Mễ Tinh sững sờ, mắt nháy nháy.

Đại tiểu thư? Gọi cô?

Trong lòng dâng lên một dự cảm không lành, cô kéo Husky lùi về sau, định chạy đi, hai người đàn ông đã vọt ra trước cô chặn đường đi.

Husky tỏ vẻ lợi hại, nhưng hai người làm như không thấy nó, nhìn chằm chằm Mễ Tinh: “Chủ tịch bảo chúng tôi đến đón cô về nhà.”

Mễ Tinh bây giờ mới nhận ra, đây là người do bố cô phái tới, về phần vì sao bọn họ tìm được cô, bây giờ cô chưa có thời gian nghĩ đến. Cô lùi về sau, nhìn hai người đó: “Mấy anh là ai? Tôi không biết các anh.”

Hai người đứng bất động, thẳng tắp như núi: “Đại tiểu thư, xin hãy về gặp chủ tịch với chúng tôi.”

Mễ Tinh cơ bản là đã ở chung với Tiêu Cố, tùy tiện quen rồi, bây giờ nghe gọi 'Đại tiểu thư', cô không quen lắm.

Hai người vẫn thấy cô không phản ứng, bước lên một bước, Mễ Tinh lớn tiếng hét: “Mấy anh đừng tới gần tôi! Tôi báo cảnh sát đấy!”

Hai người nhìn nhau một cái rồi vẫn bước lên.

“Gâu gâu gâu!” Husky chắn trước người Mẹ Tinh, điên cuồng sủa hai người đàn ông, hai người dừng lại theo bản năng.

Mẹ Tinh biết Husky là con chó nhất gan, ngay cả Toy Poodle cũng không đánh được! Điều võ giương oai thế này rất nhanh sẽ lộ tẩy, chạy nhanh là thượng sách.

Nhưng hai tên kia rất cao lớn, chắn đường cô đi. Mẹ Tinh mím môi, chợt nghe một trong hai tên khinh thường nói: “Một con Husky bọ mà cũng đòi chơi à?”

Mẹ Tinh: “...”

Cô miệng cộp gan thò quát hai tên kia: “Husky thì sao! Husky có thể chinh phục Châu Nam Cực đấy!”

“Gâu gâu!” Husky càng khí thế hơn.

Dường như sợ tiếng chó sủa sẽ đánh động đến người ngoài, hai tên kia mạnh bạo: “Nếu đại tiểu thư không muốn đi theo chúng tôi, chúng tôi chỉ còn cách cưỡng chế đưa cô đi.”

“Các người...” Mẹ Tinh chưa nói xong, đã bị hai tên kia nhanh chóng bắt lên xe.

“Rầm” một tiếng cửa xe đóng, Mẹ Tinh giùng giàng muốn ra mở cửa, lại bị một tên chế trụ: “Đại tiểu thư tốt nhất đừng có lộn xộn, cô bị thương chỗ nào sẽ không ổn đâu.”

Mẹ Tinh mở miệng định cắn tên kia, xe bỗng phanh kít lại, động tác cắn người của Mẹ Tinh làm cô bị sặc nước bọt.

Husky hướng về phía ô tô sủa không ngừng, xe đã lái đi rồi nhưng nó vẫn chạy theo.

Xe chạy thẳng ra khỏi cổng hoa viên Nam thành, đi về hướng thành phố C.

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49

Khi Tiêu Cố về, anh thấy Husky được bảo vệ khu nhà buộc ngoài cổng.

Anh dừng xe, mở cửa đi xuống: “Thiên Thiên, sao mày lại ở đây?”

Husky thấy anh thì sủa không ngừng, bảo vệ từ phòng ra ngoài, nói với anh: “Vừa nãy, chó của cháu đuổi theo một chiếc ô tô màu đen, bác sợ nó chạy đến lối cho người đi bộ nên đành buộc nó ở đây. Cháu biết không, con chó này khôn lắm, mãi bác mới buộc nó lại được đấy.”

Tiêu Cố nhíu mày, ngồi xổm xuống, trấn an xoa đầu Husky: “Xảy ra chuyện gì thế? Mẹ Tinh đâu rồi?”

“Gâu gâu!” Husky sủa to, chân mày Tiêu Cố nhíu lại.

Mẹ Tinh sẽ không để Thiên Thiên một mình ở ngoài, nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi. Anh đứng lên, nhìn người bảo vệ, hỏi: “Chiếc ô tô kia màu đen à? Bác có biết của ai không?”

Bảo vệ lắc đầu đáp: “Bác chưa thấy bao giờ, chắc không phải của dân ở đây.”

Tiêu Cố cau mày trầm ngâm, bác bảo vệ lại nói: “Chuyện này lạ lắm nhé, chó sẽ không tự nhiên sủa dữ dội như thế. Buổi sáng bác thấy bạn gái cháu dắt chó về, nhưng không được bao lâu, con chó đã đuổi theo xe.”

“Bạn gái cháu đâu rồi ạ?”

“Bác không thấy cô ấy, bây giờ nghĩ lại, nói không chừng cô ấy đi trên chiếc xe đó rồi.”

Tiêu Cố mím môi thành đường thẳng, anh trầm mặc một lát, nói: “Cháu biết rồi, cảm ơn bác.”

Anh cời xích Husky, đưa nó lên xe, lái vào tiểu khu.

Khi lên cầu thang, anh lấy điện thoại gọi cho Mẹ Tinh, trạng thái đối phương là tắt máy. Anh nhíu mày, bước nhanh hơn lên tầng bảy, lấy chìa khóa mở cửa.

Trong phòng trống không vẫn như khi anh rời đi. Anh cúi đầu nhìn chỗ cửa, không có giày của Mễ Tĩnh.

Điện thoại trên tay bỗng reo vang, Tiêu Cố giật mình, lập tức nhận điện.

“Chào anh, cho hỏi anh là Tiêu tiên sinh ạ?”

Một giọng nam xa lạ làm lòng Tiêu Cố chùng xuống, khi điện thoại reo lên, anh còn tưởng là Mễ Tĩnh.

Anh hít một hơi, thấp giọng nói: “Là tôi.”

“Chào anh Tiêu tiên sinh, chúng tôi là công ty vệ sinh, bây giờ chuẩn bị đến dọn nhà anh, nên gọi điện xác nhận một chút ạ.”

Tiêu Cố nhìn mấy cái vali lớn trong phòng khách, mím môi: “Thật ngại quá, hôm nay tôi có chút việc bận, sẽ hẹn lại các anh hôm khác nhé.”

“À, được ạ, vậy anh liên lạc trong hai ngày tới nhé.”

“Tôi biết rồi.” Tiêu Cố cúp điện thoại, anh lại gọi cho Mễ Tĩnh, cô vẫn tắt máy.

Anh siết chặt điện thoại trong tay, hít thật sâu, kiềm chế bất an nôn nóng trong lòng, gọi cho Cố Tín một cuộc.

Cố Tín bây giờ đang ở trong studio sửa lời nhạc, cảm giác được điện thoại rung trong túi, cậu vốn định tắt máy, nhưng thấy tên Tiêu Cố, vẫn nhận cuộc gọi: “Anh...” “Không thấy Mễ Tĩnh đâu cả.”

Cố Tín mới nói một từ đã bị Tiêu Cố ngắt lời. Khí áp thấp quanh Tiêu Cố truyền qua loa đổ ập vào người Cố Tín, cậu hơi ngạc nhiên, nhẹ giọng: “À? Đại tiểu thư chơi đùa chán chê với anh rồi, nên bây giờ không cần nữa sao?”

“Anh không có hứng đùa với em.”

Khí áp thấp quanh người Tiêu Cố lại ập vào người Cố Tín, Cố Tín thờ ắt ra, nói: “Em chỉ muốn điều hòa lại bầu không khí thôi mà, hơn nữa bạn gái anh mất tích, phải bảo cảnh sát chứ, cô ấy đâu có ở chỗ em.”

“Anh đang nghi ngờ cô ấy bị người nhà đưa đi, bảo vệ nhìn thấy chiếc xe ô tô đen.”

Lông mày Cố Tín giật giật: “Nếu người nhà đưa đi thì anh gấp làm gì?”

Tiêu Cố cau mày: “Em không biết à, cô ấy đào hôn nên bỏ nhà đi.”

Cố Tín: “...”

Đúng là không ai nói với cậu thật.

Loa lại vang lên giọng nói trầm thấp của Tiêu Cố: “Em giúp anh hỏi Chu Nghi Nhiên, xem cậu ấy có tin tức gì không.”

Cố Tín đồng ý: “Vâng, để em gọi cho cậu ấy, anh đừng nóng vội, nếu bị người nhà bắt đi thì không có gì nguy hiểm đâu, sợ nhất là anh không còn gặp lại cô ấy nữa.”

Lông mi Tiêu Cố giật giật, âm thanh càng chùng xuống: “Em có tin anh tung hết mọi hình ảnh bất nhả thời trẻ trâu của em lên mạng không?”

Cố Tín: “...”

“Rồi rồi, em sợ anh rồi, bây giờ em lập tức gọi Chu Nghi Nhiên, anh chờ điện thoại của em nhé.”

“Ừ,” Tiêu Cố cầm chặt điện thoại, ngồi phịch xuống ghế salon, Husky đến gần anh, dùng người cọ vào chân anh, “Au au...”

Tiêu Cố khom lưng xoa đầu nó, nhẹ giọng: “Yên tâm đi, không có việc gì cả.”

Không bao lâu, Cố Tín gọi điện, Tiêu Cố lập tức nghe: “Thế nào rồi?”

Cố Tín nói: “Anh ta cũng không biết, anh ta mới gọi hỏi Hoắc Lệ. Hoắc Lệ cũng chẳng biết gì.”

Nói xong, Tiêu Cố vẫn chưa có được câu trả lời thuyết phục, nhưng cậu cảm nhận tâm trạng Tiêu Cố đang bị đè nén: “Anh đừng lo lắng quá, Mễ Tĩnh không có thù với ai, toàn người nhà cả, Chu Nghi Nhiên bảo chiều nay anh ấy sẽ về thành phố C một chuyến.”

Tiêu Cố nghe đến đó, con người có chút biến hóa.

Ở bên kia, Mễ Tĩnh bị hai người đàn ông bắt đi, chờ thẳng đến thành phố C.

Điện thoại của cô đã bị thu mất, khi đi qua trạm thu thuế, cô định giả vờ đi vệ sinh rồi chuồn mất, ai ngờ hai tên kia ném cho cô hai chữ: “Nhịn đi.”

Mẽ Tinh: “...”

Đến cửa nhà, Mẽ Tinh bị áp giải xuống xe một cách hung bạo, cô cau mày hất tay hai tên kia ra, nhìn chăm chăm “Được rồi, tôi tự đi, đến nơi này còn sợ tôi trốn mất à.”

Người đàn ông làm tư thế 'mò', Mẽ Tinh đi hai bước, rồi chuyển hướng phóng đi.

Tên kia bước một bước túm cô lại. Mẽ Tinh: “...”

“Đại tiểu thư, cửa ở hướng này.”

Một tên quy củ nói, Mẽ tinh mấp má môi, cười: “Haha, tôi thử phản ứng của anh thôi mà.”

Cô nói xong lại xoay người, lần này cô chưa bước được bước nào, đã bị tên thứ hai cản lại: “Đại tiểu thư thấy khả năng phản ứng của chúng tôi thế nào?”

Mẽ Tinh cười khan, ngoan ngoãn bước đến cửa.

Người mở cửa là di giúp việc đã làm ở Mẽ gia nhiều năm. Di thấy Mẽ Tinh, kinh ngạc: “Trời ơi, đại tiểu thư, cô về rồi!” di ấy vừa nói vừa quay người lại, hô to, “Lão gia, phu nhân, đại tiểu thư đã trở về!”

Mẽ Tinh bây giờ như con vịt, chỉ có thể bước vào. Bố Mẽ và mẹ Mẽ nghe được lời của di Vương, cũng xuống tầng.

Mẽ Tinh nhìn bố mẹ đi song song, mỉm cười: “Bố, mẹ.”

Mẹ Mẽ đã lâu không thấy con gái, bây giờ thấy rồi, kích động đến nỗi vành mắt đỏ lên: “Tinh Tinh, con rốt cuộc đã về rồi. Con không biết thời gian qua mẹ lo lắng thế nào đâu.” Mẹ Mẽ vừa nói vừa đi đến trước mặt Mẽ Tinh, kéo tay con nhìn con mấy lần, thấy cô không gầy đi, coi như cũng vui vẻ, chỉ hơi đề ý một chút, “Tinh Tinh, vừa qua con ở đâu thế? Sống có tốt không?”

Mẽ Tinh nhìn dáng vẻ của mẹ cũng hơi áy náy, cô ôm mẹ, an ủi: “Con không sao, con sống tốt lắm.”

“Hừ, sống tốt à?” Bố Mẽ cười lạnh, cắt đứt khung cảnh mẹ con gấp nhau cảm động. Ông chấp tay đi đến trước mặt Mẽ Tinh, nghiêm mặt nói, “Con đã từng nghĩ bố mẹ có sống tốt hay không không?”

Mẽ Tinh cau mày quay đi, bố mẹ ở nhà có người giúp việc, sao sống không tốt chứ.

Bố Mẽ thấy cô không đáp, lại nói tiếp: “Bây giờ con trở về rồi, tối nay lập tức đi gặp mặt lão Tam Tổng gia. Mấy tháng nay con không lộ diện, người khác còn nghĩ con bệnh chết mất rồi đấy!”

“A, sao ông lại ăn nói kiểu thế.” Mẹ Mẽ lườm bố Mẽ, lại kéo tay Mẽ Tinh. Mẽ Tinh bỏ tay ra khỏi tay mẹ, nhìn bố, nói: “Bố bắt con về chỉ vì chuyện này thôi à? Trong nhà túng thiếu quá nên bố không đợi được nữa, muốn bán con gái đi rồi à?”

“Con!”

Bố Mẽ tức giận, giơ tay định tát cô, bị mẹ Mẽ ngăn lại: “Có chuyện thì nói rõ ràng, không nên động tay động chân, cả bố lẫn con đều thật là, không nói chuyện bình thường được à?”

“Hừ.” Bố Mẽ bực dọc hạ tay xuống, lại chấp ra đằng sau. Mẽ Tinh quay một bên, lạnh lùng không nói gì.

Mẹ Mẽ bảo hai người đàn ông mặc tây trang đưa Mẽ Tinh về đi ra ngoài, lại nói với di Vương: “Di đi ngâm trà đi, rồi bùng điểm tâm trong bếp lên.”

“Vâng ạ, thưa phu nhân.” di giúp việc gật đầu, lập tức xuống bếp.

Mẹ Mẽ kéo tay Mẽ Tinh, cười nói: “Tinh Tinh, con ăn cơm trưa chưa? Bây giờ không còn sớm nữa, con ăn chút gì cho no bụng, buổi tối mẹ bảo di làm cho con mấy món ngon ngon.”

Bà vừa nói vừa nháy mắt với bố Mẽ, bố Mẽ đen mặt ngồi xuống sofa phòng khách.

Mẹ Mẽ kéo Mẽ Tinh, cùng đi tới sofa: “Hai bố con có gì khúc mắc thì nói hết ra nào.”

Mẽ Tinh nghe đến đó, xoay đầu hỏi mẹ: “Mẹ, mẹ biết thừa tính bố mà, lời của con ông ấy đâu có nghe?”

“Đó là bởi vì mấy lời con nói quá vớ vẩn.” Bố Mẽ tiếp lời nhanh chóng.

Mẽ Tinh bắt đầu bực bội, cãi lại: “Cái gì gọi là không vớ vẩn? Gã con cho một người đàn ông con còn không nhớ tên thì không vớ vẩn à? Con thật không hiểu nổi, con có đủ tay chân, mặt mũi cũng chẳng xấu xí, sao bố cứ sợ không ai thèm lấy con thế?”

“Gà con đi cũng chia thành gà mồi tốt và mồi không tốt. Lão Tam Tổng gia tính cách trầm ổn, năng lực xuất chúng, mặt mũi tuấn tú lịch sự, con bắt mẫn cái gì?”

“Chẳng có gì bắt mẫn cả, dù anh ấy tốt đến đâu con cũng không thích.”

“Tình cảm có thể để từ từ vun đắp, sau khi kết hôn, tình cảm vợ chồng sẽ tăng mạnh, cái này không phải vấn đề.”

Mẽ Tinh bị cách nói của bố làm cho cáu giận, cô mỉm cười: “Thế thì cái gì mới là vấn đề đây? Bố có muốn cùng người bố không yêu đầu áp tay gối không, bắt con như thế không phải quá ác độc à?”

Trong phòng khách bỗng im lặng lạ lùng, bố Mễ tức giận đập bàn: “Mày xem, mày lẩn lộn bên ngoài một thời gian mà ăn nói đã không biết xấu hổ như thế rồi!”

Mẽ Tinh lườm: “Thế mà bố gọi là không biết xấu hổ sao? Vậy chẳng nhẽ sau khi kết hôn không làm mấy chuyện đó à?”

“Mày...”

Bố Mễ cạy lời trong giấy lát, mẹ Mễ vỗ vỗ lưng ông, giúp ông thở dễ hơn, lại nhìn Mễ Tinh: “Tình Tinh, lời của con quá thật... hơi thô lỗ. Bố con dạo này sức khỏe không tốt, con đừng chọc giận bố con.”

Mẽ Tinh nhú mày, lẩm bẩm: “Ông ấy không bắt con gà cho tên Tổng gì đó thì con chọc giận ông ấy làm gì?”

Bố Mễ hít một hơi thật sâu, nhìn Mễ Tinh nói: “Đừng nghĩ bố không biết, có phải mày thích thằng Chu Nghi Nhiên không? Bố nói cho mày biết, mày với nó không có khả năng!”

Mẽ Tinh lập tức đờ người ra, vì sao bố cô lại biết... lẽ nào trước đây cô biểu hiện rõ ràng lắm à...

Bố Mễ thấy cô không nói gì, cảm thấy mình nói trúng tim đen cô, lạnh lùng 'hừ' một tiếng: “Thằng nhóc Chu Nghi Nhiên này quả thật không tệ, nhưng nó không hợp với con đâu.”

Mẽ Tinh quay đầu đi, rồi quay lại cười nói với bố: “Ai nói cho bố biết con thích Chu Nghi Nhiên thế? Không lừa bố đâu, con có bạn trai rồi.”

Bố Mễ và mẹ Mễ đều kinh ngạc, mẹ Mễ nhú mày hỏi cô: “Tình Tinh, bao giờ bạn trai con ra mắt bố mẹ đây? Là con cái nhà ai thế?”

Mẽ Tinh nói: “Là con của di Cố, có thể coi là họ hàng của Cố Trân, Cố Bảo ạ.”

Bố Mễ cau mày suy nghĩ, tìm ra chút manh mối: “Con nói Cố Niệm à?” nếu ông nhớ không nhầm, thì Cố lão gia chỉ có một đứa con gái như thế. Ông nghĩ đến đây, mày nhú lại, “Năm đó Cố Niệm cùng một người đàn ông chạy đến thành phố A, khiến cho gia đình suýt nữa đoạn tuyệt quan hệ với bà ấy, sao con có thể dính líu tới con trai bà ta?”

Mẽ Tinh bời mấy lời của bố mà không vui, cô nhú mày, nói với bố: “Bây giờ bố nói cũng chẳng kịp nữa, con mang thai con của anh ấy rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Lời Mễ Tinh vang lên trong phòng khách, từng từ từng chữ đều rất có khí phách.

Bố Mễ và mẹ Mễ không phản ứng kịp, ngẩn tò te, di giúp việc đang bê đồ ăn lên cũng đứng sững người ngay tại chỗ.

Mẽ Tinh vừa nãy chỉ là nhanh miệng nên bịa chuyện, bây giờ thấy phản ứng mọi người thế này, cảm giác sai sai.

Mẹ Mễ giật mình, không nói nên lời, nhưng bố Mễ lại nhú mày, gào rít lên: “Ngu ngốc!”

Mẹ Mễ thấy tình hình căng thẳng, kéo tay Mễ Tinh: “Tình Tinh, con có biết mình đang nói gì không?”

Mẽ Tinh mấp máy môi, nếu đã lỡ nói rồi thì phải giả vờ đến cùng! Cô cầm tay mẹ, nhìn bà nói: “Mẹ ơi, con ở thành phố A bao lâu nay đều là anh ấy chăm sóc con, anh ấy đối xử với con rất tốt, bọn con cứ vậy mà ở cùng nhau thôi.”

“Ở cùng nhau?” Bố Mễ tức giận, cười lạnh, “Có thai trước khi cưới, mày đúng là không biết liêm sỉ!”

Cô cắn môi, vừa nãy không cảm thấy thẹn, bây giờ đã không còn liêm sỉ. Cô ôm miệng, quyết định nói: “Việc đã đến nước này, Tổng gia cũng không ung con nữa, con và Tiêu Cố vốn định kết hôn, không bằng bây giờ làm luôn.”

“Con dự định kết hôn, bố đã đồng ý chưa?” Bố Mễ tức đến nỗi run người, ông tiến lên muốn đánh Mễ Tĩnh nhưng bị mẹ Mễ ngăn lại.

Bố Mễ hít một hơi thật sâu, hạ tay xuống, nhìn Mễ Tĩnh nói: “Được, con nói con có thai đúng không? Bây giờ bố lập tức gọi cho dì Từ, để dì kiểm tra cho con.”

Mễ Tĩnh lờ vờ, nhìn bố đang lấy điện thoại bấm số, vội cản ông lại: “Từ từ đã, dì Từ là ai ạ?”

Bố Mễ cười, gằn giọng: “Ra ngoài hơn hai tháng, không những mang thai mà còn mất trĩ nữa à?”

Mễ Tĩnh: “...”

Chắc chắn bố cô còn xem phim thần tượng nhiều hơn cô.

“Từ Viện, trưởng khoa sản bệnh viện thành phố.”

Bố Mễ vừa nói, đầu kia điện thoại đã nghe, Mễ Tĩnh nhanh cản lại: “Đừng bố ơi, con vừa mới mang thai, có thể chưa khám ra được đâu.”

Bố Mễ lườm cô, cười lạnh: “Sao thế, con còn nhạy hơn cả thiết bị y tế cơ à? Bệnh viện không khám ra mà con cảm giác được sao?”

“Con... đây là linh cảm của người mẹ!”

Bố Mễ 'à' một tiếng, không thèm để ý đến cô, hẹn thời gian với Từ Viện, cúp điện thoại: “Sáng mai sẽ đưa con đi, hôm nay con ở nhà đi, đừng có bước chân ra ngoài!”

Bố Mễ giải quyết dứt khoát, Mễ Tĩnh bị ép về phòng. Dì giúp việc đưa đồ ăn và trà đến phòng cô cũng lui ra ngoài.

Mễ Tĩnh ngây người trong phòng, nhìn khắp căn phòng một lúc.

Căn phòng này vẫn như trước, ngay cả bụi cũng không có một hạt, nhưng cô luôn cảm thấy có gì đó khác.

Cô nằm xuống giường, vuốt vuốt nó. SIM điện thoại đã bị lấy ra, trong phòng không có cả Wifi, cô có điện thoại thì ích gì? Laptop thì chỉ chơi được mỗi tú lơ khơ !Ai da.

Cô hơi phiền muộn trở mình, vô thức nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ.

Cô về thế này, chắc Tiêu Cố sẽ rất lo, không biết anh có đi tìm cô không. Còn có Cầu Đan nữa, bị bỏ lại bên ngoài, có chạy mất không? Nghe nói nhiều chó đi lạc sẽ bị bắt đi giết thịt...

Mễ Tĩnh rùng mình, dùng sức lắc đầu.

Cô nằm trên giường như con cá chết, bò dậy ăn chút gì. Mai cô có thể ra ngoài rồi, hay là tìm cơ hội trốn tiếp?

Cơm tối là do dì Minh bung lên phòng cô, Mễ Tĩnh cười híp mắt, kéo tay dì, ngọt ngào gọi: “Dì Minh.”

Dì Minh run rẩy, rút tay về: “Đại tiểu thư có việc gì cứ sai bảo, đừng nói như thế.”

Mễ Tĩnh vẫn nhìn dì, cười: “Dì Minh, cháu biết mà, dì rất thương cháu.”

Dì Minh nghe cô nói vậy, nhanh chóng nêu lập trường: “Tiểu thư, lão gia chưa nguôi giận chuyện cô trốn nhà đi đâu, dì không thể giúp cháu trốn đi được.”

Mễ Tĩnh cười nói: “Dì nói gì thế, cháu có định trốn đâu.”, cô mở to mắt hỏi: “Cháu muốn hỏi là, xế chiều hôm nay có ai tới tìm cháu không?”

Dì Minh do dự một chút rồi nói: “Có.”

Mắt Mễ Tĩnh sáng rực: “Ai thế ạ?”

“Tiểu thiếu gia họ Chu, gọi điện thoại hỏi tin tức cháu.”

“À, là anh ấy sao.” Ánh mắt Mễ Tĩnh nhuộm màu âm trầm. Dì Minh suy tư một hồi rồi nhìn cô nói: “Đại tiểu thư, cháu đừng trách dì nhiều chuyện. Mấy lời hôm nay cháu nói với lão gia, phu nhân đều là thật à? Cháu thực sự...”

Dì nhìn thoáng qua bụng dưới Mễ Tĩnh, mấy lời tiếp theo chưa cần nói cô cũng biết.

Mễ Tĩnh sờ bụng theo bản năng, cười: “Đương nhiên là thật ạ.”

Tieu Cổ từng nói cô tăng cân, hình như là thật rồi, cô cảm giác trên bụng toàn thịt.

Đáy lòng Mẹ Tình dâng lên một nỗi chua xót.

Di Minh nhú mày, không nói nữa, ra khỏi phòng.

Mẹ Tình ăn xong cơm tối, lại rơi vào sâu não, nhưng cô mơ hồ nghe thấy tiếng từ tầng dưới. Cô đến gần cửa, kê tai nghe, ngẩn ngơ thấy giọng nói Hoắc Lệ,

Lần trước nhờ Hoắc Lệ cô mới trốn được, lần này nói không chừng có thể giờ mảnh khoe cũ!

Cô không chờ được nữa, vội mở cửa, quả nhiên thấy Hoắc Lệ đứng dưới tầng.

“Hoắc Lệ –!” Cô trêu mếu gọi, định chạy xuống trao cho cô ấy một cái ôm ấm áp, bỗng bố cô đi xuống từ thư phòng.

Mẹ Tình đang vui thích bỗng sững lại, bố Mẹ ngẩng đầu lườm cô, đi tới phòng khách: “Hoắc Lệ à, hôm nay Mẹ Tình không khỏe, không tiếp cháu được rồi, hôm nào cháu lại đến nhé!”

Nghe vậy, Hoắc Lệ cũng không thể chai mặt mà ở lại, cô ngẩng đầu nhìn Mẹ Tình, cười nói với bố Mẹ: “Nếu vậy cháu không quấy rầy nữa, hôm khác sang thăm chú Mẹ ạ.”

Mẹ Tình trơ mắt nhìn cô ấy ra ngoài, di Minh đóng cửa lại.

Mẹ Tình nín thở trong lòng, nhìn bố nói: “Sao lại nói con không khỏe ạ?” Bố Mẹ bật cười: “Con đang mang thai mà, cơ thể sao thoải mái được?”

Mẹ Tình: “...”

Cô mấp máy môi, về phòng.

Hôm nay cứ vậy đã, còn ngày mai nữa mà, cô không tin ngày mai cô không tìm được cơ hội chạy trốn.

Buổi tối, cô tắm rửa thật sớm, nằm trong ổ chăn thấy buồn ngủ, nhưng ngáy người nửa tiếng vẫn không ngủ được,

Cô nhìn điện thoại trên bàn trang điểm, nhấn mở một đoạn ghi âm.

“Công chúa nhỏ, dậy thôi nào.”

Giọng nói trầm thấp đầy từ tính của Tieu Cổ vang vang, Mẹ Tình nghe mấy lần, cảm thấy càng không ngủ nổi.

Khi đó, vì sao lại không ghi âm đoạn 'Công chúa nhỏ, ngủ ngon' nhỉ!

Âm thanh Tieu Cổ lặp đi lặp lại, Mẹ Tình nghe đến nỗi đỏ mắt.

Đêm qua cô còn rúc trong lòng Tieu Cổ. Trên người anh có mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái, rất thoải mái, còn có lồng ngực nóng rực, nhịp tim của anh làm cô an lòng.

Mẹ Tình dụi mắt, tắt máy.

Một buổi tối cô không ngủ được, sáng sớm, di Minh gõ cửa phòng cô. Cô phiền não ném gối ôm ra cửa: “Chuyện gì thế?”

Di Minh ở ngoài cửa nói: “Đại tiểu thư, sáng sớm nay cô có hẹn ở bệnh viện, nên dậy rồi.”

Một câu nói kéo Mẹ Tình về thực tế, mắt cô nhìn xung quanh, xoa mái tóc rối bời: “Cháu biết rồi.”

Cô rửa mặt xong, chọn một chiếc áo choàng Bunny — bộ mà vị khách nữ hồi xưa nói cô không mua nổi trong tiệm Xuyên xuyên. Thay quần áo xong, cô xuống nhà, ngồi xuống bàn ăn sáng.

Bố Mẹ và mẹ Mẹ đã ở đây, thấy cô xuống, bố Mẹ mở miệng nói: “Hôm nay bố và mẹ đưa con đi khám.”

Tay Mẹ Tình đang quét sốt hạt dẻ lên bánh mì nướng bỗng khựng lại, ngẩng đầu cười ấm áp: “Bố, bố bận rộn như thế, con với mẹ đi là được rồi.”

Bố Mẹ nói: “Không sao, có chuyện gì quan trọng hơn chuyện con mang thai chứ? Việc công ty bố đã giao phó xong, con không cần để ý.”

Mẹ Tình: “...”

Quả nhiên sau lần trốn chạy bất lương kia, cô bị quản cực chặt. Xem ra hôm nay muốn chạy trốn cũng không dễ gì.

Mẽ Tình cắn bánh mì nướng, suy tính cách khác.

Nếu bây giờ không trốn được, ít nhất cũng phải liên lạc được với Tiêu Cố, để anh đi tìm cô.

Ăn sáng xong, bố mẹ Mễ một trái một phải đưa Mễ Tình lên xe, ngồi hai bên cô. Mễ Tình nghĩ đến cảnh cảnh sát áp giải tội phạm cũng thế này đây.

Thành phố C không lớn bằng thành phố A, xe từ Mễ gia chạy tới bệnh viện thành phố mất không quá nhiều thời gian. Xuống xe xong, bố Mễ mẹ Mễ vẫn theo sát cô không hề hở, Mễ Tình còn phát hiện, hai tên bắt cô về kia cũng đi theo, xem ra cơ hội đào tẩu rất xa vời.

Vì đã hẹn trước nên cô không cần đăng kí, bị đưa thẳng đến phòng của dì Từ.

Trong căn phòng nhỏ chỉ có Mễ Tình và bác sĩ Từ. Bác sĩ Từ cười nói: “Cô nghe bố cháu nói, cháu mang thai, có thật không vậy?” Muốn lừa được người khác thì trước hết phải lừa chính mình, Mễ Tình kiên định đáp: “Thật ạ.”

Bác sĩ Từ cười: “Mặc kệ thật hay giả, kiểm tra xong sẽ rõ.”

Lưỡi Mễ Tình đảo qua môi, nhìn dì Từ thăm dò: “Có lẽ nào mới mang thai không tra được ra không ạ?”

Bác sĩ Từ đáp: “Kiểm tra không ra được thì sao cháu biết mình mang thai?”

“Trực giác của người mẹ ạ?”

Bác sĩ Từ cười, viết đơn xét nghiệm cho Mễ Tình: “Cháu đi thử máu đi.”

Nghe thấy 'thử máu', Mễ Tình cau mặt, cô cầm tay bác sĩ Từ, khẩn cầu nhìn dì ấy: “Dì Từ, từ nhỏ đến giờ dì hiểu cháu nhất, dì có nhận tâm nhìn một đôi uyên ương bị chia rẽ không?”

Bác sĩ Từ ngược mắt nhìn cô, hỏi: “Cháu muốn nói gì?”

Mễ Tình mở to mắt: “Kết quả xét nghiệm, có thể làm giả không ạ?”

Bác sĩ Từ chớp mắt, hỏi: “Cháu muốn dì giúp cháu lừa gạt bố mẹ à?”

“Không ạ không ạ, không phải lừa gạt, mà là lời nói dối mang thiện ý. Hơn nữa bây giờ đứa trẻ không có, nhưng muốn có là có mà!”

Bác sĩ Từ cười, viết tiếp: “Xin lỗi, việc này dì không giúp được cháu.”

Mễ Tình mấp máy môi, lại cầm tay dì: “Dì cho cháu mượn điện thoại một chút được không ạ?”

Bác sĩ Từ gác bút, nhìn cô không nói lời nào.

Mễ Tình giải thích: “Điện thoại cháu hỏng rồi, nhưng hôm nay cháu có hẹn với một người bạn, cháu muốn liên lạc với cô ấy, nếu cô ấy không gọi được cho cháu sẽ rất lo lắng.”

Dì Từ trầm mặc rồi lấy điện thoại từ túi áo trắng ra, đưa cho cô.

“Cháu cảm ơn ạ!” Mễ Tình phấn kích, số điện thoại Tiêu Cố cô đã nhớ như in, cô ấn một dãy số đã khắc vào đầu, lẳng lặng đợi đường dây được nối.

Nhưng một giọng nữ máy móc truyền đến từ đầu bên kia: “Xin lỗi, người bạn muốn gọi đã tắt máy...”

Mễ Tình: “...”

Mẹ nó, Tiêu Cố có ý gì! Bây giờ tắt máy muốn vứt bỏ cô à!

Cô cúp điện thoại, chưa từ bỏ ý định, gọi lại lần nữa, vẫn giọng nói tương tự, cùng câu “Xin lỗi, người bạn muốn gọi đã tắt máy.”

Mễ Tình “bộp” để điện thoại lên bàn.

Bác sĩ Từ nhìn điện thoại rồi cất vào túi áo, nói với Mễ Tình: “Chuyện này thật không phải dì không muốn giúp cháu.”

Mấy tờ giấy xét nghiệm này làm xong, phải đợi kết quả rất lâu. Cô vốn nghĩ bố cô sốt ruột, không biết hôm nay ông ăn phải cái gì mà rất kiên nhẫn.

Bác sĩ Từ cầm kết quả xét nghiệm đi ra, cả ba người đều khần trương đứng bật dậy.

“Thế nào?” Mẹ Mễ hỏi bác sĩ Từ.

Bác sĩ Từ liếc mắt với Mễ Tình, nói với mẹ Mễ: “Đúng là có thai thật.”

Mẽ Tinh sừng sốt, suýt nữa nhào tới gửi cho bác sĩ Từ nụ hôn gió.

Tuy đi vừa cự tuyệt cô, nhưng rất cuộc vẫn ở bên cạnh cô!

Đi ấy đứng cùng chiến tuyến với cô!

Mẽ Tinh mừng khắp khối, mặt héch lên trời. Bố Mẽ sắc mặt không tốt nổi, siết chặt nắm đấm, nhìn Mẽ Tinh: “Không nghĩ rằng con thật sự làm ra chuyện này! Nếu lộ ra ngoài bố biết chui xuống lỗ nè nào đây!”

Mẽ Tinh mím môi, nói: “Con đã nói rồi mà, con và Tiêu Cố vốn muốn tiến tới hôn nhân, có con cũng chẳng có gì lạ?”

“Con!” Bố Mẽ tức đỏ mặt, ông hít một hơi thật sâu, quát, “Con nghĩ có thai là áp chế được bố à? Con đi bỏ đứa bé này đi!”

“Bác muốn phá hủy con của cháu à?”

Giọng Tiêu Cố đột nhiên vang lên, Mẽ Tinh bối rối, nhìn theo hướng âm thanh phát ra.

Tiêu Cố đứng ngược sáng, đi tới.

Anh mặc âu phục.

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51

Đây là lần đầu tiên Mẽ Tinh thấy Tiêu Cố mặc trang phục nghiêm chỉnh như vậy, cả người tây trang đen, cực đẹp trai... nhưng cũng giống xã hội đen.

Cô ngây ngốc trong chốc lát, rồi tỉnh con mơ đi tới cạnh Tiêu Cố, ngẩng đầu nhìn anh: “Sao anh lại ở đây?”, ăn mặc lại như thế.

Tiêu Cố nhìn kĩ cô một lần, như để xác định xem cô có bị thương không: “Em không sao chứ?”

Mẽ Tinh lắc đầu, Tiêu Cố khẽ cười như thở phào nhẹ nhõm, vuốt ve mái tóc mềm mại của cô.

Bố Mẽ kéo vai Mẽ Tinh, cau mày hỏi: “Người này là ai thế?”

Con người Mẽ Tinh động đậy, đáp: “Là bố của đứa trẻ trong bụng con ạ.”

Tiêu Cố bình tĩnh nhìn cô, chưa nói, mặt bố mẹ Mẽ cứng lại.

Bố Mẽ kéo Mẽ Tinh ra đằng sau, rồi bước lên trước một bước, nhìn Tiêu Cố hỏi: “Cháu là con trai Cố Niệm à?”

Tiêu Cố nói: “Vâng ạ.”

Bố Mẽ cười lạnh, trong giọng nói mang theo sự đùa cợt chế giễu: “Cố Niệm dạy con trai như thế à? Không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, cũng không biết liêm sỉ.”

Lông mày Tiêu Cố nín lại, Mẽ Tinh đã không nhịn được mà sấn sổ: “Bố à, di Cố đã qua đời rồi, bố không tích nổi chút khẩu đức à!”

Khóe miệng bố Mẽ giật giật, nuốt lời định nói vào trong họng.

Cố Niệm và ông có chút giao tình. Bà ấy là người học rộng, hiểu lễ nghĩa, dịu dàng động lòng người. Nhiều người đồng trang lứa với họ rất quý mến bà ấy.

Khi đó vì muốn chiếm được nụ cười của bà ấy, bao nhiêu cậu ấm hao tổn tâm tư, nhưng ai ngờ, Cố Niệm sẽ chạy trốn cùng một người đàn ông lỗ mãng. Cố lão gia vì quá tức giận, nên đã buông lời muốn đoạn tuyệt với Cố Niệm.

Cuối cùng quan hệ giữa Cố Niệm và Cố gia không đổ vỡ, không ai biết điều này, nhưng từ đó về sau, không ai còn thấy Cố Niệm nữa.

Không nghĩ rằng đã qua nhiều năm, một lần nghe được tin tức của người xưa, thì đã là tin báo tử.

Đáy lòng bố Mẽ dâng lên sự xúc động, nét mặt mẹ Mẽ cũng toát ra vẻ buồn rầu. Bà và Cố Niệm giao tình không coi là sâu đậm, nhưng trong lòng bà luôn khâm phục Cố Niệm. Cuộc đời của bọn họ, đừng nói gì đến yêu đương tự do, ngay cả hôn nhân cũng do người lớn làm chủ, khi đó, bà nghe tin Cố

Niệm bỏ nhà đến thành phố A, không những kinh ngạc, mà còn mơ ước mình cũng có dũng khí như vậy.

Cho đến khi bà biết tin Mễ Tĩnh đào hôn, tâm trạng bà rất phức tạp, bà thấy phảng phất trên người con gái mình có bóng dáng Cố Niệm năm ấy.

Bà còn hoài nghi, có lẽ do bà quá khâm phục Cố Niệm, nên mới gửi gắm vào Mễ Tĩnh, nuôi dưỡng cô trở nên thế này.

Trong hành lang yên ắng một lúc, bố Mễ tức giận nói: “Cậu đi ra đây với tôi.”

Lời này ông nói với Tiêu Cố. Tiêu Cố vỗ đầu Mễ Tĩnh như trấn an, rồi đi theo ông ra chỗ khác. Mễ Tĩnh thấy hai tên mặc đồ đen cũng đi theo, giật mình trong lòng: “Xi, đây là bệnh viện, mấy anh vẫn mình một chút đi!” Ba chọi một, nhìn thế nào cũng là Tiêu Cố chịu thiệt!

Mẹ Mễ kéo tay Mễ Tĩnh, nói với cô: “Chuyện của đàn ông cứ để bọn họ nói, con đứng đây đợi cho mẹ.”

Mễ Tĩnh lộ mặt nhăn nhó, người bị đánh không phải người đàn ông của mẹ, mẹ không xót là đúng rồi.

Mẹ Mễ kéo cô ngồi xuống, nhìn cô hỏi: “Con trai đi Cố tên là gì?”

Mễ Tĩnh nói: “Tiêu Cố, chữ 'Cố' trong 'không quay đầu'.”

Cô vẫn nhớ rõ, Tiêu Cố đã nói với cô như thế.

Mâu quang mẹ Mễ khẽ động, bà hơi trầm mặc, xoa đầu Mễ Tĩnh nói: “Nói cho mẹ nghe đi, cậu ấy là người thế nào.”

Nói đến việc khen ngợi bạn trai của mình, Mễ Tĩnh lập tức tinh tảo tinh thần: “Anh ấy nấu ăn cực ngon, con kể cho mẹ này, Úc thị còn không mời được anh ấy đâu!”

Mẹ Mễ thấy đáng vẻ con gái, bật cười: “Cậu ấy là đầu bếp à?”

“Cũng không hẳn, dù anh ấy học nấu ăn ở Pháp, nhưng khi về anh ấy lại tiếp quản tiệm Xuyến Xuyến của bố, mẹ không biết đâu, việc buôn bán trong tiệm rất tốt, gần đây còn mở chi nhánh mới nữa!”

Mẹ Mễ cười hỏi: “Còn gì không?”

“Còn có... à, thành tích của anh ấy cực tốt, anh ấy tốt nghiệp Đại học Hoàng gia, là sinh viên xuất sắc, nói tiếng Anh còn lưu loát hơn con.” Mễ Tĩnh không biết nghĩ gì mà cười haha.

Mẹ Mễ trầm ngâm rồi hỏi: “Cậu ấy đối tốt với con không?”

“Đương nhiên rồi ạ!” Mễ Tĩnh quay đầu nhìn mẹ, cầm tay bà, nói, “Mẹ, mẹ yên tâm đi, anh ấy đối xử rất tốt với con, anh ấy chịu được tính cách của con, lại còn đẹp trai nữa!”

Cô không tin, bằng gương mặt đẹp trai ngồi ngồi kia, Tiêu Cố không thuyết phục được mẹ cô.

Mẹ Mễ cúi đầu cười, không nói gì. Con gái bà tính cách ra sao, bà rõ nhất, Mễ Tĩnh dù lớn rồi nhưng vẫn chưa trưởng thành, rất trẻ con, không phải người nào cũng chịu được.

Nếu Mễ Tĩnh có thể ở chung với cậu ấy lâu như thế, thể hiện cậu ấy có đủ kiên trì để bao dung cho Mễ Tĩnh.

Nhưng không biết, sự kiên trì này có thể đến bao giờ.

Bà nghĩ đến đây, kéo tay Mễ Tĩnh khuyên bảo: “Tĩnh Tĩnh, mẹ không ép con gả cho người con không yêu, nhưng nếu con thực sự muốn lâu dài với Tiêu Cố, con không thể cứ tùy hứng như thế, mọi việc trước khi làm hãy nghĩ cho đối phương đã.”

Mễ Tĩnh gật đầu đáp: “Con biết rồi ạ.”

Ở bên kia, bố Mễ và Tiêu Cố đang nói chuyện với tư cách hai người đàn ông.

Bố Mễ nhìn Tiêu Cố, ánh mắt chứa sự trào phúng: “Tiêu tiên sinh có phải luôn tùy tiện thế không? Quen ai hai, ba tháng đã lên giường?”

Tiêu Cố mím môi mông, nhìn ông, đáp: “Trước khi kết hôn mà đã phát triển đến bước này, đúng là do cháu thiếu suy nghĩ, nhưng cháu sẽ chịu trách nhiệm hoàn toàn với hành vi của mình, nếu bác đồng ý, cháu có thể đưa Mễ Tĩnh đi đăng ký ngay chiều nay.” Bố Mễ bật cười: “Há miệng chờ sung hay thế nhỉ, bình thường vẫn thế à?”

Tiêu Cố cup mắt: “Dù bác có tin hay không, cháu vẫn nói, Mễ Tĩnh là người phụ nữ duy nhất của cháu.”

Bố Mễ trầm mặc nhìn anh, rồi nói: “Chuyện này không còn cách nào kiểm chứng được, mặc kệ cậu nói thế nào, tôi sẽ không gả con gái cho người phóng túng như cậu. Không biết Mễ Tĩnh đã nói cho cậu nghe chưa, nó có hôn ước với Tổng gia.”

Tiêu Cố đáp: “Hôm nay cháu tới đây để chào hỏi bác một tiếng, bây giờ cháu đã đến tuổi lập gia đình. Ông ngoại cháu mời bác và dì Mễ đến nhà cháu một chuyến, để sắp xếp hôn sự của cháu và Mễ Tĩnh ạ.”

Bố Mễ híp mắt, bình tĩnh nhìn anh. Tiêu Cố nói: “Cháu biết, bác muốn lập hôn ước giữa Mễ Tĩnh và Tổng gia để tìm cho cô ấy một người có thể xử lý công việc của Mễ thị, cháu có thể gánh vác được.”

Bố Mễ trầm mặc hồi lâu rồi nói: “Vậy thì sao? Lão Tam Tổng gia chúng tôi cũng là thanh niên tuấn kiệt, tài năng xuất chúng, ngay cả mặt mũi cũng không thua gì cậu, cậu có gì tốt hơn nó, để tôi chọn cậu mà không chọn nó?”

Tiêu Cố hơi mím môi, khẽ cười: “Cháu tốt hơn cậu ấy ở một điểm, cháu yêu Mễ Tĩnh.”

Mễ Tĩnh vẫn ngồi trên ghế với mẹ, lo lắng cho Tiêu Cố. Nghe được tiếng bước chân, cô lập tức đứng lên, thấy Tiêu Cố chậm rãi đi tới.

Cô chạy thật nhanh, kéo Tiêu Cố quan sát một lượt: “Bố em không đánh anh chứ?”

Tiêu Cố mím môi: “Bố em đánh được anh à?”

Mễ Tĩnh nhìn gương mặt rầm thối của anh, nhin không được ném cho anh một ánh mắt của vợ nhỏ.

Bố Mễ đi qua hai người đang liếc mắt đưa tình, trầm giọng nói: “Đi thôi.”

Mễ Tĩnh lập tức nín tay Tiêu Cố, nhích lại gần anh. Tiêu Cố cười nhìn cô, xoa đầu cô: “Đi đến Cố gia.”

“Cố gia á?” Mễ Tĩnh nghi hoặc nhìn anh.

“Ừ.” Tiêu Cố chỉ gật đầu, không giải thích gì nhiều. Mễ Tĩnh còn đang mông lung như trong sương mù, đã bị anh kéo đi.

Xe Cố gia và xe Mễ gia đều đỗ ở dưới bệnh viện, Tiêu Cố kéo Mễ Tĩnh định để cô ngồi xe của mình nhưng bị bố Mễ cản lại. Ông nhìn Mễ Tĩnh, vẫn là khuôn mặt đen sì: “Con ngồi xe của nhà đi.”

Mễ Tĩnh ôm lấy Tiêu Cố không muốn buông, bố Mễ nhìn cô như thế, cảm thấy muốn ném luôn cái mặt mo này đi.

Tiêu Cố cười, nhẹ nhàng nắm tay Mễ Tĩnh: “Bác Mễ, bác cứ yên tâm, cháu sẽ không đưa Mễ Tĩnh đi trốn đâu.”

Bố Mễ vẫn cố ý không cho, mẹ Mễ không nỡ, cản bố Mễ lại: “Được rồi, thanh niên người ta nói lời yêu đương, ông cũng đừng tham gia náo nhiệt.”

Bố Mễ giật khóc mắt, bị nhét vào trong xe.

Tiêu Cố để Mễ Tĩnh lên xe trước rồi mới đến mình.

Sau khi cửa xe đóng lại, anh mới lộ ra vẻ mệt mỏi, dùng tay dè huyết thái dương. Mễ Tĩnh thấy thế, giúp anh xoa bóp: “Anh làm sao thế, mệt lắm à?”

“Ừ...” Tiêu Cố tiện miệng nói, nhưng lại nhớ ra, nghiêng đầu hỏi cô, “Em thực sự mang thai à?”

Mễ Tĩnh cười haha, biểu cảm giảo hoạt. Cô hạ giọng, thì thầm bên tai Tiêu Cố: “Dĩ nhiên không phải rồi, em mua chuộc bác sĩ, để cô ấy giúp em nói dối, có thông minh không?”

Tiêu Cố mở to mắt, nhìn cô ngẫm nghĩ, rồi gõ vào trán cô.

Mễ Tĩnh che trán, hỏi Tiêu Cố: “Sao tự nhiên hôm nay anh lại xuất hiện ở bệnh viện?”

Tiêu Cố nói: “Không phải trùng hợp đâu, anh nhờ người ta hỏi thăm tin tức.”

“À, “ Mễ Tĩnh gật đầu, lại bắt đầu tính sổ, “Hôm nay em ở bệnh viện, khó lắm mới tìm được cơ hội gọi điện cho anh, anh lại tắt điện thoại, nói đi, vì sao tắt máy, có phải muốn thẳng tay vứt bỏ em không?”

Tiêu Cố nghe cô nói vậy, móc điện thoại ra, ấn một cái, màn hình không lên.

“Hết pin.” anh tìm ở trên xe một cục sạc, cắm vào điện thoại, tiện tay dè nút mở máy, “Chiều hôm qua sau khi anh đến thành phố C vẫn bận rộn đến tận bây giờ, chưa ngủ phút nào, sao rảnh đến nỗi đi xem điện thoại chứ.”

Sau khi khởi động lại điện thoại, quả nhiên hiện ra hai cuộc gọi nhớ. Mễ Tĩnh nhìn màn hình, nói: “Chính là số của vị bác sĩ kia, em mượn điện thoại đi ấy gọi cho anh, đi ấy tốt thật.”

Cô nói xong, lấy điện thoại Tiêu Cố, bắt đầu viết tin nhắn: “Lại nói tiếp, vừa nãy không có cơ hội cảm ơn đi ấy, bây giờ gửi tin nhắn mới được.”

Cô gửi tin nhắn cảm ơn, chưa bao lâu, bác sĩ Từ đã trả lời.

Mẽ Tình nhìn tin nhắn di gửi, tay cứng đờ, điện thoại rơi thẳng xuống.

“Sao thế?” Tiêu Cố nghi ngờ nhìn cô, nhặt điện thoại lên.

Cuộc đối thoại trên màn hình đập vào mắt.

“Không cần cảm ơn đâu, di đâu có giúp cháu, cháu mang thai thật mà.”

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52

Động tác nhặt điện thoại của Tiêu Cố khựng lại, rồi anh ung dung để sang một bên.

Không khí yên lặng trong xe hơi nện nề, Tiêu Cố nghiêng đầu nhìn Mẽ Tình xộc xệch trong gió, ho khan một tiếng rồi nói: “Nếu đã mang thai rồi, thì... đối mặt hiện thực đi!”

Mẽ Tình: “...”

Cô giật khóe miệng, bắt cánh tay Tiêu Cố: “Tiêu Cố, có phải anh có ý không?”

Khi cô và Tiêu Cố làm có sử dụng biện pháp an toàn, nhưng có lúc quá đột ngột, nên không kịp lo lắng mấy thứ này. Bây giờ nghĩ lại, nói không chừng Tiêu Cố đã sớm lập mưu.

Tiêu Cố bắt đầu cười, cảm thấy vô tội: “Đương nhiên không phải anh có ý, anh chưa hề nghĩ đến việc để em làm mẹ trước khi cưới. Nhưng có lúc, em cũng hiểu mà, không kim lòng nổi.”

Mẽ Tình: “...”

Cô không hiểu!

Tiêu Cố ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng vuốt tóc cô: “Nếu thật sự có con rồi thì làm hôn lễ sớm đi thôi, nếu không... em không mặc được áo cưới xinh đẹp rồi.”

Trong khoảng thời gian ngắn, Mẽ Tình không tiếp thu được ý kiến này, cô cau mày, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Tiêu Cố: “Mang thai rất khó! Sinh con rất đau!”

Cô là công chúa nhỏ, công chúa nhỏ không muốn sinh con!

Tiêu Cố cười khẽ một tiếng, nhìn cô nói: “Chịu đựng một chút, mười tháng qua rất mau, chúng ta chỉ sinh một đứa thôi có được không?”

“Bây giờ nói sinh một đứa, sau này nó lớn lên đòi em trai em gái thì sao?”

“Vậy thì nuôi chó mèo.” Tiêu Cố lạnh lợi nói.

Mẽ Tình thấy ý này rất tốt.

Tiêu Cố tiếp tục dỗ cô: “Tuy lúc mang thai rất vất vả, nhưng chờ khi đứa trẻ ra đời rồi, em sẽ được chơi đùa với nó.”

Mẽ Tình 'ah' t cái tiếng: “Em chơi hay ai chơi chứ.”

Tiêu Cố buồn bực cười, Mẽ Tình cảm giác được ngực anh khẽ động, ngược mắt lên nhìn: “Anh thích trẻ con lắm à?”

“Không thích.” Tiêu Cố không chút suy nghĩ mà trả lời, khóe miệng Mẽ Tình khẽ trễ xuống, lại nghe anh nói tiếp, “Nhưng đứa bé của chúng ta, anh có thể bắt đầu thích.”

“Haha, không phải miễn cưỡng, em có thể bỏ nó đi.” Mẽ Tình lườm anh.

“Em thử xem.” Tiêu Cố nghiêm túc hơn, nói xong, lại hạ giọng, “Đừng nói lời như thế, con nghe được đấy.”

“Thật á?” Mẽ Tình ngạc nhiên, lại ho nhẹ, “Anh nói dối! Đứa bé bây giờ còn chưa thành hình!”

Tiêu Cố cười nói: “Nói chung nếu mẹ nói những lời như thế, đứa bé sẽ rất buồn.”

Mề Tinh khinh thường quệt môi, nhưng không nói gì nữa.

Đứa bé này dù ngoài dự liệu của cô, nhưng bây giờ lại có, như một viên thuốc an thần với cô. Cô tin rằng bố cô sẽ không bắt cô phá nó đi, có sự ràng buộc của đứa trẻ, chuyện của cô và Tiêu Cố đã được định sẵn. Bây giờ cô có muốn gả vào Tống gia, Tống gia cũng sẽ không chứa một đứa con mang thai con người khác.

“Bác sĩ đã kê thuốc cho em chưa?” Tiêu Cố nghĩ đến việc này, hỏi

Mề Tinh nói: “À, có rồi, may mà vừa này không ném đi.” cô lấy từ túi xách ra đồng thuốc bác sĩ Từ kê cho, một ít vitamin B11 và một ít canxi.

Tiêu Cố cầm thuốc nhìn một lúc, thả lại trong túi: “Mỗi ngày nhớ uống thuốc đúng giờ, ba tháng đầu đứa bé chưa ổn định, em phải cẩn thận đó.”

Mề Tinh nói: “À, anh học rộng hiểu sâu thật, bác sĩ Tiêu.”

Tiêu Cố nhin không được néo mặt cô, khóe miệng treo một nụ cười yếu ớt.

Tài xế ngồi trước nhìn cặp uyên ương liếc mắt đưa tình, lái thẳng xe về nhà.

Tiêu Cố xuống xe trước, rồi vòng sang bên kia mở cửa xe Mề Tinh, dắt cô ra. Mề Tinh cao ngạo khoác cánh tay anh, cười: “Tiêu công công, bởi ai gia vào nhà.”

Tiêu Cố: “...”

Sao từ trước anh không phát hiện ra công chúa nhỏ đáng yêu như thế.

Bố Mề đi đằng trước nhìn hai người, nhin không được mà mắng: “Bọn thần kinh!”

Mẹ Mề: “...”

Tiêu Cố nhú mày với Mề Tinh, đáng vẻ như cười như không. Mề Tinh 'hừ' một tiếng: “Có thần kinh cũng tại anh í!”

Tiêu Cố cười cầm tay cô, mười ngón tay đan vào nhau, cùng nhau vào nhà.

Bố Mề và mẹ Mề vào bàn việc gia đình, người giúp việc Cố gia đã sớm đứng ở cửa, bây giờ đang nhiệt tình mời họ vào nhà.

Hôm nay người Cố gia tới rất đông đủ, ngoại trừ Cố lão gia tự mình chủ trì, mấy đứa nhỏ cũng tới, Cố Tín cũng ở đây.

Mề Tinh ngạc nhiên nhìn Cố Tín, theo Tiêu Cố vào trong.

“Chị họ.” Cố Tín như cười như không gọi cô. Mề Tinh chịu không nổi, quay mặt đi.

Cố lão gia đang tiếp bố mẹ Mề, Mề Tinh lặng lẽ hỏi Cố Tín ngồi bên: “Sao cả cậu cũng tới thế?”

Cố Tín cũng lặng lẽ đáp lại cô: “Em tới giúp đỡ anh họ lâm trận, chị không thấy bọn họ đều ở cùng một phe à?”

Cậu nói thế, Mề Tinh đành xem xét lại người trong phòng.

Cố lão gia có ba con trai một con gái, hôm nay mấy chú bác không tới, nhưng con gái tới đông đủ. Không chỉ có Cố Trần Cố Bảo, mà Cố Miện con trưởng cũng có mặt. Mề Tinh phân tích thật nhanh dòng họ Cố, Cố Trần Cố Bảo tuy có giữ chức vụ ở Cố thị, nhưng người giữ quyền quản lý là Cố Miện.

Tiêu Cố đột nhiên về nhà, đối với họ chắc chắn có khúc mắc. Cố Miện không thể cùng phe với họ, Cố Trần Cố Bảo coi như là trung lập, tranh thủ lôi kéo còn có thể dụ được...

“Đang nghĩ gì thế?” Tiêu Cố hỏi.

Mề Tinh bật thốt: “Cửu Long đoạt châu.”

Tiêu Cố ngạc nhiên rồi cúi đầu cười khẽ, anh hiểu cô muốn nói gì.

“Không cần lo lắng, từ hôm qua đến hôm nay, tình huống nào cần nắm giữ anh đều biết.” Tiêu Cố kéo cô đi tới chỗ Cố lão gia, gọi, “Ông ngoại.” Mề Tinh cũng theo đuôi, ngọt ngào gọi: “Cháu chào ông ạ.”

Lông mi bố Mề rung rung: “Người còn chưa gả, gọi vậy bực cái gì thế?”

Ông ngoại Cố nghe rất vui tai: “Đều là chuyện sớm muộn cả.” Ông đứng dậy, nhìn Mề Tinh hỏi, “Ông nghe nói cháu có thai rồi?”

“Vâng ạ.” Mẹ Tinh trả lời, giọng chắc nịch, bố Mẹ hừ lạnh.

Cố lão gia quay lại, nhìn bố Mẹ nói: “Nếu đã có con thì việc này phải làm sớm một chút, đỡ bị người đời chê cười.”

Bố Mẹ định đáp, bây giờ cũng bị chê cười đủ rồi, nhưng Cố lão gia là bậc trưởng bối, ông không thể không biết sợ như vậy, đành nói: “Đứa bé này cháu không còn gì phải nói, nhưng nhà cháu và có hôn ước với Tống gia, cháu không có mặt mũi nào để đi gặp họ.”

Tiêu Cố nói: “Chuyện này cháu sẽ đi nói rõ ràng với họ.”

Bố Mẹ cười lạnh: “Vậy thì tốt, nếu Tống gia không làm tới cùng chuyện này, bác sẽ suy nghĩ chuyện hai đứa kết hôn.”

“Bác Mẹ cứ yên tâm, cháu sẽ xử lý tốt.”

Bố Mẹ mỉm cười, dáng vẻ chờ kết quả thế nào.

Cố lão gia nói: “Ta biết Mẹ thị và xí nghiệp Tống thị có quan hệ làm ăn, chuyện này quả thật hơn tôn thương hòa khí. Nhưng Tiêu Cố đã gây họa, cứ để nó giải quyết.” ông nói tới đây, chuyển đề tài, “Bây giờ Tiêu Cố đã đến Cố thị làm việc, về sau có hợp tác với Mẹ thị cũng tiện hơn nhiều.”

Đây là đang ném cành ôliu cho Mẹ gia, tuy bố Mẹ không biết địa vị Cố thị trên thương trường, nhưng Cố lão gia đã xuống nước này, ông đương nhiên không từ chối, “Nếu có hạng mục hợp tác nào tốt, cháu rất vui lòng được hợp tác cùng Cố thị.”

Cố lão gia cười, nói với mọi người: “Bữa trưa đã chuẩn bị xong, mọi người cùng đi ăn thôi.”

Tất cả mọi người đều đi về phía nhà ăn, bữa trưa cho đại gia đình được chuẩn bị phong phú.

Trên bàn cơm, người lớn rảnh rỗi nói chuyện phiếm vài câu, cũng không buồn chán lắm. Nhưng đang ăn thì một người đàn ông trung niên vội vã xông vào, thấy Cố Tín, lập tức quát tháo: “Thằng nhóc kia, còn có mặt mũi quay về nữa à? Còn ăn cơm nữa?”

Cố Tín: “...”

Sao bố cậu lại biết chuyện thế này?

Con cháu họ Cố đều xem kịch vui, Cố lão gia ho khan, nhìn bố Cố Tín: “Ồn ào cái gì? Không thấy có khách à?”

Bố Cố Tín nhìn lướt qua bố mẹ Mẹ, chào hỏi một tiếng.

“Con trai!” Lại một người phụ nữ bước vào, hấp tấp đi về phía Cố Tín, “Cuối cùng con cũng về rồi? Mẹ cứ tưởng con không thèm quan tâm đến mẹ nữa.”

“Haha, sao lại nghĩ vậy.” Cố Tín ôm mẹ, lại chỉ vào Tiêu Cố, nói, “Mẹ, nhìn xem đây là ai?”

Mẹ Cố Tín đã nghe phong thanh Tiêu Cố trở về, bây giờ nhìn thấy anh, trăm mối cảm xúc rối bời, con mắt đỏ lên: “Đây không phải cháu ngoại đáng yêu của di sao? Đúng là càng lớn càng đẹp trai.”

Tiêu Cố cũng đứng lên, ôm mẹ Cố Tín: “Di út.”

Mẹ Tinh vội nhìn đi út mấy lần, đây là người năm đó đeo tai thỏ cho Tiêu Cố! Má ơi!

“Được rồi được rồi, mọi người ngồi ăn đi, có chuyện gì lát nữa nói.”

Cố lão gia lên tiếng, bố mẹ Cố Tín nhanh chóng tìm chỗ ngồi xuống, cùng ăn cơm.

Sau khi ăn trưa xong, bố Cố Tín kéo cậu sang một bên, định dạy dỗ con trai một chút. Mẹ Tinh và Tiêu Cố đứng cạnh cửa sổ, nín cười: “Cố Tín với anh đúng là chân ái, vì giữ thể diện cho anh mà liều mạng quay về.”

Tiêu Cố nói: “Mọi người không thích Cố Tín theo đuổi âm nhạc.”

“À.” Mẹ Tinh gật đầu, ngược mắt nhìn anh, khóe miệng hơi nhếch lên. “Vậy còn anh? Anj cũng không để ý đến gia đình à?”

Tiêu Cố trầm mặc một hồi, nói: “Trước kia không phải em từng hỏi vì sao anh du học ở nước ngoài à? Khi đó mẹ anh vừa qua đời, ông ngoại muốn để anh về thành phố C, anh không muốn. Anh sợ họ tới tìm anh, anh liền ra nước ngoài luôn.”

Con người Mẹ Tinh mờ mịt: “À.” Cô từng nghĩ anh không thích sống vì gia đình, không thích thành phố C. Lòng cô hơi khó chịu, im lặng một lúc, cô nói: “Xin lỗi anh, rõ ràng anh không thích thành phố C, nhưng vì em mà anh không thể không đến đây.”

Tiêu Cố quay người nhìn cô, con người đen thẳm, thâm thúy: “Anh không thích thành phố C, nhưng anh thích thành phố có em.”

Mẽ Tình ngẩn ra, trong lòng như có nai con nhảy loạn.

“Em biết vì sao anh tên là Tiêu Cố không?”

Mẽ Tình trừng mắt nhìn cô: “Không phải vì bố anh họ Tiêu mẹ anh họ Cố à?”

Tiêu Cố cười nhạt: “Đó chỉ là một phần.”

“Còn lại là vì sao?”

“Mẹ anh nói, mẹ gả cho bố anh, không thể quay đầu.” Tiêu Cố nắm chặt tay Mẽ Tình, nhìn cô nói, “Anh cũng vậy.”

Yêu em, không thể quay đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53

Nhìn gương mặt đẹp trai của Tiêu Cố, Mẽ Tình không thể chống đỡ được.

Gò má của cô hơi nóng lên, cô ho nhẹ, cố ý xuyên tác ý của anh để đánh trống lảng: “Anh cũng đến tuổi lập gia đình rồi á?”

Tiêu Cố cười gât đầu, mỗi cử động nhỏ toàn là cung chiêu.

Một đôi tình nhân đứng trước cửa sổ oanh oanh yến yến, bố Mẽ đi tới, lạnh mặt nhìn hai người: “Được rồi, đứng đây làm trò này để người ta ghét cho, về nhà thôi.”

Mẽ Tình nghe xong lại ôm tay Tiêu Cố, bố Mẽ cau mày, nói: “Sao, con vẫn muốn ý ra ở đây à?”

Tiêu Cố khoác hông Mẽ Tình, nhìn bố Mẽ nói: “Bây giờ cô ấy mang thai con của con, đứng ra phải ở với con.”

“Ở lại với cậu á?” bố Mẽ bật cười, “Cậu giải quyết xong chuyện Tống gia đi rồi hãy nói, bây giờ nó ở lại nhà họ Cố, không danh không phận để làm gì?”

Tiêu Cố hơi nhếch môi, trầm mặc, quay đầu nhìn Mẽ Tình: “Vậy em cứ về nhà trước đã, anh sẽ đến đón em sớm thôi.”

Mẽ Tình phỏng mang trợn má, giọng bất mãn: “Rất nhanh là bao lâu?”

Tiêu Cố cười nói: “Hai ngày thôi, em chăm sóc bản thân cho tốt, nhớ uống thuốc đúng giờ.”

“Vâng...” Mẽ Tình vừa nói đã bị bố kéo đi.

Sau khi về nhà, Mẽ Tình cuối cùng cũng được trả SIM điện thoại, cô lắp SIM vào máy, phát hiện trong phòng cũng có wifi. Cô muốn gọi cho Tiêu Cố nhưng lại sợ anh đang bận, nên lại thôi.

Xế chiều, Hoắc Lệ lại tới. Lần này, cô ấy không bị bố Mẽ chặn lại, mà lên tầng tìm Mẽ Tình.

Di Minh cầm chút bánh trái hoa quả vào cho các cô, hai người trong phòng tâm sự.

Hoắc Lệ xúc một miếng bánh gato, như muốn nói lại lời: “Tớ nghe nói, cậu đang mang thai à?”

Mẽ Tình sắc táo, lấy tay che miệng, giương mắt nhìn cô: “Cậu nghe ở đâu thế? Sao phát tán nhanh thế này?”

Hoắc Lệ cười nói: “Mấy chuyện này sao giữ bí mật được, hơn nữa hôm nay em tới Cố gia, ồn ào như thế.”

“Con của người tớ gặp hôm Giáng sinh à?”

“Ừ.”

Hoắc Lệ suy nghĩ miên man: “Trước kia tớ không nghĩ anh ấy là con trai di Cố, bây giờ anh ấy về Cố gia rồi, Cố gia sẽ có nhiều biến động đây!”

Mẽ Tình hơi lo lắng vì việc này. Hôm nay ở trên xe, nhìn dáng vẻ mặt mũi của Tiêu Cố, đoán chừng người Cố gia không phải ai cũng hoan nghênh anh.

“Nhưng cái này cậu đừng quan tâm, cậu cứ tập trung dưỡng thai đi!” Hoắc Lệ thấy Mễ Tinh nhú mày, chủ động đổi chủ đề, “Bây giờ việc đã đến lúc này, chủ Mễ sẽ không ép cậu gả cho Tống gia nữa. Hôn sự của cậu và Tiêu Cố khi nào cử hành?”

Nói đến hôn sự, Mễ Tinh hơi ngượng: “Cũng nhanh thôi, nếu không... lộ rõ bụng cũng không tốt.”

Hoắc Lệ nhìn cô, cười nói: “Mới đầu tớ nghe tin cậu mang thai, còn tưởng cậu giả vờ, không ngờ là thật.” “Cậu có thấy tớ hơi to gan không?” Mễ Tinh cắn miếng táo nhỏ, cũng cười, “Khi nào tiến hành hôn lễ, cậu làm phù dâu cho tớ nha.”

“Được.” Hoắc Lệ đáp ứng ngay, đôi mắt lại thêm mờ mịt, “Hôn lễ các cậu có mời Chu Nghi Nhiên không?”

“Có chứ!” Mễ Tinh nói xong, như hiểu được Hoắc Lệ đang lo lắng cái gì, giả vờ thoải mái mà cười, “Tớ và cậu ấy chỉ là bạn bè bình thường, gặp nhau cũng chẳng có gì lúng túng. Nhưng cậu này, thích thì phải giữ thật chặt, tớ thấy dưới Weibo cậu ấy ngày nào cũng có fan nữ gọi 'nam thần' đấy.”

Hoắc Lệ bật cười: “Thì ra cậu vẫn lên xem weibo cậu ấy à?”

Mễ Tinh ngẫm nghĩ, hạ giọng nói: “Cậu có nhớ tiệc rượu mừng sinh nhật mẹ cậu năm xưa, tớ bị chó to nhà cậu dọa sợ không?”

Hoắc Lệ gật đầu: “Ký ức vẫn còn đó, bởi vì chuyện này mà tớ bị mẹ mắng nửa tháng trời.”

Mễ Tinh cười haha: “Khi đó có một cậu bé đeo tai thỏ đến giúp tớ đuổi chó đi, tớ cứ nghĩ là Chu Nghi Nhiên, sau đó mới biết, là Tiêu Cố.”

Hoắc Lệ ngạc nhiên, nhìn cô vẻ khó tin: “Tiêu Cố ở đó sao?”

Mễ Tinh gật đầu: “Anh ấy chỉ đến thành phố C một lần duy nhất đó.”

Hoắc Lệ bối rối một lúc rồi cúi đầu cười: “Hai người các cậu đúng là duyên phận trời định trước.” Cô nói đến đây dừng lại, nhìn Mễ Tinh, “Cậu vì chuyện đó mới có thiện ý với Chu Nghi Nhiên à?”

“Ừ, tình cảm đó cũng dễ hiểu thôi, mỗi cô gái đều mong được gả cho một anh hùng.”

“Không, tớ không...”

“Chắc.”

Hai người trò chuyện đến khi mặt trời xuống núi. Hoắc Lệ đứng dậy tạm biệt, Mễ Tinh vốn định giữ bạn ở lại ăn cơm tối nhưng lại bị từ chối khéo: “Hôm nay tớ có hẹn rồi, mai mọi người có buổi tụ tập nho nhỏ, cậu có muốn đi không?”

Mễ Tinh lúc đầu không muốn chạy lăng xăng khắp nơi, nhưng nghĩ đến buổi tụ tập có Cố Trần Cố Bảo, cô muốn gặp hai người đó biết bao, lập tức đồng ý: “Được, lúc đó nhớ gọi tớ nhé.”

Hoắc Lệ gật đầu, rời khỏi Mễ gia.

Buổi tối sau khi ăn cơm xong, Mễ Tinh về phòng. Cô tắm rửa xong, thấy thời gian không còn sớm, leo lên giường gửi một tin nhắn Wechat cho Tiêu Cố: “Ăn cơm chưa~”

Tiêu Cố nhắn lại một tin nhắn thoại: “Anh đang chuẩn bị ăn.”

Giọng nói của anh làm Mễ Tinh khá thỏa mãn, cô nghe đi nghe lại mấy lần, rồi bặm miệng viết tin nhắn mới: “Vâng, anh vất vả quá đi, em sắp đi ngủ rồi.”

Tiêu Cố lại gửi tiếp tin nhắn thoại, chỉ có bốn giây, Mễ Tinh mở ra, giọng nói trầm thấp dễ nghe mang theo ý cười truyền tới: “Em gửi tin nhắn thoại sang đây, anh muốn nghe giọng em.”

Mễ Tinh ngẫm nghĩ, vẫn gửi tin nhắn văn bản: “Muốn nghe giọng công chúa nhỏ thì nói 'Ngủ ngon, công chúa nhỏ' đi.”

Cô nhắn xong lại gửi thêm: “Phải cực thâm tình í.”

Một lát sau, Tiêu Cố gửi thoại mới, chỉ có hai giây: “Ngủ ngon, công chúa nhỏ.”

Lòng Mễ Tinh nhảy dựng lên với tần suất cực nhanh, âm thanh Tiêu Cố dù chỉ nhỏ xíu thôi cũng đủ làm rối loạn hô hấp của cô.

Cô tự xoa xoa ngực, húng hắng hai tiếng, rồi gửi tin nhắn thoại: “Giọng nghe là lời như thế, có phải muốn quyến rũ em không?”

Tiêu Cố mỉm cười: “Thành công rồi à?”

“Hừ, còn không mau qua đây thị tẩm.”

“Ngày mai anh sẽ đi gặp Tống Nam Xuyên.”

Tổng Nam Xuyên, là vị hôn phu mà cô không nhớ tên, cũng là cậu ba được Tổng gia coi trọng nhất.

Mễ Tinh không muốn nói nhiều về người này, hơn nữa, cô thấy Tiêu Cố ra tay nhất định sẽ không có vấn đề, hỏi sang cái khác: “Anh đến thành phố C, Cầu Đàn ở đâu?”

Tiêu Cố nói: “Thiên Thiên tạm ở nhà hàng xóm, ông ngoại định để anh quản lí chi nhánh công ty ở thành phố A, mấy ngày nữa là được về rồi.”

“Vâng.” Mễ Tinh gật đầu, có thể tiếp tục lẩn lộn ở thành phố A với Tiêu Cố cũng là chuyện tốt.

“Anh đi ăn cơm đã, em nghỉ ngơi sớm đi, nhớ uống thuốc nhé.”

Nghe được hai chữ 'uống thuốc', Mễ Tinh trở nên to gan: “Biết rồi bác sĩ Tiêu, anh nói ba lần rồi.”

Tiêu Cố gửi icon cười sang rồi out khỏi Wechat.

Mễ Tinh lưu câu 'Ngủ ngon, công chúa nhỏ' Tiêu Cố nói lại rồi đeo tai nghe, nghe như nhạc ru ngủ.

Đêm nay cô ngủ ngon hơn đêm trước nhiều, một giấc mơ cũng không có, ngủ một giấc tới tận hừng đông.

Bố Mễ đã đi làm, Mễ Tinh ăn sáng với mẹ, ngồi trong vườn hoa phơi nắng. Buổi trưa, Hoắc Lệ đến đón cô đi ăn uống, Mễ Tinh báo với mẹ rồi đi theo Hoắc Lệ.

Bữa trưa hôm nay vẫn ở nhà hàng bọn họ thường đến, Mễ Tinh nghĩ quả thật không sai, Cố Trần Cố Bảo cũng ở đây.

Chu Nghi Nhiên đã đến rồi.

Tuy Mễ Tinh từng nói với Hoắc Lệ rằng, cô và Chu Nghi Nhiên có gặp nhau cũng không thấy lúng túng, nhưng sự thật bây giờ, cô vẫn thấy hơi xấu hổ.

Cô cười với Chu Nghi Nhiên, rồi ngồi bên cạnh Hoắc Lệ. Có bồi bàn hỏi cô muốn uống gì không, cô ngẫm nghĩ rồi gọi một ly nước ấm.

Cố Trần nhìn cô, đôi lông mày tinh xảo hơn nhướn lên: “Có thai rồi đúng là khác xưa ha.”

Mễ Tinh cười haha: “Chị không biết đâu, bác sĩ Tiêu quản chặt lắm.”

Cố Trần bị lời nói của cô làm cho bật cười, Cố Bảo đến gần, vẻ hóng hót: “Ui chao, làm thế nào mà cậu lại yêu đương với Tiêu Cố? Hôm qua là lần đầu tiên tớ thấy anh ấy, ui, quả thật phải nói là cực đẹp trai, dễ dàng lừa được mấy cô nhóc như cậu.”

“Thôi đi, chỉ có em mới không biết ngại mà nói người ta lừa gạt gái trẻ thôi.” Cố Trần uống một hớp rượu, không chút lưu tình bóc mẽ em trai.

Cố Bảo bĩu môi nhìn chị, nói: “Em và Tiêu Cố không cùng một đẳng cấp, em xin thề, em chưa bao giờ lừa gạt Mễ Tinh.” Cố Trần mặc kệ em trai.

Chu Nghi Nhiên hồi lâu không nói chuyện, rót cuộc cũng mở miệng: “Nếu em đã mang thai, mấy buổi hội họp thể này đừng đi nhiều, cẩn thận một chút vẫn tốt.”

Lời này đương nhiên là nói với Mễ Tinh, Mễ Tinh cảm ơn một câu, lại quay nhìn Cố Trần: “Hôm nay em đến cũng vì muốn nhìn chị Cố Trần mà.”

Cố Trần nuốt thì sặc rượu, ho khan hai tiếng, nói với Mễ Tinh: “Chị hiểu lòng em mà, bao nhiêu năm giao tình của chúng ta, em đâu cần nói rõ. Đưa em trai nhà chị đây, không trông chờ gì nó, mặc dù chị có lòng nhưng vẫn phận con gái, trên thương trường không thể tránh khỏi chịu thiệt với đàn ông, hơn nữa, Cố Miện còn đang nhắm vào chị, chị ở công ty cũng không có bao nhiêu quyền lực đâu.”

Mấy lời này Cố Bảo nghe không lọt tai, cậu cau mày, muốn đòi lời giải thích: “Sao lại nói là không trông chờ gì? Lần sau có tiệc rượu, chị đừng kéo em đi uống hộ.”

“Chị cần em uống hộ à? Tửu lượng của em ít ỏi làm sao, haha.” Cố Trần cười trào phúng, “Chị để cho em đi, chẳng qua là có đàn ông giúp chị ngăn cản ong bướm thôi, hiểu không?”

Mễ Tinh rửa mắt nhìn hai chị em đấu võ mồm, chắc vì ánh mắt của cô cực nóng, nên sự chú ý của Cố Trần lại trở về trên người cô: “Tuy chị mới gặp Tiêu Cố một lần, nhưng trực giác của phụ nữ nói cho chị hay, anh ấy có thể đấu được với Cố Miện.”

Mễ Tinh nghe chị nói vậy, yên tâm hơn nhiều, Mễ Tinh đặt ly rượu đế cao xuống, nói: “Ông nội chỉ có một người con gái, thương nhất cũng là di ấy, năm đó di liệu mạng chạy đến thành phố A, chọc giận ông nội, ông nội còn muốn đoạn tuyệt quan hệ với di. Nhưng nhiều năm như vậy, ông đã hối hận rồi, ông muốn tìm di ấy về, kết quả là người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh.”

Con người Mễ Tinh tới lại, Cố Trần tiếp tục nói bên tai cô: “Từ năm mẹ Tiêu Cố qua đời, ông nội muốn đón Tiêu Cố về nhà, nhưng khi đó anh ấy chưa đồng ý, bây giờ tự anh ấy chạy về, coi như giải quyết được một nỗi lòng của ông nội, ông sẽ không bạc đãi anh ấy.”

Nói trên lí là như thế, nhưng Cố Miện đâu phải ngồi không, Mễ Tinh vẫn rất lo lắng. Cố Trần cầm trai rượu rót vào ly, cầm trong tay khế lắc: “Bác sĩ Tiêu nhà em đúng là đội lốt tổng giám đốc phúc hắc xấu xa đấy, Cố Miện chỉ có thể bắt nạt được chị thôi, trước mặt anh ấy không chiếm được lợi lộc gì

đầu.”

Cố Bảo nghe chị nói vậy, 'chậc' một tiếng: “Chị, sao tên Cố Miện lại bắt nạt chị? Chị nói đi, em giúp chị đánh anh ta một trận.”

Cố Trân phì cười: “Em xử lí tốt mấy hạng mục trong tay đi, đừng để chị đi dọn bãi chiến trường cho em là chị đã cảm ơn trời đất lắm rồi.”

Cố Bảo nghe xong, ầy cô một cái: “Quản lí Thắng Vũ Đỗ, em đã hẹn được rồi.” cậu vừa nói vừa lấy một tấm thẻ phòng trong túi ra, đặt lên bàn.

Cố Trân: “...”

Mễ Tinh cúi đầu, đưa tay che mắt.

Khi họ đang nói về Tiêu Cố, Cố Miện cũng nói về anh, nhưng đối tượng trùng hợp lại là Tam công tử Tổng gia Tổng Nam Xuyên.”Ông nội cũng thật hồ đồ, tự nhiên đem hẳn một chi nhánh công ty giao cho một tên đầu bếp quản lí.” Cố Miện đo đo cái gây, nhẹ nhàng đẩy bóng đi. Bóng không chui xuống lỗ, Tổng Nam Xuyên đứng cạnh cầm gây bi-a đi tới.

Áo vest của anh treo ở một bên, trên người chỉ mặc sơ mi trắng và áo ba lỗ, anh khom người điều chỉnh gây bi-a: “Tôi nghe nói Tiêu Cố tốt nghiệp Học viện Hoàng gia hệ Tài chính, khi chỉ có 20 tuổi.”

Cố Miện khinh thường: “Vậy thì sao chứ? Cuối cùng không phải vẫn đi làm đầu bếp à.” Nói đến đây, cậu không nhịn cười được, “Anh có biết cậu ta mở hai tiệm Xuyên xuyên không? Ông nội muốn biến chi nhánh công ty thành cửa hàng xuyên xuyên à?”

“Tôi thấy anh không nên coi thường anh ta đâu.” Tổng Nam Xuyên đẩy bóng vào lỗ, lại đến bên kia, nhắm một quả bóng khác.

Cố Miện trầm mặc rồi mỉm môi: “Mấy trò quỵến rũ con gái thì cũng được đấy.”

Tổng Nam Xuyên quay đầu nhìn, không nói gì.

Cố Miện thấy anh không tiếp lời, càng hăng hái: “Đại tiểu thư Mễ gia kia cũng là, rõ ràng có hôn ước với anh mà, còn lên giường với người đàn ông khác.”

Tổng Nam Xuyên thu gây bi-a lại, đứng thẳng bên cạnh bàn, còn chưa nói gì, giọng nói của người đàn ông khác đã xen vào: “Một người đàn ông như anh mà nói xấu sau lưng phụ nữ, quả đáng để tôi kính trọng.”

Cố Miện ngạc nhiên, quay người lại, quả nhiên thấy Tiêu Cố. Cậu nhú mày hỏi: “Sao anh lại ở đây?”

Tiêu Cố cười: “Tôi có hẹn với Tổng tiên sinh.”

Cố Miện nhú mày nhìn Tổng Nam Xuyên. Tổng Nam Xuyên đang chống gây bi-a, nhìn Tiêu Cố nói: “Nếu đã tới, hay cùng chơi với nhau hai ván?:

Tiêu Cố nhìn mấy quả bóng trên bàn, ngẩng đầu hỏi: “Các anh biết chơi mạt chược không?”

*

Mấy vị công tử muốn chơi mạt chược, phòng bi-a nhanh chóng dựng tạm một cái bàn.

Ba người Tiêu Cố cộng thêm một nhân viên, liên tiếp chơi bốn vòng, Tổng Nam Xuyên nhin không được, nhìn Tiêu Cố, như cười như không: “Tiêu tiên sinh đại sát tứ phương, có thật là đến nhận lỗi tôi không đây?”

Tiêu Cố hạ một quân bài trắng, nhìn Tổng Nam Xuyên: “Trước khi tôi tới cũng tìm hiểu đôi chút về Tổng tiên sinh. Nửa năm trước anh còn ở nước ngoài, rất ít khi xuất hiện trong nước, nhưng tên tuổi của anh trong ba vị công tử Tổng gia là vang nhất.”

Tổng Nam Xuyên cười nói: “Thắng tôi nhiều tiền như thế, nói vài câu nịnh bợ là xong à?”

Tiêu Cố nói: “Tôi không nịnh bợ gì cả, chỉ muốn nói rõ ra là, anh chưa từng thấy Mễ Tinh đúng không?”

Tổng Nam Xuyên nhướn mày: “Vậy thì sao?”

“Nếu tôi là Tổng tiên sinh, tôi cũng không cười một người phụ nữ chưa thấy mặt bao giờ. Cứ coi như Mễ Tinh không đào hôn, anh cũng nghĩ cách để phá hủy hôn sự này, bây giờ, tôi giúp anh giải quyết vấn đề này hoàn toàn, không phải rất tốt sao?”

Tổng Nam Xuyên nhìn anh cười: “Tiêu tiên sinh thật có ý tứ, theo anh nói như vậy, tôi còn phải cảm ơn anh nữa à.”

Tiêu Cố nói: “Không cần cảm ơn, đánh mấy vòng nữa là được.”

“Ồi, anh tự tin thật đấy, được dịp lên mặt à?” Cố Miện thua nhiều nhất, vốn đã nóng nảy, bây giờ hận không thể trực tiếp hất bàn mạt chược.

Tiêu Cố quay đầu nhìn cậu, hơi mỉm môi nói: “Anh họ, đàn ông phải biết chịu thua.”

Anh dùng mấy li lẽ này, sắc mặt Cố Miện lập tức trở nên khó nhìn: “Tiêu Cố, anh đừng nghĩ học mấy năm tài chính là quản được công ty. Cố thị không giống tiệm xuyên xuyên đâu.”

“Điều đó tôi còn biết rõ hơn anh,” Anh nhìn Cố Miện, nhắc nhở, “Anh nên hạ bài rồi.”

Cố Miện nhủ mày, đánh ba quân ra, lông mày Tiêu Cố nhướn lên, đẩy bài trước mặt xuống: “Ừ.”

Cố Miện: “...”

Tổng Nam Xuyên cúi đầu cười khê, Cố Miện ở trước mặt Tiêu Cố, chả là cái gì cả.

Vừa nãy Tiêu Cố nói không sai, anh quả thật chưa từng nghĩ đến Mễ Tĩnh, chưa nói gì đến kết hôn, càng không vì chuyện này mà căng thẳng với hai nhà Cố Mễ. Tiêu Cố đã tới tìm anh rồi, mặt ngoài là nói nhận tội với anh, nhưng cũng có thể coi là đưa thang cho Tổng gia, anh đương nhiên thấy tốt thì nhận.

Còn như Cố Miện, cậu ta muốn gây xích mích giữa anh và Tiêu Cố, đương nhiên anh biết. Nhưng qua ngày hôm nay tụ tập ba người thế này, anh càng thiên về hợp tác với Tiêu Cố hơn.

Tiếng mặt chườ 'ào ào' trong phòng bi-a, Tổng Nam Xuyên vừa xếp bài vừa nói với Tiêu Cố: “Tấm lòng của Tiêu tiên sinh tôi nhận. Hôn ước của tôi và Mễ Tĩnh coi như chưa bao giờ có đi, hơn nữa, mong hai người trăm năm hạnh phúc.”

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54

Khi Tiêu Cố dọn bàn mặt chườ, Mễ Tĩnh đã rời khỏi buổi tụ tập, về nhà.

Tiêu Cố ngồi ghé lái, lấy điện thoại gọi cho Mễ Tĩnh. Chuông reo hai tiếng, Mễ Tĩnh nhận: “Bác sĩ Tiêu, gọi kiểm tra à?”

Tiêu Cố mỉm cười: “Anh giải quyết xong chuyện Tổng Nam Xuyên rồi, mai sẽ đến tìm em.”

Mễ Tĩnh mở to mắt, không ngờ anh làm việc năng suất thế: “Anh giải quyết bằng cách nào?” Đừng nói là anh đi nhận lỗi nhé?! Cô cảm thấy với tính cách của Tiêu Cố, anh sẽ không bao giờ chịu thiệt.

Tiêu Cố nhàn nhạt nói: “Không có gì, chẳng qua thắng mấy ván mặt chườ.”

Mễ Tĩnh: “...”

Có phải anh đi gây thù chuốc oán không hả?

“Thế nên bọn họ thua khóc, quỳ xin lỗi anh à?”

Tiêu Cố bị cảnh tượng Mễ Tĩnh vẽ ra làm cho bật cười: “Tiền Tổng Nam Xuyên thua anh trả lại, còn tiền Cố Miện anh lấy hết.”

Mễ Tĩnh hơi đau lòng cho vị anh họ đó, nhưng tâm trạng đó chỉ kéo dài trong chớp mắt. Cô hiếu kì hỏi chuyện khác: “Thôi kệ, Tổng Nam Xuyên có đẹp trai không?”

Tiêu Cố nhướn mày: “Em hỏi làm gì?”

Mễ Tĩnh đáp: “Chỉ muốn biết em đã bỏ lỡ người thế nào thôi. Nếu anh ấy cực đẹp trai thì em thiệt rồi còn gì?”

Tiêu Cố mỉm môi, cười lạnh: “Hình như em quên mất ai mới là người đẹp trai nhất thì phải?”

Mễ Tĩnh vui vẻ đáp: “Đẹp trai nhất thì không biết, nhưng làm màu nhất thì là anh!”

Con người Tiêu Cố lấp lánh ý cười, không định nói chuyện Tổng Nam Xuyên nữa: “Chiều nay em làm gì thế?”

Nói đến đây, giọng Mễ Tĩnh vút cao: “Đi tụ tập bạn bè với Hoắc Lệ.”

“Tụ tập?” Tiêu Cố lại nhướn mày, nhưng lần này mang theo ý bất mãn rõ ràng, “Chu Nghi Nhiên cũng tới à?”

Mễ Tĩnh mở to mắt, nói: “Vâng, hơn nữa, em nghe nói, ngày em bị bắt về nhà, anh ấy là người bảo Hoắc Lệ đi tìm em.”

“Đó là anh bảo Cố Tín hỏi cậu ấy.” Tiêu Cố mỉm môi mỏng, 'chắc' một cái, tại sao đã lẫn qua Tống Nam Xuyên rồi, giữa đường còn nhảy ra Chu Nghi Nhiên. “Anh còn chút việc, em nghỉ ngơi sớm đi, sáng mai anh đến gặp em.”

“Được ạ, anh cũng nhớ ăn uống đầy đủ đó.”

Tiêu Cố mỉm cười: “Ừ.”

Anh cúp máy, lái xe thẳng về Cố gia.

Cố lão gia vốn ít đến công ty, nên bây giờ gặp mặt Tiêu Cố cũng ở trong thư phòng.

Khi Tiêu Cố đi vào, ông đang ngồi trên ghế, nhắm mắt.

“Ông ngoại.”

Anh gọi một tiếng, Cố lão gia từ từ mở mắt, nhìn Tiêu Cố gật đầu: “Giải quyết xong chuyện Tống gia rồi à?”

“Vâng ạ.”

“Vây là tốt rồi.” Ông cũng không hỏi Tiêu Cố dùng cách nào, chỉ cầm chén trà trên bàn, mở nắp nhấp một ngụm trà đang tỏa hương nghi ngút, “Ông biết cháu không muốn ở lại thành phố C, nên cố ý điều cháu đi đến chi nhánh thành phố A. Chi nhánh ở thành phố A có nhiều tài nguyên, cơ hội hơn thành phố C, cho nên mặc dù cũng chỉ là một chi nhánh, nhưng ông muốn đi chuyển trọng tâm dần dần sang bên đó.” “Cháu hiểu ạ.” Tiêu Cố dừng lại, nhìn Cố lão gia, “Ngày mai cháu định đi đăng kí với Mễ Tinh.”

Cố lão gia ngược mắt nhìn anh, đặt chén trà xuống, “Ừ, đây là chuyện vui. Sau khi các cháu về thành phố A, hôn lễ bên này ông sẽ xử lí, quyết định thời gian rồi các cháu về tiến hành là được.”

“Vây làm phiền ông ngoại rồi ạ.”

Tiêu Cố ngồi trong thư phòng hơn mười phút rồi đi ra. Ra ngoài đúng lúc gặp bố Cố Tín, hai người chào nhau. Bố Cố Tín kéo anh sang một bên: “Mấy ngày nữa cháu đi chi nhánh bên kia à?”

Tiêu Cố gật đầu, bố Cố Tín khẽ trầm ngâm rồi nói: “Cháu phải hiểu, chi nhánh bên đó sẽ là trọng điểm sau này của cả công ty, ông đưa cháu qua đó, nhất định sẽ có người không vừa ý.”

Tiêu Cố không đáp, bố Cố Tín lại nói tiếp: “Bà ngoại cháu mất sớm, lúc nhỏ thường là mẹ cháu chăm sóc cho chú, chuyện của bà ấy chú cũng rất tiếc. Bây giờ cháu vào công ty, có vấn đề gì, có thể thương lượng với chú.”

“Cảm ơn chú ạ.”

“Không cần cảm ơn, từ nhỏ cháu đã chơi thân với Cố Tín, chú cũng coi cháu như con trai. Tình hình công ty bây giờ cháu cũng biết, Cố Miện dù chưa có thành tích gì nhưng sau lưng nó còn ba nó chống cho, anh trai bác cũng không phải tầm thường.”

“Cháu hiểu.”

Bố Cố Tín vỗ vai anh: “Cố Tín một mực muốn theo đuổi âm nhạc, chú không cản được, nhưng cháu đã về Cố gia rồi, chú út nhất định đứng về phía cháu.”

Tiêu Cố cười: “Chú, thực ra âm nhạc của Cố Tín rất hay, nếu có dịp, chú hãy mua album của nó nghe thử.”

“Chú ngại nghe nó gào khóc thảm thiết.” Nhắc tới con trai, bố Cố Tín mang vẻ ghét bỏ, “Lời chú muốn nói đã nói hết rồi, chú đi tìm ông đã, cháu có việc cứ đi trước đi.”

Tiêu Cố nhìn chú đi vào phòng Cố lão gia, rồi cũng xuống cầu thang.

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Cố đến Mễ gia đúng giờ.

Mễ Tinh vẫn đang ăn sáng, thấy anh đi vào thì suýt nghẹn: “Anh đến sớm thế? Ăn sáng chưa?”

“Ăn rồi.” Tiêu Cố đến gần cô, cười xoa đầu cô. Mễ Tinh vừa tay ôm eo anh, ngẩng đầu nhìn: “Hay anh ăn cháo? Cháo dì Minh nấu cực ngon.”

Tiêu Cố đang định đồng ý, bố Mễ ngồi cạnh đã ho khan: “Sáng sớm đã dính như keo cho ai xem? Tách xa nhau ra.”

Mễ Tinh nhìn ông trẻ môi, buông tay ra khỏi Tiêu Cố, quay đầu nói với dì Minh: “Dì Minh ơi, giúp cháu nấu bát cháo nhé.”

“Được, chờ một chút.”

Di Minh bận rộn ra ra vào vào bếp, Mễ Tinh kéo ghế không bên cạnh, cười nói với Tiêu Cố: “Anh ngồi đi.”

Tiêu Cố ngồi xuống bên cạnh Mễ Tinh, không quên chào hỏi bố Mễ mẹ Mễ: “Cháu chào bác Mễ, dì Mễ ạ.”

Mễ Tinh mở to mắt, nói: “Hay anh thử gọi 'bố', 'mẹ' đi.”

“Gọi vậy bạ cái gì?” Bố Mễ thả thìa vào trong bát, tức giận nhìn hai người.

Tiêu Cố vui vẻ cười với ông, nói: “Bên Tổng gia đã hiểu cho áy náy của cháu rồi. Hôn sự giữa cháu và Mễ Tinh sẽ không ảnh hưởng đến quan hệ hợp tác của hai nhà sau này đâu ạ.”

Chuyện này bố Mễ đã nghe được từ Tổng gia, nhưng chẳng qua ông không ưng Tiêu Cố. Chưa kết hôn đã làm con gái mình to bụng, người nào làm cha cũng vậy cả.

Mẹ Mễ thế mà lại thích Tiêu Cố, bà nhận bát cháo từ tay di Minh, tự mình đưa cho Tiêu Cố: “Vừa mới nấu xong, vẫn còn nóng đó.”

Tiêu Cố cười với bà, khoe miệng cong lên một độ cong xinh đẹp: “Cảm ơn dì Mễ ạ.”

“Không cần cảm ơn đâu.” Mẹ Mễ thấy con rể Tiêu Cố càng nhìn càng đẹp trai, thảo nào có thể làm cho Tinh Tinh nhà họ thần hồn điên đảo.

Tiêu Cố ăn cháo xong, trước khi bố Mễ rời đi, nói với ông: “Hôm nay cháu đến còn một chuyện muốn thưa với hai bác, hôm nay cháu định đưa Mễ Tinh đi đăng kí kết hôn ạ.”

Bố Mễ giật mình: “Ai đồng ý cho hai đứa kết hôn? Tôi còn đang suy nghĩ.”

Tiêu Cố cười nói: “Cháu có thể đợi bác từ từ suy nghĩ, nhưng bụng Mễ Tinh không đợi được rồi.”

Bố Mễ: “...”

Rốt cuộc vẫn dùng đứa bé để áp chế ông!

Ông không nói gì, chỉ tức giận quay đi, mẹ Mễ nhìn ông rồi nhìn Tiêu Cố: “Hôn sự phải cử hành sớm thôi, không biết hai đứa định làm ngày bao nhiêu?”

Tiêu Cố nói: “Mẹ xem ngày nào thích hợp, bọn cháu sẽ làm ngay.” anh nói rồi dừng một chút, “Nhưng ông ngoại cử cháu đi chi nhánh công ty, hôm nay có khả năng chúng cháu sẽ về thành phố A.”

“Cái gì mà 'chúng cháu'?” Bố Mễ giận không có chỗ chứa, “Một mình cậu về thôi, Mễ Tinh ở nhà.”

“Mễ Tinh phải đi với cháu.” Tiêu Cố nhìn bố Mễ, ở điểm này, anh sẽ không nhường bước. “Cô ấy đang mang thai, ở bên cạnh cháu, cháu sẽ chăm sóc. Việc chuẩn bị hôn lễ hai bác không cần lo lắng, ông ngoại nói sẽ đích thân chuẩn bị, đến ngày chúng con về tham gia là được ạ.”

Bố Mễ cười lạnh: “Con gái tôi nuôi bao năm như thế phải để cậu lo à? Tôi vẫn chưa yên tâm khi để nó đi với cậu.”

Mẹ Mễ kéo tay ông, khuyên lơn: “Con gái lớn rồi sớm muộn cũng phải lập gia đình? Lẽ nào ông định để nó ngồi ngốc cả đời à?”

Mễ Tinh cũng nhanh chóng bày tỏ quan điểm, làm bộ mặt đáng thương: “Bố, lẽ nào bố định để đứa bé trong bụng đẻ ra không có bố?”

Bố Mễ: “...”

Sao lại nói quá lên như thế !

Tiêu Cố không phải không hiểu lòng bố Mễ, anh tiến lên một bước, bảo đảm với ông: “Cháu nhất định sẽ chăm sóc Mễ Tinh thật chu đáo, không để cô ấy chịu bất cứ uất ức nào. Khi cô ấy muốn trở về, cháu sẽ đưa cô ấy về thăm hai bác. Mặt khác, cô ấy ở bên cạnh cháu, cháu sẽ dạy cô ấy một ít chuyện trong công ty, như vậy đối với việc tiếp quản Mễ thị sau này cũng có lợi.”

Bố Mễ cau mày không nói gì, ông vốn định để Mễ Tinh đến Mễ thị, học chút ít kiến thức trước, nhưng Mễ Tinh lại có thai, chia rẽ hai đứa bọn nó, quả thật cũng không hợp lí... Cho nên ông mới coi trọng Tổng Nam Xuyên, ít nhất cậu ta ở thành phố C, không phải chạy đi chạy lại.

Chi nhánh công ty Cổ thị ông cũng đã biết được chút ít, sau này sẽ là trọng điểm của Cổ gia, nếu Cổ lão gia đưa Tiêu Cố đến chi nhánh bên kia, tức là tỏ rõ ý trọng dụng anh. Năng lực của Tiêu Cố ông không hề nghi ngờ, Mễ Tinh đi theo anh nhất định sẽ học được ít nhiều. Bố mẹ nói chung không thể bao bọc con cả đời được, về sau có Tiêu Cố giúp đỡ, ông cũng yên lòng.

Ông nhấp mấy môi, cầm áo khoác đang vắt trên thành ghế, đi về phía cửa: “Hai đứa yêu nhau muốn làm gì thì làm, bố cũng không quản được.”

Ông nói hết rồi ra ngoài, mẹ Mễ cầm đồ trên bàn rồi cũng đi theo. Đi mấy bước, bà quay lại nhìn Mễ Tinh: “Tinh Tinh, con biết sổ hộ khẩu ở đâu chưa?”

Mễ Tinh mừng rỡ gật đầu: “Biết ạ!”

Chương 55

Vì hôm nay không phải ngày gì đặc biệt nên người tới Cục Dân chính đăng kí kết hôn cũng không nhiều.

Tiêu Cố và Mễ Tinh không lâu đã làm xong thủ tục, nhân viên còn gửi tặng hai người một gói kẹo cưới.

Ra khỏi Cục Dân chính, Mễ Tinh lên xe Tiêu Cố, cô ngồi đằng sau, lấy giấy chứng nhận ra nhìn một lúc, phát biểu một câu: “Thì ra giấy chứng nhận xấu thế này.”

Tiêu Cố: “...”

“Nhưng ảnh của anh cũng góp phần nâng cao giá trị nhan sắc của giấy chứng nhận rồi.” cô cầm tờ giấy trên tay, cười haha.

Tiêu Cố đưa tay xoa đầu cô, định làm vẻ nghiêm túc, nhưng khóe miệng lại chứa nụ cười nhạt: “Được rồi, ngắm nghía xong thì cất đi, đừng làm mất.”

“Không đâu.” Mễ Tinh cất tờ giấy vào túi, cảm thấy không chân thật. Cô đã kết hôn rồi à? Cảm giác Tiêu Cố cũng chưa từng theo đuổi cô, cô cứ mờ mịt mà giả cho anh à?

“Ui da, Tiêu Cố, hình như anh chưa bao giờ cầu hôn em à? Ngay cả nhẫn kết hôn cũng không có!” cô nhìn ngón tay mình, trong mắt viết đầy chữ 'bản công chúa không vui'.

Tiêu Cố cũng cúi đầu nhìn ngón tay cô. Mễ Tinh chưa làm việc nặng bao giờ, từng ngón tay trắng nõn thon dài, không có tí vết. Anh không kìm được lòng, cầm tay cô, từng ngón tay đan vào nhau, rồi nắm chặt: “Có phải ai đàn dương cầm tay cũng đẹp thế này không?”

Mễ Tinh nhìn hai bàn tay đan chặt, nói: “Không phải đâu, tay anh cũng đẹp mà...” nói xong từ cuối cùng, cô hận không thể nuốt lời vừa nói vào. Sao cô lại bị Tiêu Cố đánh trống lảng dễ thế!

“Ai thêm nói về tay, em muốn nói về nhẫn — cơ.” Như sợ anh không nghe rõ, Mễ Tinh cố ý kéo dài âm cuối, nói rõ ràng từng từ một. Nếu anh vẫn giả vờ không hiểu, cô sẽ đánh vắn Hán ngữ cho anh.

Tiêu Cố hơi cong khóe miệng, lộ ra nụ cười: “Em yên tâm, nhẫn anh đã đặt làm rồi, chắc chắn trong hôn lễ sẽ đeo cho em.”

“Thế còn tạm được.” Mễ Tinh ngẫm nghĩ một chút, lại hỏi: “Đặt làm theo yêu cầu ạ?”

“Đương nhiên, cả thế giới chỉ có một viên.”

Những lời này chạm vào lòng Mễ Tinh.

“Về nhà em thu dọn đồ đạc rồi chiều nay chúng ta về thành phố A nhé.” Tiêu Cố nói. Mễ Tinh gật đầu, khi cô bị bắt về nhà chỉ mang theo hai bàn tay trắng, tất cả đều để lại ở nhà Tiêu Cố, bây giờ cũng chỉ mang thêm mấy bộ quần áo, cũng chẳng có gì khác biệt.

Cô nghĩ đến đây, ánh mắt bỗng thay đổi, nhìn Tiêu Cố như cười như không: “Sao anh tới thành phố C mà còn mang theo sổ hộ khẩu?”

“Để kết hôn bất cứ lúc nào.” Tiêu Cố trả lời ngắn gọn rõ ràng, không mang theo vẻ khó xử.

Anh làm cho Mễ Tinh có cảm giác thất bại.

Xe lái thẳng vào Mễ gia, Tiêu Cố và Mễ Tinh cùng đi thu xếp đồ đạc.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Cố vào phòng Mễ Tinh, nói chung vẫn giống hệt tưởng tượng của anh, toàn màu hồng. Anh nhìn thăm màu hồng in hình con thỏ, vỏ gối màu hồng, đệm màu hồng... chẳng nhẽ về sau nhà của anh cũng thế này? Mễ Tinh kéo ghế, đứng trên đó lấy vali trong tủ quần áo. Tiêu Cố thấy thế, sợ đến nổi tim hẫng một nhịp: “Em trèo cao thế làm gì?”

Anh vội đỡ cô, Mễ Tinh cúi xuống nhìn anh: “Em lấy vali mà.”

“Để anh lấy cho, em xuống đi.”

“Ồ, anh biết cái nào à?”

“Để anh tìm cho, em xuống đi đã.” Anh nói xong, chân mày nhíu lại biểu thị sự bất mãn. Mễ Tinh thấy mặt anh cau lại, ngoan ngoãn đi xuống.

Sau khi đỡ Mễ Tinh xuống, Tiêu Cố cời giày đứng lên ghế, lấy một chiếc vali da màu hồng vintage: “Cái này à?”

“Đúng ạ, bên trong chắc có đồ đấy, anh cẩn thận nhé.”

Tiêu Cố dùng lực để vali xuống dưới.

Vali không nặng, nhưng bên trong có âm thanh đồ vật bị đụng. Anh để vali nằm trên thảm, nhảy xuống ghế: “Bên trong có gì thế?”

“Hình như là album thì phải.” Ngón tay Mễ Tinh gõ gõ vào mặt mã ở khóa, cô nhớ mặt mã, vali mở ra.

Bên trong quả nhiên có một cuốn album và hai chiếc đĩa nhạc, đều của Mạc Trần.

Mễ Tinh ngạc nhiên nói: “Thì ra hai cái đĩa này trong đây, bao lâu rồi em không thấy nó!”

Cô lấy đĩa nhạc ra, thổi thổi bụi phía trên: “Đây là album đầu tay của Mạc Thiên vương, bây giờ không phát hành nữa rồi.”

Tiêu Cố đối với Mạc Trần không hề có hóm hỉnh, anh cầm album trong vali, mở ra xem. Album đã cũ rồi, trang thứ nhất là cảnh Mễ Tinh vừa ra đời trong bệnh viện.

“7.5 cân [1] à?” Tiêu Cố nhướn mày, vẻ hứng thú. Mễ Tinh nhìn anh, muốn cướp lại cuốn album nhưng anh né được: “Bọc như chiếc bánh chưng, đáng yêu ghê.”

[1] 7.5 cân: khoảng 3,75 kg (1kg của TQ ~ 500g)

Mễ Tinh 'chặc' một tiếng, nhắc nhở: “Đừng tự tiện xem album ảnh người khác.”

Tiêu Cố cười, liếc cô: “Em mà là người khác à? Em là bà xã của anh đó.”

...

Một câu nói của anh, đánh toi bồi trái tim Mễ Tinh.

Vì sao người tim đập nhanh, mặt đỏ ửng luôn là cô? Chắc chắn vì da mặt Tiêu Cố quá dày!

Album ghi lại hình ảnh của Mễ Tinh từ khi ra đời. Từ bé, cô đã được mẹ mặc cho quần áo như công chúa nhỏ.

Tiêu Cố hứng thú giở vài trang, rồi ngừng lại trước tấm ảnh Mễ Tinh năm 5 tuổi.

Cảnh là một nhà hàng com Tây, Mễ Tinh mặc bộ áo đầm đen, trên vai đặt một cây đàn violon. Khi đó, tóc cô vừa dài vừa đen, đôi mắt rất to, ngoác nhìn máy ảnh, một ánh mắt khiến trái tim người xem tan chảy.

Tiêu Cố rút tấm ảnh ra, cất vào túi.

“Anh làm gì thế?” Chứng kiến hành động cướp giật trắng trợn của anh, Mễ Tinh muốn cướp ảnh lại, nhưng Tiêu Cố lại thoát được. Tiêu Cố đem tấm hình này lấy xuống, cất vào chính mình trong túi.

Mễ Tinh rất không vui: “Anh lấy ảnh của em làm gì?”

Tiêu Cố nghiêng đầu nhìn cô, khóe miệng treo nụ cười: “Anh nhớ ra rồi, chuyện năm 10 tuổi.”

Khi anh 10 tuổi, Mễ Tinh mới 5 tuổi, ngày đó trong vườn hoa nhìn thấy một cô bé, y hệt trong ảnh.

Xinh đến nỗi không giống người trần.

Khóe miệng của anh càng cong lên, anh hỏi Mễ Tinh: “Em vốn định học đàn violon à?”

“Vâng, nhưng sau này bởi vì...” Mễ Tinh nói đến đây, đúng lúc lại im lặng.

Tiêu Cố nghe vậy, chưa thỏa mãn: “Bởi vì sao?”

Mễ Tinh không nói gì, Tiêu Cố tự mình nghĩ ra một lí do, gương mặt đang tươi cười bỗng trầm lại: “Vi Chu Nghi Nhiên à?”

Vi Chu Nghi Nhiên học đàn dương cầm, nên cô cũng muốn học đàn dương cầm.

“Chuyện lâu như vậy rồi, sao em nhớ được.” Mễ Tinh cười haha như lừa gạt, nhưng Tiêu Cố không hề theo ý cô.

Anh ôm eo Mễ Tinh, kéo cô vào trong lòng, gần như dán vào chóp mũi cô, nói: “Anh thấy mình rất thiết thòi.”

Anh không muốn canh cánh trong lòng chuyện này cả đời, anh khẽ nhủ mảy, mặt đen như lên án “Bảo bối không vui rồi”.

Mễ Tĩnh tròn mắt nhìn anh, lông mi mềm mại khẽ lướt qua gò má anh: “Hay là, anh đổi cho Chu Nghi Nhiên?”

Con người Tiêu Cố hơi co lại, hôn cô: “Đổi cái gì, hả?”

“Là...”

Lời này Mễ Tĩnh chưa nói hết, đã bị Tiêu Cố nuốt vào bụng.

Có lẽ vì đã lâu chưa hôn Mễ Tĩnh, Tiêu Cố mê muội cảm giác mê mại ngọt ngào ở môi cô, qua rất lâu cũng chưa chịu buông ra. Đến khi quần áo Mễ Tĩnh ngày càng lộn xộn, tiếng bước chân dì Minh cũng từ xa tiến đến gần: “Đại tiểu thư, phu nhân bảo tôi tới giúp cô....”

Bước chân dì Minh chợt dừng lại, từ khi cô đi với bạn vào bảo tàng xem hóa thạch khủng long, cô chưa bao giờ hoảng hốt thế này.

Ánh mắt Mễ Tĩnh lướt qua vai Tiêu Cố, rơi vào dì Minh đang chờ người ngoài cửa, gương mặt nóng như thiêu như đốt.

Dì Minh ấp úng mấy lần, rồi mới lấy lại được khả năng ngôn ngữ: “À, trong ba tháng đầu thai kì, làm chuyện đó rất dễ sinh non... Hơn nữa, lần sau nhớ đóng chặt cửa lại.”

Sau khi nói xong, dì chạy đi như bay, tốc độ kia không hề thua kém thanh niên 20 tuổi.

Mễ Tĩnh dùng sức đẩy Tiêu Cố, xấu hổ nói: “Bị dì Minh nhìn thấy rồi!”

Cô vẫn còn muốn làm người nha!

Tiêu Cố vừa nãy cũng hơi ngạc nhiên, nhưng đã bình tĩnh lại. Anh sửa lại quần áo cho Mễ Tĩnh, hôn cô một cái: “Không sao, đi thôi.”

Mễ Tĩnh: “...”

Đây là chiến thuật của anh à!

Vì chuyện vừa nãy, Mễ Tĩnh dọn đồ cũng nhanh hơn, ngay cả lúc rời đi cũng không rề rà.

Tiêu Cố bỏ vali của cô vào cốp sau, mở cửa xe ngồi vào.

Mễ Tĩnh vẫn đang tức giận, Tiêu Cố dùng ngón tay chọc chọc má cô, hỏi: “Nhớ Thiên Thiên không?”

Mễ Tĩnh bĩu môi, buồn rầu đáp: “Cũng hơi hơi.”

Tiêu Cố mỉm cười, nói với tài xế: “Lái xe đi.”

Sau khi âm thanh vang ra, chiếc ô tô lái thẳng về phía thành phố A.

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Khi về lại thành phố A, Mễ Tĩnh có trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Tiêu Cố không lái xe đến hoa viên Nam thành, mà đến thẳng Khải Thụy quốc tế. Tiêu Cố xách vali lên tầng ba, để Mễ Tĩnh sắp xếp quần áo, đồ dùng hằng ngày, còn anh thì xuống tầng làm cơm trưa.

Mễ Tĩnh mở khóa vali, quay đầu nhìn Tiêu Cố đã bước tới cửa: “Bây giờ muộn rồi, hay anh xuống dưới mua đồ ăn đi.”

Tiêu Cố bác bỏ đề nghị: “Không được, em đang mang thai, việc ăn uống phải cẩn thận.”

Mễ Tĩnh mở to mắt: “Vậy anh định tự nấu tất cả các bữa khi em mang thai à?”

“Đương nhiên.” Tiêu Cố nhìn đồng hồ, quả thật không còn sớm, chỉ kịp làm hai món xào đơn giản, “Anh làm hai món ăn, nhanh thôi, không để em chịu đói lâu đâu.”

Sau khi anh xuống nhà, Mễ Tinh lấy từng bộ quần áo trong vali ra gấp lại. Giường ngủ trong phòng đã đổi thành chăn ga màu hồng nhạt lần trước họ đi mua, rèm cửa sổ viền ren màu hồng.

Tieu Cố làm cơm rất nhanh, khi Mễ Tinh cầm bát lên ăn mới nhận ra: “Bao giờ anh đón Cầu Đan về?”

Tieu Cố hơi cụp mắt ngẫm nghĩ, để đĩa xuống, nhìn Mễ Tinh nói: “Anh định đưa Thiên Thiên đến chỗ Cố Tín ở tạm.”

“Vì sao?” Cầu Đan quần anh như thế, nếu bị đưa đi thì thật đáng thương.

Tieu Cố giải thích: “Đầu tiên, em mang thai...”

Lời anh còn chưa nói hết, Mễ Tinh đã chen họng: “Mang thai vẫn nuôi chó được mà, một cô giáo dạy em hồi còn ở nước ngoài khi mang thai vẫn nuôi chó, có làm sao đâu.”

Về vấn đề mang thai không thể nuôi chó, Mễ Tinh từng nghe rồi, nhưng khi ở nước ngoài, cô phát hiện ra, người ở đó không hề kiêng kị điều này. Lúc đầu cô không quan tâm, bởi vì cô sợ chó, cũng chưa hề nghĩ đến việc nuôi chó, nhưng ai ngờ vấn đề này hôm nay lại rơi trên đầu mình.

“Chỉ cần mang Cầu Đan đi kiểm tra sức khỏe, nuôi chó một cách khoa học thì chẳng sao cả.” Cô ngược mắt nhìn Tieu Cố, như thể người bị vứt bỏ là cô.

Tieu Cố bây giờ cực muốn xoa đầu vuốt tóc cho cô, anh cũng làm vậy thật. Anh đứng lên, đi tới cạnh Mễ Tinh, tựa cạnh bàn xoa đầu cô: “Nuôi chó khoa học thì không sao, nhưng bình thường Husky rất nghịch, nhờ đựng phải em thì sao?”

“Nó không dám đâu, nếu nó đựng em thì anh đánh nó.”

Tieu Cố mỉm cười, Thiên Thiên quả thực được huấn luyện nên rất ngoan, nhưng không ai chắc chắn rằng nó sẽ không có lúc nổi khùng, hơn nữa, anh vừa về Cố gia, chi nhánh bên này còn rất nhiều việc anh phải giải quyết: “Ai chịu trách nhiệm dắt nó đi dạo?”

Chuyện này làm Mễ Tinh ghen lời.

Cô mang thai không thể nào cầm xích dắt chó đi, Tieu Cố thì quá bận việc công ty. Nhưng nếu không có người đưa nó đi... hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Tieu Cố nói: “Thiên Thiên vốn là do Cố Tín mua, nó cũng phải có trách nhiệm. Trong khoảng thời gian này anh khá bận, không thể cùng chăm sóc cả em và Thiên Thiên được, chờ qua đợt này, anh sẽ đón nó về.” Mễ Tinh ngẫm nghĩ một lát, hỏi: “Nhưng không phải vì Cố Tín không có thời gian nên mới đưa Cầu Đan cho anh nuôi à?”

“Anh hỏi nó rồi, nó chỉ có một album mới chuẩn bị ra mắt, mọi việc khác đều đẩy xuống. Album đã lên lịch sẵn, nó rảnh nhiều hơn anh. Hơn nữa, Thiên Thiên cũng thân với nó, giao cho nó anh cũng yên tâm.”

Tieu Cố nói có lý, Mễ Tinh không thể phản bác lại được, chỉ có thể đồng ý với anh, một thời gian nữa đón Thiên Thiên trở về.

Mấy hôm nay Tieu Cố ở nhà hàng xóm, không có ai dắt nó đi chơi, may mà nó không dờ nhà hàng xóm ra. Thấy Tieu Cố đến đón, nó chạy như điên tới.

Tieu Cố cảm ơn hàng xóm xong, kéo nó ra ngoài đi một vòng lớn.

Chắc do hai ngày nay không được đi đâu, Husky chạy rất khỏe, khi về hoa viên Nam thành còn chưa đã lắm.

Tieu Cố ngồi xổm xoa đầu nó, Tieu Cố liếm tay anh.

Tieu Cố cắn môi, thật ra anh cũng không muốn để Thiên Thiên đi, nhưng anh đúng là quá bận. Khi anh đưa Husky lên tầng 7, Cố Tín đã đợi bên trong.

Husky thấy Cố Tín thì nhảy dựng lên, Cố Tín đỡ nó, xoa xoa người nó: “Hao Thiên Khuyển, có nhớ anh không!”

“Gâu!” Husky sủa rồi liếm tay Cố Tín. Tieu Cố bước lên nói với Husky: “Thiên Thiên, đợt này mày phải đi theo bố Cố Tín rồi.”

“Gâu.” Husky chắc hiểu lời anh nói không bình thường, mờ mịt quay lại nhìn anh.

Tieu Cố nhéo má nó: “Gần đây tao rất bận, không có thời gian chăm mày nữa rồi.”

“Gâu.” Nội tâm động vật đều rất nhạy cảm, một ánh mắt của chủ nhân cũng có thể khiến nó nghĩ mình bị vứt bỏ. Nó nhào vào lòng Tieu Cố, liếm tay anh. Tieu Cố khẽ cười, xoa đầu nó: “Không phải không yêu mày nữa, bao giờ tao hết bận sẽ đón mày về.”

“Gâu.”

Husky vẫn không muốn, tiếp tục giả bộ đáng thương, Cố Tín đứng một bên không hài lòng: “Hao Thiên Khuyển, mày quên ai mới là cha ruột rồi à. Ở với tao có cái gì không tốt đâu, đồ ăn nhà tao ngon hơn nhà Tieu Cố nhìn.”

Husky quay đầu đi, lờm: “Gâu.”

Ánh mắt kia lộ sự khinh bỉ không hề che giấu, Tiêu Cố cười rộ lên, nói với Cố Tín: “Xem ra Thiên Thiên cũng biết anh là đầu bếp giỏi, còn em chỉ biết nấu mì ăn liền.”

Cố Tín bĩu môi: “Tốt xấu gì em cũng là đàn ông sống một mình, bao năm như vậy chẳng nhẽ không nấu nổi một bữa cơm?”

Tiêu Cố nhú mày: “Thế à, lần sau nấu cho anh ăn nha.”

Cố Tín tự biết rằng, trên phương diện nấu ăn, anh không đọ nổi Tiêu Cố, nên đi giáo dục lại Husky: “Sao thế, bôn đại gia tự tay nấu cơm cho mày mày còn ghét bỏ à? Có biết bao nhiêu fans thèm muốn mà không được không?”

Husky quấy đuôi, không sửa.

Tiêu Cố nói: “Em cứ cho nó ăn thức ăn cho chó, thế là anh bớt lo rồi.”

Cố Tín: “...”

Cậu cười với Husky, khẩu Phật tâm xà: “Về sau khi tao ăn gì, mày đừng có vẫy đuôi.” Tiêu Cố mỉm cười, đứng dậy, nói với Cố Tín một số lưu ý khi nuôi Thiên Thiên, cuối cùng không quên căn dặn: “Mỗi ngày nhớ dắt nó đi ít nhất một lần, nếu không nó phá nhà em anh không chịu trách nhiệm đâu.”

“Biết rồi biết rồi.” Cố Tín kéo Husky dậy, nói, “Đi nào Hao Thiên Khuyển, đi theo bố có thịt ăn.”

“Gâu.”

Husky lại cọ cọ người Tiêu Cố, Cố Tín hí hóp mắt nói: “Hao Thiên Khuyển, từ bao giờ mày trở nên ủy mị thế này? Anh ta có vợ rồi không cần mày nữa, mày cứ nhớ mãi không quên anh ta.”

Tiêu Cố: “...”

Nhất định phải nói như kiểu tình cảm chủ chó chưa nguôi à.

Cố Tín thâm phi nhô trong lòng, hỏi Tiêu Cố: “Bao giờ hai người kết hôn?”

Tiêu Cố nói: “Chắc là trong tháng này, đến lúc đó sẽ báo cho em đôi tiền mừng.”

Cố Tín: “...”

Đech, sao cậu thấy mấy lời này quen tai như thế? Hình như trước đó không lâu có người đã nói vậy với cậu?

Cậu suy sụp tâm trạng, kéo Thiên Thiên đi khỏi nhà Tiêu Cố. Tiêu Cố mang theo cái gì đó, cũng đi ra cửa.

Cả buổi chiều anh đều ở chi nhánh công ty xử lý công việc, 6 giờ tan làm, anh một mình đi về bãi đỗ xe, gọi cho Mễ Tĩnh một cú điện thoại.

“Ơi..”

Giọng nói Mễ Tĩnh nghe yếu ớt, Tiêu Cố cười khẽ, hỏi: “Sao thế? Đói bụng hay buồn chán?”

“Cả hai.”

“Vậy ngày mai em đến công ty giúp anh làm việc nhé.”

Mễ Tĩnh cầm điện thoại, ngạc nhiên: “Ngày mai đến công ty? Nhưng em đang mang thai, không phải anh không muốn em ra khỏi cửa à?”

Tiêu Cố nhướn mày: “Từ bao giờ anh không cho em ra khỏi cửa nhà thế?” anh nói xong lại nhú mày, sửa lời, “Khi anh không có mặt ở nhà, em đừng đi đâu cả!”

Mễ Tĩnh: “...”

Thấy chưa thấy chưa!

“Em có thể đến công ty á?”

“Ừ, ở đó có anh, không sao hết.”

“Vâng.” Mễ Tĩnh khựng lại, tò mò hỏi, “Em làm gì ở công ty?”

“À.. coi như thư kí thân cận 24h ở cạnh anh, anh sẽ giao việc gì đơn giản chút cho em”

Mễ Tinh: “...”

Thư kí thân cận 24h, sao nghe bậy bạ quá vậy?

“Bây giờ anh về nấu cơm cho em, nếu em đói quá thì ăn tạm bánh mì ở trong phòng khách nhé.” Tiêu Cố nói xong, cúp máy lên xe.

Đến khi anh làm xong cơm ở nhà đã hơn bảy giờ, anh bụng đói ăn lên bàn, hôn môi Mễ Tinh: “Về sau anh sẽ cố gắng tan làm sớm nhất có thể.”

“Thật ra em có đói lắm đâu.” Mễ Tinh hơi ngượng, ở nhà cả ngày đáng ra cô phải nấu cơm, nhưng cơm cô nấu thì không nuốt nổi. Cô nhìn Tiêu Cố: “Bây giờ anh bận như thế, tiệm Xuyên xuyên phải làm sao bây giờ?”

“Anh giao cho Lâm Tinh Dung rồi. Chi nhánh kia toàn nhân viên kì cựu, chuyên nghiệp trên mọi phương diện, cô ấy chỉ cần phụ trách chuẩn bị mấy việc ban đầu đã, khi nào tiệm mới đi vào quỹ đạo rồi thì về sau.” Khi đó chuyện ở công ty anh cũng rảnh rang hơn, thỉnh thoảng sẽ ghé vào chi nhánh mới, chỉ cần điều một quản lí giỏi sang đây, ông chủ ngoài việc lấy tiền ra thì không cần làm gì cả. Mễ Tinh nghe xong kế hoạch của anh, nhẹ nhàng nhún mày: “Úi, anh lén lút gặp Lâm Tinh Dung lúc nào thế?”

Tiêu Cố khẽ cười, xoa đầu cô: “Lén lút cái gì, nhân viên trong quán đều biết. Thôi được rồi, ăn đi, mùa đông cơm nguội nhanh lắm”

“Vâng.” Mễ Tinh không muốn thật sự tính toán với anh, vui đầu ăn cơm. Tiêu Cố ngồi bên cạnh cô, gấp thức ăn vào bát: “À, nhân viên trong tiệm đều đã biết chúng ta kết hôn rồi, anh định hai ngày nữa có thời gian thì mời mọi người ăn cơm, ở trong tiệm Xuyên Xuyên ấy.”

Mễ Tinh bật cười: “Vậy ai làm nhân viên phục vụ?”

Tiêu Cố nhướn mày: “Đương nhiên phải tự phục vụ.”

Tiêu Cố ấn định thời gian vào ba ngày sau, không chỉ mời tất cả nhân viên mà còn có khách quen, bạn bè.

Mễ Tinh rất phấn khích với chuyện này, nhưng dù có sung sướng đến mấy, ngày mai cô cũng phải đi làm thư kí cho Tiêu Cố rồi.

Không biết phải thân cận thế nào mới đủ tiêu chuẩn đây?

Cô nghĩ đến đây thì bật cười, Tiêu Cố vừa tắm xong ra ngoài, ngồi xuống cạnh giường, hôn cô một cái: “Nghĩ cái gì mà cười vui thế?”

Mễ Tinh nhìn người trước mắt, trong mắt vẫn còn ý cười: “À, em đang suy nghĩ là thư kí thân cận thì đương nhiên phải thân cận rồi, nhưng thế nào mới đủ?”

Cô tự ôm eo Tiêu Cố, tựa đầu vào ngực anh.

Đáy mắt Tiêu Cố nổi lên sự mềm lòng: “Vẫn chưa đủ.” Anh ôm eo Mễ Tinh, siết chặt, làm cho thân thể hai người càng dính chặt hơn.

Mễ Tinh ngẩng đầu lên, hỏi anh: “Như thế này à?”

Tiêu Cố ngẫm nghĩ, dán môi lên môi cô nói nhỏ: “Hình như vẫn chưa đủ.”

Anh nói rồi ngậm môi Mễ Tinh, hôn lên.

Rất nhiều sự va chạm đều bắt đầu từ một nụ hôn, Tiêu Cố và Mễ Tinh bây giờ cũng không ngoại lệ. Tiêu Cố lần lượt cõi từng lớp vải trên người Mễ Tinh, đến khi nằm trên người cô, tia lí trí cuối cùng ngăn cản anh thực hiện hành vi kế tiếp.

“Muốn quá đi.”

Anh tham lam hôn Mễ Tinh, hơi thở Mễ Tinh đã sớm rối loạn, cô khẽ rên rỉ vài tiếng, rồi hạ giọng nói: “Ai bảo anh không dùng đồ bảo vệ, bây giờ tự gánh chịu hậu quả.”

Tiêu Cố cười, lại hôn cô: “Không sao, anh có thể nhẫn nhịn, tự thực hiện việc khác.”

Giọng Mễ Tinh nhẹ bỗng, nhưng mặt mờ trong sương: “Sao lại nhẫn nhịn, tự thực hiện việc khác?”

Tiêu Cố không nói gì, chỉ cầm tay Mễ Tinh đặt vào bộ phận nhạy cảm.

Mễ Tinh: “...”

Thật là, trời ơi!

Tối hôm đó, đến khi hai tay Mễ Tinh nặng như đồ chì, không nhấc lên nổi, Tiêu Cố mới tha cho cô. Sáng hôm sau, đồng hồ báo thức Tiêu Cố đặt đánh thức cả hai người.

Tiêu Cố đứng dậy mặc quần áo, nói với Mễ Tinh đang làm ỏ trên giường: “Em ngủ thêm một lúc, anh làm đồ ăn sáng xong sẽ gọi em dậy.”

“Vâng.” Mễ Tinh lí nhí nói, nhưng hôm nay là ngày đầu tiên đi làm, cô vẫn không đợi đến khi Tiêu Cố gọi, chủ động bò dậy.

Ánh mắt đảo qua tủ quần áo treo rất nhiều trang phục, Mễ Tinh tự nhủ, mình phải làm tốt công việc thư kí này.

Cô chọn áo choàng dài màu xanh đen, bên trong là sơ mi trắng và quần ống loe, nhìn quả thật rất chuyên nghiệp.

Ăn sáng xong, Tiêu Cố lái xe đưa cô đến công ty.

Có lẽ là đã chào hỏi mấy phòng liên quan, mọi người thấy cô xuất hiện cùng Tiêu Cố thì không bất ngờ lắm.

Chỉ có một số đồng nghiệp nữ xì xào to nhỏ, nhưng không qua được lỗ tai cô.

“Người đó chính là vợ tổng giám đốc Tiêu đấy, đại gia với mĩ nữ, hợp nhau thật.”

“Hôm qua khi tổng giám đốc Tiêu tới, tôi còn muốn xin số điện thoại, nhưng hôm nay anh ấy đã mang vợ tới rồi...”

“Cuộc đời quá tàn nhẫn, tôi không muốn đi làm”

Đồng nghiệp nữ Giáp, Ất, Bính [1] đồng loạt lên tiếng.

[1] Giáp, Ất, Bính: đại loại giống Nguyễn Văn A, Trần Thị B ở Việt Nam

Cô kiêu hãnh đi thẳng vào phòng tổng giám đốc của Tiêu Cố. Phòng làm việc của anh rất rộng, một bộ sofa, bên cạnh giá sách có một cánh cửa, Mễ Tinh đoán là phòng nghỉ. Cô nhìn xung quanh vài lần, hỏi: “Em làm trong phòng làm việc của anh à?”

Tiêu Cố gật đầu, coi như chuyện đương nhiên: “Tất nhiên rồi, nếu không sao gọi là thư kí thân cận được?”

Mễ Tinh: “...”

Tiêu Cố chỉ vào chiếc bàn làm việc cách đó không xa: “Em dùng bàn đó nhé.”

“Vâng.” Mễ Tinh đi tới nhìn, “Hôm nay em phải làm gì?”

Tiêu Cố cầm theo một tập văn kiện để lên bàn của cô: “Phụ nữ có thai không nên làm việc trước máy tính, em cứ xem tư liệu, làm quen với công ty đã.”

Mễ Tinh mở trang đầu tiên của tập văn kiện, trên đó in vài giới thiệu vắn tắt về công ty.

Mễ Tinh: “...”

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Mễ Tinh ở công ty ba ngày, nhưng chưa làm được việc gì thực sự.

Phần lớn thời gian Tiêu Cố đều xử lí tài liệu, họp đồng trong phòng. Thi thoảng anh cũng sẽ ra ngoài, nhưng anh đã có một trợ lí toàn năng, nên thư kí như Mễ Tinh không có đất dụng võ.

Nhưng ba ngày nay đi theo Tiêu Cố tham dự không ít cuộc họp lớn nhỏ, nên cô cũng nắm được một số tình huống của công ty.

Thấy đã hơn 12 rưỡi rồi mà Tiêu Cố vẫn ngồi trên ghế xem họp đồng, Mễ Tinh không nhịn được, đi đến gõ tay vào bàn anh: “Tổng giám đốc Tiêu.”

Tiêu Cố đang cắm cúi trong đồng tư liệu chợt ngẩng đầu, mờ mịt nhìn cô, rồi cup mắt nhìn giờ ở góc phải máy tính.

Đã 12 giờ 43 phút.

“Muộn thế rồi à?” Tiêu Cố khẽ nhủ mày, “Em đói chưa?”

Bữa trưa của Mễ Tinh đều do Tiêu Cố sai trợ lí đi mua ở nhà riêng, không những đầy đủ dinh dưỡng mà còn ngon miệng, hợp vệ sinh.

Mề Tinh bụm miệng cười, nhìn anh nói: “Em muốn hỏi anh, anh không đói à? Có phải làm tổng giám đốc cũng như đắc đạo thành tiên không, có tác dụng giúp người ta không cần ăn uống?”

Mấy ngày nay ở trong phòng làm việc của anh, cô chủ yếu nhìn anh làm việc. Anh vô cùng bận rộn, ngoại trừ mấy chuyện cần thiết phải thông báo, dường như nói chuyện thôi cũng quá lãng phí thời gian với anh. Nghỉ ngơi thì càng không cần phải nói, nếu không phải có Mề Tinh ở đó, đoán chừng anh còn quên ăn quên uống.

Nhưng dù vậy, anh vẫn cố ngày nào cũng về nấu cơm, Mề Tinh muốn tự nấu, anh cũng chỉ để cô hỗ trợ.

“Tổng giám đốc Tiêu, sức khỏe rất quý giá. Tuy anh còn trẻ nhưng cũng không thể liều mạng thế này.” Mề Tinh nói mấy lời này suốt hai ngày nay rồi, lần nào Tiêu Cố cũng tiếp thu, nhưng hôm sau anh vẫn liều mạng như thế.

Cuối cùng Tiêu Cố cũng khép tập hợp đồng lại, cười: “Bình thường anh rèn luyện nhiều, sức khỏe rất tốt. Chừng ấy công việc chưa đánh gục được anh đâu.”

Mề Tinh phản bác: “Sức khỏe là thứ tích lũy từng ngày, tích tiểu thành đại, nhưng anh không thể ỷ vào việc mình còn trẻ mà mặc kệ như thế.”

Tiêu Cố cười. Lúc này, cửa phòng làm việc bị gõ, trợ lý Tiêu Cố mang theo một hộp thức ăn đi đến: “Xin lỗi tổng giám đốc Tiêu, hôm nay trên đường bị kẹt xe.”

Anh ta vừa nói vừa để hộp thức ăn trên bàn gần ghế salon, rồi tự giác ra ngoài.

Tiêu Cố cũng đứng lên, kéo Mề Tinh đến ghế salon: “Ăn cơm đã.”

“Vâng.” Mề Tinh đi đến, mở hộp thức ăn, mùi thơm nức mũi phảng phất.

Hôm trước, khi Tiêu Cố ăn cơm trưa chung với cô, tài liệu không rời tay, Mề Tinh ác liệt kháng nghị, Tiêu Cố đành phải thay đổi. Gấp cho Tiêu Cố một miếng thịt bò, Mề Tinh nói như bà mẹ đang căn dặn con trai chuẩn bị thi vào cao trung: “Anh ăn nhiều thịt một chút, gần đây vất vả quá rồi.”

Nếu như trước kia cô còn chưa hiểu vì sao anh phải đưa Cầu Đản đi, thì bây giờ cô chỉ biết cảm thán, may mà đưa Cầu Đản đi rồi. Cô thật sự không muốn làm tăng gánh nặng của Tiêu Cố. Tuy nói thế hơi có lỗi với Cầu Đản, nhưng... lần sau đi thăm nó cho nó nhiều thịt một chút!

Tiêu Cố nhìn miếng thịt bò Mề Tinh gấp cho, cười, lại gấp cho cô một miếng: “Em mới cần ăn nhiều thịt ấy.”

Từ khi Mề Tinh mang thai, anh đã nhiều lần nghiên cứu thực đơn cho phụ nữ có thai. Phòng bếp để một chồng sách lớn. Còn có cả mấy quyển sách kiến thức cơ bản về việc mang thai nữa, không chỉ có anh xem, anh còn ép Mề Tinh đọc cùng.

Cứ là đồ tốt cho phụ nữ có thai trong sách giới thiệu là anh mua hết về nhà, Mề Tinh cảm thấy sau khi sinh con xong, cô ít nhất phải béo lên hai mươi.. à không, ba mươi cân!

Sau một đợt gấp thức ăn cho nhau, hai người vui vẻ ăn xong.

Thu dọn hộp cơm trưa của hai người để buổi tối mang về rửa, hôm sau lại đưa cho trợ lý, lúc đó chỉ cần lấy giấy lau qua là được, Tiêu Cố dọn dẹp xong để sang một bên.

Mề Tinh biết Tiêu Cố chuẩn bị làm việc tiếp, cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ trong phòng, chưa đến một rưỡi.

Giờ làm việc buổi chiều ở công ty là hai giờ, cô đứng lên, nói với anh: “Còn nửa tiếng nữa mới bắt đầu làm việc, em muốn ngủ trưa.”

Tiêu Cố gật đầu, nói: “Em vào phòng nghỉ ngủ đi, đến giờ anh gọi dậy.”

Mất Mề Tinh hiện lên toàn ý không tin tưởng, Tiêu Cố đã từng nói vậy một lần, nhưng xế chiều lúc đó Mề Tinh mới tỉnh dậy, chạy ra hỏi Tiêu Cố vì sao không gọi cô. Anh chỉ đáp, bận rộn quá quên mất.

Mề Tinh lúc đó rất tức giận, chẳng nhẽ người thư kí thân cận này không tồn tại à? Mình bỏ bê công việc cả ngày mà ông chủ không phát hiện ra!

Hơn nữa, hai người còn ở chung phòng làm việc!

Sau này cô nghĩ kỹ lại, hình như Tiêu Cố cố tình không gọi mình. Sau khi mang thai, cô dường như thích ngủ hơn trước, chắc anh để cô nghỉ ngơi nhiều hơn.

Cô nghĩ đến đây, lao tới ôm tay Tiêu Cố, dính như keo: “Em không quen ngủ một mình, anh ngủ với em.”

Tiêu Cố hơi cúi đầu nhìn cô, ánh mắt có ý cười nhân nhật. Anh đưa tay xoa đầu cô, dụ dỗ: “Ngoan, tự đi ngủ đi, anh còn nhiều công việc cần xử lý.”

Mề Tinh trề môi, vẻ uất ức: “Tiêu Cố, sau khi kết hôn anh thay đổi rồi, bảo anh ngủ với em anh cũng không chịu.”

Tieu Cố buồn cười, đang suy nghĩ đồ cô thế nào, cô đã bắt đầu câu nhàu: “Anh không muốn ngủ với em thì muốn ngủ với ai. Nói đi?”

Tieu Cố: “...”

Anh nhẹ nhàng kéo Mễ Tinh lại, hôn một cái: “Bây giờ đi ngủ với em, công chúa nhỏ.”

Mễ Tinh cười đắc ý, kéo Tieu Cố vào phòng nghỉ. Cô mở cửa, vội vã cởi áo khoác của anh, đẩy anh nằm xuống.

Tieu Cố ôm trán, tiếng cười không ngừng truyền ra từ cổ họng: “Công chúa nhỏ, em vội vã đến thế à?”

Mễ Tinh cũng cởi áo của mình, nằm xuống cạnh anh: “Anh không biết phụ nữ cũng có thể như sói như hổ à?”

Tieu Cố lại cười, ôm Mễ Tinh, hôn cô.

Sau một nụ hôn sâu, Mễ Tinh thở hổn hển. Cô ôm Tieu Cố, mặt ửng hồng: “Tieu Cố, bây giờ anh bận rộn như thế, có phải mệt lắm không?”

Trong lòng Mễ Tinh hơi tự trách, khi đang anh đang yên làm kinh doanh tiệm Xuyến Xuyến, chỉ cần lấy tiền, đánh mặt chược, dặt chó đi dạo. Nhưng vì kết hôn với cô, anh không thể không trở về, nhận việc ở công ty, sau này còn giúp cô việc ở Mễ thị.

Nhưng xui xẻo hơn, ở giai đoạn vất vả này, cô còn đang mang thai, không những không giúp được gì cho anh, mà còn khiến anh càng tốn công chăm sóc mình.

Tieu Cố vuốt tóc bên mặt cô, giọng nói trầm thấp đầy từ tính như tiếng đàn dương cầm: “Anh muốn mỗi lần mệt mỏi, mở mắt ra là thấy em.” Anh nói rồi hôn Mễ Tinh, “Em có thể truyền cho anh sức mạnh.”

Vốn là lời tâm tình, nhưng Mễ Tinh không nhịn được cười phá lên: “Nếu anh là thủy tù Popeye thì em là rau chân vịt à?”

Tieu Cố cũng bật cười: “Được rồi, không phải em nói muốn ngủ trưa à? Nếu không ngủ anh đi làm đấy.”

“Vâng.” Mễ Tinh nghe lời nhắm mắt lại, Tieu Cố lấy điện thoại đặt báo thức hai giờ, rồi cũng nhắm mắt.

Dường như bởi vì quá mệt mỏi, Tieu Cố ngủ rất sâu, tưởng như một giây trước vừa nhắm mắt lại, giây sau đồng hồ đã reo vang.

Anh nhú mày, tắt báo thức. Mễ Tinh cũng bị đánh thức, Tieu Cố thấy cô định ngồi dậy, ôm cô nói: “Em ngủ tiếp đi, chốc nữa anh gọi em.”

Hình như vì 'một lần bị rần rần, mười năm sợ dây thừng' nên Mễ Tinh không bao giờ tin cái 'chốc nữa anh gọi em' của Tieu Cố. Cô đứng lên mặc áo khoác, cười với anh: “Em không ngủ, em muốn đồng cam cộng khổ với anh cơ.”

Tieu Cố cười, đứng dậy nhìn cô: “Nhưng anh không thể đồng cam cộng khổ với em lúc này.”

Anh nói rồi nhìn lướt qua bụng dưới Mễ Tinh.

Mễ Tinh: “...”

Cô thiệt thòi quá, mang thai vất vả chỉ có cô chịu!

Buổi chiều vẫn làm công việc mọi ngày, Tieu Cố chìm trong việc. Nhưng bốn giờ hôm nay, Cố Tín gọi điện tới.

Tieu Cố chỉ nhìn lướt qua màn hình, nhìn tên người gọi để quyết định có nghe không.

Nhìn tên Cố Tín, lúc đầu anh định cúp máy, nhưng nghĩ có thể vì Thiên Thiên xảy ra chuyện gì, nên anh vẫn nghe.

Dường như điện thoại vừa nhận xong, giọng nói tràn ngập oán trách của Cố Tín đã vọng lại: “Tieu Cố, chó của anh bị làm sao thế! Em viết nhạc trong phòng, nó ở ngoài học tiếng sói tru, chó nhà hàng xóm bây giờ cũng tru như sói rồi!”

Tieu Cố bị cú điện thoại này chọc cười, anh thấy nhận điện quả nhiên sáng suốt.

Nghe được tiếng cười của anh, Cố Tín càng bức bối: “Anh còn cười à? Phải làm sao bây giờ?”

Kèm theo câu nói này là tiếng sói tru của Husky: “Ào hú ——”

Tieu Cố bật cười, cảm thấy tên Hao Thiên Khuyến Cố Tín đặt cho nó cũng đúng: “Anh bảo em dắt nó đi dạo, em có dắt không?”

“Có chứ.” Giọng Cố Tín mang theo sự chột dạ, “Ngày đầu tiên có.”

Ngày đó bởi vì cậu vừa đón Husky về nên thấy mới mẻ, dắt nó ra ngoài chơi. Không ngờ nó ra ngoài quá phấn khích, không phải anh dắt nó, mà là bị nó dắt.

Tiêu Cố nói: “Nếu Husky không được vận động đủ sẽ làm loạn, nó chưa đỡ ngôi nhà em thì vẫn còn quý em lắm rồi đấy.”

Cố Tín: “...”

Vì sao trước đây cậu lại mua con Husky này?

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

Sau khi Cố Tín cúp điện thoại, Husky vẫn đang hết sức cố gắng học tiếng sói tru.

Đầu Cố Tín nghe nó gào mà ong ong, rõ ràng lúc bé nó rất đáng yêu, sao lớn lên lại thay đổi hoàn toàn thế này?

Nhất định là vì Tiêu Cố nuôi.

Cố Tín đưa ra kết luận, trầm mặc nhìn nó một lúc, rồi lấy điện thoại gửi tin nhắn Wechat cho Thẩm Thi Thi: “Gần đây em bận việc gì à?”

Thẩm Thi Thi nhắn lại rất nhanh: “Em còn hai môn thi nữa mới xong. Đại Đại anh có chuyện gì à? Chẳng lẽ muốn rù em đi đâu? [xấu hổ]”

Trước đây khi Cố Tín rù cô đi chương trình âm nhạc đón năm mới, đó là lần đầu tiên Thẩm Thi Thi thấy anh trên sân khấu. Khác hẳn với mọi ngày, anh khi biểu diễn toàn thân đều tỏa sáng, đẹp trai lại nghiêm chỉnh, mỗi động tác đều mang phong thái siêu sao, một ánh mắt cũng làm khán giả dưới đài la hét chói tai.

Sân khấu âm nhạc mang tới thứ cảm xúc khó có thể so sánh, Thẩm Thi Thi xem xong chương trình đón năm mới, dường như càng thêm yêu Cố Tín.

Cố Tín nghe cô nói vậy, mỉm cười, gửi tin nhắn thoại: “Anh muốn rù em đưa chó đi dạo với anh, làm việc có lương, anh mời em ăn cơm tối.”

Thẩm Thi Thi mở tin nhắn nghe giọng Cố Tín, đầu ngón tay ấn nhanh trên màn hình: “Không mời cơm cũng không sao, em chỉ có một ước nguyện, về sau gửi Wechat chỉ dùng tin nhắn thoại thôi, có được không?”

Giọng nói của anh thật quyến rũ, cô nghĩ mình có thể nghe cả đêm.

Chuông báo tin nhắn mới vang lên, Cố Tín lại gửi wechat, vẫn dùng tin thoại: “Em thích là được.”

Thẩm Thi Thi: “...”

Che mặt.

Cô đang bùng nổ cảm xúc, rồi gửi lại: “Đại Đại, anh nuôi chó từ bao giờ thế?”

Cố Tín ấn nút ghi âm, nói vào loa: “Đó là con chó trước Tiêu Cố nuôi, Mễ Tinh mang thai rồi, anh ấy không chăm sóc được cho nó nên đùn đẩy cho anh.”

Thẩm Thi Thi còn chưa tỉnh lại vì giọng nói anh, đã sừng sốt: “Mễ Tinh mang thai á??”

Tuy cô có nghe nói về hôn sự giữa ông chủ Tiêu và Mễ Tinh, nhưng chưa từng biết bọn họ là bác sĩ bảo cưới!

Cho dù cô gửi tin nhắn văn bản nhưng cách màn hình, Cố Tín cũng cảm thấy sự khiếp sợ trên người cô.

Anh lại gửi tin nhắn thoại: “Em kinh ngạc đến thế à, chẳng nhẽ đứa bé là của em?”

Thẩm Thi Thi: “...”

Đại Đại nhà cô có khiếu hài hước thật đấy.

Ngón tay cô hơi run rẩy gõ chữ: “Em chẳng qua là thấy, tốc độ tiến triển của hai người đó thật nhanh.”

Cảm giác mới gần đây thôi, Mễ Tinh còn đang bàn luận với cô, liệu chị Dung có trở thành bà chủ không, chớp mắt một cái, Mễ Tinh đã mang thai con của ông chủ Tiêu, ngồi vững trên ghế bà chủ.

“Ừ. Đúng rồi.” Cố Tín nói xong, nghĩ thầm, liệu anh và Thẩm Thi Thi có nên tăng tốc?

Hay là thừa dịp đất chó đi, phát triển thêm?Nghĩ vậy, anh bỗng thấy con Husky kia cũng không đáng ghét lắm.

Hôm sau là ngày Tiêu Cố mời mọi người đến tiệm Xuyên xuyên ăn, Thẩm Thi Thi cũng được mời. Ánh mắt hóng hót của cô quét qua bụng Mễ Tinh: “Mấy tháng rồi?”

Mễ Tinh: “...”

Thấy cô không nói, Thẩm Thi Thi chưa chịu dừng lại: “Thì ra chị và ông chủ Tiêu là 'bác sĩ bảo cưới'.”

Mấy câu này đúng lúc bị Tiêu Cố đứng ngay cạnh Mễ Tinh nghe thấy, anh quay lại nhìn Thẩm Thi Thi, nói: “Bọn anh không phải bác sĩ bảo cưới, kết hôn chỉ vì yêu nhau thôi.”

Mễ Tinh: “...”

Thẩm Thi Thi: “...”

Khách đến tiệm Xuyên xuyên ngày càng nhiều, Thẩm Thi Thi định đi rót nước cho họ theo thói quen, nhưng kịp dừng lại.

Hôm nay cô đến ăn chùa, sao lại biến mình thành nhân viên phục vụ được !

Chốc lát sau, đại sảnh đã đầy ắp người, mấy vị khách ở đây phần lớn là cư dân vùng lân cận nên chỉ ngồi với nhau thôi đã có chuyện để nói. Mọi người hết nhao nhao chúc mừng Tiêu Cố và Mễ Tinh, xong bắt đầu lễ nghi đặc sản Trung Quốc — mời rượu.

Mễ Tinh đang mang thai không thể uống rượu, nên rượu được mời đều do Tiêu Cố uống. Mễ Tinh hơi lo lắng, mai anh phải đi làm, uống nhiều rượu vậy không ngủ được.

Tiêu Cố kính xong từng bàn, đi tới gần Mễ Tinh đang mang vẻ mặt nghiêm túc, lắc lắc rượu trong tay: “Trong đây hơn nửa là nước.”

Mễ Tinh: “...”

Có lẽ do khó có được một hôm ăn xuyên xuyên thỏa thích nên mọi người nói dạ dày ăn thêm. Mãi đến gần mười một giờ, mới lục tục ra về.

Mễ Tinh nhìn khu bếp trống rỗng, đau lòng: “Có thể bị phá sản không?”

Tiêu Cố cười nói: “Phá sản làm sao dễ thế, dù sao cả đời cũng chỉ có một lần thôi.”

Mễ Tinh cảm giác tâm hồn thiếu nữ của cô bị động trúng.

Vì đã muộn, Tiêu Cố còn uống nhiều rượu nên hai người không về Khải Thụy quốc tế, mà ở luôn hoa viên Nam thành.

Bên này tuy đa số đồ đạc đã chuyển đi, nhưng mấy vật dụng hàng ngày vẫn còn.

Lại về nơi đây, Mễ Tinh hơi bịn rịn. Lần đầu tiên cô gõ cánh cửa này, có nằm mơ cô cũng không nghĩ sẽ xảy ra nhiều chuyện như thế.

“Sao vậy?” Thấy Mễ Tinh đứng ở cửa không nhúc nhích, Tiêu Cố đang cời giầy ngẩng đầu lên nhìn. Mễ Tinh lắc đầu, vào phòng, tiện tay đóng cửa.

Thời gian cứ thế trôi qua, nhưng đối với Tiêu Cố đang bận rộn mà nói, anh chỉ hận không thể bê đồng hồ thành hai nửa để dùng. Mễ Tinh vốn đã quen thuộc với bài giới thiệu văn tắt về công ty, rồi cuộc cũng được phân cho một ít công việc, tuy rất đơn giản, nhưng còn tốt hơn ngồi đọc tóm tắt nhiều.

— Hơn một tháng, cô thuộc mục lục lâu lâu rồi.

Cuối tháng, Cố lão gia gọi thông báo với Tiêu Cố, nói hôn lễ đã chuẩn bị xong xuôi rồi, thời gian vào đầu tháng sau. Trước ngày cưới mấy ngày, anh đưa Mễ Tinh về thành phố C, nhẫn kết hôn đã làm xong. Anh tự mình đi xem rồi mang chiếc nhẫn đi tìm Mễ Tinh.

Lần này trở về, Mễ Tinh không ở Cố gia mà về Mễ gia. Tiêu Cố nghĩ sau khi kết hôn, cô sẽ không được gần bố mẹ nữa nên không phản đối. Anh lên xe, gọi điện thoại cho Mễ Tinh, Mễ Tinh nói cô đang đi thử váy cưới với mẹ.

“Anh đến tiệm váy cưới tìm em.” Tiêu Cố nhanh chóng quành xe, lái về tiệm váy cưới.

Khi anh đến, Mễ Tinh đã thử xong, đang buồn dưa lê với mẹ trong quán cà phê. Tiêu Cố bước đến nhìn thức uống trước mặt Mễ Tinh, đó là một li nước nóng, rồi anh mới nhìn sang cái hộp ở chỗ trống bên cạnh.”

“Váy cưới à?” anh nhìn logo in trên chiếc hộp. Mễ Tinh gật đầu: “Đúng vậy, dài rộng rất vừa, không cần đo đâu.”

Tiêu Cố ngồi xuống ghế trống, giọng mang theo vẻ tiếc nuối: “Sao không chờ anh tới rồi cởi ra?”

Mễ Tinh cười nói: “Ngày đó sẽ mặc cho anh xem, vui lòng chờ đợi.”

Tieu Cố hơi bều môi, nhả ra, mở hộp đặt trước mặt Mễ Tinh.

Mễ Tinh vừa liếc mắt đã bị nhẫn kim cương làm cho bối rối, tuy kiểu dáng không đặc biệt lắm, nhưng khảm nạm rất nhiều kim cương hồng.

“Ôi chào, đẹp quá đi.” Mễ Tinh cảm nhẫn lên, dưới ánh mặt trời, kim cương lóe ra ánh sáng đặc biệt khiến người ta khó mà dời mắt.

Kim cương hồng rất quý hiếm, chiếc nhẫn này nhất định giá trị không hề nhỏ.

“Mặt trong có khắc tên hai chúng ta đó.”

Mễ Tinh nghe anh nói vậy, nhìn vào trong, quả nhiên khắc chữ “Tinh” và chữ “Cố”.

Cô không kim lòng được, cười mẫn nguyện, đưa nhẫn cho anh: “Anh đeo cho em đi.”

Tieu Cố cười, cảm nhẫn về, lại cất vào hộp: “Ngày đó sẽ đeo cho em, vui lòng chờ đợi.”

Mễ Tinh: “...”

Giọng anh bắt chước cô vừa nãy, làm cho công chúa nhỏ rất bất mãn.

Tieu Cố giờ tay định giúp cô vuốt tóc, Mễ Tinh mím môi kéo tay anh: “Mẹ vẫn đang ở đây đấy.”

Mẹ Mễ: “...”

Hóa ra hai đứa nó còn thấy bà, vừa nãy bà còn nghĩ bà tàng hình rồi à.

Buổi tối, Mễ Tinh vẫn về Mễ gia với mẹ. Tieu Cố đã mấy ngày không được ôm vợ, cảm giác đêm nay lại mất ngủ.

May mà hôn lễ sẽ cử hành vào hai ngày sau, đám cưới giữa Mễ gia và Cố gia, đương nhiên rất long trọng, khách tới tham gia đều là nhân vật có mặt mũi ở thành phố C.

Mễ Tinh mời Hoắc Lệ làm phù dâu, còn Tieu Cố mời Cố Tín làm phù rể.

Trong phòng chuẩn bị, Mễ Tinh vẫn đang trang điểm, vì cô đang có thai, nên đặc biệt lưu ý thợ trang điểm không đánh quá dày, nhạt một chút là được.

Thợ trang điểm dựa theo yêu cầu của cô mà làm hết sức nhẹ nhàng trang nhả, dù nhạt nhưng không kém phần tinh xảo. Sau khi mặc áo cưới vào càng có vẻ mỹ lệ động lòng người. Tieu Cố thay xong lễ phục, vào phòng xem sao, Mễ Tinh đứng lên trước gương, tay xách đuôi váy rất dài, xoay một vòng trước mặt anh: “Thế nào?”

Váy cưới dài chấm đất làm Mễ Tinh trở nên cao gầy, mái tóc uốn xoắn búi gọn lên, chỉ chừa lại một chút tóc mai tô điểm khuôn mặt.

Chiếc váy này mang hơi thở quý tộc Châu Âu, ưu nhã cao quý, áo cưới đính trên châu, viên ren, khi cô mặc lên lại càng hạnh phúc.

Tieu Cố bước đến, nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô, khom lưng hôn: “Đẹp lắm.”

Mễ Tinh lập tức đỏ mặt, cái này... đang trong phòng chuẩn bị, khắp nơi toàn người!

May mà mọi người đều giả vờ không nhìn thấy cảnh vừa rồi, tiếp tục làm việc riêng.

Khi chuông điểm 12 giờ, trong giáo đường cũng diễn tấu bài “Wedding March”. Mễ Tinh khoác tay cha đi vào từ bên ngoài giáo đường, từng bước từng bước, khách khứa đều vỗ tay.

Đi theo bên cạnh Mễ Tinh còn có mấy bạn nhỏ rải hoa, Mễ Tinh đi đến đâu, bọn nhỏ rải đến đó, đến khi thăm đờ vương đầy hoa giấy màu, Mễ Tinh đi đến bên cạnh Tieu Cố.

Bố Mễ giao con gái cho Tieu Cố xong, đi xuống.

“Anh Tieu Cố, anh có đồng ý lấy Mễ Tinh làm vợ mình, cho dù nghèo khó hay giàu sang, khỏe mạnh hay bệnh tật, đều yêu cô ấy, tôn trọng và bảo vệ cô ấy, cho đến khi cái chết chia lìa hai người.”

Lời thề này Mễ Tinh đã nghe trong phim nhiều lần lắm rồi, nhưng trong hôn lễ của cô, từ miệng cha xừ nói ra, mới thật sự trở nên thiêng liêng.

“Tôi đồng ý.” Giọng nói Tieu Cố trầm thấp từ tính, làm lòng cô kích động.

Cô nghiêng đầu nhìn Tieu Cố, đúng lúc chạm phải ánh mắt anh.

Mềm mại như nước, mà cũng kiên nghị như đá.

“Cô Mễ Tĩnh, cô có đồng ý cưới anh Tiêu Cố làm chồng mình, cho dù nghèo khó hay giàu sang, khỏe mạnh hay bệnh tật, đều yêu cô ấy, tôn trọng và bảo vệ cô ấy, cho đến khi cái chết chia lìa hai người.”

Vẫn là câu nói đó, cha xứ đối xung hô hỏi Mễ Tĩnh.

“Tôi đồng ý.” Giọng nói Mễ Tĩnh nhẹ nhàng vang lên trong giáo đường, từ chữ rơi vào lòng Tiêu Cố.

“Bây giờ mời hai người trao nhẫn cho nhau.”

Tiêu Cố lấy nhẫn kết hôn ra, Mễ Tĩnh tự động đưa tay tới.

Trên tay của cô đeo một đôi găng tay ren, Tiêu Cố nâng tay cô, cẩn thận đeo nhẫn vào ngón áp út.

Kim cương hồng bây giờ càng trở nên chói mắt.

Mễ Tĩnh ngắm nghía tay mình, không quên đeo nhẫn cho Tiêu Cố.

Tuy hai chiếc nhẫn là một cặp, nhưng nhẫn của anh đương nhiên đơn giản hơn nhiều, không có kim cương lấp lánh như thế. Mễ Tĩnh làm như anh vừa nãy, cẩn trọng đeo nhẫn vào ngón áp út của anh. Tiêu Cố cầm tay cô, mỉm cười.

Rõ ràng cô đang mang thai đứa con của anh, mà một nụ cười của anh thôi cũng đủ làm lòng Mễ Tĩnh bùng pháo hoa.

Nhịp tim rung động này, như thể cô vẫn còn 17, 18 tuổi, vẫn là thiếu nữ mới biết yêu. Có lẽ trên đời có một loại người như thế, mãi mãi cho bạn cảm giác của mối tình đầu.

“Bây giờ mời chú rể hôn cô dâu.”

Lời nói của cha xứ đánh thức Mễ Tĩnh đang trầm tư, khi cô tỉnh lại đã thấy khuôn mặt tuấn tú của Tiêu Cố cực gần, và một nụ hôn mềm mại, dịu dàng.

Khách trong giáo đường đều vỗ tay, vài người còn đứng lên huýt sáo, ồn ào.

Trong lúc hôn, mặt Mễ Tĩnh liên tục chuyển đỏ, đến khi đỏ tận mang tai rồi, Tiêu Cố mới thả cô ra.

Sau khi tuyên thệ trước cha xứ, mọi người ra ngoài vườn hoa dùng cơm.

Vườn hoa được cắt tía đẹp đẽ, một cây đàn dương cầm nổi bật, vị nhạc công ngồi trước đàn diễn tấu.

Khách khứa bận ăn uống, buồn chuyện, không có mấy ai thưởng thức tiếng đàn này, Chu Nghi Nhiên đi đến, nói với vị nhạc công điều gì đó, vị nhạc công lễ phép rời khỏi, mời Chu Nghi Nhiên ngồi lên.

Chu Nghi Nhiên ngồi trước dương cầm, trầm tư vài giây, rồi đánh khúc “Hôn lễ trong mơ”.

Hoắc Lệ vẫn đề ý tới anh, thấy anh đến chỗ đàn dương cầm, cô dỏng tai nghe. Trong vườn hoa có không ít người phát hiện Chu Nghi Nhiên đánh đàn, có thể trực tiếp nghe vị nhạc công nổi tiếng diễn tấu là một niềm vinh hạnh.

Mễ Tĩnh mới đầu còn đi chào hỏi khách khứa với Tiêu Cố, rồi cũng bị tiếng đàn của Chu Nghi Nhiên hấp dẫn. Tiêu Cố nhìn Chu Nghi Nhiên mặc lễ phục trắng, nhũ mày, trầm tư.

Sau một khúc diễn tấu, khách khứa đều không keo kiệt, vỗ tay rầm rì. Chu Nghi Nhiên đứng dậy khom lưng cảm ơn, rồi nhìn Mễ Tĩnh cách đó không xa: “Bài hát này tôi muốn tặng hai người, mong hai người luôn luôn hạnh phúc.”

“Cảm ơn anh.” Mễ Tĩnh cầm ly rượu trước mặt, cụng ly.

Trong ly thơm mát mùi rượu, Mễ Tĩnh định uống đã bị Tiêu Cố cản. Tiêu Cố cầm ly, cụng ly với Chu Nghi Nhiên, rồi ngửa đầu uống cạn.

Chu Nghi Nhiên lấy một ly rượu đỏ từ tay phục vụ, cũng ngửa đầu uống. Sau khi uống xong, anh đứng khỏi đàn dương cầm, vị nhạc công vừa nãy lại tiếp tục diễn tấu.

Hoắc Lệ tới cạnh anh, ngắm nghía rồi nói: “Nếu trong lòng anh khó chịu thì đừng miễn cưỡng vui cười.”

Chu Nghi Nhiên mỉm cười: “Anh không cười miễn cưỡng, anh thật lòng chúc phúc hai người đó.”

Cho dù bắt đầu từ nguyên nhân nào, Mễ Tĩnh trước đây đã có thiện cảm với anh, anh ít nhiều vẫn nhận ra. Nhưng do hai người còn quá nhỏ, bận rộn học hành, nên chút tình cảm ấy chôn xuống lòng thiếu nam thiếu nữ như hạt giống, mãi mãi không tìm được cơ hội nảy mầm.

Đến khi có thời gian, bắt đầu muốn đưa đôi phượng vào cuộc sống của mình, mới phát hiện cô ấy đã lệch khỏi quỹ đạo, không còn chung đường với anh.

Mất đi mãi mãi là mất đi.

Chu Nghi Nhiên cầm ly rượu đỏ, uống một ngụm. Hoắc Lệ ở bên cạnh thì thầm: “Anh có thể buông được là tốt rồi.”

Sau khi hôn lễ kết thúc, Mễ Tinh vẫn về Mễ gia.

Tiêu Cố hơi buồn bực, mấy ngày hôm trước thì thôi, nhưng hôm nay là hôn lễ hai người mà, xong lại mỗi người một nơi, quả thật quá quắt.

Nhưng ngày mai được về thành phố A rồi, Tiêu Cố nghĩ tới đây, quyết định tối nay đi ngủ sớm, như vậy ngày mai có thể đến đón cô sớm.

Hôm sau anh quả thật dậy sớm, khi anh gõ cửa phòng Mễ Tinh, Mễ Tinh vẫn đang nằm mơ trên giường.

Phòng cô không khóa cửa, Tiêu Cố dễ dàng mở ra, đi vào.

Anh ngắm Mễ Tinh khi ngủ, rồi cúi người xuống, hôn cô để đánh thức.

Mặt Mễ Tinh đỏ ửng, không phải thẹn thùng mà là tức giận.

Tiêu Cố vui vẻ nhìn cô, cười nói: “Dậy thôi, công chúa nhỏ, hôm nay phải về thành phố A rồi.”

Mễ Tinh thay quần áo, không cho Tiêu Cố xem: “Anh, quay mặt đi!”

Tiêu Cố cười khê, ngoan ngoãn quay lưng lại.

Mễ Tinh mặc xong mới để anh quay lại. Cô đi đánh răng rửa mặt, Tiêu Cố đợi ở bên ngoài, đến khi cô trang điểm xong xuôi đã hơn nửa tiếng sau.

Tiêu Cố cũng không oán thán gì, cùng nhau xuống tầng. Di Minh thấy hai người, bày bữa sáng trên bàn.

Mễ Tinh nhìn bốn phía xung quanh, không thấy bố mẹ, hỏi: “Bố mẹ cháu đâu ạ?”

Di Minh đáp: “Hai người đến công ty từ sớm rồi. Họ biết hôm nay Tiêu tiên sinh đến đón cháu, nên muốn để hai người ở lại ăn sáng.”

“Vâng.” Mễ Tinh gật đầu, nhìn Tiêu Cố, “Anh ăn sáng chưa?”

Tiêu Cố chưa ăn sáng nên ngồi xuống ăn chung. Mễ Tinh cầm trong tay lát bánh mì, hơi nhú mồm: “Em không muốn về thành phố A.”

Mí mắt Tiêu Cố giật giật, bỏ dao nĩa trong tay xuống, nghiêng đầu nhìn cô: “Sao thế?”

Trong lòng anh nặng trĩu lo lắng, nếu Mễ Tinh không muốn về thành phố A với anh thì phải làm sao? Anh không muốn sống riêng, nhưng nếu anh ép buộc cô đi với mình... Tiêu Cố nhú mồm.

Mễ Tinh từ từ ăn bánh kem, môi còn dính kim: “Mấy ngày ở thành phố C, anh rồi rã hơn chút, vừa về tới thành phố A, anh lại đầu tắt mặt tối.”

Nghĩ lại cũng hơi phiền phức.

Tiêu Cố thờ phào, hóa ra là chuyện này? Chỉ cần không phải cô không thích đi theo anh là được.

Anh dùng ngón tay lau kem trên môi Mễ Tinh, cười nói: “Vạn sự khởi đầu nan, chi nhánh bên kia vừa bắt đầu hoạt động nên công việc khá nhiều, qua một thời gian là tốt hơn.”

Mễ Tinh nhìn anh, con ngươi khẽ động đậy, cắn môi: “Mấy hôm nay em ở nhà học di Minh mấy món canh, về là nấu được cho anh rồi.”

Cô muốn giảm bớt gánh nặng cho anh, dù chỉ là một chút.

Tiêu Cố cười rộ lên, kéo cô vào lòng: “Em đang mang thai, phải nghỉ ngơi nhiều, làm một món ăn không phải chuyện quan trọng.”

Tuy Mễ Tinh mang thai không có phản ứng gì nghiêm trọng, nhưng thi thoảng vẫn nôn nghén, khi mang thai cả người đều thay đổi, anh không dám xem thường.

Mễ Tinh ngẩng đầu lên, lờn: “Anh sợ em nấu khó nuốt chứ gì?”

Mấy cảnh này cô xem nhiều trên TV rồi: Người bạn gái nấu một bữa cơm cho bạn trai ăn, anh bạn trai tuy thấy không ngon nhưng vẫn phải làm dáng vẻ nhồm nhoàm nhai nuốt.

Tiêu Cố cực thông minh, anh không cho cô nấu ăn, giải tiếp từ gốc rễ vấn đề.

Lời cô nói làm anh buồn cười: “Công chúa nhỏ nấu canh, có chan nước mắt anh cũng uống hết.”

Mề Tinh: “...”

Ai mà thèm chứ!

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59

Sau khi về lại thành phố A, Mề Tinh quả thật nấu thử canh cho Tiêu Cố ăn — tuy việc của cô chỉ có cắt thái mấy loại nguyên liệu rồi ném vào nồi nước, chờ đợi nó sôi lên.

Cái nồi Tiêu Cố mua khá cao cấp, không chỉ hấp chung xào rán được, mà cách sử dụng còn rất đơn giản. Trên vỏ hộp nồi có viết dòng quảng cáo: “Đến khi con cũng có thể thoải mái nấu nướng.” Mề Tinh ít nhiều cũng biết cô thông minh hơn khi.

Hầm hơn ba tiếng, Mề Tinh đang ngồi ngoài phòng khách cũng ngửi thấy hương bay ngào ngạt, chạy vào phòng bếp xem.

Gỡ nắp nồi ra, mùi hương càng phả vào mặt. Mề Tinh nhìn nồi canh đang sôi sùng sục, thỏa mãn hít một hơi.

Hôm nay vốn là cuối tuần, công ty được nghỉ, nhưng vị tổng giám đốc Tiêu Cố này lại tăng ca. Mề Tinh không đến công ty với anh, cô mượn cơ ở nhà nghỉ ngơi để luyện tay nghề.

Tuy quảng cáo nói đến khi cũng nấu ăn được, nhưng Tiêu Cố là người giàu kinh nghiệm, nồi canh này anh có thích hay không là điều khó nói được.

Nếu có người hỏi cô, lấy một ông xã có khả năng nấu nướng kinh người có cảm giác thế nào, thì nửa năm trước, cô sẽ đáp, hạnh phúc chết đi được, mỗi ngày chỉ chầu ăn thôi.

Nhưng bây giờ cô lại muốn nói, mỗi lần cô xuống bếp đều như một lần thi vào đại học.

Không phải, e rằng còn không có lần sau nữa.

Tiêu Cố về nhà cũng ngửi thấy mùi canh. Anh vào bếp nhìn xem, quả nhiên thấy cái nồi anh cố tình mua đang bốc hơi nóng.

“Em làm gì thế?” Anh hỏi Mề Tinh đang ngồi ở phòng khách. Mề Tinh cười hi hi đi tới, nhấn nút 'off' trên nồi: “Không phải đã nói sẽ nấu canh cho anh sao? Thế nào, có thơm không?”

Cô còn muốn tự tay nhắc nắp nồi lên, để cho Tiêu Cố xem thành quả. Nhưng chưa đụng tới tay cầm đã bị anh cản lại: “Cẩn thận nóng,” anh kéo tay cô sang một bên, cầm cái bắc nồi nhắc vung lên.

Nguyên liệu trong nồi rất phong phú, đủ màu đủ vẻ, tràn ngập một nồi. Tiêu Cố cảm muốn định thử một hớp, Mề Tinh lập tức kéo tay anh lại: “Chờ đã, em múc cho anh một bát!”

Nói đùa chứ, nếu anh ném một ngụm rồi không muốn uống nữa thì sao? Hay ném cho anh một bát, nếu anh thấy khó uống cũng phải cố gắng uống xong?

Mề Tinh so đo như thế, chủ động cầm một cái bát lớn múc canh cho anh. Tiêu Cố sợ cô bị bỏng nên muốn tự mình làm, nhưng cô rất cứng đầu, anh đành đứng ngoài nhìn cô không chớp mắt.

Vắt và lấm mới múc xong một bát canh an toàn, Mề Tinh đích thân bưng đến bàn ăn cho anh, Tiêu Cố bó tay: “Công chúa nhỏ, anh vừa mới tan làm xong, em định thử thách trái tim anh thế này à?”

Anh nhận lấy cái bát từ tay Mề Tinh, mang vào bàn ăn.

Mề Tinh theo anh vào, kéo ghế ngồi cạnh anh: “Anh nếm thử đi, em hâm cả buổi chiều đây!”

Tiêu Cố cầm thìa múc một thìa canh, trên thìa có một miếng màu đỏ rất lớn. Tiêu Cố nhìn chằm chằm thứ đỏ đó kia, hỏi: “Cái gì đây em?” Mề Tinh ngạc nhiên nhìn anh: “Cà rốt thái nhỏ đó, anh là đầu bếp nổi tiếng mà không biết cà rốt thái như thế nào à?”

Tiêu Cố: “...”

Cà rốt 'thái nhỏ' gì mà to như thế, anh chưa từng gặp bao giờ.

Anh đưa thìa đến gần miệng, thổi phờ rồi nếm thử. Mề Tinh nóng lòng nhìn anh, như đang đợi điểm thi đại học.

“Hơi mặn nhưng ăn được.” Tiêu Cố đánh giá đúng chủ đề.

Mề Tinh hơi mắt mắt, 'chặc' một tiếng, nhưng lại nghĩ, Tiêu Cố có thể coi là đầu bếp trưởng của nhà hàng, anh nêm khác hẳn với người ta nêm.

Nếu người khác chỉ được 60 điểm, cô sẽ được 80 điểm, à không, 85 điểm.

Cô tự động viên mình, hài lòng với đánh giá của anh: “Anh uống hết đi, anh từng nói có chan nước mắt cũng uống hết mà.”

Tiêu Cố hơi cắn môi, một nồi canh lớn như thế, uống... phải mất hai, ba ngày mới hết!

Anh lại múc một thìa, nhìn Mề Tinh: “Em không uống à?”

Mề Tinh cười nói: “Em không, món canh này nấu riêng cho anh uống, dì Minh bảo có tác dụng bổ thận tráng dương, em uống làm gì?”

Tiêu Cố: “... ..”

Bây giờ anh không thể làm gì cô, bổ thận để làm gì?

Anh nhấp nháy môi, mùi mờ mờ: “Dì Minh chỉ dạy cho em món canh này thôi à?”

“Không phải, còn nhiều hơn nữa, nhưng em nghĩ, dạo này anh bận bịu như thế, đương nhiên phải bồi bổ.”

Tiêu Cố: “...”

Công chúa nhỏ, em bồi bổ không đúng chỗ rồi.

Thấy Tiêu Cố không uống, Mề Tinh thúc giục: “Anh không uống ngay thì nguội đó!”

Tiêu Cố: “...”

Nếu anh uống xong cả nồi canh này thì phải tắm nước lạnh mấy lần?

Anh nhìn Mề Tinh đang chớp chớp đôi mắt to, bao lời muốn nói đều nuốt xuống theo canh.

Buổi tối tắm rửa xong, Tiêu Cố nhìn Mề Tinh đang xem TV trên giường, không tránh khỏi cảm thấy hơi khô nóng.

Anh nghĩ chắc chắn là do nồi canh kia.

Anh đi đến gần, tiện tay cầm điều khiển tắt TV, Mề Tinh nhìn màn hình đột nhiên đen xì thì bất ngờ, rồi thờ phờ nhìn Tiêu Cố: “Anh làm gì thế? Sao lại tắt TV?”

Trên TV đang phát lại 'Tử huyết thượng đế 3', tháng sau 'Tử huyết thượng đế 4' sẽ công chiếu, cô đang muốn xem lại mấy tình tiết quan trọng.

Tiêu Cố ngồi xuống cạnh cô, kéo cô vào lòng, giọng mờ ám: “Em xem gì trên TV? Thà nhìn anh đi còn hơn.”

Mề Tinh: “...”

“Anh.. chẳng có gì khác cả.” Mề Tinh lạng lẽ lùi về sau, giọng nói run rẩy.

Tiêu Cố mỉm cười, trần trọc hôn cô, rồi dán lên môi cô hỏi: “Em thật sự không biết bổ thận tráng dương là gì à?” Một bát canh cũng chẳng làm nên chuyện gì, nhưng Mề Tinh lại nấu bát canh ấy, có phải muốn ám chỉ gì với anh không.

“Em, em biết gì đâu?” Mề Tinh muốn lùi lại, nhưng chạm vào cánh tay anh. Anh vòng cả hai tay quanh người cô, giữ chặt không buông.

Mề Tinh bắt đầu hồi hận, cô đương nhiên biết bát canh kia có tác dụng gì. Có điều dạo gần đây anh quá bận bịu công việc, nên buổi tối dường như chạm vào gối là ngủ mất tiêu, cô còn đang mang thai, nên anh càng không gần gũi cô.

Mọi người đều nói, khoảng thời gian 10 tháng phụ nữ mang thai, đàn ông phải cấm dục rất nghiêm, nhưng nỗi khổ của phụ nữ có ai thấu! Cô vừa mới nêm ngon ngọt được một chút đã mang thai bảo bối rồi, cô.. cũng biết cô đơn trống rỗng.

Khi cô quyết định nấu nồi canh này cho Tiêu Cố cũng chỉ nổi lên ý đồ xấu trong giây lát, muốn Tiêu Cố ít nhất cũng gần gũi cô hơn, nhưng.. nhìn Tiêu Cố bây giờ như muốn nuốt cô vào trong bụng.

“Có phải em cảm thấy dạo này anh lạnh lùng với em không?” Tiêu Cố ôm cô, chạm rảnh rỗi lên người cô.

Không khí ulla vào trong cổ áo, Mề Tinh hơi lạnh, nhưng những nơi Tiêu Cố hôn vào lại nóng bỏng: “Không phải, không phải...”

Đây không phải nói để lấy lòng anh, tuy anh dạo này nhiều việc, thời gian không cần ra ngoài đều dành cho cô cả. Ở trong phòng làm việc, anh bận tới

nổi không có thời gian trò chuyện với cô, nhưng hai người vẫn ở cùng một không gian.

Như Tiêu Cố từng nói, chỉ cần nhìn cô cũng như được tiếp thêm năng lượng.

Cô cũng vậy.

Lòng của cô tràn đầy như vậy.. nhưng thân thể thì hơi cô đơn.

Cảm giác chỉ được nhìn ngắm không được ăn không phải chỉ mỗi đàn ông mới có.

Tiêu Cố càng thêm nhiệt tình, Mễ Tinh dần dần không chống đỡ nổi. Cô đâu có cho nhiều nguyên liệu giúp bổ thận tráng dương vào canh đầu mà hiệu quả lại rõ rệt như thế?

Cô thể với trời cao, cô chỉ hy vọng anh sẽ ôm hôn cô thôi.

“Đừng...” Cô đẩy Tiêu Cố, sợ anh làm bước cuối cùng. Tiêu Cố thở hổn hển, giọng nói đầy kìm nén: “Là ai chọc ai trước hả?”

Anh còn cô đơn gấp trăm lần Mễ Tinh, nhưng anh biết rõ sức hấp dẫn của Mễ Tinh với anh, làm mấy bước đầu thôi cũng khó dừng lại. Nhưng bây giờ thân thể cô lại không cho phép anh tiến tới bước cuối cùng — quả thực dần vật.

Cho nên mỗi buổi tối anh đều nhắm mắt là ngủ luôn, nhờ có công việc bận rộn, anh ngủ rất nhanh.

Nhưng không nghĩ rằng, vì thế mà Mễ Tinh trở nên cô đơn.

Xem ra va chạm vẫn rất cần thiết.

Tối hôm đó, Mễ Tinh bị Tiêu Cố bắt dùng tay phục vụ anh một lúc lâu, rồi cô ôm nỗi hối hận rơi vào giấc ngủ.

Về sau cô sẽ không như thế nữa, thật ra cô đơn một chút cũng rất tốt.

Sau đó không lâu, "Tứ huyện thượng đế 4" được công chiếu, chi nhánh tiệm Xuyên Xuyên mới của anh cũng chính thức khai trương.

Anh thật sự mời Cố Tín đến cắt băng, Mễ Tinh cảm giác cắt xong tấm vải kia, fans Cố Tín cũng đi mất.

Nhưng Thẩm Thi Thi nào tàn vẫn trấn thủ tại vị trí của mình. Khi Cố Tín xuất hiện, cô gân cổ hô tên Cố Tín, giống y hệt fan cuồng trên TV.

Cắt băng chỉ cần một đường kéo, Cố Tín chỉ tốn 30 giây. Nhưng để vượt qua dòng người hâm mộ vây quanh, rời khỏi tiệm Xuyên xuyên, cậu mất 30 phút.

May mà Cố Tín có mang theo vệ sĩ, sau khi được hộ tống lên xe, anh hơi buồn bực gửi Wechat cho Thẩm Thi Thi: “Không biết ai tiết lộ lịch trình ra ngoài, lần cắt băng khánh thành này vốn được bảo mật, anh còn định rủ em đi ăn cơm sau khi cắt xong. :(“

Thẩm Thi Thi: “Mễ Tinh đó ! ← [chú cảnh sát ơi chính là người này]

Cố Tín: Cô ấy á?

Thẩm Thi Thi: Không sai! Lúc đầu ông chủ Tiêu không nói chuyện này cho ai biết, chỉ nói cho chị ấy, nhưng chị ấy nói trên Wechat cho em biết!

Cố Tín: ... Sau đó thì sao?

Thẩm Thi Thi: Sau đó em quá kích động, buột miệng hét to: Cố Tín định đến cắt băng khánh thành à? Σ(° °)

Cố Tín: Sau đó nữa... ?

Thẩm Thi Thi: Lúc đó người trong phòng trọ đều có mặt đông đủ.

Cố Tín: ...

Tình huống này, cậu cho điểm tuyệt đối..

Ngày hôm nay là ngày khai trương của chi nhánh, Tiêu Cố cũng khó tránh khỏi có mặt ở tiệm, nhưng buổi chiều, anh lại vội vã về công ty.

Mễ Tinh không về công ty với anh, ở lại trong tiệm thu tiền.

Nói thật, cảm giác đó đúng là ghiền.

Buổi tối sau khi anh trở về, anh vội vào bếp nấu cơm tối, Mễ Tinh còn ở tiệm chưa về. Tiêu Cố làm cơm xong, gọi cho cô, cô mới về.

“Hôm nay làm ăn khá, vui quá đi!” Vui nhất là cô chỉ cần thu tiền, không phải chạy trà nước.

Tiêu Cố ôm cô, hôn một cái: “Hôm nay anh cũng rất vui.”

“Đương nhiên rồi, dù gì cũng là tiệm của anh mà.”

Tiêu Cố mỉm cười: “Không phải vì chuyện này.”

Mễ Tinh tò mò nhìn anh, Tiêu Cố cười bổ sung: “Đủ ba tháng rồi.”

Mễ Tinh rói như mớ bông bong một lúc rồi mới hiểu 'ba tháng' có nghĩa gì.

Con trong bụng, tròn ba tháng tuổi.

Mặt cô lập tức xấu hổ đến nổi đỏ bừng, Tiêu Cố ôm cô, rủ rì bên tai: “Công chúa nhỏ, về sau em không sợ cô đơn nữa rồi.”

Mễ Tinh: “...”

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Ngày dự sinh của Mễ Tinh là vào tháng 10. Ngày bánh bao nhỏ đi tới trần gian là một ngày cuối thu đất trời hừng nắng.

Hôm đó, Tiêu Cố ở công ty, vốn lễ Quốc khánh mọi người đều được nghỉ, nhưng công ty có một cuộc họp đột xuất, anh không thể không đến.

May mà tháng 9, di Minh đã đến thành phố A để chăm sóc Mễ Tinh, anh luôn không yên tâm nếu để cô ở nhà một mình.

Mễ Tinh bị bánh bao nhỏ trong bụng hành hạ mười tháng, vô cùng mong ngóng ngày con ra đời..

Có đôi khi nguyện vọng trở thành sự thật, nhanh đến mức trở tay không kịp.

Sáng sáng nào cô cũng có cảm giác bụng quặn đau từng cơn, nhưng khi đó, cơn đau đến với tần suất cao hơn. Khi đó, cô mới nhận ra, cơn đau này khác hoàn toàn với mấy cơn đau vặt kia, nhanh chóng gọi di Minh. Tiêu Cố từng nói, bao giờ đến ngày dự sinh sẽ đưa cô vào bệnh viện, nhưng bệnh viện sao thoải mái bằng ở nhà, hơn nữa, trong bệnh viện rất hiếm giường, cô không thích phải tranh giành giường ngủ.

Tiêu Cố thấy di Minh cả ngày đều ở nhà với cô, cũng không khăng khăng nữa, Mễ Tinh khi đó cảm thấy mình rất may mắn, nhưng bây giờ cô chỉ muốn lập tức mọc cánh bay đến bệnh viện.

May thay, di Minh đã chuẩn bị xong đồ cần dùng khi đến bệnh viện, bây giờ không thấy lập cập tay chân. Di gọi taxi, đỡ Mễ Tinh sắp sinh lên xe, gọi điện cho Tiêu Cố.

Lúc này, Tiêu Cố vẫn đang trong phòng họp. Mỗi lần thế này, mọi người đều tự giác tắt điện thoại, ít nhất cũng phải để chế độ im lặng, nhưng chuông điện thoại Tiêu Cố lại đột ngột vang lên.

Chuông này là anh đặt riêng cho Mễ Tinh, vì lo cô sẽ xảy ra tình huống gì bất ngờ, anh không muốn nhớ điện thoại cô.

Chuông vang lên, Tiêu Cố giật mình.

Anh ngắt lời người quản lý đang trình chiếu ppt, cầm điện thoại ra khỏi phòng.

“Mễ Tinh, sao thế?” giọng anh rất nhẹ, hơi thở đè nén khó nhận thấy sự căng thẳng.

“Đại tiểu thư hình như sắp sinh, tôi đang đưa cô ấy đi bệnh viện.”

Di Minh nói rất nhanh, như đang ở trên chiến trường, Tiêu Cố ngỡ ngàng, cơn ngơ co lại: “Tôi lập tức đến bệnh viện.”

Anh cúp máy, định chạy vào thang máy, đúng lúc trợ lý của anh ra ngoài, gọi anh: “Tổng giám đốc Tiêu, xảy ra chuyện gì ạ?”

Bước chân Tiêu Cố dừng lại, anh hơi quay người, đáp: “Tôi đi bệnh viện, cuộc họp chuyển sang hôm khác đi.”

Sắc mặt Tiêu Cố nặng nề, đáng sợ, người trợ lý cứ ngỡ anh chẩn đoán ra bệnh nan y.

Đến khi bóng lưng Tiêu Cố đã rời đi một lúc lâu, anh mới nhận ra, có phải Mễ đại tiểu thư sắp sinh không?

Anh vội vội vàng vàng chạy về phòng hợp, chia sẻ tin vui cho mọi người.

Mấy quản lý trong phòng đều là người từng trải, có vợ con rồi, chắc chắn đây là chuyện lớn trong đời, nên hôm nay dù đi họp không được gì, cũng không sao cả. Tiêu Cố lái xe cực nhanh, như Tam hoàn Thập tam thiếu giữa thành phố A.

Từ công ty đến bệnh viện trung tâm là quãng đường khá dài, nhưng anh chỉ đi mất 20 phút, suýt thì đến sớm hơn Mễ Tĩnh.

Khải Thụy quốc tế rất gần bệnh viện trung tâm, vì thế bạn đầu, Mễ Tĩnh mới đặt chỗ ở đây. Khi Tiêu Cố đến, Mễ Tĩnh đã được sang phòng chờ sinh. Trong phòng, cô càng lúc càng đau, y tá đến kiểm tra lần nữa, nói cô có thể vào phòng sinh rồi.

Tiêu Cố ban đầu chờ ngoài cửa với dì Minh, nhưng nghe được Mễ Tĩnh đã vào trong phòng sinh, anh đứng ngồi không yên, muốn theo vào nhưng bị y tá ngăn lại.

Dì Minh lại rất thoải mái nói, nếu thuận lợi, chỉ cần một tiếng, hoặc thậm chí vài chục phút đã sinh được rồi. Bây giờ y học phát triển, không có chuyện gì đâu.

Nhưng Tiêu Cố vẫn không yên lòng, Mễ Tĩnh được nuông chiều từ nhỏ, chưa từng chịu khổ, những sản phụ khác chiến đấu trong phòng sinh e rằng không phải vấn đề, nhưng nếu là một công chúa nhỏ, Tiêu Cố không dám nghĩ tiếp.

Mễ Tĩnh vẫn ý lại anh, mua túi quà cũng cần anh đi theo, bây giờ nằm lẻ loi trong phòng sinh, cô nhất định rất sợ hãi.

Anh càng nghĩ càng hoảng, rốt cuộc vẫn đi theo bác sĩ xin vào cùng. Bác sĩ ban đầu còn muốn khuyên anh, nói chồng vào trong càng khó đẻ, vì sản phụ dễ nảy sinh tính ý lại, nhưng Tiêu Cố rất kiên quyết, bác sĩ đành đồng ý.

Trong phòng sinh chỉ có một mình Mễ Tĩnh là sản phụ nên không có gì bất tiện. Tiêu Cố mặc đồ vô trùng rồi đi vào, Mễ Tĩnh suýt không nhận ra.

Bởi vì cô đã đau tới mức khó thở.

Người từng nói muốn đẻ thường là cô, bởi dùng dao rạch một đường trên bụng là điều cô không dám nghĩ đến. Nhưng bây giờ cô đau đến mất lý trí, chỉ muốn nhanh qua cơn đau này. Cô nói với bác sĩ, đẻ cô sinh mổ nhưng bị từ chối.

Vị bác sĩ này là bạn bố Mễ. Cô cũng không biết vì sao bố cô có nhiều bạn làm bác sĩ như thế, nếu đổi thành người khác, không biết chừng đã đồng ý với cô. Nhưng vị bác sĩ này khuyên cô cứ kiên trì, chịu đựng một chút là không sao hết.

Nhưng cô không chịu được nữa rồi!

Đúng lúc này cô thấy Tiêu Cố. Anh chỉ lộ ra đôi mắt, Mễ Tĩnh chưa từng thấy ánh mắt nào phức tạp đến vậy.

Có khăn trương, có lo lắng, có đau lòng, cũng có sợ hãi.

Ánh mắt này làm Mễ Tĩnh xúc động.

Cô nhìn anh bước đến, cầm tay cô. Cô muốn xin anh, anh nhất định sẽ đẻ cô đẻ mổ, anh sẽ không cứng rắn như bác sĩ, nhẫn tâm nhìn cô chịu đau.

Nhưng lời đến khóe môi vẫn dừng lại, cô mỉm cười, không có một chút sức lực.

Nhưng lòng cô đã ổn hơn nhiều.

E rằng Tiêu Cố là rau bina của cô.

Tiêu Cố có thể tưởng tượng nỗi đau đớn của Mễ Tĩnh, cô nắm chặt tay anh, đầu ngón tay trắng bệch. Trong nháy mắt, tay anh đã hằn vết đỏ, nhưng chưa bằng một phần nghìn, một phần vạn nỗi đau của cô. Anh mỉm cười, giúp cô lau nước mắt, ngẩng đầu nhìn về phía bác sĩ: “Có thể đổi cho cô ấy sinh mổ không ạ?”

Bác sĩ nói: “Sinh mổ bớt đau, nhưng hồi phục sức khỏe rất chậm. Lời khuyên của tôi là, nếu chịu được thì cứ kiên trì vượt qua.”

Tiêu Cố lập tức im lặng, Mễ Tĩnh nhủ mảy may định nói gì. Bỗng một cơn đau kéo tới, cô muốn chết đi ngay bây giờ.

“Đầu đứa bé lộ ra rồi!”

Không biết là ai kêu lên, nhưng lời này đã cứu rồi Mễ Tĩnh. Cô như người đi 3 ngày 3 đêm trên sa mạc, cuối cùng cũng tìm thấy ốc đảo.

Y tá đứng bên đầu động viên cô, để cô gắng dùng sức, quá trình về sau thuận lợi diễn ra, sau bao nhiêu phút, bảo bối cuối cùng cũng ra đời.

Bác sĩ dùng kéo cắt đứt mối liên hệ giữa mẹ và con, cơn đau như giết người khi này giảm nhẹ đi nhiều.

Mẽ Tinh thở phào nhẹ nhõm, gần đây cô siêng năng tập thể dục, quả nhiên không phí công.

Bác sĩ báo cân nặng của đứa bé, cô không nghe lọt tai, nhưng lời Tiêu Cố nói với cô, cô lại nghe rất rõ ràng.

Anh nói, công chúa nhỏ, tất cả đã qua rồi, về sau chúng ta không sinh thêm nữa.

Sau này Mẽ Tinh hỏi lại anh, mới biết cô sinh con trai. Tiêu Cố nói, vậy là được rồi, con sau này lớn lên cũng có thể giúp cô quản lí công ty, cô chỉ cần yên ổn làm 'thái hậu' là được.

Mẽ Tinh vẫn hơi lo lắng, nếu đứa bé sau khi trưởng thành, muốn theo đuổi âm nhạc giống Cố Tín thì sao? Chả nhẽ sinh thêm đứa nữa?

Tiêu Cố nói: “Anh không dễ tính như chú út đi út đâu.”

Mẽ Tinh: “...”

Nghề nghiệp tương lai của bảo bối đã có rồi, nhưng tên còn chưa đặt, đây cũng là vấn đề.

Tiêu Cố nói, anh nghĩ xong rồi, cứ gọi là Tiêu Tinh. Mẽ Tinh nghe xong cái tên này thì im lặng hồi lâu, không thể tin nổi đây là cái tên do người tốt nghiệp đại học hoàng gia nghĩ ra.

“Anh là Tiêu em là Tinh?? Anh lười quá đi! Tên này hai giây là nghĩ ra?” Mẽ Tinh liếc xéo anh.

Tiêu Cố thể mà lại phản bác được lời của cô: “Chữ 'Tinh' này không chỉ có tên em, mà ngày con ra đời là một ngày nắng [1].”

[1] Chữ 'Tinh' này là 晴, phát âm giống tên Mẽ Tinh, có nghĩa là trời quang, trời nắng.

Mẽ Tinh: “...”

Thế nên cô phải cảm ơn anh vì đã không đặt tên cho con kiểu “Quốc Khánh” à?

Tiêu Quốc Khánh...

Mẽ Tinh bị sặc nước bọt, phản đối: “Chữ 'Tinh' khá nữ tính, nghĩ lại đi.”

Tiêu Cố nhất thời không nghĩ ra, mẹ Mẽ cầm một đồng tên vừa đi xem bói về cho Mẽ Tinh chọn.

Có cái thì quá bình thường, có cái quá nhiều người dùng, chẳng cái nào vừa ý.

Cuối cùng, bố Mẽ đáp cho cô một quyển từ điển tiếng Trung, để cô nhân lúc đang nghỉ ngơi tĩnh dưỡng tha hồ chọn.

Mẽ Tinh tuy thấy hơi tùy tiện, nhưng cũng khá được..

Cô tiện tay lật từ điển, tờ nào cũng toàn chữ là chữ.

Hoa, Đồng, Tượng, Học...

Còn không hay bằng mấy chữ mẹ cô đi xem bói nữa orz

Giờ từ điển nguyên buổi sáng cũng không vừa ý cái nào, Mẽ Tinh mất kiên nhẫn, vứt từ điển cho Tiêu Cố: “Anh lật đi, tay anh thơm”

Tay thơm của Tiêu Cố thể hiện ở chỗ chơi mặt chược lúc nào cũng thắng, mỗi lúc đi ăn anh bốc thăm trúng thưởng, ít nhất cũng kiếm được 5 đồng!

Mẽ Tinh nghĩ kiếp trước anh không phải cao tăng đắc đạo thì cũng đã cứu cả dải ngân hà. Cô muốn anh đi mua xổ số, nhưng anh từ chối.

“Nếu như anh trúng giải độc đắc, sẽ có một tổ chức kì quái nào đó bắt anh đi làm nghiên cứu.”

Anh nói như thế.

Bây giờ, Tiêu Cố đang nhìn quyển từ điển cô đưa, cười cầm táo đút cho cô, tùy tiện giờ ra.

“Mạch.” anh nói.

Mẽ Tinh ngây người, hỏi: “Cái gì, 'Mạch' trong 'trăm mạch' á?”

“Mạch trong chữ 'ruộng' ấy.”

“Tiêu Mạch.” Mẽ Tinh lẩm bẩm lại, nghĩ một hồi, “Tên này không tồi nha! Vừa ngẫu vừa có khí chất tổng tài!”

Tiêu Cố mỉm cười: “Thế nhưng ý nghĩ không phải hay lắm!”

“Đâu có!” Mẹ Tĩnh thích tên này, cứng đầu, “Nhưng em thích, nếu anh không thích thì anh thích tên nào, nói xem.”

Tiêu Cố nói: “Không phải anh đã nói là Tiêu Tĩnh à?”

Mẹ Tĩnh: “...”

Tiểu Mạch dễ nghe hơn Tiêu Tĩnh trăm ngàn lần! Bây giờ không còn thịnh hành một đặt tên ghép từ tên bố mẹ cho con đâu, ai cũng đóng tiểu thuyết ngôn tình à.

Mẹ Tĩnh thích, Tiêu Cố cũng không ý kiến gì, chỉ xem ông bà ngoại có đồng ý không thôi.

Đang nghĩ ngợi, điện thoại anh để trên bàn đổ chuông.

Mẹ Tĩnh nằm yên ở trên giường, nhìn thấy tin báo tin nhắn trên màn hình, tin nhắn gửi hóa đơn phạt.

“Anh đã vượt ba cái đèn đỏ mà còn chạy quá tốc độ à?”

Tiêu Cố: “...”

Tam hoàn Thập tam thiếu mà cũng bị thu hóa đơn phạt sao?

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Chi nhánh công ty Cổ gia ở thành phố A đều do Tiêu Cố một tay gây dựng, trải qua mấy năm phát triển, đã đứng vững vàng, thành tựu công ty ngày càng tốt hơn.

Tổng giám đốc Tiêu bây giờ không bận rộn như trước, nhưng vẫn nhàn tản hơn lúc mới thành lập công ty nhiều.

Bây giờ anh ít khi tăng ca, càng có nhiều thời gian ở cùng vợ con.

Đương nhiên, có cả Husky nữa.

Kim đồng hồ chỉ sáu giờ, Tiêu Cố tắt máy tính, ra khỏi phòng tổng giám đốc.

Mẹ Tĩnh đã không còn ngồi chung phòng với anh, mà làm bên ngoài với các đồng nghiệp.

Văn phòng của cô ở cùng một tầng với phòng Tiêu Cố. Tiêu Cố ra khỏi phòng, lập tức đi về phía Mẹ Tĩnh.

Mẹ Tĩnh đang viết thư, không thấy anh.

Được anh chỉ dạy bao lâu, cô đã quen tay với công việc đơn giản ở công ty. Mấy hạng mục khá lớn ở công ty, Tiêu Cố cũng cho cô tham gia. Công việc của cô bây giờ rõ ràng phức tạp hơn chức thư ký thân cận kia nhiều. May mà cô học hành ở nước ngoài mấy năm, nói chuyện với khách hàng nước ngoài cũng không khó khăn.

Mỗi khi hoàn thành xong một hạng mục, Mẹ Tĩnh sẽ tự sướng, cảm giác cô có thể lập tức về tiếp quản công ty của bố.

Khi đó, Tiêu Cố sẽ ném cho cô một công việc anh phải xử lý, để vò nát sự tự tin của cô.

Tiêu Cố thấy Mẹ Tĩnh vẫn chuyên tâm soạn thảo bức thư, khẽ gõ lên mặt bàn: “Tan làm rồi, đi đón con trai tan học thôi.”

“Vâng, vâng!” Mẹ Tĩnh nhìn giờ ở góc phải máy tính, sáu giờ rồi, nhà trẻ đã tan học từ lâu.

Móng tay cô được chăm sửa tinh xảo, nên cô chỉ dùng đầu ngón tay gõ nhẹ nhẹ lên bàn phím, nói với Tiêu Cố: “Để em viết xong đã, hôm nay nhất định phải trả lời bức thư này.”

Tiêu Cố không giục giã cô, để con trai chơi ở vườn trẻ một chút cũng chẳng sao.

Mẽ Tinh gửi bức thư đi trong vòng ba phút, tắt máy: “Được rồi, đi thôi. Chu Chu cũng đợi lâu rồi.”

Chu Chu là biệt danh của Tiểu Mạch, ban đầu Mẽ Tinh muốn ngắn gọn, định gọi là Mạch Mạch, nhưng bị trùng tên với một phần mềm. Vì thế, bố Mẽ vung tay, tự mình ban tên, Chu Chu.

Mẽ Tinh khoác áo khoác lên người, ra khỏi bàn làm việc. Tiêu Cố cầm tay cô, đi ra ngoài.

Hai người vừa đi, văn phòng lập tức sôi sục.

“Trời ơi, ngày nào hai người cũng tình tứ, tôi muốn từ chức quá!”

“Lần trước tôi đã viết xong đơn xin thôi việc, sau khi nhìn mặt tổng giám đốc Tiêu lại nuốt nó vào.”

“Tổng giám đốc Tiêu không biết nhân viên ở đây toàn chó độc thân à? Nguyên một tầng nguyên rửa cũng không làm gì được anh ấy.”

“Ồ? Sao không thấy Đình Đình?”

“Tôi bị thể giới tàn nhẫn này phủ phàng đẩy ngã không dậy nổi rồi.” “...”

Tiêu Cố và Mẽ Tinh hoàn toàn không biết văn phòng làm việc khổ không kể nổi, vẫn vui vẻ nghĩ xem nên ăn gì: “Hôm nay thứ sáu, chúng ta đưa Chu Chu đi ăn ngon một chút!!”

Tiêu Cố mỉm cười: “Ý em là bình thường anh nấu ăn không ngon?”

Mẽ Tinh: “...”

“Đương nhiên không phải, em muốn nói, hôm nay thứ sáu, anh không cần khổ cực xuống bếp nữa!” Mẽ Tinh nhanh chóng nịnh nọt đầu bếp lớn trong nhà.

Tiêu Cố lộ ý cười, nhìn cô không nói gì.

Nhà trẻ bình thường tan học vào lúc 5 rưỡi, nhưng hôm nay là thứ sáu, bọn trẻ được tan sớm nửa tiếng. Khi hai người đến nhà trẻ, mấy bé đã được đón gần hết.

Lúc trước, trưởng bối hai nhà đều nói với họ, hai người lớn phải đi làm, cứ mỗi một bầu mẫu phụ trách việc đưa đón Tiểu Mạch, như thế họ cũng không phải đến nhà trẻ đón con. Nhưng Mẽ Tinh lo lắng nếu thuê bảo mẫu, sau khi xem mấy tin tức bảo mẫu hành hạ trẻ em, cô càng kiên quyết từ chối.

May mà Tiểu Mạch rất hiểu chuyện, dù bố mẹ tầm 6 giờ mới đến đón, nhưng thằng bé không hề giận dỗi.

Thực ra ở nhà trẻ, có rất nhiều phụ huynh sáu giờ mới đến đón con, bình thường lúc Tiêu Cố và Mẽ Tinh đến, trong nhà trẻ còn hơn một nửa học sinh.

Hôm nay thứ sáu cuối tuần, không ít phụ huynh đều đến đón con sớm. Mẽ Tinh trước cũng thế, nhưng hôm nay công việc nhiều, nên sáu giờ mới đến.

Những đứa bé chưa được bố mẹ đón được cô giáo tập trung vào một phòng học. Khi Mẽ Tinh đến cửa phòng, đau lòng gọi: “Chu Chu, mẹ đến đón con nè.”

Tiểu Mạch đang cầm bút chì màu, ngẩng đầu nhìn mẹ, sung sướng chạy tới: “Mẹ.”

Mẽ Tinh ôm con, đưa bé hôn lên mặt Mẽ Tinh, Tiêu Cố đứng bên cạnh, áy náy nói với cô giáo: “Xin lỗi ạ, tối thể này rồi tôi mới đến đón con được.”

“Không sao không sao ạ.” Cô giáo khịt mũi, sợ máu mũi sẽ không ngừng chảy ra.

Tiêu Cố vốn đẹp trai, khi làm bố lại càng trưởng thành hơn, vẻ quyền rũ nam tính này khắc vào xương tủy, từng động tác nhỏ đều là đầu độc, lấy mạng người.

Giáo viên ở nhà trẻ đều là mấy cô gái trẻ tuổi, không có sức chống cự với kiểu đàn ông này, sao có thể oán trách anh đến muộn đây, dù sao.. qua sáu giờ cũng thu thêm phí.

Trong phòng học, còn mấy bạn nhỏ hâm mộ nhìn Tiểu Mạch được mẹ ôm, cô giáo đi đến, cười âu yếm: “Không sao cả, bố mẹ của các con sẽ đến nhanh thôi.”

Cô giáo nhất định phải lưu lại ấn tượng tốt trước mặt bố Tiểu Mạch.

Nhưng Tiêu Cố không hề để ý cô giáo nói gì, anh vươn tay nói với Tiểu Mạch: “Qua đây, bố ôm.”

Con trai tuy còn nhỏ, nhưng bé rất nặng, công chúa nhỏ ôm lâu sẽ mỏi lắm.

Tiểu Mạch thích mẹ ôm hơn, nhưng bình thường Tiêu Cố quá nghiêm khắc, đứa bé không dám chống đối. Sau khi ngoan ngoãn rời khỏi mẹ, cậu hôn lên

mặt Tiêu Cố: “Chụt.”

“Ừ.” Tiêu Cố xoa đầu con, nói với Mễ Tinh, “Đi thôi, em cũng đói rồi.”

Mễ Tinh cười haha, hỏi Tiểu Mạch: “Chu Chu có đói bụng không?”

Tiểu Mạch gật đầu: “Đói ạ, vừa nãy cô giáo cho chúng con ăn bánh quy.”

Cô giáo bị nhắc tới vội vàng lấy hộp bánh quy chưa ăn xong ra: “Oreo ạ, hôm nay tôi mới mua!”

Mễ Tinh nhìn bánh quy, hỏi Tiểu Mạch: “Có cảm ơn cô giáo không?”

“Có ạ.”

“Chu Chu ngoan.” Chào cô giáo xong, Mễ Tinh đi theo Tiêu Cố ra ngoài, “Chu Chu muốn ăn gì nào?”

“Ăn McDonald's, bây giờ đang được tặng đồ chơi.” Trong nhà trẻ có một bạn nhỏ được đồ chơi, Tiểu Mạch cũng muốn.

“Được, bây giờ chúng ta đi ăn McDonald's.”

Trên đường về có một quán McDonald's, Tiêu Cố đỗ xe. Giờ đang đông người, đợi một lúc mới có chỗ trống. Mễ Tinh và Tiểu Mạch chọn món, Tiêu Cố phụ trách xếp hàng, phục vụ.

Trong lúc chờ đợi, Mễ Tinh nghe được không ít cô gái trẻ ngang qua thốt lên: “Bạn nhỏ kia đáng yêu quá ~”

Mễ Tinh rất kiêu ngạo, bộ gen của cô và Tiêu Cố tốt như thế, đẻ con ra sao không đáng yêu được.

Lòng hờ hững của cô vì Tiểu Mạch mà được thỏa mãn, chỉ cần nhìn số bài đăng Wechat là biết.

Trước đây mấy tháng cô không đăng bài, bây giờ ngày nào cũng đăng, đa số toàn ảnh của con.

Từ khi cô thành bà mẹ nghiện khoe con, không ít bạn bè unfollow cô.

Nhưng cô vẫn ra sức khoe ảnh không hề mệt mỏi.

Giai đoạn đáng yêu nhất của bạn nhỏ cũng chỉ có mấy năm, bây giờ không khoe, sau này không có gì mà khoe.

Cô càng nghĩ càng thấy yêu con. Cô hôn lên khuôn mặt phúng phính, đúng lúc Tiêu Cố đang bung khay đồ ăn nhìn thấy.

Anh và Mễ Tinh đều yêu thương Tiểu Mạch, nhưng đôi khi anh cảm thấy, địa vị của Tiểu Mạch trong lòng Mễ Tinh đã cao hơn anh rồi. Điều đó làm anh rất bức rứt.

Nếu cô giáo ở nhà trẻ biết anh có mấy ý nghĩ thế này, hình tượng đàn ông nam tính của anh sẽ sụt giảm nhiều.

Anh đặt khay đồ ăn lên bàn, hạ giọng: “Về sau đừng ăn mấy loại thức ăn nhanh thế này, không dinh dưỡng lại thừa mỡ.”

Tiểu Mạch nghe xong ngạc nhiên, là cậu nói muốn ăn McDonald's, lời nói của bố chắc chắn hướng về cậu. Cậu nhìn Mễ Tinh, Mễ Tinh lập tức phản bác: “Mấy đứa nhỏ đương nhiên thích mấy thứ này, hơn nữa Chu Chu đâu có ăn thường xuyên, hôm nay là lần đầu tiên trong tháng mà.”

“Đã thế sau này một tháng ăn một lần.” Tiêu Cố trầm mặc ngồi xuống.

Mễ Tinh trừng mắt nhìn: “Con một lần, em một lần.”

Tiêu Cố: “...”

Nhìn xem, cô dung túng Tiểu Mạch đến thế cơ mà.

Thấy Tiêu Cố đen mặt, Mễ Tinh lại gần, hôn lên mặt anh một cái: “Tự nhiên anh bức bối cái gì?”

Dưới nụ hôn của cô, sự bức bối của Tiêu Cố tan thành mây khói. Anh bắt đầu mỉm cười, gấp đồ trong đĩa cho hai người: “Ăn cái gì, công chúa nhỏ?”

Mễ Tinh vui vẻ cầm cánh gà cay, đưa đồ chơi cho Tiểu Mạch: “Chu Chu, đồ chơi của con này.”

“Cảm ơn mẹ, cảm ơn bố ạ.” Cậu không quên cảm ơn bố đã trả tiền.

Tiêu Cố đối với thái độ này của con khá thỏa mãn, người lớn không chấp trẻ con, không tính toán Mễ Tinh vừa hôn con.

Ba người ăn xong, lại đi siêu thị bên cạnh tiệm McDonald's mua đồ, vì Mễ Tinh nói mấy hôm nay trời đẹp, thích hợp ra ngoài chơi. Tiêu Cố nhân dịp cuối

tuần, định đưa cả nhà đi loanh quanh.

Mua đủ mấy thứ cần thiết, anh chờ Mẹ Tinh và Tiểu Mạch về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Bản Sonata Đào Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.